

"En korsning mellan
Da Vinci-koden
och Shakespeare in love."
Dagens Nyheter

BONNIER
POCKET

Tulia

ANNE FORTIER

klimatsmart
pocket

TACK!

Genom att välja en klimatsmart pocket från Bonnier Pocket bidrar du till vårt arbete för att göra produktionen av pocketböcker miljövänligare.

Vår vision är att ge ut böcker där man tagit hänsyn till miljön i varje steg av produktionen – och vi strävar efter att bli ännu bättre.

- Vi har valt miljöbättre material när vi trycker våra böcker och trycker alla våra böcker på FSC-märkt papper. FSC står för Forest Stewardship Council och verkar för ett ansvarsfullt skogsbruk.
- Vi trycker våra böcker i Sverige för att undvika långa transporter.
- Vi klimatkompenserar för de utsläpp som inte går att undvika i bokproduktionen genom Climate Friendly.

Vill du veta mer? Besök **www.bonnierpocket.se/klimatsmartpocket**

Märket för ansvarsfullt skogsbruk
FSC-SWE-0061

©1996 Forest Stewardship Council A. C

ANNE FORTIER

Julia

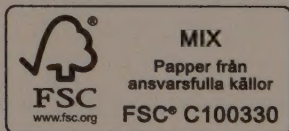
Översättning av Ylva Mörk

Översättarens anmärkning

Citaten ur *Romeo och Julia* är med ett undantag hämtade ur *Shakespeares dramatiska arbeten 6*, översättning av Carl August Hagberg, reviderad av Nils Molin, Gleerup, Malmö 1950.

Undantaget gäller citatet ur prologen på s. 38 som är hämtat ur Göran O. Erikssons översättning *Romeo och Juliet*, Ordfront förlag, Stockholm 2009. Detta eftersom Hagberg inte översatte prologerna.

www.bonnierpocket.se

ISBN 978-91-7429-260-2

Copyright © 2010 by Anne Fortier

By arrangement with Writers House and Ia Atterholm Agency

Originalalets titel: *Juliet*

Första svenska utgåva Albert Bonniers Förlag 2011

Bonnier Pocket 2012

V-TAB Avesta 2012

Till min älskade mor,
Birgit Malling Eriksen,
vars storsinhet och herkuliska forskningsarbete
har gjort denna bok möjlig.

Förtälj oss mer om dessa ätters strid,
Och nåd skall skänkas eller straff ej dröja;
Ty inga älskande ha lidit så
Som Julia och hennes Romeo.

– Shakespeare

PROLOG

DE SÄGER ATT jag dog.

Mitt hjärta stannade och jag slutade andas – i världens ögon var jag verkligen död. En del säger att jag var borta i tre minuter, andra säger fyra; själv börjar jag tro att döden mest är en fråga om tycke och smak.

Eftersom jag är Julia borde jag kanske ha förstått vad som väntade. Men jag ville så gärna tro att det skulle bli annorlunda den här gången. Att den hemska tragedin inte skulle upprepa sig. Den här gången skulle vi vara tillsammans för alltid, Romeo och jag, och aldrig mer skulle mörka århundraden av förvisning och död komma emellan oss och vår kärlek.

Men skalden låter sig inte luras. Så jag dog som jag måste dö när mina repliker tog slut, och föll åter ner i skapelsens brunn.

Du penna! Se här ditt papper.

Sänk dig ner, och låt mig börja.

[I.I]

O ve! Vad blod befläckar tröskeln här till graven?

DET HAR TAGIT mig ett bra tag att komma på var jag ska börja. Man skulle kunna säga att min historia tog sin början för över sex hundra år sedan, med ett vägrån i ett medeltida Toscana. Eller för inte fullt så länge sedan, med en dans och en kyss på Castello Salimbeni, när mina föräldrar träffades för första gången. Men jag skulle aldrig ha fått veta något av allt detta om det inte hade varit för en händelse som över en natt förändrade mitt liv och tvingade mig att resa till Italien på jakt efter det förflutna. Den händelsen var min gammelmoster Roses död.

Det tog Umberto tre dagar att hitta mig för att meddela den sorgliga nyheten. Med tanke på hur skicklig jag är i försvinnandets konst är jag förvånad över att han hittade mig över huvud taget. Men Umberto har alltid haft en märklig förmåga att läsa mina tankar och förutse mina handlingar, och dessutom fanns det inte hur många lägerskolor som helst i Virginia på temat Shakespeare.

Jag vet inte hur länge han hade stått där längst bak i salen och tittat på föreställningen. Jag befann mig som alltid i kulisserna och var alltför upptagen av barnen och deras repliker och rekvisita för att lägga märke till någonting annat innan ridån gick ner. Efter genrepet samma eftermiddag hade någon slarvat bort giftflaskan och Romeo skulle i brist på annat bli tvungen att begå självmord med Tic Tac-tabletter.

»Men jag får halsbränna av dem!« klagade pojken just så ängsligt förebrående som bara en fjortonåring kan.

»Utmärkt!« sa jag och motstod instinkten att moderligt rätta till sammetsmössan på hans huvud. »Då blir känslan mer äkta.«

Först när lamporna tändes efteråt och ungarna drog ut mig på scenen för att bombardera mig med tacksamhet lade jag märke till den

välbekanta gestalt som stod i skymundan borta vid dörren och betraktade mig genom applådåskorna. Där han stod, stram och elegant i svart kostym och slips, liknade han ett ensamt vasstrå av civilisation i ett urtida träsk. Så hade det alltid varit. Så länge jag kunde minnas hade han aldrig burit ett enda plagg som skulle kunna karakteriseras som ledig klädsel. Kakishorts och pikétröja var enligt Umberto plagg för män som saknade alla goda egenskaper, inklusive skam.

Senare, när strömmen av tacksamma föräldrar äntligen hade sinat och jag kunde kliva ner från scenen, hejdades jag av föreståndaren, som tog tag om mina axlar och skakade mig entusiastiskt – han kände mig för väl för att försöka sig på en kram. »Bra jobbat, Julie!« utbrast han översvallande. »Jag kan väl räkna med dig nästa sommar också?«

»Absolut«, ljög jag och gick vidare. »Jag finns i krokarna.«

När jag slutligen närmade mig Umberto tittade jag förgäves efter den lilla glada glimten i ögonvrån som brukade finnas där när vi träffades efter att ha varit ifrån varandra ett tag. Men det fanns inte en tillstymmelse till ett leende, och då förstod jag varför han hade kommit. Tyst klev jag in i hans famn och önskade att jag kunde vända upp och ner på verkligheten som ett timglas. Att livet inte var en historia med början och slut utan ett evigt flöde genom ett litet hål i tiden.

»Gråt inte, principessa«, sa han med munnen mot mitt hår, »det skulle hon inte ha tyckt om. Ingen lever för evigt. Hon var åttiotvå.«

»Jag vet. Men ...« Jag tog ett steg tillbaka och torkade tårarna. »Var Janice där?«

Umbertos ögon smalnade som de alltid gjorde när min tvilling-syster kom på tal. »Vad tror du?« Först då lade jag märke till att han såg grå och glåmig ut, som om han hade druckit sig till sömns de senaste kvällarna. Men det var kanske inte så konstigt. Vad skulle det bli av Umberto utan tant Rose? Så länge jag kunde minnas hade de två levt i symbios med varandra. Hon hade varit den åldrande, förmögna skönheten och han den starke och tålmodige butlern, och trots sina olikheter hade uppenbarligen ingen av dem någonsin velat prova på ett liv utan den andre.

Umbertos Lincoln stod diskret parkerad borta vid grillplatsen. Ingen såg när han lade in min gamla ryggsäck i bagageutrymmet för att sedan smått ceremoniöst öppna bakdörren åt mig.

»Jag vill sitta fram. Snälla?»

Han skakade ogillande på huvudet och öppnade framdörren i stället. »Jag visste att förfallet skulle börja nu.»

Men det hade aldrig varit tant Rose som insisterat på att hålla på formaliteterna. Trots att Umberto var anställd hos henne hade hon alltid behandlat honom som en i familjen. Fast det hade hon ingenting för. Varje gång tant Rose bad Umberto att göra oss sällskap vid middagsbordet gav han henne bara en undrande, överseende blick, som om det var en ständig gåta för honom varför hon envisades med att fråga och inte tycktes kunna få in i sitt huvud hur han ville ha det. Han intog alla sina måltider i köket, det hade han alltid gjort och det tänkte han fortsätta med, och inte ens när tant Rose i sin frustration åkallade herren Jesus lät han sig övertalas att komma och sätta sig hos oss, inte ens på Thanksgiving.

Tant Rose brukade avfärda Umbertos egenheter som någonting europeiskt, vilket osökt förde henne in på en föreläsning om tyranni, frihet och oberoende som ofrånkomligen kulminerade i att hon pekade på oss med en gaffel och fräste: »Och det är just därför som vi *inte* ska åka till Europa på semester. Särskilt inte till Italien. Så är det med den saken.« Själv var jag ganska säker på att Umberto föredrog att äta ensam helt enkelt för att han värderade sitt eget sällskap så oändligt mycket högre än det vi hade att erbjuda. Där satt han i lugn och ro i köket med sin opera, sitt vin och sin perfekt lagrade parmesanost, medan vi – tant Rose, Janice och jag – frös och kivades i den dragiga matsalen. Om jag hade fått välja hade jag också tillbringat varenda minut i köket.

Medan vi körde genom den mörka Shenandoahdalen den kvällen berättade Umberto för mig om de sista timmarna i tant Roses liv. Hon hade dött helt stilla i sömnen, efter en kväll då hon hade satt på den ena skrapiga skivan efter den andra och lyssnat på alla sina favoritlåtar av Fred Astaire. När det sista ackordet i den sista sången hade klingat ut hade hon rest sig och slagit upp de franska dörrarna mot trädgården utanför, kanske för att hon ville känna kaprifoldoften en sista gång. Medan hon stod där med ögonen slutna hade de långa spetsgardinerna ljudlöst fladdrat runt hennes bräckliga kropp, berättade Umberto, som om hon redan vore ett spöke.

»Gjorde jag rätt?« hade hon lågmäلت frågat.

»Naturligtvis gjorde du det«, lød hans diplomatiska svar.

Det var midnatt när vi svängde in på tant Roses uppfart. Umberto hade förvarnat mig om att Janice hade kommit resande från Florida samma eftermiddag med en miniräknare och en flaska champagne. Det förklarade emellertid inte den andra sportbilen som stod parkerad precis framför ytterdörren.

»Jag hoppas verkligen att det där inte är begravningsentreprenören«, sa jag och tog ut min ryggsäck ur bagageutrymmet innan Umberto hann göra det. Knappt hade jag uttalat orden förrän jag rös åt hur nonchalant jag lät. Det var helt olikt mig att uttrycka mig på det viset, och det inträffade bara när jag kom inom hörhåll för min syster.

Efter en hastig blick på den mystiska bilen rättade Umberto till kavajen som om den vore en skottsäker väst och han var på väg ut i strid. »Jag är rädd att det kan vara en helt annan sorts entreprenör.«

Så fort vi steg innanför dörren förstod jag vad han menade. Alla de stora porträtten i hallen hade tagits ner och stod nu uppställda mot väggen som brottslingar inför en exekutionspluton. Och den venetianska vassen som alltid hade stått på det runda bordet under ljuskronan var redan borta.

»Hallå?« skrek jag och kände en vrede stiga upp inom mig som jag inte känt sedan mitt senaste besök i huset. »Finns det några överlevande?«

Min röst ekade genom det tomma huset, men så fort den dog bort hörde jag ljudet av snabba fotsteg från korridoren på övervåningen. Trots den skuldmedvetna språngmarschen var Janice som vanligt tvungen att göra entré i slow motion, och hon kom sakta gående nedför den breda trappan i en silkig sommarklänning som framhävde hennes yppiga kurvor mer än hon kunnat göra utan en tråd på kroppen. Hon stannade till för världspresen, kastade sitt långa hår bakåt med loj självbelåtenhet och avfyrade ett överlägset leende mot mig innan hon skred vidare. »Ser man på«, anmärkte hon med en kylig sötma i rösten, »oskulden har landat.« Först då lade jag märke till pojkvännen för dagen som följde henne i hälarna och såg just så tilltufsad och blodsprängd ut

som man gör efter att ha varit ensam med min syster en stund.

»Ledsen att göra dig besviken«, sa jag och släppte ner ryggsäcken på golvet med en duns. »Ska jag hjälpa dig att rensa huset på värdesaker eller föredrar du att jobba ensam?«

Janices skratt var som ett litet vindspel som grannen hängt upp utanför sin dörr enbart för att irritera. »Det här är Archie«, meddelade hon utan omsvep, »och han ger oss tjugo tusen för allt det här skräpet.«

Jag betraktade dem båda med avsmak medan de kom emot mig. »Så generöst av honom. Han gillar tydligen begagnade varor.«

Janice gav mig en iskall blick men hämtade sig snabbt. Hon visste mycket väl att jag inte brydde mig ett dugg om vem hon var ihop med och att det bara roade mig om hon blev arg.

Jag föddes fyra minuter före henne. Oavsett vad hon gjorde eller sa skulle jag alltid vara fyra minuter äldre. Även om Janice själv tyckte att hon var den blixtsnabba haren och jag den klumpiga sköldpad-dan visste vi båda två att hon kunde skutta runt mig i kaxiga cirklar i all evighet och ändå aldrig komma i kapp och utplåna det lilla, lilla avståndet mellan oss.

»Jag ska ta och ge mig av nu«, sa Archie med blicken på den öppna dörren. »Trevligt att träffas, Julie – för det är väl Julie, antar jag? Janice har berättat så mycket om dig ...« Han skrattade nervöst. »Det är rätta takter! *Make peace not love*, som man säger.«

Janice vinkade ljuvt till Archie innan nätdörren smällde igen efter honom. Men så fort han var utom hörhåll förvandlades hennes ansikte från änglalikt till demoniskt, precis som ett hologram på Halloween. »Våga inte ge mig den där blicken!« fräste hon föraktfullt. »Jag försöker bara dra in lite pengar åt oss. För det är väl knappast så att *du* gör det?«

»Så har jag inte heller dina ... omkostnader.« Jag nickade åt hennes senaste nyförvärv som syntes tydligt under den åtsittande klänningen. »Det är en sak jag undrar, Janice. Hur i hela friden lyckas de stoppa in allt det där? Genom naveln?«

»Det är en sak jag undrar«, härmades Janice. »Hur känns det att inte få någonting instoppat alls? Någonsin!«

»Ursäkta mig, mina damer«, sa Umberto och skilde oss diskret åt

som han hade gjort så många gånger förut, »men får jag föreslå att vi fortsätter detta fängslande meningsutbyte i biblioteket?»

När Umberto och jag hann ifatt Janice, låg hon redan och vräkte sig i tant Roses favoritfåtölj med en gin och tonic vilande på kudden med rävjaktsmotiv som jag hade broderat i övre tonåren medan min syster varit ute på jakt efter tvåbenta bytesdjur.

»Vad är det?» Hon såg på oss med illa dolt förakt. »Har inte jag rätt till hälften av spriten, kanske?»

Det var precis likt Janice att mucka gräl över någons döda kropp, och jag vände ryggen åt henne och gick fram till de franska dörrarna. På terrassen utanför stod tant Roses älskade terrakottakrutor på rad med slokande, sörjande blommor som det var för sent att försöka trösta. Det var en ovanlig syn. Umberto hade alltid hållit trädgården i perfekt skick, men han kanske inte längre fann någon glädje i arbetet nu när hans arbetsgivare och tacksamma publik var borta.

»Det förvånar mig«, sa Janice och snurrade på glaset, »att du fortfarande är kvar, gubbstrutt. Om jag vore du skulle jag vara i Las Vegas vid det här laget. Med allt silvret.«

Umberto svarade inte. Han hade slutat att prata med Janice för flera år sedan. I stället tittade han på mig. »Begravningen är i morgon.«

»Jag kan inte fatta att du planerade alltihop utan att fråga oss«, sa Janice med ena benet dinglande från armstödet.

»Det var så hon ville ha det.«

»Är det något mer vi borde veta?» Janice krånglade sig ur fåtöljen och rättade till klänningen. »Jag antar att vi får vår beskärda del alla tre? Hon gick väl aldrig och förälskade sig i någon suspekt djurskyddsfond eller så?»

»Nu får du väl ändå ge dig!« fräste jag, och för ett ögonblick såg Janice faktiskt lite tillplattad ut. Men sedan skakade hon det av sig som hon alltid gjorde och sträckte sig efter ginflaskan igen.

Jag brydde mig inte ens om att titta på henne när hon låtsades fumlig och förvånat höjde på sina perfekt plockade ögonbryn för att visa oss att hon verkligen inte hade tänkt hålla upp så mycket. Likt solen som sakta smälte mot horisonten skulle Janice snart sjunka ner i en schäslong och överlämna de stora livsfrågorna åt andra att lösa, bara de fortsatte förse henne med alkohol.

Det var sådan hon hade varit så länge jag kunde minnas: omättlig. När vi var små brukade tant Rose utbrista med ett förtjust litet skratt: »Den flickan skulle kunna äta sig ut ur ett pepparkakshus«, som om Janices glupskhet var någonting att vara stolt över. Men så befann sig tant Rose också högst upp i näringskedjan och hade till skillnad från mig ingenting att frukta. Janice hade alltid haft en förmåga att lukta sig till mitt hemliga godis oavsett var jag hade gömt det, och påskdagsmorgnarna i vår familj var otrevliga, våldsamma och korta historier. De kulminerade ofrånkomligen i att Umberto gav Janice en utskällning för att hon stulit min andel av påskäggen, medan hon låg under sin säng och med tänderna drypande av choklad fräste att han inte var hennes pappa och inte kunde säga åt henne vad hon skulle göra.

Det som var allra mest frustrerande var att det inte syntes på henne. Hennes hy vägrade envist att avslöja sina hemligheter; den var lika slät som den sidenmatta glasyren på en bröllopstårta, och hennes drag var lika fint utmejslade som små frukter och blommor av marsipan i händerna på en skicklig konditor. Varken gin eller kaffe eller skam eller ånger hade lyckats spräcka den perfekta fasaden. Det var som om hon bar på en ousinlig källa till liv, som om hon varje morgon vaknade frisk och stark efter ett dopp i evighetens brunn, inte en dag äldre, inte ett gram tyngre och fortfarande med en glupande hunger efter allt världen hade att erbjuda.

Tyvärr var vi inte enäggstvillingar. En gång på skolgården hade jag hört någon kalla mig Bambi på styltor, och trots att Umberto skratade och sa att det var en komplimang kändes det inte så. Även när jag hade vuxit ifrån den värsta klumpigheten visste jag att jag såg benig och blodfattig ut vid sidan av Janice. Vart vi än gick och vad vi än gjorde var hon lika mörk och sprudlande som jag var blek och reserverad.

Så fort vi kom in i ett rum tillsammans föll allt ljus genast på min syster och även om jag stod precis intill henne blev jag bara ytterligare ett huvud i publiken. Men med tiden började jag faktiskt finna mig till rätta i min roll. Jag behövde aldrig anstränga mig för att avsluta mina meningar, för det gjorde Janice åt mig. Och om det någon gång hände att någon frågade mig om mina drömmar och framtidsplaner – vanligtvis över en artig kopp te med någon av tant Roses grannar

– kom Janice genast sättande och skulle ha mig till att vända blad vid pianot medan hon själv försökte sig på att spela. Nu, vid tjugofem års ålder, fungerade jag fortfarande likadant när jag hamnade i samtal med främmande människor – jag tvekade och stakade mig och hoppades förtvivlat att någon skulle avbryta mig innan jag blev tvungen att foga ett objekt till mitt verb.

Vi begravde tant Rose i hållande regn. När jag stod vid kanten av graven föll tunga regndroppar från håret och blandades med tårarna som rann nedför mina kinder. Pappersnäsdukarna jag hade tagit med mig hade för länge sedan förvandlats till en grötig massa i mina fickor.

Trots att jag hade gråtit hela natten var jag inte beredd på den känsla av slutgiltighet som drabbade mig när kistan vinglande sänktes ner i graven. En sådan stor kista för tant Roses tunna lilla kropp ... Nu ångrade jag plötsligt att jag inte hade bett att få se henne, även om det inte hade spelat någon roll för henne. Eller hade det det? Kanske tittade hon på oss någonstans långt bortifrån och önskade att hon kunde tala om för oss att hon hade anlänt till sin destination och hade det bra. Det var en trösterik tanke, ett välkommet avbrott från verkligheten, och jag önskade att jag kunde tro på den.

Den enda som inte såg ut som en dränkt katt mot slutet av begravningen var Janice, som hade plaststövlar med decimeterhöga klackar och en svart hatt som signalerade allt annat än sorg. Jag, å andra sidan, bar det som Umberto en gång hade kallat min nunneuniform. Om Janices stövlar och urringning sa *kom hit*, så var budskapet från mina klumpiga skor och min höghalsade klänning snarare *stick och brinn!*

En handfull människor hade kommit till graven, men det var bara mr Gallagher, familjens advokat, som stannade för att prata. Varken Janice eller jag hade träffat honom förut, men tant Rose hade pratat om honom så ofta och i så varma ordalag att han inte kunde bli annat än en besvikelse i verkliga livet.

»Jag har hört att du är pacifist?« sa han till mig när vi lämnade kyrkogården tillsammans.

»Jules älskar att slåss och kasta saker på folk«, inflikade Janice som glatt gick i mitten utan att bry sig om att regnvattnet strilade ner över

mig och mr Gallagher från hennes hattbrätte. »Har du hört vad hon gjorde med den lilla sjöjungfrun?«

»Tack, det räcker«, sa jag och försökte hitta en torr fläck på ärmen att torka ögonen med en sista gång.

»Nu ska du inte vara blygsam! Du var ju på förstasidan!«

»Och din firma går visst väldigt bra?« sa mr Gallagher och gav Janice ett litet leende. »Det måste vara en utmaning att göra alla människor lyckliga.«

»Lyckliga? Sällan!« Janice undvek med nöd och näppe att kliva rakt i en pöl. »Lycka är det största hotet mot min verksamhet. Drömmar är vad det handlar om. Besvikelser. Fantasier som aldrig slår in. Män som inte finns. Kvinnor man aldrig kan få. Det är där pengarna finns, i den ena dejten efter den andra ...«

Janice pratade på men jag slutade lyssna. Det var minst sagt ironiskt att min syster hade en dejtingtjänst, för hon var antagligen den minst romantiska människa jag någonsin hade mött. Trots att hon tvångsmässigt flörtade med varenda karl hon stötte på, betraktade hon i stort sett alla män som surrande elektriska apparater som man satte på när man behövde dem och sedan stängde av så fort de hade gjort sitt.

När vi var små hade Janice egendomligt nog varit besatt av att arrangera allting i par: två nallar, två kuddar, två hårborstar och så vidare. Även de dagar då vi hade bråkat satte hon på kvällen upp båda våra dockor på hyllan, ibland rentav med armarna om varandra. Så det var kanske inte så konstigt att hon hade valt den yrkesbana hon gjort, med tanke på att hon var en riktig gubben Noak i att para ihop folk. Det enda problemet var att hon till skillnad från den gamle patriarken för länge sedan hade glömt bort varför hon gjorde det.

Det var svårt att säga när saker och ting började förändras. Någon gång i high school hade hon bestämt sig för att krossa varenda dröm jag någonsin haft om kärleken. Själv förbrukade hon pojkvänner i samma takt som hon gjorde av med billiga nylonstrumpor och fann ett märkligt nöje i att äckla mig genom att beskriva allt och alla med en föraktfull jargong som fick mig att börja undra varför kvinnor över huvud taget ville beblanda sig med män.

»Nu gäller det«, sa hon kvällen före vår studentbal när hon satt och

rullade upp mitt hår på rosa spolar. »Det här är din sista chans.«

Jag tittade på henne i spegeln, förbryllad av hennes ödesdigra ord men förhindrad att svara på grund av en av hennes mintgröna lermasker som hade torkat till ett hårt skal på mitt ansikte.

»Du vet«, sa hon med en otålig grimas, »sista chansen att spräcka nollan. Det är ju det balen går ut på. Varför tror du annars att killarna klär upp sig? För att de gillar att dansa? *Glöm* det!« Hon sneglade på mig i spegeln för att se hur det gick för henne. »Om du inte gör det på balen vet du vad de kommer att säga. Att du är pryd. Och ingen gillar pryda tjejer.«

Morgonen därpå klagade jag på ont i magen och i takt med att balen närmade sig blev mina smärtor allt värre. Till slut blev tant Rose tvungen att ringa grannarna och meddela att deras son fick skaffa sig en annan dam till festen, medan Janice blev hämtad av en muskelknutte vid namn Troy och försvann i ett moln av vägdamm.

Efter att ha hört mig ligga och jämra mig hela eftermiddagen började tant Rose tjata om att vi skulle åka till akuten eftersom det kunde vara blindtarmsinflammation, men Umberto lugnade henne och sa att jag inte hade feber och att han var säker på att det inte var något allvarligt. Och när han stod vid min säng senare på kvällen och tittade på mig där jag kikade fram över kanten på täcket, kunde jag se att han visste exakt vad det handlade om, och att han på något egendomligt sätt var glad över min bluff. Vi visste båda två att det i och för sig inte var något större fel på grannpojken. Det var bara det att han inte matchade bilden av den man jag hade föreställt mig som min förste älskare. Och om jag inte fick det jag ville ha skippade jag hellre balen helt och hållet.

»Dick«, sa Janice nu och gav mr Gallagher ett sockersött leende, »jag föredrar att gå rakt på sak. Hur mycket?«

Jag brydde mig inte ens om att försöka hindra henne. Så fort Janice hade fått sina pengar skulle hon ge sig av till de kärlekstörstigas eviga jaktmarker och jag skulle aldrig mer behöva se henne.

»När det gäller den saken«, sa mr Gallagher besvärat och blev stående på parkeringsplatsen strax intill Umberto och hans Lincoln, »så är jag rädd att tillgångarna i princip i sin helhet är uppbundna i fastigheten.«

»Kom igen«, sa Janice, »vi vet allihop att det är fifty-fifty som gäller intill sista öret, så du kan hoppa över småpratet. Vill hon att vi ska dra ett vitt streck tvärs genom huset? Okej, då gör vi det. Eller också«, fortsatte hon och ryckte på axlarna som om det inte spelade någon roll för henne, »säljer vi stället och delar på pengarna. Hur mycket?»

»Sanningen är den«, sa mr Gallagher och tittade på mig med en viss beklagan i blicken, »att mrs Jacobs ändrade sig på slutet och bestämde sig för att ge alltihop till miss Janice.«

»Va?» Jag såg från Janice till mr Gallagher till Umberto men fann inget stöd någonstans.

»Herrejisses!« utbrast Janice och sprack upp i ett brett leende. »Tanten hade visst humor ändå!»

»Det finns naturligtvis«, fortsatte mr Gallagher i striktare ton, »en viss summa avsatt åt mr ... åt Umberto. Vidare talas det om några inramade fotografier som er gammelmoster ville att miss Julie skulle ha.«

»Ja, men självklart«, sa Janice och slog ut med armarna, »jag känner mig generös idag.«

»Vänta ett tag ...« Jag tog ett steg bakåt och försökte smälta nyheten. »Jag förstår ingenting.«

Så länge jag kunde minnas hade tant Rose ansträngt sig till det yttersta för att behandla oss rättvist. En gång hade jag till och med kommit på henne med att räkna antalet nötter i vår morgonmüsli för att se till att ingen av oss fick fler än den andra. Och hon hade alltid pratat om huset som någonting som vi – någon gång i framtiden – skulle äga tillsammans. »Ni flickor måste verkligen lära er att komma överens«, brukade hon säga. »Jag kommer inte att leva för evigt. Och när jag är borta är det ni som tillsammans får ta hand om det här huset.«

»Jag förstår att du är besviken«, sa mr Gallagher.

»Besviken?« Jag hade lust att hugga honom i kragen, men i stället körde jag ner händerna i fickorna så långt det bara gick. »Du ska inte tro att jag köper det här. Jag vill se testamentet.« Jag stirrade honom rakt i ögonen och såg honom krympa ihop inför min blick. »Det är något skumt med det här ...«

»Du har alltid varit en dålig förlorare«, avbröt Janice med ett elakt leende, och det märktes att hon njöt av att se mig så arg. »Skummare än så är det inte.«

»Här.« Mr Gallagher knäppte med darrande händer upp sin portfölj och räckte mig ett dokument. »Det här är din kopia av testamentet. Jag är rädd att det inte finns särskilt mycket utrymme för tolkning.«

Umberto hittade mig i trädgården där jag satt hopkrupen i träpaviljongen som han hade byggt åt oss en gång när tant Rose låg till sängs i lunginflammation. Utan att kommentera mitt barnsliga försvinnande satte han sig bredvid mig på den våta bänken, gav mig en välstruken näsduk och betraktade mig medan jag snöt mig.

»Det är inte pengarna det handlar om«, sa jag defensivt. »Såg du hennes flin? Hörde du vad hon sa? Hon bryr sig inte om tant Rose. Det har hon aldrig gjort. Det är inte rättvist!«

»Vem har sagt att livet är rättvist?« sa Umberto och såg på mig med höjda ögonbryn. »Inte jag i alla fall.«

»Jag vet! Jag förstår bara inte ... Fast det är mitt eget fel. Jag har alltid trott att hon menade allvar med att behandla oss rättvist. Jag har lånat pengar ...« Jag gömde ansiktet i händerna för att komma undan hans skarpa blick. »Säg det inte!«

»Är du färdig?«

Jag skakade på huvudet. »Du har ingen aning om hur färdig jag är.«

»Bra.« Han stack handen innanför kavajen och tog fram ett torrt men lite skrynkligt brunt kuvert. »För hon ville att du skulle ha det här. Det är en stor hemlighet. Gallagher vet inte om det. Inte Janice heller. Det är bara till dig.«

Jag blev genast misstänksam. Det var inte alls likt tant Rose att ge mig någonting bakom ryggen på Janice, men å andra sidan var det inte särskilt likt henne att stryka mig ur testamentet heller. Jag hade uppenbarligen inte känt min gammelmorster så väl som jag hade trott, och inte mig själv heller, för den delen. Här satt jag nu – idag av alla dagar – och grät över pengar. Trots att tant Rose hade varit närmare sextio när hon adopterade oss hade hon varit som en mor för oss, och jag borde skämmas för att jag ville ha mer av henne än jag redan hade fått.

När jag slutligen öppnade kuvertet visade det sig innehålla tre saker: ett brev, ett pass och en nyckel.

»Det är ju mitt pass!« utropade jag. »Hur fick hon ...« Jag tittade på

fotot igen. Visst var det jag på bilden och födelsedatumet stämde, men namnet som stod där var inte mitt. »Giulietta? Giulietta Tolomei?»

»Det är ditt riktiga namn. Rose ändrade det när hon tog hit dig från Italien. Hon ändrade Janices namn också.«

Jag var mållös. »Men *varför*? ... Hur länge har du vetat om det här?»

Han slog ner blicken. »Ska du inte läsa brevet?»

Jag vek upp de två arken. »Är det du som har skrivit det?»

»Hon dikterade det för mig«, sa Umberto med ett sorgset leende.

»Hon ville vara säker på att du skulle kunna läsa det.«

Det här är vad som stod i brevet:

Käraste Julie,

Jag har bett Umberto att ge dig det här brevet efter min begravning, så det måste väl betyda att jag är död nu. Hur som helst vet jag att ni flickor fortfarande är arga på mig för att jag aldrig tog er med till Italien, men du måste tro mig när jag säger att det var för ert eget bästa. Hur skulle jag någonsin kunna förlåta mig själv om någonting hände er? Men ni är äldre nu. Och det finns någonting där, i Siena, som er mor ville att du skulle ha. Bara du. Jag vet inte varför, men hon var som hon var, den kära Diane. Hon hittade någonting och det ska tydligen finnas kvar där. Vad jag förstod var det betydligt mer värdefullt än någonting jag någonsin har haft i min ägo. Och det var därför jag bestämde mig för att göra så här och ge huset till Janice. Jag hade hoppats att vi skulle kunna strunta i alltihop och glömma Italien, men nu börjar jag tro att det skulle vara orätt av mig att aldrig berätta.

Så här ska du göra: Ta den här nyckeln och bege dig till banken i Palazzo Tolomei. I Siena. Jag tror att den går till ett bankfack. Din mor hade den i sin handväska när hon dog. Hon hade en ekonomisk rådgivare på banken där, en man som hette Francesco Maconi. Leta reda på honom och säg att du är Diane Tolomeis dotter. På tal om det, ja. Jag bytte era namn. Ditt riktiga namn är Giulietta Tolomei. Men vi bor ju i Amerika. Jag tänkte att Julie

Jacobs skulle passa bättre, fast det är i och för sig ingen som kan stava till det heller. Vart är världen på väg, egentligen? Men jag ska inte klaga, jag har haft ett bra liv. Tack vare er. Och så var det en sak till: Umberto kommer att ge dig ett pass i ditt riktiga namn. Jag har ingen aning om hur man ordnar en sådan sak, men det lägger jag mig inte i, det får han ta hand om.

Jag tänker inte säga adjö. Om Gud vill kommer vi att träffas igen, i himlen. Jag ville bara se till att du först får det som faktiskt är ditt. Men var försiktig där borta. Tänk på hur det gick för din mor. Italien kan vara ett underligt ställe. Din mormorsmor var visserligen född där, men tro mig när jag säger att hon inte skulle ha återvänt för alla pengar i världen. Men berätta nu inte för någon om allt det här. Och försök att le lite oftare. Du har ett så vackert leende, när du väl visar det.

Stor kram och Gud välsigne dig,

Rose

Det tog en stund innan jag hade hämtat mig från brevet. Medan jag läste kunde jag nästan höra tant Rose diktera det, lika charmigt tankspridd i döden som hon varit i livet. När jag väl var färdig med Umbertos näsduk ville han inte ha tillbaka den. I stället sa han åt mig att ta den med mig till Italien, så att jag skulle komma ihåg honom när jag hittade min stora skatt.

»Lägg av!« Jag snöt mig en sista gång. »Vi vet båda två att det inte finns någon skatt!«

Han plockade upp nyckeln. »Är du inte nyfiken? Rose var övertygad om att din mor hade hittat något som var otroligt värdefullt.«

»Varför har hon aldrig sagt något, då? Varför väntade hon tills ...« Jag slog ut med armarna. »Jag förstår ingenting.«

Umbertos ögon smalnade. »Hon ville göra det. Men du var ju aldrig här.«

Jag gned mig i ansiktet, mest för att undvika hans anklagande blick. »Även om hon hade rätt så vet du att jag inte kan åka till Italien igen. De skulle bura in mig så fort jag kom över gränsen. Du vet väl vad de sa till mig ...«

I själva verket hade de – den italienska polisen – sagt betydligt mer

än jag någonsin hade avslöjat för Umberto. Men han kände till det viktigaste. Han visste att jag en gång hade blivit gripen under en antikrigsdemonstration i Rom och tillbringat en högst obehaglig natt i häktet innan jag påföljande morgon slängdes ut ur landet och uppmanades att aldrig mer återvända. Han visste också att det inte hade varit mitt fel. Jag var arton år när det hände och allt jag ville var att åka till Italien för att få se landet där jag var född.

En gång när jag stod och suktade över alla lockande annonser om studieresor och dyra språkkurser i Florens på anslagstavlan på college, hade jag råkat se en liten affisch som fördömde kriget i Irak och alla länder som deltog i det. Till min förtjusning upptäckte jag att Italien var ett av dessa länder. Längst ner på sidan fanns en lista med datum och destinationer, och alla intresserade var välkomna att delta. En vecka i Rom – inklusive resan dit – skulle inte kosta mig mer än fyra hundra dollar, vilket var exakt vad jag hade kvar på mitt bankkonto. Vad jag inte visste var att det låga priset berodde på att vi nästan garanterat inte skulle kunna stanna veckan ut, och att notan för våra returbiljetter och sista nattens logi om allt gick enligt planerna skulle betalas av de italienska myndigheterna, det vill säga de italienska skattebetalarna.

Så utan att egentligen förstå själva syftet med resan återvände jag till affischen gång på gång innan jag slutligen anmälde mig. Samma kväll, när jag låg och vred och vände på mig i sängen, visste jag att jag inte borde ha gjort det och att jag måste ta tillbaka min anmälan så snart som möjligt. Men när jag berättade om det för Janice nästa morgon himlade hon med ögonen och sa: »Här vilar Jules, som inte hade mycket till liv, men som *nästan* åkte till Italien en gång.«

Naturligtvis måste jag åka.

När sedan stenarna började hagla framför Italiens parlament – på initiativ av mina medresenärer Sam och Greg – skulle jag ha gett vad som helst för att få vara tillbaka i mitt studentrum och ligga i sängen med kudden över huvudet. Men jag var fast i folkmassan precis som alla andra, och när Rompolisen hade fått nog av våra stenar och molotovcocktails döpte de oss allihop i tårgas.

Det var första gången i mitt liv som jag slogs av tanken: *Tänk om jag dör nu*. Där jag låg på asfalten och såg världen – ben, armar och spyor

– som genom ett töcken av smärta och förvirring, glömde jag fullständigt bort var jag befann mig och vart jag var på väg. Kanske ungefär som äldre tiders martyrer upptäckte jag en ny plats som varken var liv eller död. Men sedan kom smärtan tillbaka, liksom paniken, och i nästa stund kändes det inte som en religiös upplevelse längre.

I flera månader efteråt undrade jag om jag någonsin skulle bli densamma efter det som hänt i Rom. När jag tvingade mig själv att tänka på det fick jag en gnagande känsla av att jag hade glömt bort någonting viktigt om vem jag innerst inne var – någonting som jag hade tappat på den italienska asfalten och inte fått tillbaka igen.

»Jag vet.« Umberto öppnade passet och granskade mitt foto. »De sa åt Julie Jacobs att hon inte fick återvända till Italien. Men har de sagt något om Giulietta Tolomei?«

Jag hajade till. Här satt Umberto, som brukade skälla på mig för att jag klädde mig som en hippie, och uppmanade mig att bryta mot lagen. »Menar du ...?«

»Varför tror du att jag lät göra det här? Det var Roses sista önskan att du skulle åka till Italien. Gör mig inte olycklig, principessa.«

När jag såg allvaret i hans ögon började jag än en gång kämpa mot gråten. »Men hur blir det med dig, då?« sa jag med skrovlig röst. »Kan inte du följa med? Så kan vi leta efter skatten tillsammans. Och om vi inte hittar den, skit samma! Vi kan bli pirater. Och ge oss ut på de sju haven ...«

Umberto sträckte ut handen och rörde mycket lätt vid min kind, som om han visste att när jag väl hade gett mig av skulle jag aldrig mer komma tillbaka. Och om vi någonsin träffades igen skulle det inte bli som nu, där vi satt tillsammans i barndomens gömställe, med ryggen mot världen utanför. »Det finns vissa saker«, sa han med mjuk röst, »som en prinsessa måste göra på egen hand. Minns du vad jag brukade säga, att du en dag skulle hitta ditt kungarike?«

»Det var bara en saga. Livet är inte sådant.«

»Allt vi säger är en saga. Men ingenting vi säger är *bara* en saga.«

Jag slog armarna om honom i en önskan att hålla honom kvar ännu en liten stund. »Hur blir det med dig? Här kan du väl inte stanna?«

Umberto kisade upp mot takdroppet. »Jag tror att Janice har rätt. Det är dags för den här gamla gubbstrutten att dra sig tillbaka. Jag

borde ta silvret och sticka till Las Vegas. Det skulle nog räcka i en vecka, ungefär, med tanke på vilken tur jag brukar ha. Så du måste lova att du ringer mig när du hittar din skatt.«

Jag vilade huvudet mot hans axel. »Du ska få veta det först av alla.«

[I.II]

Drag din plit; här komma två av Montagues folk

SÅ LÄNGE JAG kunde minnas hade tant Rose gjort allt hon kunnat för att hindra mig och Janice från att åka till Italien. »Hur många gånger ska jag behöva tala om«, brukade hon säga, »att det inte är en plats för fina flickor?« Längre fram, när hon insåg att hon måste byta strategi, skakade hon på huvudet så fort ämnet kom på tal och tog sig för hjärtat som om blotta tanken på det landet förde henne till gravens rand. »Tro mig«, pep hon hest, »Italien är en enda stor besvikelse, och italienska män är svin!«

Jag hade alltid tagit avstånd från hennes oförklarliga fördomar mot mitt födelseland, men efter turen till Rom var jag böjd att hålla med henne. Italien var en besvikelse och italienarna – åtminstone de i uniform – fick svin att framstå som riktigt trevliga varelser.

Och varje gång vi frågade tant Rose om våra föräldrar tystade hon oss genom att berätta samma gamla historia. »Hur många gånger ska jag behöva tala om att era föräldrar dog i en bilolycka i Toscana när ni var tre år gamla?« grymtade hon irriterat när vi störde henne medan hon satt och läste tidningen med små bomullsvantar på händerna för att skydda dem mot trycksvärtan. Enligt fortsättningen på historien hade tant Rose och stackars farbror Jim – frid över hans minne – som tur var kunnat adoptera oss direkt efter den tragiska händelsen, och vi kunde tacka vår lyckliga stjärna att de aldrig hade fått några egna barn. Vi skulle vara tacksamma över att vi inte hade hamnat på ett italienskt barnhem och tvingats äta spaghetti varenda dag. Tänk bara! Nu bodde vi i stället i ett stort hus i Virginia och var fruktansvärt bortskämda, och det minsta vi kunde göra i gengäld var att sluta plåga tant Rose med frågor som hon inte kunde besvara. Och kunde någon

nu vara så snäll och blanda till en ny drink åt henne, för hennes leder värkte något infernaliskt efter allt vårt tjat.

När jag satt på planet till Europa och tänkte tillbaka på gamla konflikter medan jag stirrade ut över den svarta Atlanten slog det mig att jag saknade allt hos tant Rose, inte bara det som hade varit positivt. Jag skulle så innerligt gärna ha velat vara tillsammans med henne en enda timme till, även om hon hade ägnat hela den timmen åt att skälla på mig. Nu när hon var borta var det svårt att tro att hon någonsin hade fått mig att smälla i dörrar och klampa iväg uppför trappan, och det var svårt att acceptera att jag hade ödslat bort så många värdefulla timmar på att sitta instängd på mitt rum och tjura.

Ilsket torkade jag bort en tår från kinden med en av flygbolagets sladdriga servetter och intalade mig att det var slöseri med tid att sörja över allt som inte blivit gjort. Visst borde jag ha skrivit fler brev till henne och ringt henne oftare och talat om att jag älskade henne, men det var för sent nu. Gjort var gjort.

Förutom sorgen var det också något annat som gnagde i mig. Onda aningar? Kanske inte. Onda aningar innebär ju att man tror att det ska hända något tråkigt, men mitt problem var att jag inte visste om det skulle hända något över huvud taget. Det var fullt möjligt att hela resan skulle sluta i besvikelse. Men jag visste också att jag bara hade en enda person att skylla för att jag hamnat i den här knipan, nämligen mig själv.

Jag hade vuxit upp i tron att jag skulle ärva halva tant Roses förmögenhet och hade inte ens försökt bygga upp en egen. Medan andra tjejer i min ålder klättrade uppför den hala karriärstegen med väl-manikyrrerade naglar tog jag bara sådana jobb som jag tyckte var roliga – som att undervisa på Shakespeareläger – i vetskap om att arvet efter tant Rose förr eller senare skulle utplåna min växande kreditkortsskuld. Därför hade jag nu ingenting att falla tillbaka på förutom något obestämbar arvegods som lämnats kvar åt mig i ett fjärran land av en mor jag knappt kunde minnas.

Ända sedan jag hade hoppat av forskarutbildningen hade jag bott lite här och var, sovit på soffan hemma hos kompisar från antikrigsrörelsen och flyttat ut varje gång jag fått något påhugg som drama-lärare. Shakespeares pjäser var av någon anledning det enda som

någonsin hade fastnat i mitt huvud och hur mycket jag än ansträngde mig lyckades jag aldrig tröttna på *Romeo och Julia*.

Det hände att jag undervisade vuxna, men om jag fick välja föredrog jag barn – kanske för att jag var rätt säker på att de gillade mig. Den främsta anledningen till att jag visste det var att de alltid pratade om vuxna som om jag inte tillhörde den gruppen. Det glädde mig att de accepterade mig som en i gänget, även om jag innerst inne visste att det inte var någon komplimang. Det betydde helt enkelt att de misstänkte att jag egentligen aldrig hade vuxit upp, och att jag vid tjugofem års ålder fortfarande liknade en vilsen tjej i yngre tonåren som kämpade för att formulera – eller, vilket oftare var fallet, dölja – poesin som stormade inom henne.

Det hjälpte inte precis upp min karriär att jag inte hade några som helst framtidsdrömmar. När folk frågade vad jag ville göra av mitt liv hade jag ingen aning om vad jag skulle svara, och när jag försökte frammana bilden av mig själv om fem år såg jag inget annat än ett stort svart hål. I mina dystrare stunder tolkade jag detta hotfulla tomrum som ett tecken på att jag skulle dö ung och drog slutsatsen att orsaken till att jag inte kunde föreställa mig min framtid var att jag inte hade någon. Min mor hade dött ung, liksom min mormor, tant Roses yngre syster. Av någon anledning tycktes vi ha ödet emot oss, och varje gång jag stod inför något längre åtagande, oavsett om det gällde arbete eller bostad, backade jag alltid ur i sista stund eftersom jag inte kunde befria mig från tanken att jag ändå inte skulle leva tillräckligt länge för att slutföra det.

Varje gång jag kom hem över julen eller sommaren försökte tant Rose diskret övertala mig att ge upp min planlösa tillvaro och stanna hos henne i stället. »Du, Julie«, kunde hon säga medan hon plockade bort vissna blad från en krukväxt eller hängde upp julänglarna i grannens, »du skulle ju alltid kunna komma och bo här ett slag och fundera på vad du vill göra med ditt liv.«

Men även om jag kände mig frestad visste jag att det var omöjligt. Janice klarade sig på egen hand, tjänade pengar på sin dejtingtjänst och hade en tvårumslägenhet med utsikt över en konstgjord sjö – och om jag flyttade hem igen skulle det vara detsamma som att erkänna att hon hade vunnit.

Nu var förstås allt förändrat. Att flytta hem till tant Rose var inte längre ett alternativ. Världen som jag kände den tillhörde Janice och det enda jag hade kvar var innehållet i ett brunt kuvert. Medan jag satt där på planet och läste igenom tant Roses brev över en plastmugg surt vin insåg jag plötsligt hur fruktansvärt ensam jag var, nu när hon var borta och den enda jag hade kvar i världen var Umberto.

Som barn hade jag aldrig varit bra på att skaffa vänner. Janice, där-
emot, hade så många bästisar att hon knappt skulle ha lyckats klämma
in dem alla i en dubbeldäckarbuss. Varje kväll då hon hade lämnat hu-
set med sitt fnissande gäng brukade tant Rose nervöst kretsa runt mig
ett tag och låtsas leta efter förstoringsglaset eller sin speciella kors-
ordspenna. Till slut satte hon sig alltid bredvid mig i soffan, till synes
intresserad av boken jag läste. Men det visste jag att hon inte var.

»Du vet väl att jag kan underhålla mig själv, Julie?« sa hon och
plockade bort lite ludd från mina pyjamasbyxor. »Om du skulle vilja
gå ut med dina vänner ...«

Förslaget hängde i luften en stund tills jag hade kommit på ett pas-
sande svar. Sanningen var den att jag inte stannade hemma för att jag
tyckte synd om tant Rose, utan för att jag inte hade någon lust att gå
ut. Varje gång jag lät mig släpas med till någon bar slutade det med att
jag satt omgiven av tjejer och tjockskallar som alla tycktes tro att vi
var rollfigurer i en saga och att jag innan kvällen var slut måste välja
en av dem.

Minnet av hur tant Rose hade suttit bredvid mig och på sitt eget
finkänsliga sätt sagt åt mig att skaffa mig ett liv fick det åter att hugga
till i hjärtat. Jag stirrade dystert ut i mörkret genom det flottiga flyg-
plansfönstret och undrade om inte hela resan var ett slags straff för
att jag hade betett mig så illa mot henne. Kanske tänkte Gud låta
planet krascha, bara för att visa mig. Eller så tänkte han låta mig kom-
ma fram till Siena bara för att upptäcka att någon annan redan hade
stuckit med skatten.

Faktum var att ju mer jag tänkte på saken, desto mer började jag
misstänka att den verkliga orsaken till att tant Rose aldrig hade sagt
något medan hon levde var att alltihop bara var båg. Kanske hade hon
helt enkelt blivit lite virrig mot slutet, och i så fall kunde det mycket
väl hända att den så kallade skatten inte var något annat än önske-

tänkande. Och även om det mot all förmodan hade funnits något av värde i Siena när vi gav oss av för över tjugo år sedan, var det knappast troligt att det fortfarande fanns kvar. Med tanke på befolknings-tätheten i Europa och påhittigheten hos folk i allmänhet skulle jag bli mycket förvånad om det fanns någon ost kvar i labyrintens mitt när, och om, jag slutligen kom fram.

Den enda tanke som glädde mig under den långa sömnlösa resan var att varje miniatyrdrink som de leende flygvärdinnorna räckte mig tog mig ytterligare lite längre bort från Janice. Jag såg framför mig hur hon dansade runt i huset som nu bara var hennes och skrattade åt min olycka. Hon hade ingen aning om att jag var på väg till Italien och att stackars gamla tant Rose hade skickat iväg mig på skattjakt, och det var åtminstone någonting att glädja sig över. För om min resa resulterade i att jag inte hittade någonting av värde ville jag helst slippa se henne gotta sig åt det.

Vi landade i Frankfurt i något som liknade solsken och jag släpade mig av planet i mina flip flop-sandaler, med påsar under ögonen och en bit äppelstrudel fastkilad i halsen. Det var mer än två timmar tills mitt anslutande flyg till Florens skulle avgå, och så fort jag var framme vid rätt gate sträckte jag ut mig på tre stolar och slöt ögonen. Jag lade min handväska av makramé under huvudet och var för trött för att bry mig om ifall någon stack iväg med resten.

Någonstans mellan dröm och vakenhet kände jag en hand stryka min arm.

»*Ahi, ahi*«, sa en röst som var en blandning av kaffe och tobaksrök, »*mi scusi!*«

Jag öppnade ögonen och fick se en kvinna sitta bredvid mig och energiskt borsta bort smulor från min ärm. Medan jag sov hade vänthallen fyllts med folk som sneglade på mig som man gör på en hemlös – med både förakt och medkänsla i blicken.

»Det är ingen fara«, sa jag och satte mig upp. »Jag kan knappast bli mer ofräsch än jag redan är.«

»Här!« Hon erbjöd mig halva sin croissant, kanske som något slags kompensation. »Du måste vara hungrig.«

Jag tittade på henne, förvånad över den vänliga gesten. »Tack.«

Att kalla kvinnan elegant skulle vara en grov underdrift. Allting hos henne var perfekt matchat, inte bara färgen på läppstiftet och nagellacket utan också de gyllene skalbaggar som prydde både skorna, handväskan och den ärtiga lilla hatten som tronade ovanpå det oklanderligt blekta håret. Jag misstänkte starkt – och det bekräftades av hennes retsamma lilla leende – att det här var en kvinna som hade all anledning att vara nöjd med sig själv. Hon satt förmodligen på en förmögenhet, eller var åtminstone gift med en. Det såg ut som om hon inte hade några bekymmer i världen utöver hur hon skulle underhålla sin kropp så att den på bästa sätt maskerade hennes mogna inre.

»Ska du till Florens?« frågade hon med en stark och fantastiskt charmerande brytning. »Och titta på alla de så kallade konstverken?«

»Nej, Siena«, sa jag med munnen full. »Jag är född där. Men jag har inte varit där sedan dess.«

»Så underbart!« utropade hon. »Men så egendomligt! Varför inte?«

»Det är en lång historia.«

»Berätta. Du måste berätta alltihop.« När hon såg mig tveka sträckte hon fram handen. »Förlåt mig. Jag är väldigt nyfiken av mig. Jag heter Eva Maria Salimbeni.«

»Julie ... Giulietta Tolomei.«

Hon höll på att ramla av stolen. »Tolomei? Heter du *Tolomei*? Jag kan inte tro det! Det är omöjligt! Vänta ... vilken plats har du? På planet, ja. Få se ...« Hon kastade en blick på mitt boardingkort och ryckte det sedan helt sonika ur handen på mig. »Ett ögonblick! Vänta här!«

Jag såg henne stega fram till disken och undrade om det här var en helt vanlig dag i Eva Maria Salimbenis liv. Jag gissade att hon försökte byta min plats så att vi skulle sitta tillsammans på planet, och att döma av hennes leende när hon kom tillbaka hade hon lyckats. »*E voilà!*« Hon gav mig ett nytt boardingkort, och när jag tittade på det måste jag undertrycka en förtjust fnissning. För att vi skulle kunna fortsätta vårt samtal var jag förstörd av tvungen att flytta fram till första klass.

När vi väl hade kommit upp i luften tog det inte Eva Maria lång stund att få ur mig hela historien. Det enda jag utelämnade var min dubbla identitet och min mors eventuella skatt.

»Jaha«, sa hon slutligen med huvudet på sned, »så du reser till Siena för att ... se palion?«

»Se vad då?«

Min fråga fick henne att dra efter andan. »Palion! Hästkapplöpningen. Siena är berömt för sin palio. Berättade inte din mosters butler om den? Den där Alberto, som verkar veta så mycket?«

»Umberto«, rättade jag henne. »Jo, det gjorde han nog. Men jag förstod aldrig att det var något som pågår än idag. När han pratade om det lät det som en medeltida grej, med riddare i skinande rustning och så vidare.«

»Ja«, nickade Eva Maria, »palions historia sträcker sig ända tillbaka till den mörka medeltiden. Nu för tiden går loppet på torget framför rådhuset, Piazza del Campo, och ryttarna är professionella jockeys. Men en gång i tiden tror man att ryttarna var adelsmän som red sina stridshästar hela vägen från landet in till staden för att gå i mål framför katedralen.«

»Det låter dramatiskt«, sa jag, som fortfarande kände mig undrande inför hennes översvallande vänlighet. Men hon kanske alltid såg det som sin plikt att undervisa främlingar om Siena.

»Åh!« Eva Maria himlade med ögonen. »Det är det största dramat i våra liv. I månader kan folk i Siena inte prata om annat än hästar och rivaler och pakter med den ena eller andra ryttaren.« Hon skakade på huvudet med en kärleksfull min. »Det är vad vi kallar en *dolce pazzia* ... en ljuv galenskap. När man en gång har upplevt det vill man aldrig åka därifrån.«

»Umberto brukar alltid säga att man inte kan förklara Siena«, sa jag och önskade plötsligt att han var med och fick lyssna till den här fascinerande kvinnan. »Att man måste ha varit där och hört trummorna för att förstå.«

Eva Maria log nådigt, som en drottning som tar emot en komplimang. »Han har rätt. Man måste känna det här inne«, sa hon och lade handen mot mitt bröst. I vanliga fall skulle jag ha uppfattat gesten som extremt opassande, men Eva Maria lyckades faktiskt få den att kännas naturlig.

Medan stewarden höll upp ytterligare var sitt glas champagne åt oss berättade min nya väninna mer om Siena för mig, »så att du inte

råkar ut för något», sa hon med en blinkning. »Turister råkar alltid i trubbel. De förstår inte att Siena inte bara är Siena, utan sjutton olika stadsdelar – *contrade* – som var och en har sitt område, sina rådmän och sitt vapen.« Eva Maria lät konspiratoriskt sitt glas nudda vid mitt. »Om du inte tror mig kan du alltid titta upp på fasaderna i gathörnen. De små porslinskyltarna talar om vilken *contrada* du befinner dig i. Din egen familj, Tolomei, tillhör ugglans *contrada* och dina bundsförvanter är örnen och piggsvinet och ... några till som jag har glömt. För folket i Siena kretsar hela livet kring dessa *contrador*, dessa stadsdelar; de är dina vänner, ditt sammanhang, dina bundsförvanter men också dina fiender. Varje dag, året om.«

»Så min *contrada* är alltså ugglan«, sa jag roat eftersom Umberto brukade säga att jag såg ut som en gammal uv när jag var på dåligt humör. »Vilken är din?«

För första gången sedan vi hade inlett vårt långa samtal vände Eva Maria bort blicken och tycktes ta illa vid sig av min fråga. »Jag har inge-«, sa hon kort. »Min familj förvisades från Siena för många hundra år sedan.«

Långt innan vi landade i Florens började Eva Maria insistera på att ge mig skjuts till Siena. Det låg ändå på vägen till hennes hem i Val d'Orcia, förklarade hon, och det var absolut inget extra besvär. Jag sa åt henne att jag gärna tog bussen, men hon var uppenbarligen ingen anhängare av allmänna transportmedel. »*Dio santo!*« utbrast hon när jag envisades med att avböja hennes vänliga erbjudande. »Varför vill du stå och vänta på en buss som aldrig kommer när du i stället kan följa med mig och resa bekvämt i min gudsons nya bil?« När hon såg att hon nästan hade mig på kroken fyrade hon av ett charmerande leende och lutade sig fram för att lägga in sista stöten. »Giulietta, jag skulle bli så besviken om vi inte fick fortsätta vårt underbara samtal en liten stund till.«

Så vi gick genom tullen arm i arm och tulltjänstemannen tittade knappt på mitt pass men granskade Eva Marias uringning desto grundligare. Senare, när jag fyllde i en bunt pastellfärgade blanketter för att anmäla mitt försvunna bagage, stod Eva Maria bredvid, envist stampande med sina Guccipumps tills mannen i bagageutlämningen

hade svurit på att personligen leta reda på mina två resväskor var de än hade hamnat i världen och – oavsett tid på dygnet – köra direkt till Siena och överlämna dem på hotell Chiusarelli, på den adress som Eva Maria snudd på skrev upp med läppstift och stoppade ner i hans ficka.

»Du förstår, Giulietta«, förklarade hon medan vi tillsammans promenerade ut från flygplatsen endast bärande på hennes minimala handbagage, »det handlar till femtio procent om vad de ser och till femtio procent om vad de *tror* sig se. Aha!« Hon vinkade ivrigt åt en svart bil som stod på tomgång i utryckningsfilen. »Där är han! Fin bil, eller hur?« Hon blinkade och knuffade mig i sidan med armbågen. »Det är den nya modellen.«

»Jaså, minsann?« sa jag artigt. Bilar hade aldrig hört till mina stora intressen, främst på grund av att de brukade hänga ihop med en kille. Janice hade säkert kunnat tala om det exakta märket och modellen på fordonet i fråga, och i samma andetag upplysa mig om att det stod högt upp på hennes lista att ha sex i en sådan på något tjusigt ställe vid Amalfikusten. Det behöver väl knappast sägas att hennes lista skilde sig radikalt från min.

Utan att verka allt för sårad av min brist på entusiasm drog Eva Maria mig ännu närmare intill sig och viskade i mitt öra: »Säg ingenting, jag vill att det ska bli en överraskning! Åh, titta ... är han inte stilig?« Hon fnissade förtjust och styrde oss båda i riktning mot den man som nu klev ur bilen. »Ciao, Sandro!«

Mannen gick runt bilen för att hälsa på oss. »Ciao, *madrina*!« Han kysste sin gudmor på båda kinderna och tycktes inte bry sig om att hon beundrande körde fingrarna genom hans mörka hår. »*Bentornata*.«

Eva Maria hade rätt. Hennes gudson var inte bara ogudaktigt vacker att se på, han var dessutom mördande snyggt klädd, och även om jag knappast var någon expert på kvinnligt beteende misstänkte jag att han aldrig led brist på villiga offer.

»Alessandro, det är någon här som jag vill att du ska träffa.« Eva Maria hade svårt att lägga band på sin upphetsning. »Det här är min nya väninna. Vi träffades på planet. Hon heter Giulietta *Tolomei*. Kan du fatta det?«

Alessandro vände sig om och tittade på mig med ögon som hade samma färg som torkad rosmarin, ögon som skulle ha fått Janice att dansa rumba genom hela huset i bara underkläderna, sjungande en smäktande melodi med en hårborste som mikrofon.

»Ciao!« sa jag och undrade om han tänkte kyssa mig också.

Men det gjorde han inte. Alessandro tittade på mina flätor, mina säckiga shorts och mina sandaler innan han slutligen pressade fram ett leende och sa någonting på italienska som jag inte förstod.

»Förlåt«, sa jag, »men jag kan inte ...«

Så fort han insåg att jag utöver mitt sjaskiga yttre inte ens talade italienska tappade Eva Marias gudson allt intresse för mig. I stället för att översätta det han nyss sagt frågade han bara: »Inget bagage?«

»Massor. Men det har tydligen hamnat i Verona.«

Strax därefter satt jag bredvid Eva Maria i baksätet på hans bil och kördes i ilfart förbi Florens alla underverk. Så fort jag hade bestämt mig för att Alessandros sammanbitna tystnad enbart berodde på dåliga engelskkunskaper – varför jag nu över huvud taget skulle bry mig – kände jag en ny sorts upprymdhet bubbla upp inom mig. Här var jag nu, tillbaka i det land som två gånger hade slängt ut mig, och jag hade redan lyckats nästla mig in hos jetsetfolket. Jag kunde knappt bärga mig tills jag fick ringa Umberto och berätta alltihop.

»Giulietta«, sa Eva Maria och lutade sig bekvämt tillbaka, »du ska nog akta dig för att ... berätta för allt för många människor vem du är.«

»Ska jag?« Jag brast nästan ut i skratt. »Men jag är ju ingen!«

»Ingen? Du är en Tolomei!«

»Men du sa ju nyss att släkten Tolomei levde för länge sedan.«

Eva Maria rörde vid min näsa med sitt pekfinger. »Underskatta inte vikten av sådant som hände för länge sedan. Det är ett av den moderna människans tragiska misstag. Jag råder dig, som kommer från Nya världen: Lyssna mer och tala mindre. Det var här din själ föddes. Tro mig, Giulietta, här finns människor som anser att du är någon.«

Jag kastade en blick i backspegeln och fick se att Alessandro betraktade mig med smala ögon. Oavsett hur bra eller dålig han var på engelska delade han uppenbarligen inte sin gudmors fascination över min person, men var för disciplinerad för att ge uttryck för vad han

tyckte. Så han tolererade min närvaro i bilen så länge jag höll mig tillräckligt ödmjuk och tacksam.

»Familjen Tolomei«, fortsatte Eva Maria, till synes omedveten om de dåliga vibbarna, »var en av de rikaste och mäktigaste familjerna i Sienas hela historia. De ägde banker, förstår du, och de låg alltid i krig med oss, familjen Salimbeni, för att visa vem som hade störst inflytande i staden. Den här fejden gick så långt att de brände ner varandras hus – och dödade varandras barn i deras sängar – på medeltiden.«

»Så de var fiender?« frågade jag enfaldigt.

»Ja visst! Dödsfiender! Tror du på ödet?« Eva Maria lade en hand ovanpå min och kramade till. »Det gör jag. Våra släkter, Tolomei och Salimbeni, låg i strid med varandra, på liv och död ... Om vi hade levt på medeltiden skulle vi ha slitit varandra i stycken just nu. Som Capulet och Montague i *Romeo och Julia*.« Hon gav mig en menande blick. »'Två starka släkter fläckar med sin splittring det ljuvliga *Siena* där vi spelar'. Känner du till den pjäsen?« När jag bara nickade utan att få fram ett ord klappade hon mig lugnande på handen. »Oroa dig inte, jag är säker på att du och jag, med vår nya vänskap, äntligen ska lyckas gräva ner deras stridsyxa. Och det är därför ...« Hon vände sig plötsligt mot framsätet. »Sandro! Jag räknar med att du ser till att Giulietta är säker i Siena. Hörde du vad jag sa?«

»Fröken Tolomei«, svarade Alessandro med blicken stadigt på vägen, »kommer aldrig att vara säker någonstans.«

»Vad pratar du om?« grälade Eva Maria. »Hon är en Tolomei, det är vår plikt att skydda henne.«

Alessandro sneglade på mig i backspegeln och jag fick intrycket att han såg mycket mer av mig än jag såg av honom. »Hon kanske inte vill ha vårt beskydd.« Han sa det på ett sådant sätt att jag förstod att det var en utmaning, och dessutom att han – trots sin brytning – i högsta grad behärskade mitt språk. Vilket innebar att han hade andra skäl till att vara så enstavig mot mig.

»Jag är verkligen tacksam för skjutsen«, sa jag och fyrade av mitt allra sötaste leende. »Men jag är säker på att jag kan känna mig helt trygg i Siena.«

Han mottog min artighet med en knappt märkbar nick. »Vad för dig hit? Arbete eller nöjen?«

»Tja ... nöjen, skulle jag tro.«

Eva Maria klappade i händerna av förtjusning. »Då får vi se till att du inte blir besviken! Alessandro känner till Sienas alla hemligheter. Eller hur, *caro*? Han kommer att visa dig platser, underbara platser som du aldrig skulle hittat till på egen hand. Åh, vad ni kommer att ha roligt!«

Jag öppnade munnen, men hade ingen aning om vad jag skulle säga. Så jag stängde den igen. Av Alessandros min kunde man enkelt utläsa att en rundtur med mig i Siena stod mycket långt ner på hans önskelista.

»Sandro!« fortsatte Eva Maria, nu med skärpa i rösten. »Du kommer väl att se till att Giulietta har roligt, *no*?«

»Jag kan inte föreställa mig en högre lycka«, svarade Alessandro och satte på bilradion.

»Där ser du!« Eva Maria nöp i min rodnande kind. »Shakespeare visste inte vad han pratade om! Nu är vi vänner.«

Utanför var världen en vingård och himlen låg utbredd över landskapet som en skyddande blå cape. Det var här jag var född, och ändå kände jag mig plötsligt som en främling – en inkräktare – som hade smitit in genom bakdörren för att lägga vantarna på något som aldrig varit mitt.

Det var en lättnad när bilen äntligen stannade framför Hotel Chiusarelli. Eva Maria hade varit mer än vänlig mot mig under hela resan och berättat allt möjligt om Siena, men det finns en gräns för hur mycket artigt konverserande man orkar med efter att ha förlorat både en natts sömn och allt sitt bagage i ett slag.

Allt jag ägde hade funnits i dessa två resväskor. Jag hade i princip packat ihop hela min barndom direkt efter tant Roses begravning och sedan lämnat huset vid midnatt med Janices triumferande skratt ringande i öronen. Det var en salig blandning av kläder, böcker och allehanda krimskrams, men nu var alltihop i Verona och jag var här, fast i Siena med knappt mer än en tandborste, en halv müslibar och ett par öronproppar.

När Alessandro hade parkerat framför hotellet och pliktskyldigast öppnat bildörren åt mig eskorterade han mig ända in i vestibulen.

Det var tydligt att han inte ville göra det, och lika tydligt att jag inte uppskattade gesten, men Eva Maria iakttog oss båda två från baksätet och vid det här laget visste jag att hon var en kvinna som var van att få sin vilja fram.

»Efter dig«, sa Alessandro och höll upp dörren åt mig.

Jag kunde inte göra annat än att gå in. Hotel Chiusarelli mötte mig med en sval stillhet; det höga taket bars upp av marmorpelare och endast mycket svagt kunde jag urskilja ljudet av människor som sjungande slamrade med grytor och kastruller någonstans under våra fötter.

»*Buongiorno!*« En vördnadsbjudande man i tredelad kostym reste sig bakom disken i receptionen. Mässingsbrickan på kavajslaget upplyste mig om att hans namn var direttore Rossini. »*Benvenu ... ah!*« Han avbröt sig när han fick syn på Alessandro. »*Benvenuto, capitano.*«

Jag lade händerna på den gröna marmordisken med vad jag hoppades var ett vinnande leende. »Hej. Jag är Giulietta Tolomei. Jag har bokat ett rum. Ursäkta mig ett ögonblick bara ...« Jag vände mig mot Alessandro. »Tack för hjälpen. Nu klarar jag mig själv.«

»Jag är hemskt ledsen, signorina«, sa direttore Rossini, »men jag har ingen bokning i ert namn.«

»Åh! Men jag var så säker på ... är det ett problem?«

»Det är palion!« Han slog ut med händerna i en våldsam gest. »Hotellet är fullt! Men...« Han knackade på datorskärmen. »Jag har ett kreditkortsnummer i namnet Julie Jacobs. En bokning för en person i en vecka. Ankomst idag från Amerika. Kan det vara ni?«

Jag sneglade på Alessandro. Han rörde inte en min. »Ja, det är jag«, sa jag.

Direttore Rossini såg förvånad ut. »Ni är Julie Jacobs? Och Giulietta Tolomei?«

»Jo ... ja.«

»Men ...« Direttore Rossini tog ett litet steg åt sidan för att kunna se Alessandro bättre, och hans ögonbryn formade sig till ett artigt litet frågetecken. »*C'è un problema?*«

»*Nessun problema*«, svarade Alessandro och såg på oss båda med perfekt stenansikte. »Fröken Jacobs. Jag hoppas att ni får en trevlig vistelse här i Siena.«

I nästa ögonblick var Eva Marias gudson borta och jag stod kvar med direttore Rossini och en besvärande tystnad. Först när jag hade fyllt i varenda blankett som hotelldirektören lade framför mig tillät han sig att le en smula. »Så ... ni är god vän med kapten Santini?»

Jag kastade en blick över axeln. »Mannen som var här nyss? Nej, vi är inte vänner. Är det så han heter? Santini?»

Direttore Rossini ansåg mig helt klart vara mindre vetande. »Han heter *kapten* Santini. Han är ... vad kallas det ... säkerhetschef på banken Monte dei Paschi. I Palazzo Salimbeni.«

Jag måste ha sett förskräckt ut, för direttore Rossini skyndade sig att lugna mig. »Oroa er inte, vi har inga brottslingar här i Siena. Hon är en mycket fridfull stad. En gång var det en brottsling här«, sa han skrockande samtidigt som han ringde på piccolon, »men honom tog vi hand om!»

I timmar hade jag sett fram emot att få kasta mig ner på en säng. Men nu, när jag äntligen kunde göra det, valde jag att i stället vandra fram och tillbaka i mitt hotellrum och grubbla över om Alessandro Santini skulle göra en sökning på mitt namn och luska reda på mitt mörka förflutna. Det sista jag behövde just nu var att någon i Siena skulle hitta de gamla uppgifterna om Julie Jacobs, få reda på allt om mina eskapader i Rom och sätta punkt för min skattjakt innan den ens hade börjat.

När jag en stund senare ringde Umberto för att tala om att jag hade kommit fram måste han ha hört det på mig, för han förstod genast att någonting var fel.

»Äsch, det är ingenting«, sa jag. »Bara en Armanisnobb som upptäckte att jag har två namn.«

»Men han är italienare«, konstaterade Umberto lugnt. »Han bryr sig inte om ifall du bryter mot någon liten lag, så länge du bara har vackra skor. Har du vackra skor? Har du på dig skorna jag gav dig? Principessa?»

Jag tittade ner på mina flip flop-sandaler. »Jag antar att jag är rökt.«

När jag kröp ner i sängen den kvällen sjönk jag genast in i en dröm som jag inte hade haft på flera månader, men som hade varit en del av

mitt liv ända sedan barndomen. I drömmen gick jag genom ett stor-
slaget slott med mosaikgolv och katedralslika tak som bars upp av
tjocka marmorpelare. Jag tryckte upp den ena förgyllda dörren efter
den andra och undrade var alla människor var. Det enda ljuset kom
från smala fönster med målat glas högt ovanför mitt huvud, och de
mångfärgade strålarna lyckades inte lysa upp de mörka hörnen runt
omkring.

Där jag gick genom de jättelika salarna kände jag mig som ett barn
som gått vilse i skogen, och till min stora frustration anade jag att det
fanns andra där som aldrig visade sig för mig. När jag stod stilla kunde
jag höra dem viska medan de svävade fram som spöken, men om de
verkligen var någon typ av andeväsen var de precis som jag fångna där
inne och letade efter en väg ut.

Först när jag fått läsa pjäsen i high school hade jag insett att det
dessa osynliga demoner viskade var fragment ur Shakespeares *Romeo
och Julia* – inte på ett sådant sätt som skådespelare skulle ha reciterat
raderna på scenen, utan lågmält, intensivt mumlande, som en troll-
formel. Eller en förbannelse.

[I.III]

Om trenne timmar vaknar Julia

JAG VAKNADE INTE förrän klockorna i basilikan på andra sidan piaz-zan började ringa. Två minuter senare knackade direttore Rossini på min dörr som om han förstått att jag omöjligt kunde fortsätta sova i larmet. »Ursäkta mig!« Utan att vänta på inbjudan kånkade han in en stor resväska i mitt rum och lade upp den på det tomma bagagestället. »Den här kom igår kväll.«

»Vänta!« Jag släppte dörren och drog hotellets badrock så hårt om mig jag kunde. »Det där är inte min väska.«

»Jag vet.« Han drog upp sidennäsduken ur bröstfickan och torkade bort en svettdroppe ur pannan. »Den är från contessa Salimbeni. Här, hon lämnade ett meddelande.«

Jag tog emot lappen. »Vad är en contessa egentligen?«

»I normala fall«, sa direttore Rossini en aning avmätt, »bär jag inte bagage. Men eftersom det var contessa Salimbeni ...«

»Vill hon låna ut sina kläder åt mig?« Jag stirrade misstroget på Eva Marias korta handskrivna lapp. »Och skor?«

»Tills ert eget bagage anländer. Det är nu i Frittoli.«

Med utsökt handstil hade Eva Maria skrivit att hennes kläder kanske inte passade mig perfekt, men att det i varje fall var bättre än att springa omkring naken.

Jag var glad att Janice inte kunde se mig när jag undersökte plaggen i resväskan. Vårt barndomshem hade inte varit stort nog att rymma två modedockor, så jag hade – till Umbertos stora förtret – gått in för att bli raka motsatsen. I skolan fick Janice komplimanger av de kompisar vars liv styrdes av namnen på olika märken, men om jag någon gång fick en beundrande kommentar kom den från sådana tjejer som hade

tiggt till sig skjuts till secondhandbutiken men inte haft vidsyntheten att köpa det jag köpt, eller modet att kombinera just de plaggen. Det var inte så att jag tyckte illa om mode, jag ville bara inte ge Janice nöjet att se att jag brydde mig om hur jag såg ut. För vad jag än gjorde med mitt utseende kunde hon alltid bräcka mig.

När vi gick ut college hade jag till slut blivit vad jag alltid sett mig som: en maskros i samhällets rabatt. Ganska söt, men ändå ett ogräs. När tant Rose ställde upp våra examensfoton intill varandra på flygeln konstaterade hon med ett sorgset leende att av alla de kurser jag tagit hade jag lyckats allra bäst i att bli den perfekta motsatsen till Janice.

Eva Marias märkeskläder var med andra ord definitivt inte min stil. Men vad var alternativet? Efter telefonsamtalet med Umberto föregående kväll hade jag bestämt mig för att tills vidare ge upp mina flip flop-sandaler och ägna lite mer uppmärksamhet åt min *bella figura*. När allt kom omkring hade jag absolut inget intresse av att Francesco Maconi, min mors ekonomiske rådgivare, skulle få intrycket att jag var någon som man inte kunde lita på.

Så jag provade den ena efter den andra av Eva Marias kreationer och vände och vred på mig framför spegeln tills jag fastnade för den som var minst utflippad. Det var en piffig liten dräkt, illröd med stora svarta prickar, som fick mig att se ut som om jag just hade klivit ur en Jaguar med fyra exakt matchande väskor och en liten hund som hette Bijou. Men framför allt såg jag ut som någon som åt undangömt arvegods – och ekonomiska rådgivare – till frukost.

Dessutom fanns det ett par matchande skor.

För att ta mig till Palazzo Tolomei, förklarade direttore Rossini, måste jag antingen gå uppför Via del Paradiso eller nedför Via della Sapienza. Båda var i princip stängda för biltrafik – liksom de flesta gator i centrala Siena – men Sapienza kunde ändå vara lite besvärlig, funderade han, så när allt kom omkring var nog Paradiso bästa vägen.

Medan jag gick längs Via della Sapienza trängde husens mångsekelgamla fasader sig allt närmare inpå, och snart var jag fångad i en labyrint som följde forna tiders logik. Ovanför mig var himlen ett blått band med ett sicksackmönster av banderoller vars klara färger utgjorde en märklig kontrast till det medeltida teglet, men förutom

dem – och ett par jeans som hängde på tork i ett fönster – fanns det nästan ingenting som band denna plats till det moderna livet.

Världen hade utvecklats runt omkring Siena, men det brydde inte hon sig om. Direttore Rossini hade berättat att guldåldern för Siena-borna hade varit senare delen av medeltiden, och medan jag gick genom staden kunde jag se att han hade rätt. Staden klamrade sig fast vid sitt medeltida jag med ett envist ointresse för senare tiders framsteg. Det fanns vissa spår av renässansen här och var, men på det stora hela hade Siena med hotelldirektörens förtjusta ord varit för klokt för att låta sig förföras av historiens charmörer, dessa så kallade mästare som förvandlat hus till fluffiga bakelser.

Det vackraste hos Siena var därför hennes integritet. I en värld som hade slutat att bry sig var och förblev hon *Seana Vetus Civitas Virginis*, eller, i översättning: det gamla Siena, jungfru Marias stad. Och det, hade direttore Rossini konstaterat med alla tio fingrarna stadigt placerade på den gröna marmordisken, var skäl nog till att det var den enda plats på planeten värd att bo på.

»Vilka andra ställen har du bott på, då?« frågade jag oskyldigt.

»En gång var jag i Rom i två dagar«, svarade han värdigt. »Vem behöver se mer? När man har tagit en tugga av ett ruttet äpple fortsätter man väl inte att äta?«

Från de tysta gränderna kom jag slutligen ut på en livlig gågata. Enligt vägbeskrivningen hette den Corso, och direttore Rossini hade förklarat att den var känd för de många banker som hade betjänat utlänningarna som kommit resande längs den gamla pilgrimsleden som gick tvärs igenom staden. Under seklernas gång hade miljontals människor färdats genom Siena, och utländska pengar och värdeföremål i mängder hade bytt ägare här. Dagens strida ström av turister var med andra ord bara fortsättningen på en gammal lönsam tradition.

Som direttore Rossini hade påpekat var det så familjen Tolomei hade blivit rik och deras rivaler, familjen Salimbeni, ännu rikare. De hade varit handelsmän och bankirer och deras befästa palats hade kantat just den här gatan – den stora genomfartsvägen genom Siena – med ofantligt höga torn som hade vuxit i höjden ända tills de slutligen störtat till marken båda två.

När jag gick förbi Palazzo Salimbeni tittade jag förgäves efter rester

av det gamla tornet. Det var fortfarande en imponerande byggnad med ett föga inbjudande portvalv, men det var inte den fästning det en gång varit. Någonstans inne i den byggnaden hade Eva Marias gudson Alessandro sitt kontor, tänkte jag medan jag skyndade förbi med kragen uppfälld. Jag hoppades att han inte just i detta nu satt och genomsökte något brottsregister på jakt efter Julie Jacobs mörka hemlighet.

En liten bit längre fram på samma gata stod Palazzo Tolomei, mina egna förfäders ståtliga boning. När jag tittade upp på den medeltida fasaden greps jag av stolthet över att höra samman med de människor som en gång hade levt i denna fantastiska byggnad. Såvitt jag kunde se hade inte mycket förändrats sedan 1300-talet. Det enda tecknet på att familjen Tolomei hade flyttat ut och ersatts av en modern bank var de färgglada reklamaffischerna vars lockande budskap styckades upp av järngallren som täckte de djupt sittande fönstren.

Byggnaden var minst lika ogästvänlig på insidan som på utsidan. En säkerhetsvakt höll upp dörren åt mig när jag steg in, så galant som det gick med ett halvautomatiskt gevär i händerna, men jag var för upptagen av att se mig omkring för att bry mig om hans uniformerade uppvaktning. Sex gigantiska pelare i rött tegel bar upp taket högt, högt ovanför mänskligheten, och trots att det fanns skrivbord och stolar och folk som gick omkring på det vidsträckta stengolvet tog dessa upp en så liten del av rummet att de vita lejonhuvudena på de flerhundraåriga väggarna tycktes helt omedvetna om den mänskliga närvaron.

»Sì?« Damen bakom disken tittade på mig över kanten på ett par glasögon som var så fashionabelt smala att de rimligtvis inte kunde återge mer än en lövtunn skiva av verkligheten.

Jag lutade mig framåt en aning för att det jag hade att säga bara skulle nå hennes öron. »Skulle jag möjligtvis kunna få tala med signor Francesco Maconi?«

Damen lyckades faktiskt fokusera blicken på mig genom sina glasögon, men hon tycktes inte övertygad av det hon såg. »Det finns ingen signor Francesco Maconi här«, sa hon med eftertryck och en stark brytning.

»Ingen Francesco Maconi?«

Vid det laget fann sig damen nödgad att ta av sig glasögonen, omsorgsfullt fälla ihop dem, lägga dem ifrån sig på disken och titta på mig med ett gränslöst vänligt leende av det slag folk fyrar av precis innan de ska sticka en spruta i halsen på en. »Nej.«

»Men jag vet att han har arbetat här ...«

Längre kom jag inte förrän damens kollega i luckan intill lade sig i samtalet genom att viska någonting på italienska. Först viftade min ovänliga dam argt bort kollegans förslag, men efter ett tag tycktes hon börja fundera på saken.

»Ursäkta mig«, sa hon slutligen och böjde sig fram mot mig, »men menar ni möjligen *presidente* Maconi?«

Jag kände en liten ilning av spänning. »Arbetade han här för tjugo år sedan?«

Hon såg förfärad ut. »Presidente Maconi har alltid varit här!«

»Och finns det någon möjlighet att få tala med honom?« sa jag och gav henne ett sockersött leende, även om hon inte hade gjort sig förtjänt av det. »Han är en gammal vän till min mor, Diane Tolomei. Jag är Giulietta Tolomei.«

Båda kvinnorna stirrade på mig som om jag vore en ande som plötsligt hade materialiserats mitt framför deras ögon. Utan ett ord fick den förut otjänstvilliga damen fumlande upp glasögonen på näsan varpå hon lyfte telefonluren och förde ett kort samtal på underdånig italienska. När det var klart lade hon vördnadsfullt på luren och vände sig mot mig med någonting som liknade ett leende. »Han tar emot er direkt efter lunch, klockan tre.«

Jag intog mitt första mål mat sedan ankomsten till Siena på en nästan fullsatt pizzeria vid namn Cavallino Bianco. Medan jag satt där och låtsades läsa i mitt nyss inhandlade italienska lexikon började jag inse att det skulle krävas mer än en lånad dräkt och några användbara fraser för att smälta in. Jag sneglade i smyg på kvinnorna runt omkring, på deras leenden och yviga gester medan de skämtade med den stilige servitören Giulio, och jag tänkte att de måste ha någonting som jag aldrig hade haft, någon förmåga som jag inte kunde sätta fingret på men som måste vara en nödvändig beståndsdel i detta svårgripbara tillstånd som kallades lycka.

Jag promenerade vidare och kände mig klumpigare och mer mal-placerad än någonsin, så när jag tog en espresso på stående fot i en bar på Piazza Postierla frågade jag den mulliga baristan om hon kunde rekommendera någon billig klädaffär i närheten. Eva Marias resväska hade trots allt – lyckligtvis – inte innehållit några underkläder. Baristan ignorerade fullständigt sina övriga kunder, granskade mig skeptiskt och sa: »Du vill ha allting nytt, ja? Nytt hår, nya kläder?»

»Tja ...«

»Oroa dig inte, min kusin är den bästa frisören i hela Siena – kanske i hela världen. Han kommer att göra dig vacker. Kom!«

Och så tog hon mig under armen, insisterade på att jag skulle kalla henne Malèna och drog genast iväg med mig till sin kusin Luigi trots att det uppenbarligen var rusningstid och kunderna ropade efter henne i vredesmod när hon gick. Hon bara skrattade och ryckte på axlarna, fullt medveten om att de allihop skulle fortsätta smöra för henne när hon kom tillbaka, kanske rentav lite mer än förut efter att ha fått känna på livet utan henne.

Luigi stod och sopade upp hår från golvet när vi kom in i salongen. Han var knappast äldre än jag, men hade en Michelangelos genomträngande blick. När han riktade den mot mig blev han emellertid inte imponerad av vad han såg.

»Ciao, caro«, sa Malèna och gav honom två kindpussar i expressfart, »det här är Giulietta. Hon behöver göras om.«

»Bara topparna, faktiskt«, insköt jag. »Ett par centimeter.«

Det tog ett italienskt storgräl – vilket jag till min enorma lättnad inte förstod ett ord av – innan Malèna hade övertalat Luigi att ta sig an mitt hopplösa fall. Men när han väl hade gjort det tog han utmaningen på största allvar. Så snart Malèna hade lämnat salongen placerade han mig i en stol och betraktade min spegelbild medan han vände och vred på mig för att granska mig ur alla tänkbara vinklar. Sedan drog han loss snoddarna från mina flätor och slängde dem i papperskorgen med en min av avsmak.

»Bene ...« sa han slutligen och fluffade upp mitt hår medan han åter betraktade mig i spegeln, lite mindre kritiskt än förut. »Inte så illa, va?»

När jag gick tillbaka mot Palazzo Tolomei två timmar senare var jag ännu mer skuldsatt än förut, men det var värt vartenda obefintligt öre. Eva Marias rödsvarta dräkt låg prydligt hopvikt på botten av en kasse med de matchande skorna ovanpå, och jag var iklädd en av de fem nya kreationer som alla hade blivit godkända av Luigi och hans farbror Paolo, som råkade ha en klädaffär precis runt hörnet. Farbror Paolo – som inte kunde ett ord engelska, men som visste allt som var värt att veta om mode – hade gett mig trettio procents rabatt på hela köpet mot löfte om att jag aldrig skulle ta på mig min nyckelpigedräkt igen.

Först hade jag protesterat och förklarat att mitt bagage skulle anlända när som helst, men till slut hade frestelsen blivit för stor. Vad spelade det för roll om mina väskor redan stod och väntade på mig på hotellet? Det fanns ändå ingenting i dem som jag kunde ha på mig här i Siena, kanske med undantag av skorna som Umberto hade gett mig i julklapp och som jag inte ens hade provat.

När jag hade lämnat butiken sneglade jag på mig själv i vartenda skyltfönster jag gick förbi. Varför hade jag aldrig gjort det här förut? Ända sedan high school hade jag klippt håret på mig själv – bara topparna – med en kökssax någon gång vartannat år. Det brukade ta ungefär fem minuter och jag föreställde mig att ingen ändå skulle se någon skillnad. Men nu kunde åtminstone jag se skillnad. På något vis hade Luigi lyckats väcka liv i mitt trista gamla hår, och det njöt redan av sin nyvunna frihet där det böljade i den lätta vinden och ramade in mitt ansikte som om det vore ett ansikte värt att rama in.

När jag var barn hade tant Rose tagit mig med till frisören i byn lite då och då. Men hon hade varit klok nog att aldrig gå dit med Janice och mig samtidigt. Bara en gång hade vi hamnat i stolarna intill varandra, och när vi satt där och gjorde grimaser åt varandra i de stora speglarna hade den gamle frisören tagit tag i våra hästsvansar och utropat: »Titta! Den ena har lejonman och den andra prinsesshår.«

Tant Rose hade inte svarat. Hon hade bara suttit tyst och väntat på att han skulle bli klar. Sedan hade hon betalat, tackat honom i sin allra kortaste ton och släpat ut oss därifrån som om det var vi som hade betett oss illa och inte han. Sedan den dagen hade Janice aldrig missat ett tillfälle att berömma mig för min underbart vackra lejonman.

Minnet fick mig nästan att börja gråta. Här stod jag nu, snofsig som aldrig förr, medan tant Rose befann sig på en plats där hon inte kunde glädja sig över att jag äntligen hade lämnat min puppa av makramé. Det skulle ha gjort henne så lycklig att åtminstone en gång få se mig så här, men jag hade varit för upptagen med att se till att Janice aldrig gjorde det.

Presidente Maconi var en elegant herre någonstans mellan sextio och sjuttio, diskret klädd i slips och kostym och häpnadsväckande skicklig i konsten att kamma sitt långa hår från ena sidan av hjässan till den andra. Frisyren tvingade honom att röra sig mycket långsamt och värdigt, men det fanns en genuin värme i hans blick som genast förtog allt löje i intrycket.

»Fröken Tolomei?« Han kom emot mig för att ge mig ett hjärtligt handslag, som om vi vore gamla vänner. »Det är mig ett oväntat nöje.«

Medan vi tillsammans gick uppför trapporna bad presidente Maconi på felfri engelska om ursäkt för de ojämna väggarna och buktiga golven. Han förklarade med ett leende att även den mest moderna inredningsarkitektur stod sig slätt mot en byggnad som var nästan åtta hundra år gammal.

Efter en hel dag präglad av språkförbistring var det en lättnad att äntligen träffa någon som talade mitt eget språk flytande. En svag brittisk accent tydde på att presidente Maconi hade bott i England ett tag – kanske hade han gått i skola där – vilket skulle kunna förklara det faktum att min mor hade valt just honom till sin ekonomiske rådgivare.

Hans kontor låg på översta våningen och genom de spröjsade fönstren hade han en storslagen utsikt över San Cristoforos kyrka och flera andra spektakulära byggnader. Men när jag gick fram för att titta ut snubblade jag över en plasthink som stod mitt på den stora persiska mattan. Efter att ha försäkrat sig om att min hälsa var intakt ställde presidente Maconi nogsamt tillbaka hinken på exakt samma ställe där den stått innan jag sparkat omkull den.

»Det finns en läcka i taket«, förklarade han och blickade upp mot det spruckna gipstaket, »men vi kan inte hitta den. Det är mycket

egendomligt, för det droppar även när det inte regnar.« Han ryckte på axlarna och bjöd mig att sitta ner i en av de två konstfullt snidade mahognystolar som stod mitt emot hans skrivbord. »Den förre vd:n brukade säga att huset grät. Han kände er far, förresten.«

Presidente Maconi intog sin plats bakom skrivbordet, lutade sig så långt tillbaka som skinnfåtöljen tillät och placerade fingertopparna mot varandra. »Nå, fröken Tolomei, vad kan jag hjälpa er med?«

Av någon anledning blev jag överrumplad av frågan. Jag hade varit så inställd på att ta mig dit att jag inte hade funderat så mycket över nästa steg. Jag antar att den Francesco Maconi som fram till nu hade existerat i min fantasi hade varit mycket väl medveten om att jag hade kommit för att hämta min mors skatt, och i alla dessa år otåligt väntat på att få överlämna den till dess rättmätiga arvtagare.

Den riktige Francesco Maconi var emellertid inte alls lika tillmötesgående. Jag började förklara varför jag hade kommit och han lyssnade under tystnad och med en liten nick då och då. När jag hade pratat färdigt tittade han fundersamt på mig utan att med en min avslöja vad han tänkte.

»Så därför undrar jag«, fortsatte jag, när jag kom på att jag hade glömt det allra viktigaste, »om ni skulle kunna visa mig till hennes bankfack?«

Jag tog upp nyckeln ur handväskan och lade den på skrivbordet, men presidente Maconi ägnade den knappt en blick. Efter en stunds besvärad tystnad reste han sig och gick fram till ett av fönstren. Med händerna på ryggen och en rynka mellan ögonbrynen tittade han ut över takåsarna.

»Er mor«, sa han slutligen, »var en vis kvinna. Och när Gud hämtar hem de visa lämnar han kvar deras visdom åt oss här på jorden. Deras själar lever vidare och svävar tyst omkring oss som ugglor, med ögon som kan se i natten när vi andra bara ser mörker.« Han gjorde en paus för att känna på en av de blyinfattade fönsterrutorna som satt löst. »På sätt och vis skulle ugglan vara en passande symbol för hela Siena och inte bara för vår contrada.«

»För att ... alla i Siena är visa?« föreslog jag, som hade vissa svårigheter att hänga med i hans resonemang.

»För att ugglan har en äldre anmoder. Hos grekerna var hon gu-

dinnan Atena. Jungfru, men också krigare. Romarna kallade henne Minerva. På romartiden fanns det här i Siena ett tempel som var helgat åt henne. Det är därför vi alltid har burit en kärlek till jungfru Maria i våra hjärtan, redan för mycket länge sedan, innan Kristus var född. För oss har hon alltid funnits här.«

»Presidente Maconi ...«

»Fröken Tolomei.« Han vände sig äntligen om och såg på mig. »Jag försöker komma fram till vad er mor skulle ha velat. Ni vill att jag ska ge er något som vållade henne stor sorg. Skulle hon verkligen ha önskat att jag gav det till er?« Han försökte sig på ett leende. »Men å andra sidan är det väl inte min sak att avgöra? Hon lämnade kvar det – hon förstörde det inte – så hon måste ha velat att jag vidarebefordrade det till er, eller någon annan. Frågan är: Är ni säker på att ni vill ha det?«

I tystnaden som följde på hans ord hörde vi det båda två mycket tydligt: ljudet av en vattendroppe som föll ner i plasthinken denna fullkomligt molnfria dag.

Efter att ha tillkallat ytterligare en nyckelbärare, den allvarsamme signor Virgilio, tog presidente Maconi mig med nedför en spiraltrappa i sten som måste ha funnits där ända sedan palatset byggdes och som ledde ner i bankens allra innersta. Nu blev jag för första gången varse att det fanns ytterligare en värld under Siena, en värld av hålrum och skuggor som stod i skarp kontrast till den ljusa världen ovanför.

»Välkommen till Bottini«, sa presidente Maconi när vi gick genom en grotkliknande passage. »Det här är den gamla underjordiska akvedukten som byggdes för tusen år sedan för att leda in vatten i staden. Allt här består av sandsten, och trots de primitiva verktyg man hade på den tiden lyckades man gräva ett enormt nätverk av tunnlar som gjorde att man fick friskt vatten i allmänna springbrunnar och till och med in i källarna på vissa privata hus. Nu används det naturligtvis inte längre.«

»Men folk går hit ner i alla fall?« frågade jag och rörde vid den sträva sandstensväggen.

»Nej, nej!« Presidente Maconi log åt min naivitet. »Det är en farlig plats. Man går lätt vilse. Ingen vet hur hela Bottini ser ut. Det finns historier, många historier, om hemliga tunnlar mellan olika platser,

men vi vill inte ha folk som springer runt och utforskar dem. Sandstenen är porös, förstår ni. Den vittrar sönder. Och hela Siena ligger ovanpå.»

Jag drog åt mig handen. »Men den här väggen är ... förstärkt?»

Presidente Maconi såg en aning generad ut. »Nej.»

»Men det här är ju en bank. Det verkar ... farligt.»

»En gång«, svarade han och hissade upp ögonbrynen i en ogillande min, »var det några som försökte bryta sig in. En enda gång. De grävde en tunnel. Det tog dem flera månader.»

»Lyckades de?»

Presidente Maconi pekade på en övervakningskamera som satt högt upp i ett undangömt hörn. »När larmet gick flydde de genom tunneln, men de hann i alla fall inte stjäla något.»

»Vilka var de?» frågade jag. »Fick ni reda på det?»

Han ryckte på axlarna. »Några ligister från Neapel. De kom aldrig tillbaka.»

När vi slutligen kom fram till bankvalvet var både presidente Maconi och signor Virgilio tvungna att dra sina nyckelkort för att den massiva dörren skulle öppnas.

»Ser ni?» Presidente Maconi var stolt över funktionen. »Inte ens vd:n kan komma in i valvet på egen hand. Det sägs ju att absolut makt korrumperar absolut.»

På insidan rymde valvet bankfack från golv till tak. De flesta var små, men några av dem var stora som bagageskåp på en flygplats. Min mors fack visade sig vara någonstans mitt emellan, och så fort presidente Maconi hade visat vilket det var och hjälpt mig att sticka nyckeln i låset lämnade han artigt rummet tillsammans med signor Virgilio. När jag strax därefter hörde att de drog eld på ett par tändstickor förstod jag att de hade tagit tillfället i akt att ta en rökpaus i korridoren utanför.

Sedan jag första gången hade läst tant Roses brev hade jag haft många olika idéer om vad min mors skatt kunde vara för något och gjort mitt bästa för att tona ner mina förväntningar så att jag inte skulle bli alltför besviken. Men i mina mest ohämmade fantasier hade jag hittat ett magnifikt guldskrin, låst och löftesrikt, inte olikt de skattkistor som pirater gräver upp efter att ha landstigit på en öde ö.

Och det var precis ett sådant min mor hade lämnat åt mig. I bankfacket låg ett träskrin med förgyllda utsmyckningar, och även om det inte var låst – det *fanns* helt enkelt inget lås – hade spännet rostat fast, så jag kunde inte göra mycket mer än att försiktigt skaka på det för att försöka avgöra dess innehåll. Det var ungefär lika stort som en brödrost, men överraskande lätt, vilket omedelbart uteslöt möjligheten av guld och ädelstenar. Men å andra sidan kan rikedomar uppträda i många olika skepnader och jag var sannerligen inte den som fnös åt utsikten till tresiffriga papperspengar.

När vi sa adjö insisterade presidente Maconi på att ringa efter en taxi åt mig. Men jag sa att jag inte behövde någon taxi. Skrinet rymdes mer än väl i en av mina kassar och hotell Chiusarelli låg ju dessutom alldeles i närheten.

»Jag skulle akta mig för att gå omkring med det där«, sa han. »Er mor var alltid mycket försiktig.«

»Men det är väl ingen som vet om att jag är här? Och att jag bär runt på detta?«

Han ryckte på axlarna. »Salimbenis ...«

Jag stirrade på honom och kunde inte tro att han menade allvar. »Säg inte att den där gamla släktfejden fortfarande pågår!«

Presidente Maconi vände bort blicken. Frågan tycktes besvåra honom. »En Salimbeni är alltid en Salimbeni.«

När jag hade lämnat Palazzo Tolomei upprepade jag flera gånger den meningen för mig själv och försökte komma underfund med vad han hade menat. Till slut bestämde jag mig för att det bara var vad man kunde förvänta sig på det här stället. Att döma av Eva Marias berättelser om de bittra striderna mellan olika contrador i dagens palior hade de gamla släktfejdena från medeltiden ännu inte dött ut, även om vapnen inte var desamma.

Medveten om mitt eget arv som en Tolomei sträckte jag lite extra på mig när jag gick förbi Palazzo Salimbeni för andra gången, bara för att visa Alessandro – om han nu skulle råka titta ut genom fönstret just i det ögonblicket – att en ny sheriff hade kommit till stan.

Just då, när jag kastade en blick över axeln för att försäkra mig om att budskapet hade gått fram, lade jag märke till en man som gick bakom mig. På något sätt passade han inte in i bilden; gatan var full

av hänförla turister, mammor med barnvagnar och propert klädda människor som pratade högt i sina mobiltelefoner. Men den här mannen hade på sig en säckig träningsoverall och ett par solglasögon med spegelglas som inte lyckades dölja det faktum att han glodde rakt på mina kassar.

Eller var det bara som jag inbillade mig? Hade presidente Maconis avskedsord gjort mig överdrivet nervös? Jag stannade till framför ett skyltfönster och önskade intensivt att mannen skulle fortsätta rakt förbi mig. Men det gjorde han inte. Så fort jag stannade gjorde han detsamma och ställde sig att titta på en affisch på vägen.

Då kände jag för första gången små nålstick av rädsla, som Janice brukade säga, och medan jag drog ett par djupa andetag begrundade jag mina valmöjligheter. Men det fanns egentligen bara en sak att göra. Om jag fortsatte gå fanns det en risk att han till slut smög sig helt nära inpå och slet kassarna ur händerna på mig, eller, ännu värre, följde efter mig för att se var jag bodde och återkomma senare.

Jag nynnade lite för mig själv och gick in i butiken, och så fort jag hade kommit innanför dörren rusade jag fram till killen i kassan och frågade om jag kunde få gå ut bakvägen. Utan att så mycket som titta upp från sin motorcykeltidning pekade han på en dörr i andra änden av lokalen.

Tio sekunder senare kom jag utstörtande i en smal gränd och var nära att välta omkull en hel rad med vespor. Jag hade ingen aning om var jag var, men det spelade ingen roll. Det viktigaste var att jag hade kvar mina kassar.

När taxin släppte av mig utanför hotell Chiusarelli hade jag gladeligen betalat vad som helst för skjutsen. Men när jag gav chauffören en rejäl summa i dricks skakade han på huvudet i protest och gav tillbaka det mesta.

»Fröken Tolomei!« Direttore Rossini kom upprört emot mig så fort jag klev in i vestibulen. »Var har ni varit? Kapten Santini var nyss här. I uniform! Vad är det som pågår?«

»Var han det?« sa jag och försökte le. »Han kanske ville bjuda mig på kaffe?«

Direttore Rossini blängde ogillande på mig under snedställda ögon-

bryn. »Jag tror inte att kapten kom hit för nöjes skull, fröken Tolomei. Jag föreslår att ni ringer honom med en gång. Här.« Han räckte mig ett visitkort som om det vore en nattvardsoblat. »Här är numret till hans telefon, som han skrivit här på baksidan, ser ni? Jag föreslår ...« Direttore Rossini höjde rösten när jag lämnade honom och fortsatte in i korridoren. »... att ni ringer honom genast!«

Det tog mig nästan en timme – och flera besök i hotellreceptionen – att öppna min mors skrin. När jag hade provat alla verktyg jag hade, som rumsnyckeln, min tandborste och telefonluren, sprang jag ner för att låna en pincett och sedan en nagelsax, därefter en nål och slutligen en skruvmejsel, mycket väl medveten om att direttore Rossini blev allt mer irriterad för varje gång han såg mig.

När jag slutligen fick upp det var det inte genom att forcera det rostiga spännet, utan genom att skruva loss gångjärnen, vilket tog en god stund eftersom skruvmejseln jag hade lånat var för liten. Men jag var rätt säker på att direttore Rossini skulle explodera om jag dök upp i receptionen en gång till.

Under allt detta slit hade mina förväntningar på skrinets innehåll stegrats allt mer och när jag till slut lyfte på locket var jag så upphetsad att jag knappt kunde andas. Eftersom skrinet var så lätt hade jag blivit allt mer övertygad om att det innehöll något ömtåligt och mycket dyrbart, men när jag äntligen tittade ner i det insåg jag hur fel jag hade haft.

Det fanns ingenting ömtåligt i skrinet; faktum var att det i stort sett inte innehöll någonting annat än papper. Tråkiga papper dessutom. Varken pengar eller aktier eller lagfarter eller några andra värdepapper, bara brev i kuvert och olika slags maskinskrivna ark som antingen var häftade eller hade rullats ihop med halvt upplösta gummiband runtom. De enda egentliga föremålen i skrinet var en fullklottrad anteckningsbok, en billig pocketutgåva av Shakespeares *Romeo och Julia* samt ett gammalt krucifix i en silverkedja.

Jag undersökte krucifixet en stund med tanken att det kanske var oerhört gammalt och ägde något slags värde. Men jag betvivlade det. Även om det var antikt var det ändå bara gjort av silver och såvitt jag kunde se var det inget speciellt med det.

Detsamma gällde pocketboken. Jag bläddrade igenom den flera

gångar, fast besluten att hitta något av värde, men det fanns ingenting som framstod som det minsta lovande, inte ens några anteckningar i marginalen.

Anteckningsboken innehöll däremot några intressanta teckningar som med lite god vilja skulle kunna tolkas som om de hade något med en skattjakt att göra. Eller så var de kanske bara skisser från besök på museer och i parker. Det var särskilt en skulptur som hade fångat min mors uppmärksamhet – om detta nu var hennes anteckningsbok och det var hon som hade ritat teckningarna – och jag kunde förstå varför. Den föreställde en man och en kvinna. Mannen stod på knä med kvinnan i famnen, och hade inte hennes ögon varit öppna hade jag trott att hon sov eller rentav var död. Det fanns minst tjugo olika skisser av den skulpturen i anteckningsboken, men många av dem fokuserade på olika detaljer såsom ansiktsdrag, och jag kunde i ärlighetens namn inte säga att någon av dem förde mig närmare svaret på frågan varför min mor hade blivit så besatt av just denna skulptur.

Längst ner i skrinet hittade jag sexton privata brev. Fem var från tant Rose, som bönföll min mor att ge upp sina »hopplösa idéer« och komma hem; ytterligare fyra var också från tant Rose, men de var av senare datum och min mor hade aldrig öppnat dem. Resten var på italienska och hade skickats till min mor av folk som jag inte kände.

Vid det här laget fanns det ingenting kvar i skrinet förutom de många maskinskrivna texterna. Vissa var skrynkliga och blekta, andra nyare och lättare att tyda; de flesta var på engelska men en var på italienska. Ingen av dem verkade vara original. Med undantag av den italienska texten var de allihop översättningar som måste ha satts på pränt någon gång under de senaste hundra åren.

Medan jag bläddrade igenom pappershögar insåg jag så småningom att det faktiskt fanns rim och reson i det som först hade verkat kaotiskt, och när jag väl hade förstått det tog det inte lång stund innan jag hade lagt ut texterna på sängen i någon sorts kronologisk ordning:

Maestro Ambrogios dagbok (1340)

Giuliettas brev till Giannozza (1340)

Broder Lorenzos bekännelser (1340)

La Maledizione sul Muro (1370)

Masuccio Salernitanos *Novell nr 33* (1476)
Luigi da Portos *Romeo och Julia* (1530)
Matteo Bandellos *Romeo och Julia* (1554)
Arthur Brookes *Romeus och Julia* (1562)
William Shakespeares *Romeo och Julia* (1597)
Giuliettas och Giannozzas släkträd

När jag väl hade sorterat texterna tog det en stund innan jag förstod hur de hängde ihop. De fyra första texterna – alla från 1300-talet – var gåtfulla och till stor del fragmentariska, medan de senare var mer lättlästa. Men de senare texterna hade också en annan och viktigare sak gemensamt: allihop var versioner av berättelsen om Romeo och Julia, varav den sista var en som de flesta människor kände till: Shakespeares *Most Excellent and Lamentable Tragedy of Romeo and Juliet*.

Även om jag alltid hade betraktat mig själv som något av en expert på den pjäsen kom det som en total överraskning för mig att den store skalden faktiskt inte hade hittat på historien själv, utan bara åkt snål-skjuts på tidigare författare. Shakespeare var förstås en stor ordkonstnär och om inte han hade kört berättelsen genom sin blankversmaskin hade den förmodligen aldrig blivit allmänt känd. Men icke desto mindre verkade det enligt min ringa uppfattning som om det hade varit en förbaskat bra historia redan innan den landade på hans bord. Och den tidigaste versionen – den som skrivits av Masuccio Salernitano år 1476 – utspelade sig intressant nog inte alls i Verona, utan här i Siena.

Denna litterära upptäckt fick mig sånär att glömma det faktum att det jag uppdagat innebar en rejäl besvikelse på det personliga planet. Det fanns ingenting i min mors skrin av något som helst ekonomiskt värde, och inte heller fanns det – åtminstone inte bland de papper jag dittills hade tittat igenom – minsta antydning om att det kunde finnas några släktklenoder gömda någon annanstans.

Kanske borde jag ha skämts för att jag tänkte på det viset och varit tacksam för att jag äntligen höll någonting i mina händer som hade tillhört min mor.

Men jag var för förbryllad för att tänka rationellt. Vad i hela världen hade fått tant Rose att tro att någonting oerhört värdefullt stod på spel, någonting som var värt en resa till det som i hennes föreställnings-

värld var den farligaste platsen av alla, nämligen Italien? Och varför hade min mor förvarat en låda med en massa papper i ett bankvalv? Jag kände mig så dum, särskilt när jag tänkte på karln i träningsoverallen. Naturligtvis hade han inte följt efter mig. Även det måste ha varit en produkt av min alltför vidlyftiga fantasi.

Jag började bläddra igenom de äldre texterna utan entusiasm. Två av dem, »Broder Lorenzos bekännelser« och »Giuliettas brev till Giannozza«, var bara en samling fragmentariska fraser av typen »Jag svär vid den heliga jungfrun att jag har handlat i enlighet med himlens vilja« och »hela vägen till Siena i en kista, av fruktan för Salimbenis banditer«.

»Maestro Ambrogios dagbok« var mer lättläst, men när jag började bläddra i den önskade jag nästan att den inte hade varit det. Vem denne maestro än var hade han varit mer än lovligt mångordig och fört dagbok över varenda liten detalj som hänt honom – och hans vänner också, tycktes det – år 1340. Såvitt jag kunde se hade det ingenting med mig att göra, och inte heller med något av det andra som fanns i min mors skrin.

Det var då mina ögon plötsligt föll på ett namn mitt i maestrons text.

Giulietta Tolomei.

Jag granskade frenetiskt sidan under sänglampan. Men nej, jag hade inte tagit miste: efter några inledande funderingar om vedermodorna i att måla den perfekta rosen hade den omständlige maestro Ambrogio skrivit sida upp och sida ner om en ung kvinna som råkade ha exakt samma namn som jag. Var det en tillfällighet?

Jag lutade mig tillbaka mot sänggaveln och började läsa dagboken från början medan jag då och då kontrollerade hans berättelse mot någon av de andra, fragmentariska texterna. Och så började min resa tillbaka till Siena år 1340, och min frändskap med den kvinna som hade burit mitt namn.

[II.I]

*I detta lånta sken av skrumpna döden
Förblir du fulla två och förti timmar*

Siena A.D. 1340

O, DE VAR ödets narrar!

De hade varit på resande fot i tre dagar, lekt kurragömma med undergången och livnärt sig på bröd som var hårt som sten. Nu, denna sommarens allra hetaste och eländigaste dag, var de äntligen så nära sitt mål att broder Lorenzo kunde se Sienas förtrollande torn sticka upp vid horisonten. Och det var just här som den skyddande kraften i hans radband tog slut.

Där han satt på sin kärra och trött skumpade fram bakom sina sex beridna följeslagare – alla klosterbröder som han själv – hade den unge munken just börjat föreställa sig det nygrillade kött och uppfriskande vin som väntade dem på resmålet, när ett dussin bistra män i ett moln av damm kom utgalopperande från en vingård och med dragna svärd omringade det lilla ressällskapet.

»Var hälsade, främlingar!« vrålade deras anförare, tandlös och smutsig men kostbart klädd, i plagg som förmodligen tillhört tidigare offer. »Vilka är ni som inkräktar på Salimbenis mark?«

Broder Lorenzo drog i tömmarna för att få stopp på hästarna medan hans följeslagare gjorde allt de kunde för att placera sig mellan kärran och banditerna.

»Som ni kan se«, svarade den äldste bland munkarna och nöp tag i det grova tyget på sin kåpa som bevis, »är vi blott enkla klosterbröder från Florens, min noble vän.«

»Jaså?« Rövarbandets ledare granskade de påstådda munkarna

med ögon smala som springor. Slutligen landade hans blick på broder Lorenzos förskrämda ansikte. »Vad för ni på kärran där?»

»Inget av värde för er«, svarade den äldste munken och backade sin häst en bit för att ytterligare spärra rövarens väg till kärran. »Låt oss passera. Vi är gudsmän och hotar varken er eller era fränder.«

»Den här vägen tillhör Salimbeni«, påpekade anföraren och använde svärds klingan för att inskräpa det sagda – vilket fick hans vapenbröder att maka sig ännu lite närmare. »Om ni vill nyttja den måste ni betala tull. För er egen säkerhet.«

»Vi har redan betalat tull till Salimbenis fem gånger.«

Banditen ryckte på axlarna. »Det är dyrt med beskydd.«

»Men vem«, protesterade den andre med envist lugn, »skulle ge sig på en grupp heliga män på väg till Rom?»

»Vem? De usla hundarna Tolomei!« Anföraren spottade två gånger på marken för att understryka sina ord och hans män var inte sena att göra detsamma. »Dessa förbannade tjuvar och våldtäktsmän och mördare!«

»Detta är också skälet«, insköt munken, »till att vi hoppas nå Siena före mörkrets inbrott.«

»Hon är inte långt borta«, nickade banditen, »men hennes portar stänger tidigt nu för tiden, efter de ohyggliga brott som de galna hundarna Tolomei begått mot det goda och strävsamma folket i Siena, för att inte tala om mot det förnämliga, generösa huset Salimbeni, vilket min ädle herre besitter.«

Anförarens tal mottogs med instämmande grymtanden från hans rövarband.

»Som ni säkert förstår«, fortsatte han, »är det vi som, i all ödmjukhet förstås, är herrar över den här vägen och de flesta andra vägar i grannskapet till denna stolta republik – Siena, alltså – och sålunda är mitt insiktsfulla råd till er, från en vän till en annan, att ni skyndar er att betala den där tullen nu, så att ni kan fortsätta er väg och rida in i staden innan hon stänger. Ty sådana oskyldiga resande som ni plägar annars falla offer för Tolomeis skurkaktiga gäng, då de ger sig ut på plundring – och annat som inte ska uttalas högt i närvaro av heliga män – efter mörkrets inbrott.«

En djup tystnad lade sig efter att rövaren hade talat. Hopkurad på

kärran bakom sina följeslagare satt broder Lorenzo med tömmarna löst hängande och kände hjärtat hoppa omkring i bröstet som om det letade efter ett gömställe, och för ett ögonblick trodde han att han skulle svimma. Det hade varit en sådan dag – stekande sol och fullkomligt vindstilla – som påminde om helvetets plågor. Och det gjorde inte saken bättre att vattnet hade tagit slut för flera timmar sedan. Om broder Lorenzo hade varit den som haft hand om penningpungen skulle han gladeligen ha betalat rövarna vad som helst för att få köra vidare.

»Nåväl«, sa den äldre munken, som om han hade hört broder Lorenzos tysta bön, »hur mycket ska ni då ha för ert beskydd?«

»Det beror på«, sa banditen med ett brett grin. »Vad har ni på kärran, och vad är det värt för er?«

»Det är en kista, min ädle vän, och den som ligger däri har fallit offer för en fasansfull farsot.«

De flesta av rövarna backade undan när de hörde detta, men deras anförare lät sig inte skrämmas så lätt. »Jaså«, sa han och log ännu bredare. »Vi får väl ta och titta efter.«

»Det rekommenderar jag inte!« sa munken. »Kistan måste hållas stängd – det är våra order.«

»Order?« utbrast anföraren. »Sedan när tar klosterbröder *order*? Och sedan när«, fortsatte han och gjorde en konstpaus med ett självbelåtet flin, »rider de hästar från Lipicia?«

I tystnaden som följde kände broder Lorenzo hur modet likt en blyklump föll till botten av hans själ och hotade att komma ut i andra änden.

»Och titta där!« fortsatte anföraren, mest för att roa sina kumpaner. »Har man någonsin sett enkla klosterbröder så flott skodda? Det där«, sa han och pekade på broder Lorenzos trasiga sandaler, »är vad ni borde ha burit allihop, mina lättvindiga vänner, om ni haft för avsikt att slippa tull. Den enda klosterbrodern här är vad jag kan se den stumme ynglingen på kärran där. Och jag sätter mitt huvud på att resten av er är i tjänst hos någon frikostig herre annan än Gud, och jag är säker på att värdet av den där kistan för honom vida överstiger de ynka fem floriner jag tänker utkräva av er för att släppa förbi den.«

»Ni tar miste«, svarade den äldre munken, »om ni tror oss om att kunna avvara sådana summor. Två floriner är allt vi har råd med. Det

länder inte er herre till heder att hindra kyrkans arbete med en sådan orimlig girighet.«

Banditen log åt förolämpningen. »Girighet, säger ni? Nej, nyfikenhet är mitt brott. Ge mig de fem florinerna, annars stannar kärran och kistan här, under mitt beskydd, tills er herre personligen utkräver dem. För jag skulle bra gärna vilja se den rike usling som skickat er.«

»Det står inte på förrän stanken av död är allt som står under ert beskydd.«

Anföraren skrattade överlägset. »Doften av guld överträffar all sådan lukt, min vän.«

»Det finns inget berg av guld så stort att dess lukt överträffar er«, genmålde munken som uppenbarligen bestämt sig för att lämna ödmjukheten därhän.

När broder Lorenzo hörde förolämpningen bet han sig i läppen och började se sig om efter en flyktväg. Han kände sina följeslagare tillräckligt väl för att ana hur grälet skulle sluta och han önskade inte någon del i det.

Det var tydligt att rövarbandets ledare tog intryck av sitt offers djärvhet. Han lade huvudet på sned och sa: »Så ni är alltså fast beslutet att dö för min klinga?«

»Jag är fast beslutet«, sa munken, »att fullgöra mitt uppdrag. Och er rostiga klinga kan inte hindra mig att nå mitt mål.«

»Ert uppdrag?« tjöt banditen. »Se här, kusiner, en munk som tror att Gud har dubbat honom till riddare!«

Alla rövarena skrattade, mer eller mindre medvetna om varför, och deras ledare gjorde en nick mot kärran. »Nu gör vi oss av med dessa narrar och tar hästarna och kärran till Salimbeni ...«

»Jag har en bättre idé«, hänlog munken och slet av sig kåpan så att hans uniform blev synlig. »Vad sägs om att vi beger oss till min herre Tolomei i stället, med ditt huvud på en käpp?«

Broder Lorenzo stönade inombords när hans farhågor besannades. Utan vidare dröjsmål drog hans följeslagare – som alla var riddare av ätten Tolomei – fram svärd och dolkar ur kåpor och sadelväskor, och blotta ljudet av metallen fick rövarena att förskräckta dra sig undan, bara för att ögonblicket senare kasta sig själva och sina hästar framåt i en skriande, besinningslös attack.

Det plötsliga larmet fick broder Lorenzos hästar att skygga och ge sig av i vild galopp med kärran på släp, och han kunde inte göra annat än att förgäves slita i tyglarna och vädja om lugn och besinning hos två djur som aldrig hade studerat filosofi. Efter tre dagar på vägarna visade de prov på förvånansvärt mycket energi. De drog sin last bort från tumultet och vidare längs den gropiga vägen mot Siena medan hjulen skrek och kistan skumpade hit och dit och hotade att ramla av kärran och förvandlas till kaffeved.

Broder Lorenzo gav upp alla försök till kommunikation med hästarna och vände sig i stället mot kistan. Med både händer och fötter försökte han hålla den på plats, men medan han kämpade för att få grepp om den otympliga tingesten uppfattade han en rörelse längre bort på vägen som fick honom att titta upp och inse att kistans bekvämlighet var det minsta av hans bekymmer.

Ty han var förföljd av två av rövarena som kom galopperande för att kräva tillbaka sitt byte. I ett förtvivlat försök att hitta något att försvara sig med fick broder Lorenzo tag i en piska och sitt radband, och såg med bävan på medan den ene banditen hann upp honom och med en kniv mellan sina tandlösa käkar sträckte ut handen för att ta tag i kärran. Trots sin fridsamma läggning fann broder Lorenzo det ursinne som krävdes, svingade piskan mot sin anfallare och hörde honom tjuta till av smärta då oxsvansen fick smaka blod. Ett sår var emellertid tillräckligt för skurken, och när broder Lorenzo måttade ett andra slag fick den andre tag i piskan och slet den ur hans hand. Med bara radbandet och dess dinglande krucifix kvar till sin hjälp började broder Lorenzo kasta rester av lunchen på sin motståndare. Men trots att brödet var hårt lyckades det inte hindra honom från att klättra ombord.

När rövaren såg att munken hade slut på ammunition reste han sig upp med ett triumferande leende, tog kniven ur munnen och visade upp dess blad för sin darrande måltavla.

»I Kristi namn, hejda er!« skrek broder Lorenzo och höll upp sitt radband. »Jag har vänner i himlen som kommer att straffa er med döden!«

»Jaså, minsann? Jag kan inte se dem någonstans!«

I det ögonblicket slogs locket på kistan upp och dess invånare – en

ung kvinna vars ostyriga hår och lågande blick fick henne att se ut som en hämndens ängel – satte sig förskräckt upp. Blotta åsynen av henne fick banditen att tappa kniven och bli helt askgrå av fasa. Utan att tveka sträckte sig ängeln ut ur kistan, plockade upp kniven och stack genast in den i dess ägares kött, så högt upp på hans lår som hennes vrede kunde nå.

Med ett ångestskri tappade den sårade mannen balansen och föll av kärran för att ådra sig än värre skador. Flickans kinder glödde av upphetsning när hon vände sig mot broder Lorenzo och hade han inte hindrat henne, hade hon klättrat ur kistan.

»Nej, Giulietta!« ropade han och tryckte ner henne igen. »I Jesu namn, stanna där och var tyst!«

Broder Lorenzo smällde igen locket över hennes indignerade ansikte och vände sig om för att se vad som hade hänt med den andre ryttaren. Beklagligt nog var denne inte fullt lika vanvettig som sin kompanjon och hade ingen tanke på att försöka borda den framrusande vagnen i farten. I stället galopperade han fram för att ta tag i seldonen och få hästarna att sakta in, och till broder Lorenzos förtyvlan kröntes hans försök snart av framgång. Efter några hundra meter tvingades hästarna ner i trav och sedan skritt för att slutligen stå helt stilla.

Först då vände skurken sin häst mot kärran, och när han närmade sig såg broder Lorenzo att det inte var någon mindre än den praktfullt klädda ledaren för rövarbandet, fortfarande med ett hånleende i ansiktet och synbarligen oberörd av all blodspillan. Den nedgående solen gav mannen en synnerligen oförtjänt bronsfärgad gloria. Broder Lorenzo slogs av kontrasten mellan landsbygdens sublimes skönhet och brutaliteten hos dess invånare.

»Vad sägs om det här, broder«, började skurken på sitt obehagligt galanta sätt. »Jag ger dig ditt liv – du kan förresten ta denna utmärkta vagn och dessa ädla hästar också – i utbyte mot den där flickan?«

»Jag tackar för ert generösa erbjudande«, svarade broder Lorenzo och kisade mot solnedgången, »men jag har svurit att beskydda denna ädla dam och kan därför inte lämna henne åt er. Gjorde jag det skulle vi båda förpassas till helvetet.«

»Äh!« Den visan hade rövaren hört förut. »Den där flickan är inte

mer dam än du och jag. Jag skulle snarare tro att hon är en av Tolomeis horor!«

Ett indignerat skrik hördes inifrån kistan. Broder Lorenzo skyndade sig att sätta foten på kistlocket för att hålla det stängt.

»Damen i fråga är av största värde för messer Tolomei, det är sant«, sa han, »och att bära hand på henne är att förklara krig. Jag kan inte tro att er herre, Salimbeni, önskar en sådan fejd.«

»Åh, ni munkar och era predikningar!« Banditen red ända fram till kärran och först nu bleknade hans gloria. »Kom inte och hota mig med krig, din lille predikant. Det är det jag är bäst på.«

»Jag bönfaller er att låta oss gå!« vädjade broder Lorenzo samtidigt som han höll upp sitt darrande radband och hoppades att det skulle fånga solens sista strålar. »Annars svär jag vid dessa heliga pärlor och Jesu Kristi sargade kropp att keruber kommer att nedstiga från himlen och dräpa era barn i deras sängar!«

»De är så välkomna!« Skurken drog sitt svärd en andra gång. »Jag har redan för många munnar att mätta.« Han svingade benet över huvudet på sin häst och hoppade smidigt som en dansare över till kärran. När han såg att den andre skräckslaget backade undan skratade han. »Varför så förvånad? Trodde du verkligen att jag tänkte låta dig leva?«

Rövarens svärd höjdes till slag, och broder Lorenzo sjönk undergivet ner på knä och kramade sitt radband i väntan på hugget som skulle avbryta hans bön. Att dö vid nitton års ålder var grymt, särskilt när det inte fanns några vittnen till hans martyrskap, förutom hans gudomlige fader i himlen som inte direkt var känd för att komma till sina döende söners undsättning.

[II.II]

*Nej, sätt er, sätt er, frände Capulet,
Ty ni och jag, vi äro nu ur dansen*

JAG MINNS INTE hur långt in i berättelsen jag kom den kvällen, men fåglarna hade börjat kvittra utanför fönstret när jag äntligen slumrade in på ett hav av papper. Nu förstod jag sambandet mellan de många olika texterna i min mors skrin. De var allihop, var och en på sitt sätt, föregångare till Shakespeares *Romeo och Julia*. Texterna från 1340 var dessutom mer än bara fiktion, de var äkta ögonvittnesskildringar av de händelser som låg till grund för det berömda dramat.

Trots att han fortfarande inte hade gjort entré i sin egen dagbok tycktes den mystiske maestro Ambrogio personligen ha känt de verkliga personerna bakom några av litteraturens mest tragiska rollfigurer. Jag måste erkänna att det än så länge inte var mycket i hans skildring som stämde överens med Shakespeares berättelse, men så hade det också gått mer än två och ett halvt sekel mellan de verkliga händelserna och skaldens pjäs, och historien måste ha passerat genom många olika händer på vägen.

Sprickfärdig av iver att få dela min nyvunna kunskap med någon som skulle inse värdet av den – det var inte alla som skulle förstå det roliga i att miljontals turister genom århundraden hade flockats i fel stad för att beskåda Julias balkong och grav – ringde jag Umberto på hans mobil så fort jag hade tagit min morgondusch.

»Gratulerar!« utbrast han när jag berättade att jag hade lyckats beveka presidente Maconi att ge mig min mors skrin. »Hur rik är du nu?«

»Hm«, sa jag och kastade en blick på röran på min säng. »Jag tror inte att skatten ligger i skrinet. Om det ens finns någon skatt.«

»Självklart finns det en skatt«, protesterade Umberto. »Varför skulle annars din mor ha lagt det i ett bankfack? Titta efter en gång till.«

»Fast det är en annan sak ...« Jag tvekade och försökte komma på hur jag skulle formulera mig utan att det lät fånigt. »Jag tror att jag på något sätt är släkt med Shakespeares Julia.«

Det var kanske inte så konstigt att Umberto brast ut i skratt, men det retade mig ändå. »Jag vet att det låter knäppt«, sa jag och försökte överrösta hans skrockande, »men varför skulle vi annars ha samma namn, *Giulietta Tolomei*?«

»Julia Capulet, menar du? Jag är hemskt ledsen, principessa, men jag är inte säker på att hon var en verklig person ...«

»Självklart inte!« fräste jag och önskade att jag inte hade sagt något. »Men det verkar som om historien har inspirerats av verkliga personer ... Äh, glöm det! Hur har du det själv?«

När vi hade lagt på började jag bläddra igenom de italienska breven som min mor hade fått för över tjugo år sedan. Nog borde det finnas någon kvar i Siena som hade känt mina föräldrar och som skulle kunna besvara alla de frågor som tant Rose så envist hade viftat bort. Men utan att kunna någon italienska var det svårt att avgöra vilka brev som var skrivna av vänner eller släktingar. Min enda ledtråd var att ett av dem inleddes med orden *Carissima Diana* och att avsändarens namn var Pia Tolomei.

Jag vecklade upp stadskartan som jag hade köpt dagen innan, och med hjälp av den och ordboken ägnade jag en stund åt att försöka hitta adressen som hade klottrats ner på baksidan av kuvertet, innan jag slutligen lyckades lokalisera den till en pytteliten piazza som hette Piazzetta del Castellare. Den låg i hjärtat av ugglans contrada, mina hemtrakter, inte långt från Palazzo Tolomei där jag hade träffat presidente Maconi dagen innan.

Om jag hade tur bodde Pia Tolomei – vem hon nu var – fortfarande kvar och var både angelägen att prata med Diane Tolomeis dotter och tillräckligt klar i huvudet för att minnas varför.

Piazzetta del Castellare var som en liten fästning inne i staden och var inte lätt att hitta. Efter att ha gått förbi den flera gånger upptäckte jag till slut att man måste ta vägen genom en täckt gränd som jag först

hade trott var ingången till en privat gård. Väl inne på piazzettan omgavs jag på alla sidor av höga, tysta byggnader, och när jag tittade upp på alla de stängda fönsterluckorna fick jag en känsla av att de hade bommats igen någon gång på medeltiden för att aldrig öppnas igen.

Hade det inte varit för vesporna som stod parkerade i ett hörn, den strimmiga katten med glänsande svart halsband som låg på en trappa och musiken som letade sig ut från det enda öppna fönstret skulle jag ha gissat att husen för länge sedan hade lämnats åt råttor och spöken.

Jag tog fram kuvertet som jag hittat i min mors skrin och tittade än en gång på adressen. Enligt min karta hade jag hamnat rätt, men när jag gick runt och tittade på dörrarna kunde jag inte hitta namnet Tolomei på någon av dem, och inte heller hittade jag det husnummer som stod på brevet. För att bli brevbärare på ett sådant här ställe måste man nog vara synsk, tänkte jag.

I brist på andra uppslag började jag ringa på dörrklockorna, den ena efter den andra. Just när jag skulle trycka på den fjärde öppnades ett par fönsterluckor ovanför mig och en kvinna stack ut huvudet och skrek någonting på italienska.

Jag svarade med att vifta med mitt brev. »Pia Tolomei?»

»Tolomei?»

»Ja! Vet du var hon bor? Bor hon kvar här?»

Kvinnan pekade på en dörr på andra sidan piazzettan och sa något som bara kunde betyda: »Prova där inne.»

Först nu lade jag märke till en dörr med mer modernt utseende i den motsatta väggen; den hade ett tjustigt svartvitt handtag, och när jag tryckte ner det gick dörren upp. Jag tvekade en stund, osäker på hur man bar sig åt när man gick in i privata hem i Siena, men kvinnan i fönstret bakom mig uppmanade mig enträget att gå in och tyckte uppenbarligen att jag var otroligt trögfattad, så till slut gjorde jag det.

»Hallå?» Jag tog ett försiktigt steg över tröskeln och stirrade in i det kyliga mörkret. När ögonen hade vant sig såg jag att jag stod i en hall med mycket högt i tak och var omgiven av gobelänger, målningar och antika konstföremål i glasskåp. Jag släppte dörren och ropade: »Är det någon hemma? Fru Tolomei?» Men allt jag hörde var dörren som gick igen med en suck bakom mig.

Osäkert fortsatte jag in i korridoren och tittade på de föremål jag passerade. Bland dem fanns en samling långsmala baner med bilder av hästar, torn och kvinnor som alla påminde starkt om jungfru Maria. Ett fåtal av dem var mycket gamla och blekta, andra moderna och ganska pråliga, och först när jag nådde slutet av raden insåg jag att detta inte var ett privat hem utan någon typ av museum eller offentlig byggnad.

Just då hördes ljudet av fotsteg och en mörk röst som otåligt ropade: »Salvatore?»

Jag svängde runt och fick se min ofrivillige värd komma ut ur ett angränsande rum, stödd på en käpp. Han var en gammal man, helt säkert över sjuttio, och den bistra minen fick honom att se ännu äldre ut. »Salva ...?» Han stannade tvärt när han fick syn på mig och sa sedan något annat som inte lät särskilt välkomnande.

»Ciao!« sa jag med överdriven entusiasm och höll för säkerhets skull upp brevet som om det vore ett krucifix och mannen en transsylovansk adelsman. »Jag letar efter Pia Tolomei. Hon kände mina föräldrar.« Jag pekade på mig själv. »Giulietta Tolomei. To-lo-mei.«

Tungt stödd på sin käpp gick mannen fram till mig och ryckte brevet ur min hand. Han tittade misstänksamt på kuvertet och vände flera gånger på det för att läsa mottagarens och avsändarens adresser. »Min fru skickade det här brevet«, sa han slutligen på överraskande ledig engelska, »för många år sedan. Till Diana Tolomei. Hon var min ... hmm ... faster. Var hittade du det?»

»Diane var min mor«, sa jag med en röst som lät egendomligt liten i det stora rummet. »Jag är Giulietta, den äldsta av hennes tvillingar. Jag ville komma hit och se Siena där hon bodde. Minns du henne?»

Den gamle mannen sa först ingenting. Han stirrade förundrat på mitt ansikte och sträckte sedan fram handen och rörde vid min kind som för att se om jag var verklig. »Lilla Giulietta?» sa han slutligen. »Kom hit!« Han grep tag om mina axlar och drog mig intill sig. »Jag är Peppo Tolomei, din gudfar.«

Jag visste knappt vad jag skulle göra. I vanliga fall var jag inte mycket för kramar – det var något jag överlät åt Janice – men inte ens jag hade något emot att krama den här rare gamle mannen.

»Jag är ledsen att jag tränger mig på så här«, började jag, men sedan visste jag inte hur jag skulle fortsätta.

»Nej, nej, nej!« utbrast Peppo avfärdande. »Jag är så glad att du är här! Kom, så får jag visa dig museet! Det här är museet över ugglans contrada ...« Han visste knappt var han skulle börja och linkade runt på sin käpp och letade efter något riktigt enastående att visa mig. Men när han såg min tveksamma min hejdade han sig. »Nej! Du vill inte se museet! Du vill prata! Ja, vi måste prata!« Han slog ut med armarna och var nära att välta omkull en skulptur med käppen. »Jag måste få höra allt. Min fru ... vi måste träffa min fru. Hon kommer att bli så lycklig. Hon är hemma ... *Salvatore!* ... Men var *är* han någonstans?«

Fem minuter senare susade jag ut från Piazzetta del Castellare bakpå en rödsvart vespa. Peppo Tolomei hade hjälpt mig upp med chevalereskheten hos en trollkarl som hjälper sin vackra unga assistent ner i lådan som han sedan tänker såga itu, och så fort jag hade ett stadigt tag om hans hängslen stack vi ut genom den täckta gränden utan att bromsa för någon.

Peppo hade insisterat på att genast stänga museet och ta mig med hem till sig så att jag fick träffa hans fru Pia och alla andra som råkade vara där. Jag hade glatt tackat ja i tron att hemmet han talade om låg precis runt hörnet. Först nu, när vi flög uppför Corson förbi Palazzo Tolomei, insåg jag hur fel jag haft.

»Är det långt?« skrek jag och klamrade mig fast så gott jag kunde.

»Nej, nej, nej!« svarade Peppo och undvek med en hårsman att köra på en nunna och en gammal man i rullstol. »Oroa dig inte, vi ska ringa alla och ordna en stor släktträff!« Upprymd av tanken började han beskriva alla familjemedlemmar jag snart skulle få träffa, fast jag knappt hörde honom i vinden. När vi passerade Palazzo Salimbeni var han för upptagen av sitt prat för att märka att vi körde rakt in i en hop säkerhetsvakter som alla tvingades kasta sig åt sidan.

»Se upp!« skrek jag och undrade om Peppo var medveten om att vi riskerade att få ha vår stora släktträff i finkan. Men vakterna gjorde ingen ansats att stoppa oss, utan tittade bara efter oss likt hundar i stramt koppel som ser en ekorre hoppa över vägen. Olyckligtvis var en av dem Eva Marias gudson Alessandro och jag var nästan säker på att han kände igen mig, för han hajade till vid åsynen av mina dinglande ben. Kanske undrade han vad som hade hänt med mina flip flop-sandaler.

»Peppo!« skrek jag och drog i hans hängslen. »Jag vill helst inte bli arresterad, hör du det?«

»Oroa dig inte!« Peppo svängde runt ett hörn samtidigt som han accelererade. »Jag kör för fort för polisen!« Strax därefter flög vi ut genom en mycket gammal stadsport som en pudel genom en ring på cirkus, och hamnade mitt i en tavla föreställande den toskanska högsommaren.

Där jag satt och tittade på landskapet över hans axel önskade jag så innerligt att jag på något sätt skulle känna igen mig och fyllas av en känsla av att äntligen ha kommit hem. Men allt runt omkring mig var nytt, de varma dofterna av gräs och örter, de mjukt böljande kullarna – ja, till och med Peppos rakvatten hade en främmande komponent som var absurt tilldragande.

Men hur mycket minns vi egentligen av de tre första åren av våra liv? Ibland lyckades jag frammana minnet av att ha kramat ett par bara ben som definitivt inte var tant Roses, och Janice och jag var båda säkra på att vi kom ihåg en stor glasskål full med vinkorkar, men förutom det var det svårt att avgöra vilka fragment som hörde hemma var. När vi någon gång tyckte oss minnas något från vår småbarnstid slutade det alltid i förvirring. »Jag är *säker* på att det vingliga schackbordet stod i Toscana«, sa Janice alltid. »Var skulle det annars ha varit? Tant Rose har aldrig haft något schackbord.«

»Men hur förklarar du då«, invände jag lika envist, »att det var Umberto som gav dig en örfil när du välte det?«

Men det kunde Janice inte förklara. Till slut mumlade hon bara: »Ja, ja, kanske var det någon annan. När man är två år ser alla män likadana ut.« Och sedan fnös hon. »Fast det gör de förresten fortfarande.«

I tonåren brukade jag fantisera om hur jag skulle återvända till Siena och plötsligt minnas hela min barndom, men nu när jag äntligen var här och rusade fram längs de smala vägarna utan att känna igen mig det minsta, undrade jag om det faktum att jag varit borta från den här platsen i större delen av mitt liv på något sätt hade fått en vital del av min själ att förtvina.

Pia och Peppo Tolomei bodde på en gård i en liten dal full av vingårdar och olivlundar. Egendomen omgavs på alla håll av böljande kullar, och

det var så fridfullt och stilla att det inte alls gjorde något att man inte hade någon milsvid utsikt. Huset var inte det minsta flott; det växte ogräs i sprickorna i de gula väggarna, de gröna fönsterluckorna var i behov av betydligt mer än lite målning och terrakottataket såg ut som om nästa storm – eller bara en nysning – skulle få samtliga takpannor att rasa ner. Och ändå gjorde förfallet i kombination med de många slingrande vinrankorna och strategiskt utplacerade blomkrukorna att stället var fullkomligt oemotståndligt.

Efter att ha parkerat vespan och huggit tag i en käpp som stod lutad mot väggen tog Peppo mig raka vägen in i trädgården. Där inne, i skuggan av huset, satt hans fru Pia på en pall och lärde sina barnbarn och barnbarnsbarn att göra flätor av färsk vitlök, och hon liknade en tidlös skördegudinna omgiven av nymfer. Det tog en stund innan Peppo lyckades få henne att förstå vem jag var och varför han hade tagit mig med sig hem, men så fort Pia vågade tro sina öron stack hon fötterna i tofflorna, reste sig upp med hjälp av sitt följe och slöt mig gråtande i sin famn. »Giulietta!« utbrast hon och tryckte mig till sitt bröst samtidigt som hon kysste mig på pannan. »*Che meraviglia!* Det är ett mirakel!«

Hennes glädje över att se mig var så äkta att jag nästan skämdes. Det var inte för att leta efter mina förlorade gudföräldrar som jag hade beggett mig till Ugglemuseet samma morgon, lika lite som det någonsin slagit mig att jag ens *hade* gudföräldrar som kanske skulle bli glada över att se att jag levde och hade hälsan. Men här var de nu, och deras vänlighet fick mig att inse att jag dittills aldrig hade känt mig riktigt välkommen någonstans, inte ens i mitt eget hem. Åtminstone inte så länge Janice var där.

På en timme fylldes huset och trädgården av folk och mat. Det var som om alla hade stått precis runt hörnet med famnen full av lokala delikatesser och bara väntat på en anledning att fira. Vissa hörde till familjen, andra var vänner och grannar och allihop påstod sig ha känt mina föräldrar och alltid undrat vad som hänt med deras tvillingdöttrar. Det var ingen som sa det rakt ut, men jag fick en känsla av att tant Rose hade seglat in och tagit Janice och mig mot släkten Tolomeis vilja – genom farbror Jim hade hon haft en del kontakter på utrikesdepartementet – och att vi hade försvunnit spårlöst, till Pias och

Peppos stora förtvivlan. För de var ju trots allt våra gudföräldrar.

»Men allt det där ligger bakom oss nu«, sa Peppo gång på gång medan han klappade mig på ryggen, »för nu är du här, och vi kan äntligen prata.« Men det var svårt att veta var man skulle börja; det var så många år som måste redovisas och så många frågor som krävde svar, inklusive orsaken till min systers mystiska frånvaro.

»Hon hann inte följa med den här gången«, sa jag och vände bort blicken. »Men hon kommer säkert hit och hälsar på er snart.«

Det underlättade inte att bara en handfull av gästerna talade engelska och att varje svar på varenda fråga först måste uppfattas och tolkas av en tredje part. Men alla var så snälla och vänliga att till och med jag efter en stund började slappna av och njuta av stunden. Det spelade faktiskt ingen roll att vi inte förstod varandra. Det som betydde något var alla dessa små leenden och nickar som sa så mycket mer än ord.

Efter en stund kom Pia ut på terrassen med ett fotoalbum och satte sig ner för att visa mig bilder från mina föräldrars bröllop. Så fort hon öppnade albumet flockades de andra kvinnorna runt oss, ivriga att vara med och titta och vända blad.

»Titta där!« sa Pia och pekade på ett stort bröllofsfoto. »Din mor har samma klänning som jag hade på mitt bröllop. Visst är de ett stiltigt par? ... Och där är din kusin Francesco ...«

»Vänta!« Jag försökte hejda henne när hon vände blad, men förgäves. Hon förstod antagligen inte att jag aldrig hade sett min far på kort förut, och att den enda bild jag sett av min mor som vuxen var hennes examensfoto på tant Roses piano.

Pias album överraskade mig. Inte så mycket för att min mor var synbart gravid under brudklänningen som för att min far såg ut att vara hundra år. Det var han så klart inte, men där han stod intill min mor – en söt och temperamentsfull tjej som just hoppat av skolan – såg han ut som patriarken Abraham i min illustrerade barnbibel.

Trots det såg de ut att vara lyckliga tillsammans, och även om det inte fanns några bilder där de kysstes, sågs min mor på de flesta av fotona klamra sig fast vid sin makes armbåge och titta på honom med stor beundran. Så efter en stund skakade jag av mig förvåningen och bestämde mig för att sådana begrepp som tid och ålder säkert

hade mycket liten betydelse för folket här på denna ljusa och lyckliga plats.

Kvinnorna runt mig bekräftade min teori, för ingen av dem verkade tycka att äktenskapet var det minsta märkligt. Såvitt jag förstod handlade deras kvittrande kommentarer – uteslutande på italienska – mest om min mors klänning, hennes slöja och de komplicerade släktförhållandena mellan varenda bröllopgäst och min far och dem själva.

Efter bröllopsfotona kom några sidor från vårt dop, men där var mina föräldrar knappt med alls. Bilderna föreställde Pia med en baby i famnen som skulle kunna vara antingen Janice eller jag – det var omöjligt att se, och Pia kom inte ihåg – och Peppo stolt bärande på den andra. Det hade tydligen varit två olika ceremonier, en inne i kyrkan och en ute i solskenet, vid en dopfunt som tillhörde ugglans *contrada*.

»Det var en fin dag«, sa Pia med ett sorgset leende. »Du och din syster blev *civettine*, små ugglor. Det var verkligen synd ...« Hon avslutade inte meningen. I stället slog hon mycket försiktigt igen albumet. »Det var så länge sedan. Ibland undrar jag om tiden verkligen läker ...« Hon avbröts av en plötslig uppståndelse inne i huset och en röst som otåligt ropade hennes namn. »Kom!« Pia reste sig plötsligt ängsligt. »Det måste vara vår Nonna!«

Gamla farmor Tolomei, som alla kallade Nonna, bodde hos en av sina sondöttrar i centrala Siena, men hade kallats ut till gården denna eftermiddag för att träffa mig – ett arrangemang som uppenbarligen inte passade in i hennes planer. Hon stod i hallen och rättade ilsket till de svarta spetsarna med ena handen medan hon tungt stödde sig på sin sondotter med den andra. Om jag hade varit lika skoningslös som Janice skulle jag genast ha utnämnt henne till den perfekta häxan. Allt som fattades var korpen på hennes axel.

Pia rusade fram för att hälsa på den gamla damen, som motsträvigt lät sig kyssas på båda kinderna och eskorteras till en alldeles särskild fåtölj i vardagsrummet. Några minuter ägnades åt att göra det bekvämt för Nonna: kuddar hämtades, placerades ut och flyttades runt och en speciell lemonad hämtades från köket och skickades omedelbart ut igen för att snart återvända med en citronskiva på glasets kant.

»Nonna är vår faster«, viskade Peppo i mitt öra, »och din fars yngsta

syster. Kom, så ska jag presentera dig.« Han drog mig med sig och lät mig stå i givakt framför den gamla damen medan han ivrigt förklarade situationen för henne på italienska, och det var tydligt att han väntade sig någon typ av glädjeyttring.

Men Nonna vägrade le. Hur mycket Peppo än uppmanade och rentav bönfäll henne att glädjas tillsammans med oss andra lät hon sig inte övertalas att finna något nöje i min närvaro. Han fick mig till och med att gå närmare så att hon kunde ta sig en bättre titt på mig, men det hon såg gjorde henne bara ännu mer sammanbiten, och innan Peppo hann dra mig därifrån böjde hon sig fram och morrade något som jag inte förstod, men som fick alla andra att förfärat dra efter andan.

Pia och Peppo räddade mig ur vardagsrummet och bad hela vägen om ursäkt. »Jag är verkligen ledsen!« upprepade Peppo gång på gång, så skamsen att han inte kunde se mig i ögonen. »Jag vet inte vad det är för fel på henne! Jag tror att hon håller på att bli galen!«

»Oroa dig inte«, sa jag, för paff för att känna någonting. »Jag klandrar henne inte för att hon inte tror på det. Det är så nytt alltihop, även för mig.«

»Vi tar en liten promenad«, sa Peppo som fortfarande var upprörd, »och kommer tillbaka senare. Det är dags att jag visar dig deras gravar.«

Byns kyrkogård var en välkomnande, sömnig oas, mycket olik alla andra kyrkogårdar jag hade sett. Den var en labyrint av vita, fristående väggar utan tak, och själva väggarna var som en mosaik av gravar. Namn, datum och fotografier talade om vilka som fanns innanför marmorblocken, och i mässingsvaser fanns blommor som besökare hade satt dit å de tillfälligt handlingsförlamade invånarnas vägnar.

»Varsågod.« Peppo stödde sig med ena handen på min axel, men det hindrade honom inte från att galant öppna en gnisslande järngrind och släppa in oss båda i en liten byggnad vid sidan av huvudstråket. »Det här är en del av familjen Tolomeis gamla ... hmmm ... gravkammare. Större delen av den ligger under jord, men dit går vi inte längre. Här uppe är bättre.«

»Så vackert det är.« Jag gick in i den lilla kammaren och såg mig om på de många marmorplattorna och den friska blombuketten på

altaret. I en röd glasskål brann ett ljus som kändes vagt bekant. Det märktes att familjen fortfarande tog väl hand om sin gravkammare. Jag greps plötsligt av skuldkänslor över att jag var här ensam, utan Janice, men dem hade jag snart skakat av mig. Om hon hade varit med hade hon säkert förstört stämningen med någon snäsig kommentar.

»Här ligger din far«, sa Peppo och pekade, »och din mor precis intill.« Han tystnade och tycktes förlora sig i ett gammalt minne. »Hon var så ung. Jag trodde att hon skulle leva långt efter att jag hade dött.«

Jag tittade på de två marmorplattorna som var allt som fanns kvar av professor Patrizio Scipione Tolomei och hans fru, Diane Lloyd Tolomei, och hjärtat började slå fortare i mitt bröst. Så länge jag kunde minnas hade mina föräldrar bara varit avlägsna skuggor i mina dagdrömmar, och jag hade aldrig föreställt mig att jag en dag skulle stå dem så nära – åtminstone fysiskt – som nu. När jag hade fantiserat om att åka till Italien hade jag faktiskt aldrig tänkt på att det första jag borde göra var att leta reda på deras gravar, och jag kände en varm våg av tacksamhet gentemot Peppo för att han hade hjälpt mig att göra det rätta.

»Tack«, sa jag tyst och kramade hans hand som fortfarande låg på min axel.

»Det var så tragiskt att de skulle dö på det sättet«, sa han och skakade på huvudet, »och hela Patrizios arbete gick förlorat i branden. Han hade en underbar gård i Malameranda, men den brann ner till grunden. Efter begravningen köpte din mor ett litet hus i närheten av Montepulciano och bodde där ensam med tvillingarna – med dig och din syster – men hon blev sig aldrig lik igen. Hon kom hit för att sätta blommor på hans grav varje söndag, men ...« han gjorde en paus för att dra upp en näsduk ur fickan »... hon blev aldrig lycklig igen.«

»Vänta ett tag.« Jag stirrade på datumen på mina föräldrars gravar. »Dog min far före min mor? Jag har alltid trott att de dog samtidigt ...« Men innan jag hade talat till punkt såg jag att datumen bekräftade denna nya sanning: min far hade dött mer än två år före min mor. »Vilken brand?«

»Någon ... nej, så ska jag inte säga ...« Peppo grimaserade åt sig själv. »Det var en eldsvåda, en hemsk eldsvåda. Hela din fars gård

brann ner. Din mor hade tur, för hon var i Siena och handlade med er flickor. Det var en stor, stor tragedi. Jag skulle ha sagt att Gud höll sin hand över henne, men sedan, två år senare ...»

»Bilolyckan«, mumlade jag.

»Tja ...« Peppo grävde ner ena skospetsen i marken. »Jag vet egentligen inte vad som hände. Det är det ingen som gör. Men ...« Äntligen mötte han min blick. »Jag har alltid misstänkt att Salimbenis hade ett finger med i spelet.«

Jag visste inte vad jag skulle säga. Jag såg Eva Maria framför mig, och hennes resväska som låg i mitt hotellrum, full av kläder. Hon hade varit så snäll mot mig, så angelägen om att vi skulle bli vänner.

»Det fanns en ung man«, fortsatte Peppo, »Luciano Salimbeni. Han var en bråkmakare. Det gick rykten. Jag vill inte ...« Peppo gav mig en nervös blick. »Eldsvådan. Eldsvådan som dödade din far. Det sägs att den inte var en olyckshändelse. Det sägs att någon ville mörda din far och förstöra hans forskning. Det var fruktansvärt. Ett sådant vackert hus. Men jag tror att din mor räddade någonting från huset. Någonting viktigt. Dokument. Hon vågade inte prata om det, men efter branden började hon ställa egendomliga frågor om ... vissa saker.«

»Vad då för saker?«

»Allt möjligt. Jag kunde inte svara. Hon frågade mig saker om familjen Salimbeni. Om hemliga tunnlar i underjorden. Hon ville hitta en grav. Det hade något med pesten att göra.«

»Digerdöden, menar du?«

»Ja, den stora pesten. År 1348.« Peppo harklade sig och verkade besvärad. »Du förstår, din mor trodde att det fanns en gammal förbannelse som fortfarande vilade över familjerna Tolomei och Salimbeni. Och hon försökte ta reda på hur man skulle häva den. Hon var besatt av den tanken. Jag ville tro henne, men ...« Han drog sig i skjortkragen som om han plötsligt kände sig varm. »Hon var så bestämd. Hon var övertygad om att vi allihop var dömda. Död. Förintelse. Olyckor. 'Hin besitter våra släkter' ... så brukade hon säga.« Han suckade djupt vid det smärtsamma minnet. »Hon citerade alltid Shakespeare. Hon tog väldigt allvarligt på den där pjäsen, *Romeo och Julia*. Hon trodde att det som hände i den hade hänt här, i Siena. Hon hade en teori ...« Peppo skakade avfärdande på huvudet. »Hon var besatt av det. Jag

vet inte. Jag är ingen professor. Allt jag vet är att det fanns en man, Luciano Salimbeni, som ville hitta en skatt ...»

Jag kunde inte hejda mig, utan var tvungen att fråga: »Vad då för en skatt?»

»Vem vet?» sa Peppo och slog ut med händerna. »Din far ägnade all sin tid åt att undersöka gamla legender. Han pratade jämt om förlorade skatter. Men din mor berättade en sak en gång. Vad var det nu hon sa? *Julias ögon*, tror jag att hon kallade dem. Jag vet inte vad hon menade, men jag tror att de var mycket värdefulla och att det var dem Luciano Salimbeni var ute efter.»

Jag hade gjort vad som helst för att få höra mer, men nu var Peppo så bedrövad att han nästan såg sjuk ut, och han vacklade till och grep tag i min arm för att inte tappa balansen. »Om jag var du«, fortsatte han, »skulle jag vara mycket, mycket försiktig. Och jag skulle inte lita på någon som heter Salimbeni.« När han mötte min blick rynkade han pannan. »Du tror att jag är *pazzo* ... galen? Vi står här vid en grav som tillhör en ung kvinna som dog i förtid. Hon var din mor. Vad vet jag om vem som låg bakom, och varför?» Hans grepp hårdnade. »Hon är död. Din far är död. Det är allt jag vet. Men mitt gamla Tolomeihjärta säger mig att du måste vara försiktig.«

Sista året i high school hade både Janice och jag anmält oss till skolpjäsen, som det året råkade vara *Romeo och Julia*. Efter provspelningarna blev Janice utnämnd till Julia medan jag fick rollen som träd i Capulets trädgård. Hon ägnade naturligtvis mer tid åt sina naglar än åt att memorera dialogen, och när vi repeterade balkongscenen hjälpte jag henne genom att viska de första orden i hennes replik. Jag fanns ju ändå till hands eftersom jag stod på scenen med armarna utsträckta som grenar.

Men på premiärkvällen var hon ovanligt elak mot mig – när vi satt i sminket skrattade hon åt mitt bruna ansikte och drog löven ur mitt hår medan hon själv blev pyntad med blonda flätor och rosiga kinder – och när balkongscenen kom var jag inte alls på humör att hjälpa henne. Faktum var att jag gjorde precis tvärtom. När Romeo sa: »Vad ska jag svära vid?» viskade jag: »ännu ett ord!»

Och Janice sa genast: »Ännu ett ord, och så god natt på allvar!»

vilket fick Romeo att fullständigt komma av sig. Scenen slutade i förvirring.

Senare, när jag poserade som kandelaber i Julias sovrum, fick jag Janice att vakna upp vid Romeos sida och genast kasta ur sig: »O, skynda, fly, o fly!« vilket inte direkt angav rätta tonen åt resten av deras romantiska scen. Det säger sig självt att Janice var så rasande att hon jagade mig genom hela skolan efteråt och svor att hon skulle raka av mig ögonbrynen. Det var roligt till en början, men när hon låste in sig på skoltoaletten och grät i en timme slutade till och med jag att skratta.

Långt efter midnatt, när jag satt i vardagsrummet och pratade med tant Rose eftersom jag inte vågade gå och lägga mig och utsätta mig för Janices rakblad, kom Umberto in med ett glas vin santo åt oss var. Utan ett ord räckte han oss glasen, och tant Rose sa ingenting om att jag var för ung för att dricka.

»Tycker du om den där pjäsen?« sa hon i stället. »Det verkar som om du kan den utantill.«

»Jag tycker egentligen inte särskilt mycket om den«, erkände jag med en axelryckning och tog en klunk av det söta vinet. »Den har liksom bara ... fastnat, jag har fått den på hjärnan.«

Tant Rose nickade sakta och smakade på vinet. »Din mor var likadan. Hon kunde den utantill. Hon var som ... besatt.«

Jag höll andan och aktade mig noga för att avbryta hennes funderrande. Jag väntade och hoppades på ytterligare en glimt av min mor, men det blev inget mer. Tant Rose tittade bara upp med bekymrad min, harklade sig och tog ännu en klunk av vinet. Sedan var det slutprat. Det var en av de få saker hon sa om min mor utan att jag hade bett henne om det, och jag berättade det aldrig för Janice. Vår gemensamma besatthet av Shakespeares pjäs var en liten hemlighet som jag delade med min mor och ingen annan, precis som jag aldrig berättade för någon om min växande rädsla för att jag, liksom min mor, skulle dö vid tjugofem.

Så fort Peppo hade släppt av mig utanför hotell Chiusarelli gick jag raka vägen till närmaste internetcafé och googlade på *Luciano Salimbeni*. Det krävdes dock ett antal verbala akrobatrick innan jag fick

fram en sökordskombination som var någotsånär användbar. Först efter en dryg timme och många frustrerande brottningsmatcher med det italienska språket hade jag med en viss grad av säkerhet kommit fram till följande:

För det första: Luciano Salimbeni var död.

För det andra: Luciano Salimbeni hade varit en otäck typ, kanske rentav en massmördare.

För det tredje: Luciano och Eva Maria Salimbeni var på något vis släkt.

För det fjärde: Det hade varit något skumt med min mors bilolycka, och Luciano Salimbeni hade varit efterlyst för förhör.

Jag skrev ut alltihop så att jag skulle kunna läsa det senare, med hjälp av mitt lexikon. Mitt letande hade inte gett särskilt mycket mer än det Peppo Tolomei nyss hade berättat för mig, men nu visste jag åtminstone att han inte hade hittat på hela historien. Det hade verkligen funnits en farlig Luciano Salimbeni som gått lös i Siena för sisådär tjugo år sedan.

Men den goda nyheten var att han var död. Med andra ord var det definitivt inte han som var charmknutten i träningsoverall som kanske, kanske inte, hade följt efter mig dagen innan när jag lämnade banken i Palazzo Tolomei med min mors skrin.

Ett infall fick mig sedan att googla på *Julias ögon*. Naturligtvis hade ingen av träffarna något med legendariska skatter att göra. Nästan alla var halvakademiska diskussioner om betydelsen av ögon i Shakespeares *Romeo och Julia*, och jag läste pliktskyldigast igenom ett par passager ur pjäsen och försökte urskilja ett dolt budskap. En av dem löd:

*Ack, flere faror bo i dina ögon,
Än uti deras svärd*

Ja, tänkte jag för mig själv, om den onde Luciano Salimbeni verkligen hade mördat min mor på grund av en skatt som kallades Julias ögon, så var Romeos påstående sant. Vad dessa mystiska ögon än var för något, så kunde de tydligen vara farligare än vapen. Men det andra stycket jag läste var mer svårtytt:

*Två stjärnor av de klaraste på himlen
Ha fått förfall – bett hennes ögon tindra
I deras sfärer, tills de komma åter.
Men tänk, om hennes ögon sutte där
Och stjärnorna inunder hennes panna?*

Jag grubblade över dessa rader hela vägen nedför Via del Paradiso. Romeo försökte uppenbarligen ge Julia en komplimang genom att säga att hennes ögon var som tindrande stjärnor, men han hade sannerligen ett knepigt sätt att formulera sig på. Inte var det särskilt smart att uppvakta en flicka genom att föreställa sig hur hon skulle se ut med ögonen utstuckna?

Hur som helst var poesin ett välkommet avbrott från tankarna på allt det andra jag hade fått veta den här dagen. Båda mina föräldrar hade var för sig dött på ett fasanfullt sätt, kanske rentav för en mördares hand. Trots att det var flera timmar sedan jag hade lämnat kyrkogården höll jag fortfarande på att bearbeta den hemska upptäckten. Förutom chocken och sorgen kände jag också små sting av rädsla, precis som jag hade gjort dagen innan när jag trodde mig vara förföljd på väg från banken. Men hade Peppo haft anledning att varna mig? Skulle jag verkligen kunna vara i fara nu, efter så många år? I så fall kunde jag antagligen undkomma faran genom att åka hem till Virginia igen. Men tänk om det verkligen fanns en skatt? Tänk om det någonstans i min mors skrin fanns en ledtråd till hur man hittade Julias ögon, vad de nu var för något?

Uppslukad av dessa tankar vandrade jag in i en undanskymd liten klosterträdgård intill Piazza San Domenico. Det hade börjat skymma och jag stod en stund under pelarna i en loggia och sög i mig solens sista strålar medan kvällens skuggor sakta kom krypande uppför mina ben. Jag hade inte lust att gå tillbaka till hotellet riktigt än, där maestro Ambrogios dagbok låg och väntade på att få ta mig med till år 1340 genom ännu en sömnlös natt.

Det var när jag stod där, uppslukad av skymningen och tankarna på mina föräldrar, som jag såg honom för första gången.

Maestron.

Han gick genom skuggorna i pelargången mitt emot, bärande på

ett staffli och flera andra föremål som hela tiden ville glida ur hans grepp så att han måste stanna och omfördela vikten. Först stod jag bara och stirrade på honom. Det var omöjligt att låta bli. Han var olik alla andra italienare jag hade sett, med långt grått hår, säckig kofta och öppna sandaler; han liknade faktiskt mest av allt en tidsresenär från Woodstock som lufsade runt i en värld som tagits över av fotomodeller.

Han såg mig inte först, och då jag hann ifatt honom och räckte honom en pensel som han tappat ryckte han förskräckt till.

»*Scusi*«, sa jag, »men jag tror att den här är din.«

Han tittade oförstående på penseln. När han slutligen tog emot den höll han den i ett osäkert grepp, som om dess syfte helt hade undflytt honom. Sedan tittade han på mig med en förvirrad min och sa: »Känner jag dig?»

Innan jag hann svara lyste hans ansikte upp i ett leende och han utbrast: »Visst gör jag det! Jag minns dig. Du är ... åh! Du får hjälpa mig ... vem är du?»

»Giulietta. Tolomei? Men jag tror inte ...«

»*Si, si, si!* Naturligtvis! Var har du varit?»

»Jag ... kom just hit.«

Han grimaserade åt sin egen dumhet. »Självklart gjorde du det! Bry dig inte om mig. Du har just kommit hit. Och här är du nu. Giulietta Tolomei. Vackrare än någonsin.« Han log och skakade på huvudet. »Jag har aldrig förstått mig på det där med tiden.«

»Okej«, sa jag, smått förbryllad. »Klarar du dig nu?»

»Jag? Åh! Javisst, tack så mycket. Men ... du måste komma och hälsa på mig. Det är en sak jag vill visa dig. Vet du var min ateljé ligger? På Via Santa Caterina. Den blå dörren. Du behöver inte knacka, det är bara att stiga på.«

Först då slog det mig att han måste ha tagit mig för en turist och hoppades få sälja souvenirer. *Visst, gubbe lilla*, tänkte jag, *jag kommer som ett skott*.

När jag ringde Umberto senare samma kväll blev han mycket oroad av det jag hade fått veta om mina föräldrars död. »Men är du säker?» sa han gång på gång. »Är du säker på att det är sant?» Jag sa att jag var

det. Allt tydde på att mörka krafter hade varit i rörelse för tjugo år sedan, och såvitt jag kunde se var det fullt möjligt att de fortfarande strök omkring i närheten.

»Är du säker på att han följde efter dig?« invände Umberto. »Han kanske ...«

»Umberto«, insköt jag. »Han hade träningsoverall.«

Vi visste båda två att det i Umbertos universum endast var bestialiska skurkar som skulle visa sig på stan i sportmundering.

»Okej«, sa Umberto, »men han kanske bara var ute efter din plånbok. Han såg dig komma ut från banken och trodde att du hade tagit ut pengar ...«

»Ja, kanske det. Jag kan verkligen inte fatta varför någon skulle vilja sno det här skrinet. Det verkar inte finnas något i det som har med Julias ögon att göra ...«

»Julias ögon?«

»Ja, det var så Peppo sa.« Jag suckade och slängde mig på sängen. »Det är tydligen det som är skatten. Men om du frågar mig så tror jag att det är en bluff alltihop. Jag tror att mamma och tant Rose sitter uppe i himlen och skrattar riktigt gott just nu. Hur som helst ... hur har du det då?«

Vi pratade i ytterligare minst fem minuter innan jag fick veta att Umberto inte längre befann sig i tant Roses hus, utan på ett hotell i New York, där han letade efter jobb, vad nu det betydde. Jag hade väldigt svårt att föreställa mig honom springa runt och riva parmesanost över folks pasta på någon restaurang på Manhattan. Han delade förmodligen min uppfattning, för han lät trött och uppgiven, och jag ville så gärna kunna tala om för honom att jag just stod i begrepp att lägga vantarna på en stor förmögenhet. Men trots att jag nu hade återfunnit min mors skrin visste vi båda två att jag knappt hade kommit på var jag skulle börja.

[II.III]

*Fast döden sugit ut din andas honung,
Så har han intet mot din fågring mäktat*

Siena A. D. 1340

DÖDSSTÖTEN KOM ALDRIG.

I stället hörde broder Lorenzo, där han alltjämt stod på knä i bön inför stråtrövaren, en fruktansvärd rossling följd av en darrning som fick hela kärran att skaka, och så ljudet av en kropp som föll till marken. Sedan ... tystnad. En snabb blick med ett halvöppet öga bekräftade att hans tilltänkte mördare inte längre stod över honom med draget svärd, och broder Lorenzo sträckte nervöst på sig för att se vart boven så hastigt hade tagit vägen.

Där låg han, bruten och blodig i dikesrenen, den man som ögonblicket innan hade varit den sturske anföraren för ett rövarband. Så bräcklig och mänsklig han såg ut nu, tänkte broder Lorenzo, med en knivspets framstickande ur bröstet och blodet rinnande ur den demoniska munnen ner i ett öra som hade hört många snyftande böner men aldrig förbarmat sig över en enda.

»Himmelska moder!« Munken lyfte sina händer mot himlen. »Jag tackar dig, heliga jungfru, för att du räddat din ödmjuka tjänare!«

»Väl bekomme, broder, men jag är ingen jungfru.«

När han hörde den spöklika rösten och upptäckte att dess ägare stod helt nära och var nog så skräckinjagande i hjälm med plym, bröstharnesk och lans i hand kom broder Lorenzo snabbt upp på fötter.

»Ädle sankt Mikael!« skrek han, lika exalterad som skräckslagen. »Ni har räddat mitt liv! Den mannen där, den skurken, skulle just ta mitt liv!«

Sankt Mikael sköt upp sitt visir och visade upp ett ungdomligt ansikte. »Ja«, sa han, nu med mänsklig röst, »det var vad jag trodde också. Men jag måste än en gång göra dig besviken: jag är inget helgon heller.«

»Vad ni än kallar er, ädle riddare«, utropade broder Lorenzo, »är er ankomst i sanning ett mirakel, och jag är förvissad om att den heliga jungfrun kommer att belöna er i himmelen!«

»Jag tackar dig, broder«, svarade riddaren med en okynnig glimt i ögonvrån, »men nästa gång du pratar med henne kan du väl framföra att jag gärna nöjer mig med en belöning här på jorden. En ny häst, kanske? För den jag har kommer utan tvivel att ge mig grisen på palion.«

Broder Lorenzo blinkade till både en och två gånger då han började inse att hans räddare hade talat sanning: han var sannerligen inget helgon. Och att döma av det vanvördiga sätt på vilket den unge mannen hade talat om jungfru Maria var han säkert inte heller någon from själ.

Det gick inte att ta miste på det svaga knarrandet från kistlocket när dess invånare försökte ta sig en titt på sin djärve räddare, och broder Lorenzo var inte sen att sätta sig på locket eftersom någonting sa honom att detta var två ungdomar som aldrig borde mötas. »Nå«, sa han, fast besluten att förbli hövlig, »var står ert slag, ädle riddare? Eller är ni på väg för att försvara det heliga landet?«

Den andre tittade skeptiskt på honom. »Var kommer du ifrån, lustige munk? Nog måste en man som står i så nära förbindelse med Gud veta att korstågens tid är förbi?« Han slog ut med armen i riktning mot Siena. »Dessa kullar, dessa torn ... det är mitt heliga land.«

»Då gläds jag storligen åt att jag inte har kommit med onda avsikter!« sa broder Lorenzo hastigt.

Riddaren var inte övertygad. »Får jag fråga«, sa han kisande, »vad du har för ärende till Siena, broder? Och vad har du i den där kistan?«

»Ingenting!«

»Ingenting?« Den andre sneglade på liket på marken. »Det är mycket olikt en Salimbeni att dö för ingenting. Nog har du något åtråvärt med dig?«

»Inte alls!« insisterade broder Lorenzo som fortfarande var alltför uppskakad för att våga lita på ännu en främling med bevisade färdigheter i dödandets konst. »I denna kista ligger en av mina stackars bröder, illa vanställd efter ett fall från vårt vindpinade klocktorn för tre dagar sedan. Jag måste föra honom till messer ... öh, till hans familj i Siena senast i kväll.«

Till broder Lorenzos stora lättnad förändrades uttrycket i den andres ansikte från misstänksamhet till medkänsla, och han ställde inga fler frågor om kistan. I stället vände han på huvudet och tittade otåligt nedåt vägen. När broder Lorenzo följde hans blick såg han ingenting annat än den nedgående solen, men den åsynen påminde honom om att det var tack vare denne unge man, hedning eller ej, som han skulle kunna åtnjuta resten av kvällen och, om Gud ville, många fler därefter.

»Kusiner!« gastade hans räddare. »Vår provritt har blivit fördröjd av denne olycksdrabbade munk!«

Då fick broder Lorenzo syn på fem män som kom ridande rakt ut ur solen, och när de kom närmare började han förstå att han hade att göra med en grupp ungdomar som ägnade sig åt någon typ av idrottslig övning. Inga av de andra bar rustning, men en av dem – som inte var mer än en pojke – höll ett stort timglas i handen. När barnet fick syn på den döda kroppen i diket halkade föremålet ur hans hand och ner på marken, så att glaset bröts av på mitten.

»Det där var minsann inget gott omen för vår kapplöpning, lille kusin«, sa riddaren till pojken. »Men vår helige vän här kanske kan reparera skadan med en bön eller två. Vad säger du, broder, har du någon välsignelse för min häst?«

Broder Lorenzo blängde på sin räddare i tron att denne drev med honom. Men den andre såg helt allvarlig ut där han satt på sin häst, lika avslappnad som sutte han i en stol i sitt eget hem. Men när den unge mannen såg munkens bistra min log han och sa: »Äsch, glöm det. Det finns ändå ingen välsignelse som skulle kunna hjälpa den här kraken. Men säg mig en sak innan våra vägar skiljs åt: är det en vän eller fiende jag har räddat?«

»Ädlaste herre!« Bestört över att han – för ett ögonblick – hade varit frestad att tro ont om den man som Gud hade skickat att rädda

hans liv rusade broder Lorenzo upp på fötter och pressade händerna mot hjärtat i en underdånig gest. »Jag har er att tacka för mitt liv! Hur skulle jag kunna vara något annat än er trogne undersåte för evigt!«

»Det var vackra ord! Men var ligger din lojalitet?«

»Min lojalitet?« Broder Lorenzo tittade från den ene till den andre och hoppades desperat på en ledtråd.

»Ja«, sa pojken som hade tappat timglasets uppförande, »vem håller du på i palion?«

Sex par ögon smalnade medan broder Lorenzo förtvivlat sökte efter ett lämpligt svar. Hans blick flög från den förgyllda näbben på riddarens hjälm till de svarta vingarna på baneret som var knutet kring hans lans och vidare till den jättelika örnen som bredde ut sig över hans bröstharnesk.

»Naturligtvis«, sa broder Lorenzo skyndsamt, »så håller jag på ... örnen? Ja! Den stora örnen ... konungen bland fåglar!«

Till hans lättnad mottogs svaret med bifallsrop.

»Då är du i sanning en vän«, sa riddaren, »och jag är glad att jag dödade honom och inte dig. Kom, vi tar dig med in till staden. Vagnar släpps inte in genom Camolliaporten efter solens nedgång, så vi måste skynda oss.«

»Er vänlighet«, sa broder Lorenzo, »fyller mig med vördnad. Får jag be om ert namn så att jag kan minnas er i alla mina böner nu och för evig tid?«

Hjälmen dök hastigt i en hjärtlig nick.

»Jag är Örnen. Människor kallar mig Romeo Marescotti.«

»Så Marescotti är ert namn på jorden?«

»Vad gör väl namnet? Örnen ska leva för evigt.«

»Endast Gud kan skänka evigt liv«, sa broder Lorenzo och lät för ett ögonblick sin inbodda njugghet ta överhanden över tacksamheten.

Riddaren sken som en sol. »Men i så fall«, genmälde han, mest för att roa sina kamrater, »måste örnen vara jungfruns älsklingsfågel!«

När Romeo och hans kusiner väl hade ledsagat munk och kärra till det angivna resmålet inne i Siena stad hade skymningen övergått i mörker och en vaksam tystnad lagt sig över världen. Dörrar och fönsterluckor var nu stängda och igenbommade mot de demoner som rörde sig ute

på natten, och hade det inte varit för månen och någon enstaka förbipasserande med fackla i hand skulle broder Lorenzo för länge sedan ha villat bort sig i denna labyrint av backiga gator.

Då Romeo frågat honom vem han skulle besöka hade munken ljugit. Han kände väl till den blodiga fejden mellan släkterna Tolomei och Salimbeni och förstod att det i fel sällskap kunde vara livsfarligt att erkänna att han hade kommit till Siena för att besöka den store messer Tolomei. Trots all deras välvilja och hjälpsamhet kunde man aldrig veta hur Romeo och hans kusiner skulle reagera – eller vilka elaka historier de skulle berätta för sina vänner och släktingar – om de fick veta sanningen. Därför hade broder Lorenzo i stället sagt att hans resmål var maestro Ambrogio Lorenzettis ateljé, eftersom det var det enda andra namn han kände till i Siena.

Ambrogio Lorenzetti var en konstnär, en sann mästare, vida känd för sina fresker och porträtt. Broder Lorenzo hade aldrig träffat honom personligen, men han kom ihåg att någon hade berättat för honom att denne store man bodde i Siena. Det var med viss bävan han hade nämnt namnet för Romeo, men när den unge mannen inte kom med några invändningar vågade han sig på att gissa att han hade gjort ett klokt val.

»Då så«, sa Romeo och höll in hästen mitt på en smal gata. »Då var vi framme. Det är den blå dörren.«

Broder Lorenzo såg sig omkring, förvånad över att den store konstnären inte bodde i ett finare kvarter. Överallt låg skräp och smuts, och skinnitorra katter stirrade på honom från dörröppningar och mörka hörn. »Jag tackar er för er generösa hjälp, mina herrar«, sa han och klev ner från kärran. »Himlen kommer att belöna er när tiden är inne.«

»Stig åt sidan, munk«, svarade Romeo och satt av hästen, »och låt oss bära in den där kistan åt dig.«

»Nej! Rör den inte!« Broder Lorenzo försökte tränga sig mellan Romeo och kistan. »Ni har hjälpt mig tillräckligt som det är.«

»Struntprat!« Romeo var nära att knuffa undan munken. »Hur tänker du få in den i huset utan vår hjälp?«

»Jag ... Gud kommer att finna en lösning! Maestron kan hjälpa mig ...«

»Målare har huvud och inte muskler. Så ja ...« Den här gången föste

Romeo undan den andre, men han gjorde det försiktigt, väl medveten om att han hade med en svagare motpart att göra.

Den ende som inte var medveten om broder Lorenzos svaghet var munken själv. »Nej!« skrek han och kämpade för att vidmakthålla sin ställning som kistans ende beskyddare. »Jag ber er ... Jag befaller er!«

»Du befaller mig?« Romeo såg road ut. »Sådana ord väcker endast min nyfikenhet. Jag har just räddat livet på dig, munk. Varför kan du inte tåla min vänlighet nu?«

På andra sidan den blå dörren, inne i maestro Ambrogios ateljé, var konstnären sysselsatt med det han alltid gjorde vid denna tid på dygnet: att blanda och utprova färger. Natten tillhörde de djärva, dårarna och konstnärerna – vilka ibland var en och densamma – och det var en välsignad tid att arbeta på, för nu var alla hans kunder hemma och åt och sov som människor gör, och ingen skulle komma och knacka på före soluppgången.

Så maestro Ambrogio hade med liv och lust gått upp i sitt arbete och märkte inte oväsendet på gatan utanför förrän hans hund, Dante, började morra. Utan att ställa ifrån sig morteln gick målaren fram till dörren och försökte bedöma hur allvarligt grälet var. Efter vad det lät utspelades det i princip på hans tröskel. Det fick honom att tänka på Julius Caesar som hade stuckits ner av en hop romerska senatorer och gått en högst dekorativ död till mötes – scharlakansrött mot marmor, harmoniskt inramad av kolonner. Tänk om någon högt uppsatt Sienabo kunde dö på ett sådant sätt, så att maestron kunde få hänge sig åt den scenen på någon av stadens väggar.

Just då bankade det på dörren och Dante började skälla.

»Tyst!« sa Ambrogio till hunden. »Jag råder dig att gömma dig, ifall det är den onde som vill in. Honom känner jag mycket bättre än du.«

Så fort han öppnade dörren trängde en virvelvind av upprörda röster in och maestron fann att han hamnat mitt i ett hetsigt gräl som tycktes handla om något föremål som skulle bäras in.

»Säg åt dem, min gode broder i Kristus!« flämtade en munk alldeles utom sig. »Säg åt dem att vi tar hand om den här saken själva!«

»Vilken sak?« undrade maestro Ambrogio.

»Kistan«, svarade någon annan, »med den döde ringaren! Titta!«

»Jag tror att ni har tagit fel på hus«, sa maestro Ambrogio. »Jag har inte beställt den där.«

»Jag ber er«, bönade munken, »att släppa in oss. Jag ska förklara allting.«

Det var inget annat att göra än att stiga åt sidan, och maestro Ambrogio slog upp dörren på vid gavel så att de unga männen kunde bära in kistan i ateljén och ställa ner den mitt på golvet. Det förvånade honom inte det minsta att Romeo Marescotti och hans kusiner som vanligt hade något fuffens för sig; det som förbryllade maestron var den förtvivlade munken i deras sällskap.

»Det var den lättaste kista jag någonsin har burit«, påpekade en av Romeos kumpaner. »Din ringare måste ha varit en mycket späd man, broder Lorenzo. Jag föreslår att ni väljer en fetare nästa gång, så att han står stadigare i det där blåsiga klocktornet.«

»Det ska vi!« utbrast broder Lorenzo otåligt. »Och nu tackar jag er, mina herrar, för all er hjälp. Tack, messer Romeo, för att ni räddade våra liv ... mitt liv! Här!« Han fick fram ett litet, böjt mynt ur kåpan. »En centesimo för besväret!«

Myntet hängde i luften en stund. Till slut stoppade broder Lorenzo ner det i kåpan igen och hans öron glödde som kol i ett plötsligt vinddrag.

»Allt jag begär«, sa Romeo mest för att retas, »är att du visar oss vad som finns i kistan. För det är ingen munk, varken fet eller späd, så mycket förstår jag.«

»Nej!« Broder Lorentzos ängsliga min förbyttes i panik. »Det kan jag inte tillåta! Jungfru Maria är mitt vittne på att kistan måste förbli stängd, annars kommer vi allihop att drabbas av stor olycka!«

Det slog maestro Ambrogio att han aldrig hade försökt sig på en närstudie av en fågel. En liten sparv som fallit ur boet, med ruggiga fjädrar och små förskrämda pärlor till ögon ... det var precis så den unge munken såg ut där han stod, omringad av Sienas allra mest ökända katter.

»Se så, munk«, sa Romeo, »jag räddade ditt liv idag. Har jag inte gjort mig förtjänt av ditt förtroende?«

»Jag fruktar«, sa maestro Ambrogio till broder Lorenzo, »att ni

måste verkställa ert hot och låta oss alla drabbas av olycka. Hedern kräver det.«

Broder Lorenzo skakade häftigt på huvudet. »Nåväl! Jag ska öppna kistan. Men låt mig först förklara ...« För ett ögonblick flackade hans ögon hit och dit på jakt efter inspiration, men sedan nickade han och sa: »Ni har rätt, det är ingen munk i denna kista. Men det är någon som är fullt lika helig. Hon är den enda dottern till min generöse beskyddare, och ...« Han harklade sig för att ge mer styrka åt sin röst. »Och ... hon dog, tragiskt nog, för två dagar sedan. Han har skickat mig hit med hennes kropp för att be er, maestro, att fånga hennes drag i en målning innan de för alltid går förlorade.«

»Två dagar?« Maestro Ambrogio var förfärad; nu hade hans affärsinne tagit över. »Har hon varit död i två dagar? Min käre vän ...« Utan att vänta på munkens godkännande öppnade han kistlocket för att bedöma skadan. Men flickan som låg där hade lyckligtvis ännu inte skändats av döden. Glatt överraskad sa han: »Det verkar som om vi ännu har tid. Men jag måste ändå sätta igång genast. Sa er beskyddare något om vad han önskade för motiv? Vad jag brukar göra är en vanlig jungfru Maria i halvfigur, och i det här fallet slänger jag in Jesusbarnet också, gratis, eftersom ni har kommit så lång väg.«

»Ja ... då tar jag nog en vanlig jungfru Maria, då«, sa broder Lorenzo med en nervös blick på Romeo, som hade fallit på knä framför kistan för att beundra den döda flickan, »och vår himmelske frälsare också, eftersom det är gratis.«

»*Ahimè!*« utbrast Romeo utan att bry sig om munken som varnande hängde över honom. »Hur kan Gud vara så grym?«

»Stopp!« skrek broder Lorenzo, men det var för sent – den unge mannen hade redan lagt en hand mot flickans kind.

»Sådan skönhet«, sa han med ömhet i rösten, »borde aldrig dö. Till och med döden hatar sitt värv i natt. Se, han har ännu inte målat hennes läppar i purpur.«

»Akta!« varnade broder Lorenzo och försökte stänga locket. »Ni vet inte vilken smitta de läpparna bär på!«

»Om hon var min«, fortsatte Romeo, som obekymrad över den påstådda smittan försökte hindra munken i hans ansträngningar,

»skulle jag följa efter henne till paradiset och hämta hem henne igen. Eller stanna där med henne för evigt.«

»Ja, ja, ja«, sa broder Lorenzo och tryckte ner locket så att det nära nog slog igen över den andres handled, »döden gör alla män till stora älskare. Om bara de vore lika hängivna medan föremålet ännu var vid liv!«

»Så sant, broder«, nickade Romeo och kom äntligen på fötter. »Nu har jag sett och hört tillräckligt mycket elände för i kväll. Tavernan kallar. Jag ska låta er ta itu med ert sorgliga arbete och själv gå och dricka en skål för den stackars flickans själ. Eller, jag ska dricka flera, och kanhända skickar vinet mig raka vägen till paradiset så att jag får träffa henne personligen och ...«

Broder Lorenzo rusade fram och väste utan synbar anledning: »Vakta er tunga, messer Romeo, innan ni gör er olycklig!«

Den unge mannen flinade och fortsatte: »... betyga henne min vördnad.«

Inte förrän slynglarna hade lämnat ateljén och ljudet av hovslag hade dött bort lyfte broder Lorenzo åter på kistlocket. »Faran är över«, sa han, »du kan komma ut nu.«

Och flickan kunde äntligen slå upp ögonen och sätta sig upp, grå i ansiktet av utmattning.

»Herre min skapare!« flämtade maestro Ambrogio och korsade sig med morteln. »Vad är detta för häxkonster?«

»Jag ber er, maestro«, sa broder Lorenzo medan han försiktigt hjälpte flickan upp på fötter, »att eskortera oss till Palazzo Tolomei. Den här unga damen är messer Tolomeis brorsdotter, Giulietta. Hon har varit utsatt för mycken ondska, och jag måste föra henne i säkerhet så snart som möjligt. Kan ni hjälpa oss?«

Maestro Ambrogio tittade på munken och flickan och hade fortfarande svårt att förstå vad som hänt. Trots tröttheten stod flickan rak i ryggen. Håret var i oordning men lyste i stearinljusens sken och ögonen var lika blå som himlen en molnfri dag. Hon var utan tvivel den mest perfekta skapelse han någonsin hade skådat. »Får jag fråga«, sa han till munken, »vad som fick er att lita på mig?«

Broder Lorenzo gjorde en svepande gest mot målningarna som omgav dem. »En man som kan se det gudomliga i jordiska ting måste i sanning vara en broder i Kristus.«

Maestron såg sig om han också, men allt han såg var tomma vinflaskor, halvfärdiga arbeten och porträtt av folk som hade ändrat sig när de fått se räkningen. »Ni är allt för generös«, sa han och skakade på huvudet, »men jag ska inte vända det emot er. Hys ingen fruktan, jag ska ta er till Palazzo Tolomei, men först måste jag be att ni stillar min oblyga nyfikenhet och talar om vad som har hänt denna unga dam och varför hon sveptes och lades i denna kista.«

Nu tog Giulietta för första gången till orda. Hennes röst var lika stadig och mjuk som hennes ansikte var anfrätt av sorg. »För tre dagar sedan anföll Salimbenis mitt hem«, sa hon. »De dödade alla som bar namnet Tolomei – min far, min mor, mina bröder – och alla andra som kom i deras väg, förutom denne man, min käre biktfather, broder Lorenzo. Hade jag inte befunnit mig i biktstolen i kapellet under anfallet hade även jag ...« Hon vände bort blicken och kämpade mot sin förtvivlan.

»Vi har kommit hit för att söka skydd«, insköt broder Lorenzo, »och för att tala om för messer Tolomei vad som hänt.«

»Vi har kommit hit för att söka hämnd«, rättade honom Giulietta. Hatet lyste ur hennes ögon och hon höll nävarna hårt tryckta mot bröstet som om hon måste lägga band på sig för att inte genast ta till våld. »Vi ska sprätta upp det där monstret Salimbeni och hänga honom i hans egna tarmar ...«

»Det vill säga«, avbröt broder Lorenzo, »vi kommer naturligtvis att visa honom kristen förlåtelse ...«

Giulietta nickade ivrigt utan att höra ett ord. »... medan vi bit för bit matar hans hundar med hans kropp!«

»Jag känner medlidande med er«, sa maestro Ambrogio och önskade att han kunde ta det vackra barnet i sina armar och trösta henne. »Ni har utstått allt för mycket ...«

»Jag har inte utstått någonting!« Hennes blå ögon borrade sig rakt in i konstnärens hjärta. »Känn inget medlidande, utan se i stället till att ta oss till min farbrors hus utan att sinka oss med fler frågor.« Så bet hon sig i läppen och tillade tyst: »Är ni snäll.«

Efter att ha fört både munk och flicka i säkerhet i Palazzo Tolomei återvände maestro Ambrogio till sin ateljé nästan i galopp. Han hade

aldrig känt så här förut. Han var förälskad, han var i helvetet ... han var alltihop på samma gång medan inspirationen bredde ut sina vida vingar i hans skalle och borrhade in klorna i hans bröstorg i ett desperat försök att ta sig ut ur det fängelse som var den begåvade mannens köttsliga lekamen.

Utsträckt på golvet och för evigt förbryllad över mänskligheten låg Dante och tittade på med ett halvt blodsprängt öga medan maestro Ambrogio blandade till sina färger och började locka fram Giulietta Tolomeis drag på en duk med en ditintills huvudlös jungfru Maria. Han kunde inte låta bli att börja med ögonen. Ingenstans i hans ateljé stod en så fängslande färg att finna; nej, inte någonstans i hela staden kunde man beskåda en sådan nyans, för han hade uppfunnit den just i detta nu, nästan i en feberdröm, innan bilden av den unga flickan ännu hade torkat för hans inre öga.

Uppmuntrad av det omedelbara resultatet tvekade han inte att skissa konturerna av detta förunderliga ansikte under ett sprakande hårsvall. Hans rörelser var fortfarande förbluffande snabba och säkra; om så den unga kvinnan i samma ögonblick hade suttit inför honom kunde målaren inte ha arbetat med större förvissning och frenesi än han nu gjorde.

»Ja!« var det enda ord som undslapp honom medan han ivrigt, nästan hungrigt återskapade de oförlikneliga dragen. När målningen var färdig tog han några steg tillbaka och greppade äntligen det glas vin som han hade hållt upp åt sig i ett tidigare liv, för fem timmar sedan.

I samma stund knackade det än en gång på dörren.

»Tyst!« sa maestro Ambrogio till den skällande hunden och hötte varnande med fingret. »Du ska då alltid tro det värsta. Det kanske är ännu en ängel.« Men så fort han öppnade dörren för att se vad det var för en demon ödet sänt honom vid denna ogudaktiga timma insåg han att Dante hade haft mer rätt än han.

Utanför, i det fladdrande skenet från en fackla på väggen, stod Romeo Marescotti med det försåtligt charmerande ansiktet kluvet på mitten av ett berusat flin. Bortsett från deras möte endast några timmar tidigare kände maestro Ambrogio den unge mannen så väl någon kunde önska från veckan innan, då de manliga medlemmarna av familjen Marescotti hade suttit modell för honom, den ene efter den

andre, för att få sina drag infogade i en väldig väggmålning i Palazzo Marescotti. Familjens överhuvud, comandante Marescotti, hade begärt att få sin klan avbildad i en historisk exposé med alla tänkbara manliga förfäder – plus ett par helt otänkbara – i mitten, alla av någon anledning inbegripna i det berömda slaget vid Montaperti, medan de levande satt uppflugna i himlen ovanför i gestalt av de sju dygderna. Till allas stora förtjusning hade Romeos lott blivit den som allra minst lämpade sig för hans karaktär, och maestro Ambrogio hade kommit att förfalska såväl dåtid som nutid då han med van hand gav den furstliga gestalten på kyskhetsens tron ansiktet hos Sienas mest ökände kvinnotjusare.

Nu knuffade den pånyttfödda Kyskheten sin skapare åt sidan och klev in i ateljén där han fick se att kistan stod kvar – stängd – mitt på golvet. Den unge mannen var uppenbarligen ivrig att öppna den för att få sig ännu en titt på kroppen inuti, men då skulle han vara tvungen att helt fräckt flytta undan maestrons palett och flera våta penslar som låg på locket. »Är ni klar med tavlan än?» frågade han i stället. »Jag vill se den.«

Maestro Ambrogio stängde försiktigt dörren bakom dem, väl medveten om att hans besökare hade druckit för mycket för att vara riktigt stadig på benen. »Varför vill ni se ett porträtt av en död flicka? Det finns väl gott om levande flickor att beundra?»

»Sant«, instämde Romeo och såg sig om i rummet tills han fick syn på nytilskottet, »men det vore för enkelt, tycker ni inte?» Han gick raka vägen fram till porträttet och granskade det med kännarmin; inte som en kännare av konst, utan av kvinnor. Efter en stund nickade han. »Inte illa. Vilka ögon ni gav henne! Hur kunde ni ...«

»Jag tackar er«, sa maestron snabbt, »men den ende sanne konstnären är Gud. Mer vin?»

»Visst.« Den unge mannen tog emot bågaren och satte sig på kistlocket, på säkert avstånd från de blöta penslarna. »Vad sägs om en skål för er gode vän Gud och alla de spratt han spelar oss?»

»Det är mycket sent«, sa maestro Ambrogio och flyttade på paletten för att få plats bredvid Romeo. »Ni måste vara trött, min vän.«

Romeo satt som förhäxad av porträttet och kunde inte slita blicken från det för att titta på målaren ens för ett ögonblick. Och när han

slutligen tog till orda fanns det en uppriktighet i hans röst som var ny till och med för honom själv. »Jag är inte så trött som jag är vaken«, sa han. »Jag undrar om jag någonsin har varit så här vaken förut.«

»Så kan det ofta vara när man är halvsovande. Det är först då som ens inre öga verkligen ser.«

»Men jag sover inte, och inte heller vill jag sova. Jag kommer aldrig att sova mer. Jag tror att jag ska komma hit varje natt och sitta här i stället för att sova.«

Maestro Ambrogio log åt denna lidelsefullhet, som var ungdomens högst avundsvärda privilegium. Han tittade upp på sitt mästerverk.

»Så ni tycker om henne?«

»Tycker om?« Romeo var nära att sätta ordet i halsen. »Jag avgudar henne!«

»Kan ni falla på knä inför ett sådant altare?«

»Är jag inte en man? Men som den man jag är måste jag också känna stor sorg inför denna föröddas skönhet. Om bara döden kunde förmås att lämna henne åter!«

»Och om så vore?« Maestron lyckades lägga anletsdragen till rätta i en allvarlig min. »Vad skulle ni göra om denna ängel vore en levande kvinna?«

Romeo drog efter andan, men orden undflydde honom. »Jag ... jag vet inte. Älska henne, förstås. Jag vet hur man älskar en kvinna. Jag har älskat många.«

»Då kanske det är lika bra att hon inte är verklig. För jag tror att hon skulle kräva mer än andra. För att uppvakta en dam som denna gissar jag att man måste kliva in genom porten och inte smyga omkring under hennes balkong som en tjuv om natten.« När maestron såg att den andre satt märkvärdigt tyst, med ett stråk av ockra tvärs över sitt nobla ansikte, fortsatte han med större självsäkerhet. »Lusten är en sak, förstår ni, och kärleken en annan. De är besläktade, men ändå helt skilda åt. För att hänge sig åt den ena krävs knappt mer än vackra ord och rena kläder, men för att nå den andra måste mannen offra ett revben. I gengäld utplånar hans kvinna Evas synd och för honom tillbaka in i paradiset.«

»Men hur ska en man veta när det är rätt tid att ge upp sitt revben? Jag känner många som inte har ett enda revben kvar, och jag kan

försäkra er att de aldrig har besökt paradiset.«

Det uppriktigt bekymrade uttrycket i den unge mannens ansikte fick maestro Ambrogio att nicka. »Ni sa det själv«, svarade han. »En man vet. En pojke gör det inte.«

Romeo skrattade högt. »Jag beundrar er!« Han lade en hand på mastrons axel. »Ni har mod!«

»Vad är det som är så bra med mod?« invände målaren, djärvare nu då han hade befast sin roll som mentor. »Jag skulle tro att denna dygd har dödat fler män än alla laster sammantagna.«

Än en gång skrattade Romeo högt, som om han sällan hade nöjet att möta så tilltagset motstånd, och mastron fann till sin förvåning att han började tycka om den unge mannen.

»Jag hör ofta män säga«, fortsatte Romeo som tydligen inte ville lämna ämnet, »att de skulle göra vad som helst för en kvinna. Men så fort hon kommer med sin första begäran gnäller de och slinker undan som hundar.«

»Och ni? Slinker ni också undan?«

Romeo visade upp en hel rad friska, vita tänder, vilket var överraskande eftersom han var känd för att råka i slagsmål vart han än gick. »Nej«, svarade han, fortfarande med ett leende på läpparna, »jag har fin näsa för kvinnor som inte begär mer än jag vill ge. Men om det fanns en sådan kvinna«, fortsatte han med en nick mot tavlan, »skulle jag gärna bryta alla mina revben för att få henne. Jag skulle faktiskt gå in genom porten, som ni säger, och be om hennes hand innan jag ens hade vidrört den. Och inte bara det, jag skulle göra henne till min äkta maka och aldrig någonsin se åt en annan kvinna mer. Jag svär! Det skulle hon vara värd, det är jag säker på.«

Glad över dessa ord och med en stark önskan att tro att hans konst kunde ha en så stark inverkan på en ung man att den kunde få honom att överge sitt lättfärdiga leverne nickade mastron, ganska nöjd med nattens arbete. »Det är hon sannerligen.«

Romeo vände på huvudet, och hans ögon smalnade. »Ni talar som om hon ännu vore vid liv?«

Maestro Ambrogio satt tyst en stund och studerade ynglingens ansikte för att försöka avgöra hur ärligt hans uppsåt var. »Giulietta«, sa han slutligen, »är hennes namn. Jag tror att ni, min vän, med er

beröring uppväckte henne från dödsriket. När ni hade lämnat oss för tavernan såg jag hennes underbara gestalt resa sig ur kistan av egen kraft ...«

Romeo rusade upp som om kistan plötsligt hade fattat eld under honom. »Ni talar om spöklika ting! Jag vet inte om jag ryser av fasa eller förtjusning!«

»Fruktar ni människors ränker?«

»Människors, nej. Men Guds desto mer.«

»Då kommer det jag har att säga att göra er lugn. Det var inte Gud som lade henne i denna kista, utan munken, broder Lorenzo, av rädsla för hennes säkerhet.«

Romeo tappade hakan. »Menar ni att hon aldrig var död?«

Maestro Ambrogio log när han fick se ynglingens min. »Hon var lika levande som ni.«

Romeo tog sig för huvudet. »Ni driver med mig! Jag kan inte tro er!«

»Tro vad ni vill«, sa maestron, reste sig och tog sina penslar, »eller öppna kistan.«

Efter en stunds förtvivlat vandrande fram och tillbaka tog Romeo slutligen mod till sig och slog upp kistlocket.

Men i stället för att glädjas åt att den var tom blängde den unge mannen på maestron med förnyad misstro. »Var är hon?«

»Det kan jag inte säga. Jag har fått ett förtroende.«

»Men hon lever?«

Maestron ryckte på axlarna. »Det gjorde hon senast jag såg henne, när hon vinkade adjö till mig på tröskeln till sin farbrors hus.«

»Och vem är hennes farbror?«

»Som sagt: det kan jag inte säga.«

Romeo tog ett steg mot maestron och det ryckte i hans fingrar. »Menar ni att jag måste sjunga serenader under varenda balkong i Siena tills rätt kvinna kommer ut?«

Dante hade flugit upp så fort den unge mannen såg ut att hota hans herre, men i stället för att morra kastade hunden huvudet bakåt och hävde upp ett långt, uttrycksfullt ylande.

»Hon kommer inte att komma ut än på ett tag«, svarade maestro Ambrogio och böjde sig fram för att klappa hunden. »Hon är inte på

humör för serenader. Kanske kommer hon aldrig att bli det.«

Romeo var nära att slå omkull staffliet och porträttet i frustration när han utbrast: »Men varför berättar ni då detta för mig?«

»Därför«, sa maestro Ambrogio med en road min, »att det smärtar en konstnär att se en snövit duva förlusta sig med kråkor.«

[III.I]

*Vad gör väl namnet? Det som ros vi kalla,
Med annat namn dock lika ljuvligt doftar*

UTSIKTEN FRÅN DEN gamla fästningen Fortezza Medicea var magnifik. Sienas terrakottatak glödde i eftermiddagssolen, och bortanför dem såg jag kullarna breda ut sig flera mil åt alla håll som en ocean i olika nyanser av grönt och längst bort i fjärran blått. Gång på gång tittade jag upp från mina papper för att insupa det böljande landskapet i hopp om att det skulle kunna tvinga ut all unken gammal luft ur mina lungor och fylla min själ med sommar. Men varje gång jag vände ner blicken och återupptog läsningen av maestro Ambrogios dagbok uppslukades jag än en gång av de mörka händelser som utspelat sig år 1340.

Jag hade tillbringat förmiddagen på Malènas espressobar på Piazza Postierla, där jag suttit och bläddrat igenom de tidiga versioner av *Romeo och Julia* som författats av Masuccio Salernitano och Luigi da Porto år 1476 respektive 1530. Det var intressant att se hur handlingen hade utvecklats och hur da Porto hade satt en litterär prägel på en historia som Salernitano påstod var baserad på verkliga händelser.

I Salernitanos version bodde Romeo och Julia – eller Mariotto och Giannozza, som de hette där – i Siena, men deras föräldrar låg inte i krig med varandra. De gifte sig i hemlighet efter att ha mutat en klostermunk, men riktigt dramatiskt blev det först när Mariotto dödade en framstående medborgare och var tvungen att gå i landsflykt. Samtidigt krävde Giannozzas föräldrar – som inte visste om att dottern redan var gift – att hon skulle gifta sig med en annan. I sin desperation lyckades Giannozza få munken att blanda ihop en kraftfull sömndryck som hade så stark effekt att hennes idioter till föräldrar

trodde att hon var död och begravde henne på stört. Lyckligtvis fick den snälle gamle munken ut henne ur gravkammaren, varpå Giannozza i hemlighet tog en båt till Alexandria, där Mariotto levde livets glada dagar. Budbäraren som skulle informera Mariotto om bluffen med sömndrycken hade emellertid tagits till fånga av sjörövare, och när Mariotto fick höra talas om Giannozzas död kom han genast farande tillbaka till Siena för att dö vid hennes sida. Där greps han av soldater och halshöggs. Av med huvudet bara. Och Giannozza ägnade resten av sitt liv åt att sitta och gråta i ett kloster.

Vad jag kunde se var nyckelelementen i denna ursprungliga version följande: det hemliga giftermålet, Romeos förvisning, det vansinniga påhittet med sömndrycken, budbäraren som aldrig kommer fram samt självmordsuppdraget som Romeo ger sig ut på eftersom han felaktigt tror att Julia är död.

Den stora överraskningen var förstås att alltihop påståddes ha hänt i Siena. Om Malèna hade varit där skulle jag ha frågat henne om detta var allmänt känt. Jag misstänkte starkt att det inte var så.

När da Porto tog över historien ett halvsekel senare hade även han, intressant nog, varit angelägen om att förankra den i verkligheten och till och med gått så långt att han kallat Romeo och Giulietta vid deras rätta förnamn. Fast när det gällde platsen hade han fegat ur och flyttat alltihop till Verona, samtidigt som han ändrade alla släktnamn – med stor sannolikhet för att undvika vedergällning från de mäktiga klaner som varit inblandade i skandalen.

Men alldeles oavsett de yttre förhållandena var min tolkning – som tillkom under inflytande av flera koppar cappuccino – att da Porto hade skrivit en långt mer underhållande historia. Det var han som hade introducerat maskeradbalen och balkongscenen, och det var hans snille som snickrat ihop det dubbla självmordet. Det enda jag inte riktigt köpte var att han lät Julia ta livet av sig genom att hålla andan. Men kanske hade da Porto trott att hans publik inte skulle uppskatta en blodig scen – skrupler som Shakespeare lyckligtvis hade saknat.

Efter da Porto hade någon vid namn Bandello känt sig manad att skriva en tredje version och lägga till en massa melodramatisk dialog utan att, såvitt jag kunde se, göra några större ändringar i själva hand-

lingen. Men sedan var italienarna färdiga med historien, som färdades först till Frankrike och därefter till England för att slutligen landa på Shakespeares bord, redo att odödliggöras.

Den största skillnaden mellan alla dessa poetiska versioner och maestro Ambrogios dagbok tycktes vara att det i verkligheten hade varit *tre* familjer inblandade, inte bara två. Tolomei och Salimbeni hade varit de båda som låg i fejd med varandra – motsvarande Capulet och Montague – medan Romeo i själva verket hade varit en Marescotti och därför stått utanför striden. I den meningen var Salernitanos tidiga återgivning av händelseförloppet den som låg närmast sanningen. Den utspelade sig i Siena, och någon släktfejd hade det inte varit tal om.

När jag senare var på väg tillbaka från fästningen med maestro Ambrogios dagbok tryckt mot bröstet tittade jag på alla lyckliga människor omkring mig och kände än en gång att det fanns en osynlig mur mellan mig och dem. Där promenerade de omkring och åt glass utan att stanna upp för att fundera över det förflutna och utan att som jag tyngas av en känsla av att inte riktigt höra hemma i denna värld.

Samma morgon hade jag stått framför badrumsspegeln och provat halsbandet med silverkrucifixet som jag funnit i min mors skrin och bestämt mig för att börja använda det. Det var ju ändå någonting som hade tillhört henne, och genom att lämna det i skrinet hade hon uppenbarligen menat att jag skulle ha det. Kanske skulle det på något vis skydda mig mot den förbannelse som hade dömt henne till en för tidig död.

Var jag galen? Kanske. Men så finns det också många olika typer av galenskap. Tant Rose hade alltid utgått ifrån att hela världen befann sig i ett tillstånd av ständigt fluktuerande vansinne, och att en neuros inte var någon sjukdom utan en av livets realiteter, i klass med finnar. Vissa hade mer och andra mindre, men bara riktigt onormala personer hade inga alls. Denna nyktra filosofi hade tröstat mig många gånger förr och det gjorde den nu också.

När jag kom tillbaka till hotellet kom direttore Rossini emot mig som budbäraren från Marathon, sprickfärdig av iver att få tala om vad som hänt. »Fröken Tolomei! Var har ni varit? Ni måste gå! Nu genast!

Contessa Salimbeni väntar på er i Palazzo Pubblico! Gå, gå!« Han sjasade iväg mig som om jag hade varit en hund som tiggde matrester. »Ni får inte låta henne vänta längre!«

»Stopp!« Jag pekade på två föremål mitt på golvet. »Där står ju mina resväskor!«

»Ja visst, de kom alldeles nyss.«

»Ja, men då vill jag gå till mitt rum och ...«

»Nej!« Direttore Rossini slet upp ytterdörren och viftade ut mig.

»Ni måste gå genast!«

»Jag vet inte ens vart jag ska!«

»Santa Caterina!« Trots att jag visste att han egentligen var överförtjust över att få ännu en chans att undervisa mig om Siena himlade direttore Rossini med ögonen och släppte dörren. »Kom då, så ska jag rita en karta!«

Att komma ut på Piazza del Campo var som att kliva rakt in i ett gigantiskt musselskal. Hela vägen runtom trängdes restauranger och kaféer, och just där pärlan skulle ha legat, på botten av det sluttande torget, låg Palazzo Pubblico, den byggnad som hade tjänat som Sienas stadshus ända sedan medeltiden.

Jag blev stående en kort stund och tog in sorlet av röster under det blå himlavalvet, duvornas flaxande och den vita marmorfontänen med det turkosblå vattnet – ända tills en våg av turister dök upp och sköljde mig med sig där de rusade fram i upphetsad förundran inför det storslagna torget.

Medan direttore Rossini ritade sin karta hade han försäkrat mig om att Campo ansågs vara den vackraste piazzan i hela Italien, och det inte bara av Sienaborna. Faktum var att han knappt kunde redogöra för alla de otaliga gånger som hotellgäster från jordens alla hörn – till och med från Florens – hade lovprisat det fantastiska Campo. Han hade naturligtvis protesterat och påpekat att det väl måste finnas många andra storslagna platser ute i världen, men ingen hade velat lyssna på honom. De hade envist hållit fast vid att Siena var den underbaraste, mest oförstörda staden på jordklotet, och vad kunde väl direttore Rossini göra inför en sådan övertygelse annat än att hålla med om att det faktiskt kunde vara så?

Jag stoppade kartan i handväskan och började gå ner mot Palazzo Pubblico. Palatset var svårt att missa med det höga klocktornet, Torre del Mangia, ett byggnadsverk som direttore Rossini hade beskrivit så ingående att det hade tagit flera minuter innan jag insett att det faktiskt inte hade rests inför hans ögon, utan någon gång under senare delen av medeltiden. En lilja, hade han kallat det, ett stolt monument över kvinnlig oskuld med den vita stenblomman som bars upp av en lång röd stjälk. Och egendomligt nog hade det uppförts utan fundament. Mangiatornet hade, sa han, stått i över sex hundra år, uppbyggt av Guds nåd och tron allena.

Jag skuggade ögonen med handen och tittade upp mot tornet som sköt rakt upp i den oändliga himlen. Inte någon annanstans hade jag sett kvinnlig oskuld hyllas av en hundratva meter hög fallossymbol. Men det kanske bara var jag.

Det vilade en högst påtaglig tyngd över hela byggnaden – Palazzo Pubblico och dess torn – som om självaste Campo bågnade under dess vikt. Direttore Rossini hade berättat att om jag inte trodde på det skulle jag föreställa mig att jag hade en boll som jag släppte ner på marken. Oavsett var på Campo jag då befann mig skulle bollen rulla raka vägen ner till Palazzo Pubblico. Det var någonting hos den bilden som tilltalade mig. Kanske var det tanken på en boll som kom studsande över den flerhundraåriga stenläggningen. Eller så var det bara sättet han sagt det på, dramatiskt viskande som en trollkarl till en grupp fyraåringar.

Palazzo Pubblico hade som all politisk makt vuxit med stigande ålder. Från att till en början inte ha varit mycket mer än ett sammanträdesrum för nio ämbetsmän var det nu ett formidabelt byggnadsverk, och jag steg in på den inre borggården med en känsla av att vara iakttagen. Inte så mycket av människor, tror jag, som av de kvardröjande skuggorna av tidigare generationer, generationer som vikt sina liv åt den här staden, en liten jordlapp bland städer men ett universum i invånarnas egna ögon.

Eva Maria Salimbeni väntade på mig i Fredshallen. Hon satt på en bänk mitt i salen och tittade upp i luften som om hon förde ett tyst samtal med Gud. Men så fort jag kom in genom dörren vaknade hon

upp och ett glatt leende spred sig över hennes ansikte.

»Så du kom ändå!« utbrast hon och reste sig från bänken för att kyssa mig på båda kinderna. »Jag började bli orolig.«

»Jag är ledsen att jag har låtit dig vänta. Jag visste inte ens ...«

Hennes leende avfärdade allt jag kunde ha att säga. »Du är här nu. Det är det enda som betyder något. Titta«, sa hon och gjorde en svepande gest mot de enorma freskerna som täckte salens väggar. »Har du någonsin sett någonting så fantastiskt? Vår store maestro, Ambrogio Lorenzetti, målade dem under sent 1330-tal. Den här ovanför dörrarna avslutade han förmodligen år 1340. Den heter *Den goda styrelsen*.«

Jag vände mig om för att titta på fresken i fråga. Den sträckte sig över hela väggen från hörn till hörn, och det måste ha krävts ett avancerat system av stegar och ställningar, kanske rentav plattformar upphängda i taket, för att måla den. Den vänstra halvan var en fridfull stadsscen med vanliga stadsbor upptagna av vanliga sysslor, medan den högra var en vidsträckt vy över landsbygden på andra sidan stadsmuren. Sedan slogs jag plötsligt av en tanke och utbrast häpet: »Menar du ... *maestro Ambrogio*?«

»Javisst«, nickade Eva Maria och tycktes inte det minsta förvånad över att jag kände till namnet. »En av de stora mästarna. Han målade de här scenerna för att fira slutet på en lång fejd mellan våra två släkter, Tolomei och Salimbeni. Det blev fred till sist, år 1339.«

»Jaså?« Jag tänkte på Giulietta och broder Lorenzo som hade flytt från Salimbenis stråtrövare på vägen utanför Siena. »Jag har annars fått intrycket att våra förfäder i allra högsta grad låg i krig så sent som 1340. Åtminstone ute på landsbygden.«

Eva Maria log ett kryptiskt litet leende. Jag kunde inte avgöra om hon var glad över att jag hade bemödat mig om att läsa på min släkt-historia, eller stött för att jag vågade säga emot henne. Om det var det senare var hon i alla fall storsint nog att erkänna att jag hade rätt.

»Det stämmer. Freden hade oanade konsekvenser. Så blir det alltid när byråkraterna försöker hjälpa oss.« Hon slog ut med armarna. »Om folk vill slåss går det inte att stoppa dem. Hindrar man dem inne i staden slåss de på landet, och där ute kan de hålla på som de vill. Inne i Siena stoppades åtminstone bråken alltid innan det blev fullständigt kaos. Varför?«

Hon tittade på mig för att se om jag kunde gissa svaret, men det kunde jag naturligtvis inte.

»Därför«, fortsatte hon och viftade lärarinneaktigt med ett finger framför min näsa, »att vi alltid har haft en milis här i Siena. Och för att hålla Salimbenis och Tolomeis i schack var Sienas invånare tvungna att snabbt kunna mobilisera och få ut alla sina kompanier på gatorna inom loppet av några minuter.« Hon nickade bestämt, helt överens med sig själv. »Jag tror att det är därför som traditionen med våra contrador är så stark här än i dag. Den starka och hängivna stadsdelsmilisen utgjorde själva grunden till republiken Siena. Om man vill hålla de onda i schack måste man se till att de goda är beväpnade.«

Jag log åt hennes slutledning och försökte se nollställd ut. Det här var inte rätt tillfälle att tala om för Eva Maria att jag inte trodde på vapen, och att de så kallade goda människorna enligt min erfarenhet inte var ett dugg bättre än de onda.

»Vackert, eller hur?« fortsatte Eva Maria med en nick mot fresken. »En stad i fred med sig själv?«

»Ja, det är det väl, fast jag måste säga att folk inte ser något vidare lyckliga ut. Titta«, sa jag och pekade på en ung kvinna som såg ut att vara insnärjd i en grupp dansande flickor, »hon där ser ut som ... jag vet inte. Hon ser tankfull ut.«

»Hon kanske såg bröllopståget gå förbi?« föreslog Eva Maria med en nick mot en rad människor som följde efter en brud till häst. »Och så kom hon kanske att tänka på en förlorad kärlek?«

»Hon tittar på trumman«, sa jag och pekade igen, »eller tamburinen. Och de andra dansarna ser liksom ... onda ut. Se bara hur de har fångat in henne i dansen. Och en av dem stirrar på hennes mage.« Jag kastade en blick på Eva Maria, men det var svårt att tolka hennes min. »Eller så inbillar jag mig bara.«

»Nej«, sa hon lågmält, »det är tydligt att maestro Ambrogio ville att vi skulle lägga märke till henne. Han har gjort de dansande kvinnorna större än alla andra personer på tavlan. Och om du tittar noga efter ser du att hon är den enda med en tiara i håret.«

Jag kisade och såg att hon hade rätt. »Vem var hon då? Vet vi det?«

Eva Maria ryckte på axlarna. »Inte officiellt. Men mellan dig och

mig ...« Hon lutade sig fram och sänkte rösten: »Jag tror att hon är en släkting till dig. Hon hette Giulietta Tolomei.«

Jag var så chockad över att höra henne uttala namnet – *mitt* namn – och formulera exakt samma tanke som jag hade luftat för Umberto på telefon att det tog en stund innan jag fick fram den enda naturliga frågan: »Hur i hela friden kan du veta det? ... Att hon är min släkting, menar jag?«

Eva Maria brast nästan ut i skratt. »Är det inte uppenbart? Varför skulle din mor annars ha döpt dig efter henne? Det var faktiskt vad hon själv sa, att ni var ättlingar i rakt nedstigande led från Giulietta och Giannozza Tolomei.«

Trots att det var oerhört spännande att höra detta sägas med en sådan övertygelse, var det nästan mer information än jag kunde ta in på en och samma dag. »Jag visste inte att du kände min mor«, sa jag och undrade varför hon inte hade berättat det tidigare.

»Hon kom och hälsade på mig en gång. Tillsammans med din far. Det var innan de gifte sig.« Eva Maria gjorde en paus. »Hon var så ung. Yngre än du är nu. Det var en fest med hundra gäster, men vi satt och pratade om maestro Ambrogio hela kvällen. Det var de som berättade allt det här som jag berättar för dig nu. De var mycket kunniga och mycket intresserade av våra släkters historia. Det var så sorgligt att det skulle gå som det gick.«

Vi stod tysta en stund. Eva Maria tittade på mig med ett snett leende, som om hon visste att det fanns en fråga som höll på att bränna hål i min tunga men som jag inte kunde förmå mig att ställa: vad var hennes förhållande – om något – till den onde Luciano Salimbeni, och hur mycket visste hon om mina föräldrars död?

Utan att ge mig en chans att ställa några frågor fortsatte Eva Maria: »Din far trodde att maestro Ambrogio hade gömt en historia i den här målningen. En tragedi som utspelade sig under hans egen tid och som inte kunde diskuteras öppet. Titta«, sa hon och pekade på fresken, »ser du den lilla fågelburen i fönstret där uppe? Vad skulle du säga om jag sa att det där huset är Palazzo Salimbeni, och att mannen du ser där inne är Salimbeni själv, som tronar som en kung medan folk ligger på knä för hans fötter för att låna pengar?«

Jag anade att historien på något sätt var smärtsam för henne, så jag

log mot henne, fast besluten att inte låta det förflutna komma emellan oss. »Det låter inte som om du är särskilt stolt över honom.«

Hon gjorde en grimas. »Åh, han var en stor man. Men maestro Ambrogio tyckte inte om honom. Förstår du inte? Titta där ... ett bröllop ... en ledsen flicka som dansar ... och så en fågel i en bur. Vad säger det dig?« När jag inte svarade genast tittade Eva Maria ut genom fönstret. »Jag var tjugotvå, vet du. När jag gifte mig med honom. Salimbeni. Han var sextiofyra. Tycker du att det är gammalt?« Hon såg rakt på mig som om hon försökte läsa mina tankar.

»Inte nödvändigtvis«, sa jag. »Som du vet gifte min mor sig ...«

»Det tyckte i alla fall jag«, avbröt mig Eva Maria. »Jag tänkte att han var mycket gammal och säkert skulle dö snart. Men han var rik. Jag har ett vackert hus. Du måste komma och hälsa på.«

Jag blev så paff av hennes frispråkiga bekännelse – med påföljande inbjudan – att jag bara sa: »Visst, det gör jag gärna.«

»Bra!« Hon lade en resolut hand på min axel. »Och nu måste du hitta målningens hjälte!«

Jag var nära att brista i skratt. Eva Maria Salimbeni var en sann mästare i konsten att byta samtalsämne.

»Se så«, sa hon som en lärarinna till en skolklass full av lata barn, »var är hjälten? Det finns alltid en hjälte. Titta på fresken.«

Jag vände lydigt upp blicken. »Det skulle kunna vara vem som helst.«

»Hjältinnan är inne i staden«, sa hon och pekade, »och ser mycket sorgsen ut. Så hjälten måste vara ...? Titta efter! Till vänster har du livet innanför stadsmuren. Sedan har du Porta Romana, den södra stadsporten, som delar fresken mitt itu. Och på den högra sidan ...«

»Okej, nu ser jag honom«, sa jag medgörligt. »Det är killen på hästen, på väg ut ur staden.«

Eva Maria log, inte mot mig, utan mot fresken. »Visst är han stilig?«

»En riktig läckerbit. Varför har han den där toppluvan på sig?«

»Han är jägare. Se på honom. Han har en jaktfågel och är just på väg att släppa den, men någonting hindrar honom. Den andre mannen, den mörkare som går till fots med en målarlåda i handen, försöker säga något till honom, och vår unge hjälte böjer sig ner i sadeln för att höra.«

»Mannen på marken kanske vill att han ska stanna i staden?» föreslog jag.

»Kanske. Men vad skulle hända med honom om han gjorde det? Titta vad maestro Ambrogio har placerat ovanför hans huvud. En galge. Inte något vidare trevligt alternativ, va?» Eva Maria log. »Vem tror du att han är?»

Jag svarade inte genast. Om den maestro Ambrogio som hade målat fresken verkligen var samme maestro Ambrogio vars dagbok jag höll på att läsa, och om den olyckligt dansande kvinnan med tiaran verkligen var Giulietta Tolomei, så kunde mannen på hästen inte vara någon annan än Romeo Marescotti. Men jag var inte beredd att avslöja för Eva Maria hur mycket jag visste och varifrån jag hade fått min information. Hon var trots allt en Salimbeni. Så jag bara ryckte på axlarna och sa: »Ingen aning.»

»Vad skulle du säga om jag berättade att det var Romeo ur *Romeo och Julia*? ... Och att din släkting Giulietta är Shakespeares Julia?»

Jag lyckades få fram ett skratt. »Utspelades inte den pjäsen i Verona? Och var det inte Shakespeare som hittade på den? I *Shakespeare in love* ...»

»*Shakespeare in love*!» Eva Maria tittade på mig som om hon aldrig hade hört något så motbjudande. »Giulietta«, sa hon och lade en hand mot min kind, »tro mig när jag säger att det hände här, i Siena. Långt före Shakespeares tid. Och där är de, uppe på väggen där. Romeo på väg i landsflykt och Julia som bereder sig på att gifta sig med en man hon inte kan älska.« Hon log åt min grimas och släppte äntligen taget om mig. »Oroa dig inte. När du kommer och hälsar på mig ska vi prata mer om den här sorgliga historien. Vad gör du i kväll?»

Jag tog ett steg tillbaka och hoppades att jag hade lyckats dölja hur chockad jag var över att hon var så väl förtrogen med min släkthistoria. »Städa balkongen.»

Eva Maria odslade ingen tid. »När du är färdig med det vill jag att du följer med mig på en mycket trevlig konsert. Här.« Hon grävde i handväskan och fick fram en biljett. »Det är ett underbart program. Jag har valt det själv. Du kommer att tycka om det. Klockan sju. Efteråt äter vi middag tillsammans, så ska jag berätta mer om dina förfäder.»

När jag gick till konsertsalen senare samma dag kände jag att det var någonting som gnagde i mig. Det var en vacker kväll och staden var full av lyckliga människor, men jag var fortfarande oförmögen att dela deras glädje. Jag stegade gatan fram med stora kliv och blicken stadigt fäst på trottoaren, och undan för undan började jag ana vad det var som var fel.

Jag blev manipulerad.

Ända sedan jag kom till Siena hade folk varit väldigt angelägna att tala om för mig vad jag skulle göra och tycka. Framför allt Eva Maria. Hon verkade se det som helt naturligt att hennes bisarra önskningar och planer skulle diktera hela min tillvaro, inklusive min klädsel, och nu försökte hon dessutom styra mina tankar. Tänk om jag inte ville diskutera 1340 års händelser med henne? Jaha, det var ju synd, för jag hade inget val. Och ändå tyckte jag konstigt nog om henne. Varför? Var det för att hon var den absoluta motsatsen till tant Rose, som alltid hade varit så rädd för att göra fel att hon aldrig hade gjort något rätt? Eller tyckte jag om Eva Maria bara för att jag inte borde göra det? Det hade säkert varit Umbertos analys av saken; det bästa sättet att få mig att umgås med familjen Salimbeni vore att säga åt mig att inte gå i närheten av dem. Jag var väl lite som Julia, antar jag.

Men kanske var det dags för Julia att sätta på sig förnuftets glasögon en stund. Enligt presidente Maconi var en Salimbeni alltid en Salimbeni, och enligt min äldre kusin Peppo innebar det olycka för varje Tolomei som stod i dennes väg. Så hade det varit under den stormiga medeltiden och så var det nu, i dagens Siena, där spöket av den misstänkte mördaren Luciano Salimbeni ännu inte hade lämnat scenen.

Å andra sidan var det kanske just fördomar av det slaget som hade hållit den gamla släktfejden vid liv i generationer. Tänk om den svår fångade Luciano Salimbeni aldrig hade rört mina föräldrar och blivit misstänkt enbart på grund av sitt namn? Inte undra på att han hade hållit sig undan. I en stad där man bedöms utifrån sitt ursprung lär inte bödlarna lugnt sitta igenom en rättegång.

Ju mer jag tänkte på det, desto mer vägde det över åt Eva Marias fördel. När allt kom omkring var hon faktiskt den som verkade mest angelägen att bevisa att vi kunde vara vänner trots rivaliteten mellan

våra förfäder. Och om det verkligen var så ville inte jag vara den som förstörde det roliga.

Konserten skulle äga rum i Chigiana musikaliska akademi i Palazzo Chigi-Saracini, tvärs över gatan från min vän Luigis frisersalong. Jag kom in i byggnaden genom ett portvalv som öppnade sig mot en innergård med en loggia och en gammal brunn i mitten. Riddare i skinande rustningar kunde ha hämtat vatten åt sina stridshästar ur den brunnen, tänkte jag, och under mina högklackade sandaler var stenläggningen blanknött av flera hundra års hästhovar och vagnshjul. Palatset var varken särskilt stort eller vördnadsbjudande, och det hade en alldeles egen, stillsam värdighet som fick mig att undra om det som pågick utanför denna fyrhörnings murar verkligen var något att bry sig om.

När jag stod där och glodde upp i mosaiktaket i loggian kom en vaktmästare fram med en broschyr och pekade på dörren till konsertsalen. På väg uppför trappan tittade jag på broschyren, som jag hade trott innehöll kvällens program. Men det visade sig vara en kort historik över huset, och den inleddes så här:

Palazzo Chigi-Saracini, ett av de vackraste palatsen i Siena, tillhörde ursprungligen familjen Marescotti. De inre delarna av huset är mycket gamla, men under medeltiden började familjen Marescotti att införliva de kringliggande byggnaderna i palatset, och liksom många andra mäktiga familjer i Siena påbörjade de bygget av ett väldigt torn. Det var från detta torn som segern i slaget vid Montaperti utropades år 1260, med hjälp av en trumma eller tamburin.

Jag stannade mitt i trappan och läste stycket igen. Om detta var sant, och om jag inte fullständigt hade blandat ihop namnen i maestro Ambrogios dagbok, så stod jag nu i det hus som hade varit Palazzo Marescotti, det vill säga Romeos hem år 1340.

Först när folk irriterat började tränga sig förbi mig skakade jag av mig förvåningen och fortsatte uppför trappan. Vad spelade det för roll att Romeo hade bott här? Det var ju nästan sju hundra år mellan ho-

nom och mig, och på den tiden hade han dessutom haft sin egen Julia. Trots nya kläder och ny frisyr var jag fortfarande bara en spinkig ättling till den perfekta varelse som en gång funnits.

Janice skulle ha skrattat åt mig om hon hade kunnat höra mina romantiska tankar. »Då var det dags igen«, skulle hon hånfullt ha sagt. »Du drömmer bara om män du inte kan få.« Och hon hade rätt. Men ibland är det de som är de bästa.

Min egendomliga fixering vid historiska personer hade börjat med president Jefferson när jag var nio år. När alla andra – inklusive Janice – tapetserade sina väggar med affischer av barmagade popstjärnor förvandlade jag mitt rum till en helgedom åt min favorit bland grundlagsfäder. Jag hade lagt ner mycket möda på att lära mig att skriva *Thomas* i kalligrafisk skrift och till och med broderat ett jättelikt T på en kudde som jag kramade varje kväll innan jag somnade. Dessvärre hade Janice hittat min hemliga anteckningsbok och skickat runt den i klassen så att alla kunde skratta sig fördärvade åt mina fantasirika teckningar av mig själv stående framför Monticello i slöja och brudklänning, hand i hand med en mycket muskulös president Jefferson.

Efter det hade alla kallat mig Jeff, till och med lärarna, som inte hade en aning om varför de gjorde det, och som – otroligt nog – aldrig såg mig röra en min när de ropade på mig i klassrummet. Till sist slutade jag helt att räcka upp handen och satt bara tyst på bakersta raden och gömde mig bakom mitt hår i hopp om att ingen skulle lägga märke till mig.

I high school hade jag tack vare Umberto börjat vända blicken mot den antika världen, och föremålet för mina svärmerier hade växlat från spartanen Leonidas till romaren Scipio och rentav kejsar Augustus ett tag, tills jag upptäckte hans mörka sida. När jag började college hade jag förvillat mig så långt tillbaka i tiden att min hjälte var en namnlös grottman som levt på de ryska stäpperna, där han dödat mammutar och spelat jaktmelodier på sin benflöjt, alldeles ensam i fullmånens sken.

Den enda som hade påpekat att alla mina pojkvänner hade en sak gemensamt var naturligtvis Janice. En kväll, när vi försökte somna i ett tält i trädgården och hon hade lyckats lura ur mig alla mina hemligheter i utbyte mot karameller som ursprungligen hade varit

mina, hade hon sagt: »Synd att de är stendöda allihop.«

»Det är de inte alls!« protesterade jag, som redan ångrade att jag hade avslöjat mina hemligheter. »Berömda personer lever för evigt!«

Det hade fått Janice att frusta av skratt och svara: »Kanske det, men vem vill kyssa en mumie?«

Så trots min systers ansträngningar var det helt enkelt vanans makt som fick mig att känna en liten ilning av spänning vid tanken på att jag gick här och jagade Romeos ande i hans eget hem. Det enda som krävdes för att vi skulle fortsätta vårt underbara förhållande var att han förblev just sådan han var: död.

Eva Maria höll hov i konsertsalen, omgiven av män i mörka kostymer och kvinnor i glittrande klänningar. Det var högt i tak och rummet gick i samma färger som mjölk och honung med detaljer i guld. Ungefär två hundra stolar hade placerats ut åt publiken och att döma av det stora antalet människor som redan hade samlats skulle det inte bli några svårigheter att fylla dem. Vid den bortesta väggen satt en orkester och stämde instrumenten, och en stor kvinna i röd klänning såg ut att hota med att sjunga. Liksom nästan överallt i Siena fanns det ingenting modernt som störde ögat, bortsett från en och annan rebellisk tonåring som bar gymnastikskor under sina välpressade byxor.

Så fort Eva Maria såg mig stiga in genom dörren vinkade hon mig till sig med en majestätisk gest. När jag närmade mig hennes uppvaktnings hörde jag henne presentera mig med superlativer som jag inte förtjänade, och inom några minuter var jag bästa vän med några av höjdarna inom Sienas kulturliv, däribland vd:n för banken Monte dei Paschi i Palazzo Salimbeni.

»Monte dei Paschi«, förklarade Eva Maria, »är den största beskyddaren av kulturen i Siena. Inget av det du ser omkring dig skulle varit möjligt utan stiftelsens stöd.«

Bankdirektören tittade på mig med ett litet leende, och det gjorde också hans fru, som draperade sig kring hans armbåge. Liksom Eva Maria var hon en kvinna vars elegans skylde hennes år, och trots att jag hade klätt upp mig för tillställningen förstod jag av hennes blick att jag ännu hade mycket att lära. Det viskade hon till och med i sin makes öra – åtminstone tolkade jag det så.

»Min hustru får intryck av att ni inte tror oss«, sa bankdirektören retsamt, och hans brytning och dramatiska intonation fick det att låta som om han reciterade en sångtext. »Ni kanske tycker att vi är allt för ... *stolta* över oss själva?«

»Nej då«, sa jag och kände kinderna blossa under deras envist granskande blickar, »jag tycker bara att det är ... paradoxalt att släkten Marescottis hus är beroende av släkten Salimbenis välvilja för sin överlevnad.«

Bankdirektören erkände logiken i min invändning med en liten nick, som för att visa att jag gjort mig förtjänt av Eva Marias superlativer. »En paradox, ja.«

»Men världen är full av paradoxer«, hördes en röst bakom mig.

»Alessandro!« utbrast bankdirektören plötsligt mycket glättigt, »du måste komma och hälsa på signorina Tolomei. Hon är mycket ... *sträng* mot oss allihop. Särskilt mot dig.«

»Naturligtvis är hon det.« Alessandro tog min hand och kysste den med en överdrivet hövisk gest. »Vore hon inte det skulle vi aldrig tro att hon var en Tolomei.« Han såg mig rakt i ögonen innan han släppte min hand. »Eller hur, fröken Jacobs?«

Det var en olustig situation. Han hade uppenbarligen inte väntat sig att träffa mig på konserten, och hans reaktion fick inte någon av oss att framstå i särskilt trevlig dager. Men jag kunde knappast klandra honom för den skarpa tonen, för jag hade ju faktiskt inte ringt efter att han sökt mig på hotellet tre dagar tidigare. Hans visitkort hade blivit liggande på mitt skrivbord som ett olycksbådande meddelande från en lyckokaka. Först i morse hade jag rivit det mitt itu och kastat det i soporna, med tanken att om han verkligen ville gripa mig skulle han ha gjort det för länge sedan.

»Tycker du inte att Giulietta ser strålade ut i kväll, Sandro?« sa Eva Maria som misstolkade intensiteten mellan oss.

Alessandro pressade fram ett leende. »Förtrollande.«

»Si, si«, insköt bankdirektören, »men vem vaktar våra pengar nu när du är här?«

»Salimbenis spöken«, svarade Alessandro, fortfarande med blicken fäst på mig. »Och de är inte att leka med.«

»Basta!« Det syntes att Eva Maria egentligen var förtjust, men hon

låtsades rynka pannan och knackade honom på axeln med ett hoprullat programblad. »Vi ska alla bli spöken i sinom tid. Men i kväll hyllar vi livet.«

Efter konserten ville Eva Maria att vi skulle gå ut och äta middag tillsammans, bara vi tre. När jag började protestera spelade hon ut födelsedagskortet och sa att just i kväll – »när jag vänder ännu ett blad i denna fantastiska och sorgliga komedi som är livet« – var hennes enda önskan att gå till sin favoritrestaurang med två av sina absoluta favoritpersoner. Märkligt nog kom Alessandro inte med några invändningar. I Siena var det tydligen otänkbart att säga emot sin gudmor på hennes stora dag.

Eva Marias favoritrestaurang låg på Via delle Campane, strax utanför gränsen till Contrada dell'Aquila, det vill säga örnen stadsdel. Hennes favoritbord visade sig stå på det upphöjda däckets utanför, mitt emot en blomsteraffär som höll på att stänga för kvällen.

»Så du gillar inte opera?« sa hon till mig efter att ha beställt en flaska prosecco och ett fat med antipasti.

»Det gör jag visst!« protesterade jag där jag satt och försökte få plats med mina korsade ben under bordet. »Jag älskar opera. Vår butler spelade jämt opera. I synnerhet *Aida*. Det är bara det att ... Aida ska vara en etiopisk prinsessa, inte en tant i femtioårsåldern med tre dubbelhakor. Jag är ledsen.«

Eva Maria skrattade förtjust. »Gör som Sandro. Blunda.«

Jag sneglade på Alessandro. Han hade suttit bakom mig under konserten och jag hade känt hans ögon på mig hela tiden. »Varför då? Det är ju ändå samma kvinna som sjunger.«

»Men rösten kommer från själen!« invände Eva Maria i hans ställe samtidigt som hon lutade sig fram mot mig. »Du behöver bara lyssna, så ser du Aida som hon verkligen är.«

»Det är en mycket välvillig inställning.« Jag tittade på Alessandro. »Är du alltid så välvillig?«

Han svarade inte. Det behövdes inte.

»Storsinnet«, sa Eva Maria, smakade av det mousserande vinet och erkände det som tjänligt, »är den största dygden av alla. Håll dig borta från missunnsamma människor. De är instängda i sina små själar.«

»Enligt vår butler«, sa jag, »är skönheten den största dygden. Men han skulle nog säga att välvilja är ett slags skönhet.«

»Sanning är skönhet«, sa Alessandro som äntligen lade sig i samtalet. »Och skönhet är sanning. Säger Keats. Livet är väldigt enkelt om man lever efter den devisen.«

»Gör inte du det?«

»Jag är ingen urna.«

Jag började skratta, men han drog inte ens på munnen.

Trots att Eva Maria uppenbarligen ville att vi skulle bli vänner kunde hon helt enkelt inte låta oss fortsätta på egen hand. »Berätta mer om din moster!« bad hon mig. »Varför tror du att hon aldrig berättade för dig vem du var?«

Jag såg från den ena till den andra och fick en känsla av att de hade diskuterat mitt fall och inte varit överens. »Jag har ingen aning. Jag tror att hon var rädd att ... eller hon kanske ...« Jag tittade ner. »Jag vet inte.«

»I Siena är namnet allt«, sa Alessandro som tycktes fullt upptagen av sitt vattenglas.

»Namn, namn, namn!« suckade Eva Maria. »Det jag inte förstår är varför den här mostern – Rosa? – aldrig tog dig med hit till Siena.«

»Hon kanske var rädd«, sa jag, nu med mer skärpa i rösten, »att den som mördade mina föräldrar skulle mörda mig också.«

Eva Maria ryggade förskräckt undan. »Vilken fruktansvärd tanke!«

»Hur som helst, grattis på födelsedagen!« Jag tog en klunk av mitt vin. »Och tack för allt.« Jag blängde på Alessandro och tvingade honom att möta min blick. »Oroa dig inte, jag ska inte stanna länge.«

»Nej«, sa han med en kort nick, »jag antar att det är för lugnt och fredligt här för din smak.«

»Jag gillar fred.«

Jag såg in i hans barrgröna ögon och fick en varnande glimt av hans själ. Det var en oroande syn. »Så mycket har jag förstått.«

I stället för att svara bet jag ihop och ägnade mig åt min förrätt. Olyckligtvis uppfattade inte Eva Maria de finare nyanserna i mina känslor; det enda hon såg var rodnaden i mitt ansikte. »Sandro«, sa hon och red vidare på den våg som hon tolkade som en flört, »varför

har du inte visat Giulietta runt i staden? Hon skulle verkligen uppskatta det.»

»Det skulle hon säkert.« Alessandro spetsade en oliv på gaffeln, men åt den inte. »Fast vi har tyvärr inga statyer av små sjöjungfrur.«

Det var då jag insåg att han verkligen hade kollat upp mig och fått reda på allt som fanns att veta om Julie Jacobs – antikrigsdemonstranten Julie Jacobs, som knappt hade kommit hem från Rom förrän hon rest till Köpenhamn för att protestera mot den danska inblandningen i Irak genom att vandalisera den lilla sjöjungfrun. Det som inte gick att läsa sig till var dessvärre att alltihop hade varit ett stort misstag och att Julie Jacobs bara hade åkt till Danmark för att visa sin syster att hon vågade.

Med den kväljande smaken av vrede och skräck i munnen sträckte jag mig blint efter brödkorgen och hoppades innerligt att det inte syntes hur panikslagen jag var.

»Nej, men vi har många andra fina statyer!« Eva Maria tittade först på mig och sedan på honom och försökte förtvivlat förstå vad som pågick. »Och fontäner. Du måste visa henne Fontebranda ...«

»Fröken Jacobs kanske skulle vilja se Via dei Malcontenti«, föreslog Alessandro i mun på Eva Maria. »Det var dit vi brukade ta våra brottslingar så att deras offer kunde kasta saker på dem när de var på väg till galgen.«

Jag återgäldade hans öppet fientliga blick, för nu var det inte lönt att låtsas längre. »Hände det någonsin att någon blev benådad?«

»Ja. Det kallades förvisning. De fick order att lämna Siena och aldrig mer återvända. I gengäld skonade man deras liv.«

»Jaha, jag förstår«, fräste jag, »precis som med din familj, Salimbeni.« Jag kastade en hastig blick på Eva Maria som för en gångs skull var helt mållös. »Var det inte så?«

Alessandro svarade inte genast. Att döma av hans spelande käkmuskler skulle han allra helst ha svarat med samma mynt, men inför sin gudmor kunde han inte göra det. »Familjen Salimbeni«, sa han slutligen med ansträngd röst, »fick 1419 sin mark beslagtagen av de styrande och tvingades lämna republiken Siena.«

»För alltid?«

»Självklart inte. Men det dröjde länge innan de fick komma till-

baka.« Hans blick sa mig att det åter var mig vi pratade om. »Och de förtjänade det säkert.«

»Vad skulle hända om ... de kom tillbaka ändå?«

»Då«, sa han och gjorde en konstpaus, och det slog mig att det gröna i hans ögon inte alls var hämtat från växtvärlden, utan kallt och kristalliserat, som den bit malakit jag hade visat upp som en mycket speciell skatt i fjärde klass, innan läraren hade förklarat att det var ett mineral som man bröt för att utvinna koppar, vilket orsakade stora skador på miljön. »Då måste de ha haft väldigt goda skäl.«

»Nu räcker det!« utbrast Eva Maria och höjde sitt glas. »Inga fler förvisningar. Inga fler gräl. Nu är vi vänner allihop.«

I ungefär tio minuter lyckades vi föra ett civiliserat samtal. Sedan måste Eva Maria ursäktas sig för att gå till damrummet och Alessandro och jag blev ensamma kvar, utlämnade åt varandra. När jag sneglade åt hans håll såg jag honom syna mig noga, och för ett helt kort ögonblick lyckades jag övertyga mig själv om att alltihop bara var en katt-och-rätta-lek för att avgöra om jag var tillräckligt på hugget för att bli hans lekkamrat för den kommande veckan. Jaså, tänkte jag för mig själv, men vad det än är den katten har i kikanen kommer han att bli grymt besviken.

Jag sträckte mig efter en bit korv. »Tror du på försoning?«

»Jag bryr mig inte om vad du gjorde i Rom«, sa Alessandro och sköt tallriken närmare mig. »Eller någon annanstans. Men Siena bryr jag mig om. Så nu vill jag att du talar om för mig varför du har kommit hit.«

»Är det här ett förhör?« sa jag med munnen full av korv. »Borde jag ringa min advokat?«

Han lutade sig fram och sänkte rösten. »Jag skulle kunna få in dig i fängelse så här snabbt.« Han knäppte med fingrarna framför näsan på mig. »Är det vad du vill?«

»Vet du vad«, sa jag samtidigt som jag skyfflade upp mer mat på tallriken och hoppades att han inte märkte att mina händer skakade, »maktdemonstrationer har aldrig funkat på mig. De kanske gjorde underverk för dina förfäder, men *mina* förfäder lät sig inte direkt imponeras, om du minns.«

»Okej ...« Han lutade sig tillbaka och bytte taktik. »Vad sägs om

det här då: jag lämnar dig ifred, på ett villkor. Att du håller dig borta från Eva Maria.«

»Varför säger du inte det till henne?«

»Hon är en mycket speciell kvinna och jag vill inte att hon ska råka illa ut.«

Jag lade ifrån mig gaffeln. »Men det vill jag, menar du? Är det vad du tror om mig?«

»Vill du verkligen veta vad jag tror om dig?« Alessandro gav mig en snabb, granskande blick som om jag vore ett konstföremål som bjöds ut till försäljning till ett alldeles för högt pris. »Okej. Jag tycker att du är vacker, intelligent ... en duktig skådespelerska ...« När han såg min förvirring rynkade han pannan och fortsatte i mer beslutsam ton: »Jag tror att någon har betalat dig mycket pengar för att komma hit och låtsas vara Giulietta Tolomei ...«

»Va?«

»... och jag tror att en del av ditt jobb är att komma Eva Maria nära. Men gissa vad – det tänker jag inte tillåta.«

Jag visste knappt var jag skulle börja. Hans anklagelser var så bisarra att jag inte kunde bli sårad på allvar. »Varför tror du inte på att jag är Giulietta Tolomei?« sa jag slutligen. »Är det för att jag inte har babyblå ögon?«

»Vill du veta varför? Det ska jag tala om för dig.« Han lutade sig framåt med armbågarna på bordet. »Giulietta Tolomei är död.«

»Och hur förklarar du då«, svarade jag och lutade mig framåt jag också, »att jag sitter här mitt emot dig?«

Han tittade på mig en lång stund och tycktes söka efter något i mitt ansikte som inte fanns där. Till slut vände han sig bort med sammanpressade läppar, och jag förstod att jag av någon anledning inte hade övertygat honom och förmodligen aldrig skulle göra det heller.

»Vet du vad«, sa jag, sköt tillbaka stolen och reste mig upp. »Jag tänker lyda ditt råd och avlägsna mig från Eva Marias sällskap. Tacka henne för konserten och maten från mig, och hälsa henne att hon kan få tillbaka sina kläder när hon vill. Jag behöver dem inte mer.«

Jag väntade inte på svar, utan stegade stolt ner från trädäcket och bort från restaurangen utan att se mig om. Så fort jag hade rundat det första hörnet och var utom synhåll kände jag ilsketårarna komma,

och trots de högklackade skorna började jag springa. Det sista jag ville var att Alessandro skulle hinna ifatt mig och be om ursäkt för sina oförsämdheter, om han nu hade anständigheten att försöka.

På väg tillbaka till hotellet höll jag mig på de ensligaste och tystaste gatorna. Där jag gick i mörkret och snarare hoppades än visste att jag var på rätt väg var jag så upptagen av min diskussion med Alessandro – och allra mest av alla de briljanta saker jag borde ha sagt till honom – att det tog ett tag innan jag märkte att jag var förföljd.

Först var det inte mer än en krypande känsla av att vara iakttagen. Men snart började jag lägga märke till de svaga ljuden av någon som smög bakom mig. Varje gång jag skyndade på stegen kunde jag urskilja ett frasande av kläder och mjuka sulor, men om jag saktade ner försvann ljudet och allt jag hörde var en olycksbådande tystnad som var nästan ännu värre.

Vid nästa gathörn svängde jag tvärt ner på en gata jag inte kunde namnet på och uppfattade skuggan av en man i ögonvrån. Om inte jag var helt fel ute var det samma grobian som hade följt efter mig några dagar tidigare, när jag lämnade Palazzo Tolomei med min mors skrin. Min hjärna hade tydligen lagrat vårt förra möte under fara, och nu när den kände igen mannens figur och sätt att gå utlöste den ett öronbedövande larm som trängde undan alla rationella tankar ur mitt huvud och fick mig att dra av mig skorna och – för andra gången denna kväll – börja springa.

[III.II]

*Har jag väl älskat förr? Säg nej, mitt öga!
Vad skönhet är, jag hittills anat föga*

Siena A. D. 1340

DET LÅG OKYNNE i luften denna afton.

Så fort Romeo och hans kusiner kommit utom synhåll från Mare-scottipalatsets torn rusade de runt ett gathörn och vek sig dubbla av skratt. Det hade varit alldeles för enkelt att smita ut den här kvällen, för Palazzo Marescotti var fullt av släktingar på besök från Bologna, och Romeos far, comandante Marescotti, hade surmulet ställt till med en bankett med musik för att roa sina gäster. För vad hade de egentligen i Bologna som inte Siena kunde erbjuda tiofalt?

Mycket väl medvetna om att de än en gång trotsade comandantens utgångsförbud drog Romeo och hans kusiner på sig de färggranna masker de alltid bar under sina nattliga eskapader. När de stod där och kämpade med knutar och rosetter kom familjens slaktare förbi med en skinka till festen, men han var klok nog att inte visa att han kände igen ynglingarna. En dag skulle Romeo vara herre i Palazzo Marescotti och den som betalade för leveranserna.

När maskerna äntligen kommit på plats tog de unga männen åter på sig sina sammetsmössor och justerade både dem och maskerna för att finslipa förklädnaden. En av dem flinade åt åsynen av sina vänner, tog upp lutan han burit på och slog an några ackord. »*Giu-hu-hu-lietta!*« sjöng han i retsam falsett. »*Ack, vore jag din få-hå-gel, din lilla kära få-hå-gel ...*« Han gjorde ett par små fågellika skutt som fick alla utom Romeo att vrida sig av skratt.

»Mycket lustigt!« sa Romeo med hotfull uppsyn. »Skrattar du

åt mina ärr så ska jag ge dig några egna!»

»Kom nu«, sa en annan som stod och stampade av otålighet. »Om vi inte skyndar oss hinner hon gå och lägga sig, och din serenad blir bara en vaggvisa.«

Mätt i fotsteg var deras färd denna kväll inte lång, knappt fem hundra steg. Men i alla andra bemärkelser var den en odysseé. Trots den sena timmen vimlade gatorna av folk – stadsbor och utlänningar, köpare och säljare, pilgrimer och tjuvar – och i varje hörn stod en profet med ett vaxljus i handen och fördömde det världsliga livet samtidigt som han synade varje förbipasserande prostituerad med samma fördömande min som hos en hund som följer en lång rad korvar med blicken.

De unga männen armbågade sig fram genom mängden, hoppade över en rännsten här och en tiggare där och duckade under varor och bärstolar tills det slutligen tog helt stopp vid kanten av Piazza Tolomei. När Romeo sträckte på sig för att se vad det var som stod på fick han en glimt av en färggrann figur som guppade hit och dit i den svarta nattluften på trappan till San Cristoforos kyrka.

»Titta!« sa en av hans kusiner. »Tolomei har bjudit in San Cristoforo på middag. Men han har inte klätt upp sig. Han borde skämmas!«

De åsåg alla med vördnad hur den fackelupplysta processionen rörde sig från kyrkan och vidare över piazzan mot Palazzo Tolomei, och Romeo insåg plötsligt att detta var hans chans att träda in i det förbjudna huset genom porten i stället för att stå som ett fån under ett fönster som bara gissningsvis var Giuliettas. En lång rad personer skred högdraget fram bakom prästerna som bar helgonet, och alla bar de mask. Det var allmänt känt att messer Tolomei med jämna mellanrum höll maskeradbaler för att smyga in förvisade vänner och laglösa familjemedlemmar i sitt hus. Hade han inte gjort det skulle han knappast ha lyckats fylla dansgolvet.

»Det måste vara fru Fortuna som har fört oss hit denna afton«, sa Romeo och vinkade åt sina kusiner att följa med. »Antingen det, eller så hjälper hon oss bara för att om en stund fullständigt krossa oss och få sig ett gott skratt. Kom!«

»Vänta!« sa en av kusinerna. »Jag fruktar ...«

»Du fruktar för tidigt!« avbröt honom Romeo. »Framåt, muntra bröder!«

Trängseln på kyrktrappan var precis vad Romeo behövde för att kunna snika åt sig en fackla från väggen och kasta sig över sitt intet ont anande byte: en äldre änka utan någon kavaljer i sikte. »Se här«, sa han och bjöd henne armen. »Messer Tolomei är angelägen om ert välbefinnande.«

Kvinnan såg inte alls ut att ha något emot hans muskulösa arm och kusinernas djärva leenden. »Det vore i så fall första gången«, sa hon med viss värdighet. »Men det må jag säga, han bättrar sig.«

Ingen som inte hade sett det med egna ögon skulle ha trott det, men när Romeo kom in i familjen Tolomeis palats måste han faktiskt erkänna att de hade lyckats överglänsa hans egen familj i antalet fresker. Varje vägg förtäljde en historia om Tolomeis triumfer i det förgångna och Tolomeis fromma leverne idag, och till och med taken hade tagits i anspråk för deras gudfruktiga självförhärligande. Om Romeo hade varit ensam skulle han ha ställt sig och bara gapat åt de myriader exotiska varelser som befolkade detta privata himmelrike. Men han var långt ifrån ensam. Beväpnade vakter stod uppställda längs varje vägg, och rädslan för upptäckt fick honom att lägga band på sin djärvhet och ägna sin uppmärksamhet åt änkan medan de ställde upp till den första dansen.

Om änkan hade undrat över Romeos status förut – det goda intryck han gjorde med sin klädsel förtogs något av det misstänkta sätt varmed han gjort henne sällskap – så tvivlade hon inte längre på hans ädla härkomst nu, när hon såg honom anta rätt position för dansen.

»Vilken tur jag har i kväll«, mumlade hon i hans öra. »Men säg mig, har ni kommit hit med några särskilda avsikter, eller är ni bara här för att ... dansa?«

»Jag måste bekänna«, sa Romeo med len röst som varken lovade för mycket eller för lite, »att jag har en syndig fäbles för dans. Jag svär, jag skulle kunna hålla på i timmar utan en stunds vila.«

Kvinnan skrattade diskret och tycktes för tillfället nöjd. Medan de dansade tog hon sig större friheter än han hade önskat och lät emellanåt handen vandra över hans sammetsdress på jakt efter något av fastare karaktär undertill, men Romeo var för disträ för att bry sig om att hindra henne.

Hans enda intresse denna kväll var att finna den unga kvinna vars

liv han hade räddat och vars underbara drag maestro Ambrogio hade gjort sitt bästa för att fånga i ett makalöst porträtt. Maestron hade vägrat att avslöja hennes efternamn, men det hade inte tagit Romeo lång stund att lista ut det på egen hand. Blott en vecka efter flickans ankomst hade ryktet gått över hela staden att messer Tolomei haft med sig en främmande skönhet till mässan på söndagsmorgonen – en främmande skönhet med ögon lika blå som havet, och vars namn var Giulietta.

Än en gång såg sig Romeo om på alla vackra kvinnor som i praktfulla klänningar virvlade runt i dansen och på de män som stod redo att fånga in dem, och han kunde inte förstå varför flickan inte syn-tes till. En sådan blomma som hon skulle helt säkert gå från arm till arm och aldrig få en chans att sitta ner; den enda utmaningen skulle vara att befria henne från alla andra unga män som pockade på hennes uppmärksamhet. Det var en utmaning Romeo hade mött många gånger förr och ett spel som trakterade honom.

Tålamod var alltid hans första drag, likt en grekisk prins utanför Trojas murar, tålamod och uthållighet medan alla hans medtävlare gjorde sig till åtlöje. Sedan kom den första kontakten, ett konspiratoriskt leende som hastigt snuddade vid hennes ögon och lät henne förstå att han stod på hennes sida, mot dem. Senare, en lång blick från andra sidan rummet, en mörk, stirrande blick, och vid Gud, nästa gång deras händer möttes i dansens virvlar skulle hennes hjärta banka så hårt i hennes bröst att han kunde se dess slag på den nakna halsen. Och det var där, just där, han skulle lägga sin första kyss ...

Men till och med Romeos homeriska tålamod sattes på prov när den ena dansen avlöstes den andra och lät dansarna rotera som himlakroppar så att de bildade alla tänkbara konstellationer, förutom just den som han hoppades på. Eftersom alla bar mask kunde han inte vara alldeles säker, men att döma av det han såg av deras frisyrier och leenden fanns den flicka han kommit för att uppvakta inte bland dem. Att missa henne i kväll skulle innebära katastrof, för en maskeradbal var enda tillfället för honom att lönnligen ta sig in i Palazzo Tolomei, och lyckades han inte nu skulle han vara hänvisad till att sjunga serenader under hennes balkong – vilken det nu kunde vara – med en röst som skaparen aldrig ämnat för sång.

Det fanns förstås en risk att ryktet hade vilselett honom och att den blåögda flickan i kyrkan hade varit någon helt annan. Om så var fallet hade han kråmat sig på messer Tolomeis dansgolv hela kvällen till ingen nytta, och flickan han kommit för att träffa låg sannolikt och sov i något helt annat hus i staden. Romeo hade nästan börjat tro att det var så det låg till när han plötsligt – mitt i galant bugning i en *ductia* – greps av en stark känsla av att vara iakttagen.

Romeo lade in en extra liten snurr i dansen och lät sina ögon svepa över salen. Och nu såg han det äntligen: ett ansikte som till hälften dolt av hår blickade rakt mot honom från skuggorna i galleriet på andra våningen. Men knappt hade han uppfattat den ovala formen av ett kvinnohuvud innan det åter drog sig in i skuggorna, som för att undvika upptäckt.

Röd av upphetsning vände han sig mot sin danspartner igen. Trots att han bara lyckats få den allra hastigaste skymt av damen där uppe tvivlade han inte ett ögonblick på att den han sett var den förtjusande Giulietta. Och hon hade sett på honom som om hon på något sätt visste vem han var och varför han hade kommit.

Ytterligare en *ductia* tog honom runt salen i kosmiskt majestät, och sedan var det dessutom dags för en *estampia* innan Romeo äntligen fick syn på en av sina kusiner i mängden och lyckades kalla honom till sig med en genomträngande blick. »Var har du varit?« väste han. »Ser du inte att jag håller på att förgås?«

»Du borde tacka mig och inte banna mig«, viskade den andre och tog över dansen, »för detta är en eländig tillställning med eländigt vin och eländiga kvinnor och ... vänta!«

Men Romeo var redan på väg därifrån, döv för alla misslynta ord och blind för ankans förebrående blickar när han tog till flykten. En kväll som denna var inga dörrar reglade för den djärve, det visste han. När alla tjänare och vakter var upptagna på bottenvåningen var allt där ovanför för älskaren vad en skogstjärn är för jägaren: ett ljuvt löfte om villebråd åt den som har tålamod.

Här uppe på andra våningen seglade festens berusande dofter omkring och förvandlade gammal till ung, klok till dåraktig och ogin till generös, och när Romeo gick genom galleriet passerade han många mörka vrår fyllda av frasande silke och dämpade fnissningar. Här och

var blänkte det till av strategiskt blottad vit hud, och vid en alldeles särskilt liderlig scen kunde Romeo nätt och jämnt avhålla sig från att stanna och stirra, fascinerad som han blev av människokroppens fantastiska smidighet.

Ju längre från trappan han kom, desto tystare blev det emellertid i hörnen. När han slutligen kom in i pellarhallen som vette mot dansgolvet nedanför syntes inte en människa till. Där Julietta hade stått, till hälften dold bakom en marmorpelare, fanns nu bara tomhet, och längst bort i hallen syntes en stängd dörr som inte ens han vågade öppna.

Besvikelsen var stor. Varför hade han inte dragit sig undan från dansen tidigare, likt en fallande stjärna som flyr firmamentets odödliga leda? Varför hade han varit så säker på att hon fortfarande skulle stå kvar och vänta på honom? Vilken dårskap. Han hade berättat en saga för sig själv, och nu var det dags för det tragiska slutet.

Just då, när han vände sig om för att gå, öppnades dörren längst bort i hallen och en smärt figur med skimrande hår slank ut – likt en forntidens dryad genom en spricka i tiden – innan dörren åter gick igen med ett ekande ljud. För ett ögonblick var allting stilla och bortsett från musiken hördes inte ett ljud. Ändå tyckte Romeo sig kunna ana att någon andades, någon som hade blivit skrämmd av att se honom stå och lura i skuggorna och som nu hämtade andan igen.

Kanske borde han ha sagt något för att lugna henne, men hans spänning var för stor för att låta sig tyglas av skick och manér. I stället för att be om ursäkt för intrånget eller ännu hellre presentera inkräktaren i fråga slet han av sig masken och steg ivrigt fram för att dra ut henne ur dunklet och äntligen få skåda hennes levande anlete.

Hon kom honom inte till mötes, men drog sig inte heller undan. I stället gick hon fram till balkongen och tittade ut över de dansande. Romeo följde uppmuntrad efter, och när hon lutade sig ut över balustraden kunde han njuta av åsynen av hennes profil i det glödande skenet från ljusen nedanför. Maestro Ambrogio hade måhända överdrivit de ädla dragen i hennes skönhet, men han hade inte gjort rättvisa åt lystern i hennes blick eller gåtfullheten i hennes leende. Och den mjuka glansen i hennes fylliga läppar hade han sannerligen överlåtit åt Romeo att upptäcka på egen hand.

»Detta måste vara det berömda hov som tillhör ynkryggarnas konung«, började nu flickan.

Romeo blev förvånad över den bittra tonen i hennes röst och visste inte vad han skulle svara.

»Vem annars«, fortsatte hon utan att vända sig om, »skulle ägna kvällen åt att mata en docka med vindruvor medan mördare parade-rar runt i staden och skryter om sina bedrifter? Och vilken man med anständigheten i behåll skulle ens överväga att ställa till med en sådan fest när hans egen bror har blivit ...« Hon kunde inte fortsätta.

»De flesta människor kallar messer Tolomei en modig man«, sa Romeo med en röst han inte själv kände igen.

»Då har de flesta människor fel«, svarade hon. »Och ni, signore, ödslar bort er tid. Jag kommer inte att dansa i kväll; mitt hjärta är för tungt. Så gå nu tillbaka till min faster och förlusta er med hennes smekningar, för ni kommer inte att få några av mig.«

»Jag är inte här för att dansa«, sa Romeo och tog djärvt ett steg närmare. »Jag är här ... för att jag inte kan hålla mig borta. Kan ni inte se på mig?«

Hon tvingade sig själv att stå helt stilla. »Varför skulle jag se på er? Är er själ så underlägsen er kropp?«

»Jag kände inte min själ«, sa Romeo och sänkte rösten, »förrän jag såg den speglas i era ögon.«

Hon svarade inte genast, men när hon gjorde det var hennes röst skarp nog att nagga hans mod. »Och när lät ni då er bild tränga in i mina ögon? Ni är för mig blott den avlägsna gestalten av en skicklig dansör. Vad var det för demon som stal mina ögon och gav dem till er?«

»Sömnen«, sa Romeo och stirrade på hennes profil i hopp om att få ett leende till svar. »Han var den skyldige. Han tog dem från er kudde och gav dem till mig. O, den ljuva plåga som den drömmen skänkte!«

»Sömnen är lögnens fader!« sa flickan, fortfarande med huvudet envist bortvänt.

»Men hoppets moder.«

»Kanske. Men hoppets förstfödda är olyckan.«

»Ni talar med sådan värme som man endast gör om fränder.«

»Åh nej!« utbrast hon, fortfarande med en gäll bitterhet i rösten. »Sådana band vågar jag inte skryta med. När jag är död må de lärde tvista om min härkomst.«

»Jag fäster ingen vikt vid er härkomst«, sa Romeo och dristade sig till att röra vid hennes hals med ett finger. »Allt jag vill är att läsa dess hemliga skrift på er hud.«

För en kort stund fick hans beröring henne att tystna. Och när hon talade igen tog hennes andlösa ord udden av den avsedda fientligheten. »Då fruktar jag«, sa hon över axeln, »att ni blir besviken. För min hud rymmer ingen vacker saga, utan en berättelse om blodspillan och hämnd.«

Djävare nu då hon tillåtit hans första tilltag kupade Romeo händerna om hennes axlar och böjde sig fram för att tala genom hennes silkeslena hår. »Jag har hört om er förlust. Det finns inte ett hjärta i Siena som inte känner er smärta.«

»Det gör det visst! Det bor i Palazzo Salimbeni, och det är oförmöget till mänskliga känslor!« Hon skakade av sig hans händer. »Hur ofta har jag inte önskat att jag vore född till man!«

»Att vara född till man är ingen garant mot sorg.«

»Verkligen?« Nu vände hon sig äntligen mot honom, men fnös åt hans allvar. »Och vilka är då era sorger, signore?« Hennes ögon, som glödde även i mörkret, granskade honom roat uppifrån och ner för att sedan landa på hans ansikte. »Nej, precis som jag misstänkte är ni för stilig för att ha några sorger. Snarare har ni rösten och ansiktet hos en tjuv.«

När hon såg hans indignation skrattade hon hårt och fortsatte: »Ja, en tjuv. Men en tjuv som får mer till skänks än han tar och därför anser sig vara mer generös än girig, och en gunstling snarare än ett gissel. Säg emot mig om ni kan. Ni är en man som aldrig har förvägrats en gåva. Hur kan en sådan man bära på någon sorg?«

Romeo mötte självsäkert hennes retsamma blick. »Aldrig har en man varit ute på en resa utan att söka dess slut. Men vilken pilgrim säger nej till ett mål mat och en säng på vägen? Förakta mig inte för att min färd är lång. Vore jag inte på resa skulle jag aldrig ha stigit i land på er strand.«

»Men var finns den exotiska vilde som kan hålla en sjöman kvar

på land för alltid? Var finns den pilgrim som inte tröttnar på hemmets hård till slut och ger sig ut på jakt efter fjärran oupptäckta heliga platser?»

»Era ord gör ingen av oss rättvisa. Kalla mig inte obeständig innan ni ens känner mitt namn.«

»Det är min vilda natur.«

»Jag ser blott skönhet.«

»Då ser ni intet av mig.«

Romeo grep hennes hand och tryckte den hårt mot sin kind. »Jag såg er, kära vilde, innan ni såg mig. Ändå hörde ni mig innan jag hörde er. Och så kunde våra liv ha förflutit, med vår kärlek åtskild av våra sinnen, om inte Fortuna i kväll hade skänkt er ögon och mig öron.«

Flickan rynkade pannan. »Er poesi är gåtfull. Är er avsikt att göra er förstådd, eller hoppas ni att jag ska missta min enfald för er vishet?»

»Vid Gud!« utbrast Romeo. »Fortuna leker med oss! Hon gav er ögon, men tog i gengäld era öron. Giulietta, känner du inte igen din riddares röst?» Han smekte henne över kinden på samma sätt som han gjort då hon låg i kistan. »Känner du inte igen hans beröring?» tillade han med en röst som inte var stort mer än en viskning.

För en bråkdels sekund mjuknade Giulietta och tryckte kinden mot hans hand som om hon sökte tröst i hans närhet. Men just när Romeo trodde att hon skulle ge vika fick han till sin förvåning se hennes ögon smalna. I stället för att slå upp sitt hjärtas dörr – som hittills stått försiktigt på glänt – tog hon ett häftigt steg bakåt och drog sig undan hans hand. »Lögnare! Vem har skickat dig för att narras med mig?»

Han flämtade till i förfäran. »Sötaste Giulietta ...«

Men hon vägrade lyssna och knuffade honom ifrån sig. »Gå! Ge dig iväg och skratta åt mig tillsammans med alla dina vänner!«

»Jag svär!« Romeo stod kvar och sträckte sig efter hennes händer, men hon lät honom inte få dem. I brist på annat tog han förtvivlat tag om hennes axlar och höll fast henne för att hon skulle höra på vad han hade att säga. »Jag är den man som räddade dig och broder Lorenzo på landsvägen«, sa han enträget, »och det var under mitt beskydd ni trädde in i denna stad. Jag såg dig i målarens ateljé, när du låg i kistan ...«

Medan han talade såg han hennes ögon bli allt rundare när hon

förstod att han talade sanning, men i stället för tacksamhet fylldes hennes ansikte av fruktan.

»Jag förstår«, sa hon med ostadig stämma. »Och nu har du förstås kommit för att utkräva din lön?«

Först då insåg Romeo att han hade tagit sig en stor frihet genom att gripa tag om hennes axlar på det här viset, och att det måste ha fått henne att undra över hans avsikter. Han förbannade sig själv för att han var så impulsiv, släppte henne försiktigt och tog ett steg tillbaka samtidigt som han innerligt hoppades att hon inte skulle springa sin väg. Det här mötet gick inte alls som planerat. Han hade redan många nätter drömt om det ögonblick då Giulietta skulle komma ut på sin balkong, ditlockad av hans serenad, och trycka händerna till sitt bröst i beundran inför hans person, om än inte för hans sång.

»Jag har kommit för att höra din ljuva röst säga mitt namn«, sa han och såg bevekande på henne. »Det är allt.«

När hon såg hans uppriktiga min vågade hon sig på ett leende. »Romeo. Romeo Marescotti«, viskade hon, »välsignad av himlen. Så, vad mer är jag skyldig?«

Han var nära att stiga fram igen, men den här gången lyckades han lägga band på sig. »Du är inte skyldig mig något, men jag åstundar allt. Jag har letat efter dig i hela staden sedan jag fick veta att du levde. Jag visste att jag måste få träffa dig och ... tala med dig. Jag bad till och med till Gud ...« Han hejdade sig, förlägen.

Giulietta spände sina blå ögon i honom med en förbluffad min. »Och vad sa Gud till dig?«

Nu kunde Romeo inte hålla sig längre, utan grep hennes hand och förde den till sina läppar. »Han sa att du skulle vara här i kväll och vänta på mig.«

»Då måste du vara svaret på mina böner.« Hon tittade förundrat på honom medan han om och om igen kysste hennes hand. »Så sent som i morse, i kyrkan, bad jag om en man, en hjälte, som kunde hämnas det ohyggliga som drabbat min familj. Nu inser jag att jag gjorde fel i att be om en ny man. Ty det var du som dödade rövaren på landsvägen, och det är du som har skyddat mig ända sedan jag kom hit. Ja«, sa hon och lade sin andra hand mot hans kind, »jag tror att det är du som är min hjälte.«

»Du hedrar mig«, sa Romeo och rätade på ryggen. »Jag vill inget hellre än att vara din riddare.«

»Bra«, sa Giulietta, »men det är ingen liten tjänst jag ber dig om. Sök reda på det odjuret Salimbeni och låt honom lida som min familj fick lida. Och när du är klar vill jag ha hans huvud i en låda så att han får vandra huvudlös genom skärseldens salar.«

Romeo svalde hårt, men lyckades åstadkomma en nick. »Din önskan är min lag, käraste ängel. Ger du mig några dagar för att fullgöra denna uppgift, eller måste han lida i natt?«

»Det överlåter jag åt dig«, sa Giulietta med klädsam blygsamhet. »Det är du som är experten på att döda Salimbenis.«

»Och när jag är klar«, sa Romeo med båda hennes händer i sina, »ger du mig då en kyss för besväret?«

»När du är klar«, svarade Giulietta och såg honom pressa sina läppar mot hennes handleder, först den ena och sedan den andra, »ger jag dig vadhelst du begär.«

[III.III]

*Hon hänger strålande på nattens kind
Som diamanten uti morens öra*

HELA SIENA LÅG och sov och visade ingen medkänsla. Gränderna jag sprang genom denna natt var svarta åar av tystnad, och alla föremål jag passerade – vespor, soptunnor, bilar – låg insvepta i det mjölkvita månskenet liksom förtrollade, som hade de stått på exakt samma sätt i hundra år. Fasaderna på husen runt omkring var lika ovälkomnande; dörrarna tycktes sakna handtag på utsidan och varje fönster var stängt och tillbommat. Vad som hände på de nattsvarta gatorna i denna stad ville dess invånare inte veta.

När jag stannade till för en sekund kunde jag höra mannen någonstans i mörkret bakom mig och nu hade också han börjat springa. Han gjorde ingenting för att dölja det faktum att han följde efter mig; hans steg var tunga och oregelbundna, skosulorna skrapade mot de runda kullerstenarna och även när han stannade till för att fånga vittringen av mig flämtade han häftigt som om han inte var van vid fysisk ansträngning. Trots det lyckades jag inte springa ifrån honom, för hur tyst och snabbt jag än rörde mig tappade han inte bort mig utan följde mig runt varje hörn, nästan som om han kunde läsa mina tankar.

Med mina bara fötter bultande av smärta snubblade jag in i en smal gång längst in i en gränd och hoppades innerligt att det fanns en väg ut på andra sidan, och allra helst flera. Men det gjorde det inte. Jag befann mig i en återvändsgränd, på alla sidor omgärdad av hus. Det fanns inte ens en mur eller ett staket att klättra över eller en soptunna att gömma sig bakom, och det enda jag hade att försvara mig med var de spetsiga klackarna på mina skor.

Jag stålsatte mig och beredde mig på att möta mitt öde. Vad var den

här typen egentligen ute efter? Min handväska? Krucifixet runt min hals? Mig? Eller så ville han kanske veta var skatten fanns, men det ville ju jag också, och det fanns ingenting jag i det här ögonblicket kunde säga till honom som skulle göra honom nöjd. Olyckligtvis var de flesta rånare – enligt Umberto – inte särskilt bra på att hantera besvikelser, så jag skyndade mig att gräva fram plånboken ur väskan i hopp om att mina kreditkort skulle se tillräckligt blanka och lovande ut. Ingen utom jag visste att allt de hade att erbjuda var skulder på ungefär tjugotusen dollar.

När jag stod där i väntan på det oundvikliga överröstades mitt bankande hjärta av en motorcykel som vrålande kom allt närmare. Och i stället för att se min förföljare triumferande dyka upp i andra änden av återvändsgränden fick jag en glimt av svart metall när motorcykeln susade förbi och fortsatte gatan ner. Men sedan hördes plötsligt däckens skrika till när motorcykeln vände, och den körde förbi flera gånger utan att stanna. Först nu hörde jag ljudet av någon som rusade gatan fram i gymnastikskor och flämtande i panik försvann runt ett hörn med motorcykeln tätt i hälarna, som ett villebråd som försöker springa ifrån ett rovdjur.

Och sedan blev det plötsligt helt tyst.

Det gick flera sekunder – kanske så mycket som en halv minut – men varken skurken eller motorcykeln kom tillbaka. När jag till sist vågade mig ut ur gränden såg jag inte så långt som till nästa gathörn åt något håll. Fast att vara vilse i mörkret var definitivt den minsta av de olyckor som drabbat mig den här kvällen, och så fort jag hittade en telefonkiosk kunde jag ringa direttore Rossini på hotellet och be om en vägbeskrivning. Det skulle utan tvivel göra honom överlycklig, trots att jag var vilse och ledsen.

Jag började gå uppför backen och hade bara hunnit några meter när jag lade märke till något i mörkret framför mig.

Det var en figur som satt helt stilla på en motorcykel mitt på gatan och tittade rakt på mig. Månskenet blänkte i hjälmen och motorcykeln och lyste upp scenen som tycktes föreställa en man som mycket tålmodigt hade suttit och väntat på att jag skulle komma fram. Han var klädd i svart skinnställ och visiret på hjälmen var nedfällt.

Rädsla borde ha varit den naturliga reaktionen, men jag blev osä-

kert stående med skorna i handen och allt jag kände var förvirring. Vem var den här killen? Och varför satt han bara där och stirrade på mig? Hade han verkligen räddat mig från rånaren? Och vad ville han nu då, i så fall? Att jag skulle komma fram och tacka honom?

Men all eventuell tacksamhet avfärdades tvärt när han slog på motorcykelns strålkastare och bländade mig med det skarpa ljuset. Och när jag höjde händerna för att skugga ögonen startade han motorn och rusade den ett par gånger, bara för att visa hur fel jag hade haft.

Jag svängde runt och satte av nedför backen nästan i blindo medan jag förbannade mig själv för att jag varit en sådan idiot. Vem den här killen än var så var det tydligt att han inte var vänligt sinnad. Förmodligen var han en stackars missanpassad typ som ägnade nätterna åt att köra runt och terrorisera folk. Det hade bara slumpat sig så att hans senaste offer varit min förföljare, men det gjorde oss inte automatiskt till vänner, långt därifrån.

Han lät mig springa en bit och väntade rentav tills jag hade hunnit runt ett första hörn innan han tog upp jakten. Inte i hög hastighet som om han ville köra på mig, utan bara tillräckligt snabbt för att jag skulle förstå att han inte tänkte låta mig komma undan.

Det var då jag såg den blå dörren.

Jag hade precis svängt runt ett hörn och visste att jag bara hade några sekunder på mig innan strålkastaren skulle fånga in mig på nytt, och där var den, rakt framför mig: den blå dörren till målarens ateljé, och den stod mystiskt nog på glänt. Jag hann inte ens fundera över om det kanske kunde finnas mer än en blå dörr i Siena, eller om det egentligen var någon bra idé att rusa rakt in i en främmande människas hem mitt i natten. Jag gjorde det bara. Och så fort jag hade kommit in slog jag igen dörren, lutade mig mot den och lyssnade nervöst efter motorcykeln som körde förbi och sedan försvann.

När vi hade träffats i klosterträdgården dagen innan hade jag onekligen uppfattat den långhårige konstnären som något av en kuf, men när man blir jagad genom medeltida gränder av ondskefulla typer går det inte att vara allt för kräsen.

Maestro Lippis ateljé gav ett minst sagt blandat första intryck. Det såg ut som om en bomb av gudomlig inspiration hade briserat, inte en

gång utan med jämna mellanrum, och spritt ut målningar, skulpturer och bisarra installationer precis överallt. Maestron var uppenbarligen inte en person vars begåvning lät sig kanaliseras genom ett enda medium eller uttryck. Likt ett språkgeni tycktes han tala det tungomål som för tillfället passade hans humör och välja sina verktyg och material med virtuosens hängivelse. Och mitt i alltihop stod en skällande hund som såg ut som en osannolik korsning av en fluffig bichon frisé och en omutlig dobermann.

»Aha!« sa maestro Lippi som tittade fram bakom ett staffli när han hörde dörren gå igen. »Där är du ju. Jag undrade just när du skulle komma.« Sedan försvann han utan ett ord, för att strax återvända med en flaska vin, två glas och en brödlimpa. När han såg att jag fortfarande inte hade rört mig ur fläcken skrockade han. »Du måste förlåta Dante. Han är alltid misstänksam mot kvinnor.«

»Heter han *Dante*?« Jag tittade ner på hunden, som nu kom fram för att ge mig en gammal äcklig toffel som ursäkt för att han skällt ut mig. »Så konstigt – det var just vad maestro Ambrogio Lorenzettis hund hette!«

»Ja, det här är ju hans ateljé.« Maestro Lippi hällde upp ett glas rödvin åt mig. »Känner du till honom?«

»Menar du *den* Ambrogio Lorenzetti? Från 1340?«

»Ja visst!« Maestro Lippi log och höjde sitt glas till en skål. »Välkommen tillbaka. Låt oss skåla för många lyckliga återkomster. Låt oss skåla för Diana!«

Jag höll på att sätta vinet i halsen. Hade han känt min mor?

Innan jag fick fram ett ord lutade sig maestron konspiratoriskt fram och sa: »Det finns en legend om en flod, Diana, djupt, djupt nere i underjorden. Vi har aldrig hittat henne, men det finns folk som säger att de kan känna henne ibland när de vaknar upp ur en dröm sent på natten. Och för länge, länge sedan fanns det ett Dianatempel på Campo. Romarna höll sina tjurrusningar och gladiatorspel där. Nu för tiden har vi palion till jungfru Marias ära. Hon är modern som ger oss vatten, så att vi likt vinrankor åter kan skjuta skott och växa upp ur mörkret.«

En kort stund stod vi bara där och tittade på varandra, och jag fick en egendomlig känsla av att maestro Lippi, om han hade velat, kunde ha

avslöjat många hemligheter om mig själv, om mitt öde och om alltings framtid; hemligheter som det skulle ta mig flera livstider att utröna på egen hand. Men knappt hade tanken hunnit slå rot förrän den försvann igen, bortjagad av maestrons uppsluppna leende när han plötsligt drog vinglasen ur min hand och ställde det ifrån sig på ett bord. »Kom! Jag har någonting att visa dig. Som jag sa sist, om du minns?»

Han tog mig med in i ett annat rum som var om möjligt ännu mer fullpackat med konst än själva ateljén. Det var ett fönsterlöst rum som tycktes användas som förråd. »Ett ögonblick bara ...» Maestro Lippi stegade rakt genom röran fram till en liten målning på den bortersta väggen och plockade försiktigt bort tygstycket som hängde över den. »Titta!«

Jag steg närmare för att kunna se bättre, men när jag kom för nära hejdade maestron mig. »Akta. Hon är mycket gammal. Andas inte på henne.«

Det var ett porträtt av en flicka, en vacker flicka med stora blå ögon som drömmande tittade på någonting bakom mig. Hon såg sorgsen ut, men samtidigt hoppfull, och i handen höll hon en ros med fem kronblad.

»Jag tycker att hon liknar dig«, sa maestro Lippi och flyttade blicken från henne till mig och tillbaka igen. »Eller så är det kanske du som liknar henne. Det är inte ögonen, och inte håret, men ... någonting annat. Jag vet inte. Vad tycker du?»

»Jag tycker att det är en komplimang jag inte förtjänar. Vem har målat den?»

»Aha!« Maestron lutade sig fram med ett hemlighetsfullt leende. »Jag hittade den när jag tog över ateljén. Den låg gömd inne i väggen i en låda av metall. Det fanns en bok också. En dagbok. Jag tror ...« Redan innan maestro Lippi hade avslutat meningen reste sig håren på mina armar och jag visste exakt vad han skulle säga. »... nej, jag är faktiskt säker på att det var Ambrogio Lorenzetti som gömde lådan. Det var hans dagbok. Och jag tror att han målade tavlan också. Hon har samma namn som du, *Giulietta Tolomei*. Det står skrivet på baksidan.«

Jag stirrade på målningen och kunde knappt tro att detta verkligen var det porträtt jag hade läst om. Det var minst lika fängslande som

jag hade föreställt mig det. »Har du kvar dagboken?»

»Nej. Jag sålde den. Jag berättade om den för en vän, som i sin tur berättade för en av sina vänner och så plötsligt kommer det en man hit och vill köpa den. Han heter professor ... Tolomei.« Maestro Lippi tittade på mig med höjda ögonbryn. »Du är också en Tolomei. Känner du honom? Han är mycket gammal.«

Jag satte mig ner på närmsta stol. Den saknade sits, men det brydde jag mig inte om. »Det var min far. Han översatte dagboken till engelska. Jag håller precis på att läsa den. Den handlar om henne«, sa jag med en nick mot tavlan, »Giulietta Tolomei. Jag är tydligen släkt med henne. Han beskriver hennes ögon i dagboken ... och där är de nu.«

»Jag visste det!« Maestro Lippi svängde runt och tittade uppymt på tavlan. »Ni är släkt!« Han skrattade och vände sig åter om och grep tag om mina axlar. »Jag är så glad att du kom hit.«

»Jag förstår bara inte varför maestro Ambrogio kände sig tvungen att gömma tavlan och dagboken inne i väggen«, sa jag. »Eller så var det kanske inte han som gjorde det, utan någon annan ...«

»Tänk inte så mycket!« förmanade mig maestro Lippi. »Det får man rynkor av.« Han tystnade och tycktes plötsligt gripas av inspiration. »Nästa gång du kommer hit ska jag måla av dig. När kommer du tillbaka? I morgon?»

»Maestro ...« Jag visste att jag måste passa på medan hans tankegångar fortfarande rörde sig i närheten av verkligheten. »Jag tänkte fråga om jag fick stanna här en stund. Över natten.«

Han tittade nyfiket på mig som om det var jag och inte han som visade tecken på galenskap.

Jag kände mig tvungen att förklara. »Det är någon där ute ... jag vet inte vad som pågår. Det är en kille ...« Jag skakade på huvudet. »Jag vet att det låter vansinnigt, men det är någon som följer efter mig och jag vet inte varför.«

»Aha«, sa maestro Lippi. Ytterst försiktigt hängde han tygstycket över porträttet av Giulietta Tolomei och eskorterade mig tillbaka till ateljén. Där placerade han mig på en stol och räckte mig mitt vinglas innan han själv slog sig ner och tittade på mig som ett barn som har blivit lovad en saga. »Det tror jag nog att du gör. Tala nu om för mig varför han följer efter dig.«

Under den följande halvtimmen berättade jag alltihop. Jag hade först inte tänkt göra det, men när jag väl hade börjat kunde jag inte hejda mig. Det var någonting med maestron och hans sätt att se på mig – med ögon som lyste av intresse, en liten nick då och då – som fick mig att känna att han kanske kunde hjälpa mig att hitta den dolda sanningen bakom alltihop. Om det nu fanns någon.

Så jag berättade för honom om mina föräldrar och olyckorna som hade tagit livet av dem, och jag antydde att en man vid namn Luciano Salimbeni kunde ha haft något med det att göra. Sedan beskrev jag min mors skrin med alla papper och maestro Ambrogios dagbok, liksom min kusin Peppos prat om en okänd skatt som kallades Julias ögon. »Har du någonsin hört talas om något sådant?« frågade jag när jag såg maestro Lippi rynka pannan.

I stället för att svara reste han sig och stod stilla ett ögonblick med lyftat huvud, som om han lyssnade efter en röst långt borta. När han sedan gick förstod jag att jag måste hänga med, så jag följde efter honom in i ett annat rum, uppför en trappa och genom ett långt, smalt bibliotek med bågnande bokhyllor från golv till tak. Sedan kunde jag bara stå och titta på medan maestron gick fram och tillbaka på jakt efter en särskild bok – gissade jag – som inte ville låta sig hittas. När han äntligen lyckades slet han ner den från hyllan och höll upp den i triumf. »Jag visste att jag hade sett den någonstans!«

Boken visade sig vara en gammal uppslagsbok om legendariska monster och skatter – för dessa tu hör tydligen samman och kan aldrig skiljas åt – och när maestron började bläddra i den fick jag en skymt av flera illustrationer som hade mer gemensamt med sagor än med verkligheten som den dittills tett sig.

»Där!« Han knackade med fingret på en artikel i boken. »Vad säger du om det?« Han kunde inte vänta tills vi hade kommit ner igen, utan knäppte på en vinglig golvlampa och läste högt på en upprymd blandning av italienska och engelska.

Huvuddragen i texten var att Julias ögon var ett par extremt stora safirer från Etiopien som ursprungligen hade gått under namnet de etiopiska tvillingarna, och som – efter vad det påstods – hade inhandlats av messer Salimbeni i Siena år 1340 som en förlovningspresent till hans blivande brud, Giulietta Tolomei. Senare, efter Giuliettas

tragiska död, hade safirerna använts som ögon på en förgylld staty på hennes grav.

»Hör på det här!« Maestro Lippi lät ett ivrigt finger löpa över baksidan. »Shakespeare kände också till statyn!« Och så läste han följande rader ur slutet av *Romeo och Julia*, som i uppslagsverket citerades både på italienska och engelska:

*Jag reser hennes stod av klara guld.
Så länge som Verona bär sitt namn,
Skall ingen bild ett sådant värde ha
Som bilden av den ömma Julia.*

När maestro Lippi hade läst färdigt visade han mig illustrationen på samma sida och jag kände genast igen den. Det var en staty av en man och en kvinna, och mannen stod på knä med kvinnan i sin famn. Med undantag för ett par detaljer var det exakt samma staty som min mor hade försökt avbilda minst tjugo gånger i den anteckningsbok jag hade hittat i hennes skrin.

»Herrejösses!« Jag böjde mig fram över bilden. »Står det något om var hennes grav ligger?«

»Vems grav?«

»Julias, eller Giuliettas, menar jag.« Jag pekade på texten han nyss hade läst för mig. »Det står att en förgylld staty restes vid hennes grav ... men det står inte var själva graven låg.«

Maestro Lippi slog hastigt igen boken och sköt på måfå in den i hyllan. »Varför vill du veta det?« frågade han plötsligt i en stridslysten ton. »Så att du kan ta hennes ögon? Om hon inte har några ögon, hur ska hon då kunna känna igen sin Romeo när han kommer för att väcka henne?«

»Jag skulle aldrig ta hennes ögon!« protesterade jag. »Jag vill bara ... se dem.«

»I så fall«, sa maestron och släckte den ostadiga lampan, »tror jag att du får prata med Romeo. Jag vet inte vem som annars skulle kunna hitta den. Men var försiktig. Det finns många spöken här och alla är inte lika snälla som jag.« Han böjde sig fram i mörkret, och med en min av barnslig förtjusning väste han fånigt: »'Måtte hin besitta de båda släkterna!«

»Mycket effektivt!«, sa jag. »Tack ska du ha.«

Han skrattade hjärtligt och slog sig för knäna. »Kom igen! Var inte en sådan liten *pollo*! Jag retas ju bara!«

Väl nere igen och flera glas vin senare lyckades jag åter styra in samtalen på Julias ögon. »Vad menade du egentligen när du sa att *Romeo* vet var hennes grav finns?«

»Gör han?« Maestro Lippi såg förvirrad ut. »Det är jag inte säker på. Men jag tycker att du borde fråga honom. Han vet mer om det här än jag. Han är ung. Jag har gått och blivit glömsk på sista tiden.«

Jag försökte le. »Du pratar om honom som om han fortfarande levde.«

Maestron ryckte på axlarna. »Han kommer och går. Det är alltid sent på natten ... som han kommer och sätter sig här och tittar på henne.« Han nickade in mot förrådsrummet där Giulietta hängde. »Jag tror att han älskar henne än. Det är därför jag låter dörren stå öppen.«

»Allvarligt talat«, sa jag och tog hans hand. »Romeo finns inte. Inte nu längre. Eller hur?«

Maestron blängde på mig och såg nästan förnärmad ut. »*Du* finns! Varför skulle inte *han* finnas?« Han rynkade pannan. »Vad då? Tror du att han är ett spöke, han också? Jaha. Tja, det vet man ju aldrig, förstås, men jag tror inte det. Jag tror att han är verklig.« Han vägde tyst det ena mot det andra en kort stund, och sedan sa han, mycket bestämt: »Han dricker vin. Spöken dricker inte vin. Det kräver övning och de gillar inte att öva sig på saker. De är väldigt tråkigt sällskap. Jag föredrar folk som du. Du är rolig. Här, drick lite mer«, sa han och fyllde på mitt glas än en gång.

»Jaha«, sa jag och tog lydigt en stor klunk, »så om jag skulle vilja ställa några frågor till denne *Romeo* ... hur skulle det gå till? Var hittar jag honom?«

»Hm«, sa maestron begrundande, »jag är rädd att du får vänta tills han hittar dig.« När han såg min besvikna min lutade han sig fram över bordet och granskade mitt ansikte mycket noga. »Fast å andra sidan«, tillade han, »tror jag att han kanske redan har hittat dig. Ja. Det har han nog. Det kan jag se i dina ögon.«

[III.IV]

*På kärleks vingar flög jag över muren,
Ty intet bålverk stänger kärlek ut*

Siena A. D. 1340

ROMEO DROG BRYNET över klingan med långa, omsorgsfulla tag. Det var en tid sedan han hade haft anledning att använda sitt svärd, och rostfläckarna måste slipas bort innan han kunde olja in det. I vanliga fall föredrog han dolken för uppdrag av den här typen, men dolken hade blivit kvar i ryggen på en stråtrövare och i ett sällsynt anfall av förströddhet hade han glömt att ta den med sig därifrån. Dessutom kunde man knappast hugga Salimbeni i ryggen som om han vore en simpel bandit, nej, det måste ske genom en duell.

Det var något nytt för Romeo att inlåta sig med en kvinna och sedan tvivla på om han gjort rätt. Men å andra sidan hade ingen kvinna bett honom att mörda förut. Han kom att tänka på samtalet han haft med maestro Ambrogio den där ödesdigra natten för två veckor sedan, då han hade sagt åt målaren att han hade en fin näsa för kvinnor som inte begärde mer än han var villig att ge, och att han – till skillnad från sina vänner – inte var en sådan som gnällde och slank undan som en hund så fort en kvinna bad honom om något. Var det fortfarande sant? Var han verkligen beredd att närma sig Salimbeni med svärdet i hand och med största sannolikhet själv möta döden innan han ens hunnit utkräva sin belöning eller ens fått chansen att än en gång se in i Giuliettas himmelska ögon?

Med en djup suck vände han på svärdet och tog itu med den andra sidan. Hans kusiner undrade säkerligen var han höll hus och varför han inte kom ut för att rumla runt med dem, och hans far, comandante

Marescotti, hade kommit och knackat på åtminstone två gånger, inte med frågor, men med erbjudande om att de skulle träna bågskytte tillsammans. Ännu en sömnlös natt hade kommit och gått och den barmhärtiga månen hade än en gång jagats undan av den skoningslösa solen. Och Romeo satt kvar vid bordet och undrade om detta var dagen då det skulle ske.

Just då hörde han ett buller från trappan utanför, följt av en nervös knackning på dörren.

»Nej tack!« grymtade han som upprepade gånger förut. »Jag är inte hungrig!«

»Messer Romeo? Ni har besök!«

Då reste sig Romeo äntligen. Muskelnarna värkte efter många sömnlösa timmar på samma stol. »Vem är det?«

Det hördes ett mummel på andra sidan dörren. Sedan ropade rösten: »En broder Lorenzo och en broder Bernardo. De säger att de har viktiga nyheter och ber om en enskild audiens.«

När Romeo hörde broder Lorenzos namn nämnas – den man som varit Giuliettas resällskap, om han inte tog alldeles fel – låste han upp dörren. I galleriet utanför stod en tjänare och två munkar i kåpor, och på innergården nedanför stod flera andra tjänare och sträckte på sig för att försöka se vilka det var som äntligen hade lyckats få unge herrn att öppna sin dörr.

»Skynda er in!« Han föste in de båda munkarna. »Och Stefano«, tillade han och spände ögonen i tjänaren, »inte ett ord om det här till min far!«

De två munkarna trädde in i rummet med något dröjande steg. Morgonsolens strålar föll genom den öppna balkongdörren in över Romeos bäddade säng, och en tallrik stekt fisk stod orörd bredvid svärdet på bordet.

»Förlåt att vi tränger oss på så här dags«, sa broder Lorenzo och kastade en blick på dörren för att se efter att den var ordentligt stängd. »Men vi kunde inte vänta ...«

Längre kom han inte förrän hans följeslagare steg fram och sköt bak huvan på kåpan så att den mest intrikata håruppsättning blev synlig. Det var ingen munk som hade följt med broder Lorenzo till Palazzo Marescotti denna morgon, utan Giulietta själv, som trots

förklädnaden var vackrare än någonsin, med kinder som glödde av upphetsning.

»Du har väl inte ... utfört dådet än?« sa hon.

Trots att Romeo var hänförd över att se henne vände han nu generad bort blicken. »Det har jag inte.«

»O, lovad vare Herren!« Lättad knäppte hon händerna. »För jag har kommit för att be om ursäkt och be dig glömma att jag någonsin bad dig att göra något så fasansfullt.«

Romeo kände plötsligt hoppets gnista tändas i sitt bröst. »Vill du inte längre se honom död?«

Giulietta mörknade i synen. »Jag önskar livet ur honom med varje hjärtslag. Men inte på din bekostnad. Jag var mycket självisk och dum som tog dig som gisslan i min sorg. Kan du förlåta mig?« Hon såg honom djupt i ögonen, och när han inte genast svarade började hennes underläpp darra. »Förlåt mig. Jag ber dig.«

Nu log Romeo för första gången på flera dagar. »Nej.«

»Nej?« Hennes blå ögon mörknade nästan till svart och hon tog ett steg bakåt. »Det är mycket ovänligt av dig!«

»Nej«, upprepade Romeo retfullt, »jag tänker inte förlåta dig, för du lovade mig en stor belöning och nu bryter du ditt löfte.«

Giulietta drog efter andan. »Det gör jag inte! Jag räddar ditt liv!«

»Åh! Nu förolämpar du mig också!« Romeo tryckte en knytnäve mot hjärtat. »Att påstå att jag inte skulle överleva en sådan duell – kvinna! Du leker med min heder som en katt med en mus! Ytterligare ett bett, så kommer den att halta iväg och gömma sig!«

»Du, din ...« Giuliettas ögon smalnade mistänksamt. »Det är du som leker med mig! Jag sa inte att du skulle dö för Salimbenis hand, som du mycket väl vet, men jag tror inte att de skulle låta dig gå ostraffad efter en sådan gärning. Och det«, sa hon och vände bort blicken, fortfarande arg, »skulle väl vara synd, antar jag.«

Romeo granskade hennes avvisande profil med stort intresse. När han såg att hon tänkte fortsätta envisas vände han sig mot broder Lorenzo. »Får jag be dig att lämna oss i fred en stund?«

Det syntes tydligt att broder Lorenzo inte var särskilt hågad att gå honom till mötes, men eftersom Giulietta inte hade några invändningar kunde han knappast vägra. Så han nickade och drog sig till-

baka till balkongen där han pliktskyldigast ställde sig med ryggen mot dem.

»Säg mig«, sa Romeo med så låg röst att bara Giulietta kunde urskilja orden, »varför skulle det vara så synd om jag dog?«

Hon drog djupt efter andan och sa ilsket: »Du räddade mitt liv.«

»Och allt jag i gengäld bad om var att få vara din riddare.«

»Vad ska man med en riddare till om han saknar huvud?«

Romeo log och gick närmare. »Jag kan lova dig att så länge du finns i min närhet har sådana farhågor ingen grund.«

»Har jag ditt ord?« Giulietta såg honom rakt i ögonen. »Lovar du att du inte tänker utmana Salimbeni?«

»Nu tycks det som om du ber mig om en andra tjänst«, påpekade Romeo, som njöt i fulla drag av deras ordväxling. »Och den är långt mer krävande än den första. Men jag ska vara generös och säga att mitt pris fortfarande är detsamma.«

Hon tappade hakan. »Ditt pris?«

»Eller min belöning, eller vad du nu vill kalla det. Det är oförändrat.«

»Din usling!« väste Giulietta och försökte undertrycka ett leende. »Jag kommer hit för att lösa dig från ett dödligt löfte, och ändå är du fast besluten att stjäla min oskuld?«

Romeo flinade. »Inte skulle en kyss fresta på din oskuld?«

Hon sträckte på nacken och försökte stålsätta sig mot hans charm. »Det beror på vem som kysser mig. Jag misstänker starkt att en kyss från dig omedelbart skulle utplåna sexton års besparingar.«

»Vad ska man med besparingar till om man aldrig får använda dem?«

Just när Romeo trodde att han hade henne på kroken hördes en högljudd hostning från balkongen och Giulietta drog sig undan. »Tålamod, Lorenzo!« sa hon strängt. »Vi ska ge oss av snart nog.«

»Din faster lär snart börja undra vad det är för bikt som tar så lång tid«, påpekade munken.

»Ett ögonblick bara!« Giulietta vände sig åter mot Romeo med ögon fulla av besvikelse. »Jag måste gå.«

»Bikta dig för mig«, viskade Romeo och tog hennes händer i sina, »så ska jag ge dig en välsignelse som varar för evigt.«

»Kanten på din bågare är insmord med honung«, svarade Giulietta och lät honom dra henne intill sig igen. »Jag undrar vad den innehåller för förfärligt gift?«

»Om det är gift kommer det att döda oss båda.«

»Kära nån ... du måste verkligen tycka om mig om du hellre går i döden med mig än lever med en annan kvinna.«

»Det verkar så.« Han slöt henne i sin famn. »Kyss mig, annars kommer jag helt säkert att dö.«

»Igen? För att ha dömts till döden två gånger är du synnerligen levande!«

Åter hördes ett ljud från balkongen, men den här gången stannade Giulietta kvar där hon var. »Tålmod, Lorenzo! Jag ber dig!«

»Kanhända har mitt gift«, sa Romeo, vände hennes ansikte mot sitt och höll kvar det där, »förlorat sin kraft.«

»Nu måste jag verkligen ...«

Som en fågel slår ner på sitt byte och sveper det markbundna kräket med sig upp till himlen, så stal Romeo hennes läppar innan de flydde honom på nytt. Någonstans mellan änglar och demoner upphörde hans rov att kämpa emot, och han sträckte ut sina vingar och lät vinden bära dem högt, högt över jorden, ända tills rovdjuret självt hade förlorat varje hopp om att någonsin återvända hem.

Under denna enda omfamning blev Romeo varse en känsla av visshet som han inte hade trott vara möjlig för någon, inte ens de dygdiga. Vad än hans avsikter hade varit när han först fick veta att flickan i kistan var vid liv – och de framstod i dunkel dager även för honom själv – visste han nu att de ord han sagt till maestro Ambrogio hade varit profetiska. När han hade Giulietta i sina armar upphörde alla andra kvinnor, såväl förr, nu, som i framtiden, att existera.

När Giulietta återvände till Palazzo Tolomei senare på förmiddagen möttes hon av en högst obehaglig skur av frågor och anklagelser, pepprad med kommentarer om hennes lantliga later. »Det kanske är gängse bland bönder«, fnös hennes faster och tog henne i armen och drog iväg med henne, »men här i staden springer inte anständiga, ogifta kvinnor iväg och biktar sig för att komma tillbaka flera timmar senare med eld i blicken och ...« Monna Antonia nagelför Giulietta

på jakt efter fler tecken på dåligt uppförande »... och håret i oordning. Från och med nu blir det inga fler utflykter, och om du absolut måste tala med din käre broder Lorenzo får du göra det under detta tak. Jag tolererar inte längre att du flänger omkring och utsätter dig för varenda skvallerkärning och våldtäktsman i staden!« avslutade hon när hon dragit sin mans brorsdotter med sig uppför trappan och gett henne en sista knuff in i sovrummet.

»Åh, Lorenzo!« ropade Giulietta när munken äntligen kom för att hälsa på i hennes förgyllda fängelse, »jag får inte gå ut! Jag tror jag blir galen! Åh!« Hon gick fram och tillbaka i sin kammare och slet sitt hår. »Vad ska han tro om mig? Jag sa att vi skulle träffas, jag lovade!«

»Lugna dig, min kära«, sa broder Lorenzo och försökte få henne att sätta sig på en stol. »Den unge herrn i fråga känner till din belägenhet och det har snarare stärkt hans känslor för dig. Han bad mig hälsa ...«

»Har du talat med honom?« Giulietta grep tag om munkens axlar. »Åh, välsignade, välsignade Lorenzo! Vad sa han? Berätta, fort!«

»Han sa att jag skulle ge dig detta brev.« Munken stack in handen under kåpan och drog fram en pergamentrulle förseglad med sigilllack. »Här, ta det. Det är till dig.«

Giulietta tog vördnadsfullt emot brevet och höll det en stund i händerna innan hon bröt örnsigillet. Med stora ögon rullade hon upp skrivelsen och tittade på det kompakta mönstret av brunt bläck. »Så vackert! Jag har aldrig sett något så elegant i hela mitt liv.« Hon vände ryggen åt broder Lorenzo och stod en stund helt upptagen av sin skatt. »Han är poet! Så vackert han skriver! Vilken konst, vilken ... fulländning. Han måste ha arbetat hela natten.«

»Jag skulle tro att han har arbetat i flera nätter«, sa broder Lorenzo med ett uns sarkasm i rösten. »Det har gått åt mycket pergament och många gåspennor i arbetet med detta brev, det kan jag försäkra dig.«

»Men det här förstår jag inte«, sa Giulietta och svängde runt för att visa honom ett stycke i brevet. »Varför säger han att mina ögon inte hör hemma i mitt huvud, utan på natthimlen? Jag förmodar att det skulle kunna ses som en komplimang, men nog borde det räcka att säga att mina ögon har en himmelsk prägel? Jag kan inte följa hans resonemang.«

»Det är inget resonemang«, påpekade broder Lorenzo och tog brevet ur hennes hand, »det är poesi och därmed irrationellt. Dess syfte är inte att övertyga, utan att behaga. Jag gissar att du är behagad?«

Hon drog efter andan. »Naturligtvis är jag det!«

»I så fall har brevet tjänat sitt syfte«, sa munken syrligt. »Och nu föreslår jag att vi glömmer det.«

»Vänta!« Giulietta slet åt sig brevet innan han hann bära hand på det. »Jag måste skriva ett svar.«

»Det«, påpekade munken, »blir en aning komplicerat med tanke på att du varken har penna eller bläck eller pergament. Eller hur?«

»Ja«, sa Giulietta utan att se det minsta nedslagen ut, »men allt det där kommer du att skaffa åt mig. I hemlighet. Jag hade ändå tänkt be dig om det, så att jag äntligen kan skriva till min stackars syster ...« Hon tittade ivrigt på broder Lorenzo i tron att han genast skulle ställa sig i givakt, redo att utföra hennes order. När hon i stället såg honom misslynt rynka pannan slog hon ut med händerna. »Vad är det nu då?«

»Jag ställer mig inte bakom denna strävan«, muttrade han och skakade på huvudet. »En ogift dam bör inte svara på ett brev som sänts i hemlighet. Särskilt inte ...«

»Men det bör en gift?«

»... *särskilt* inte med tanke på avsändaren. Som din gamle förtrogne vän måste jag varna dig för sådana som Romeo Marescotti, och ... vänta!« Broder Lorenzo höll upp ena handflatan för att inte Giulietta skulle avbryta. »Ja, jag håller med. Han äger en viss charm, men i Guds ögon är han helt säkert vederstygglig.«

Giulietta suckade. »Han är inte vederstygglig. Du är bara avundsjuk.«

»Avundsjuk?« Munken fnös. »Jag fäster ingen vikt vid utseende, ty det hör endast kroppen till och lever bara mellan vaggan och graven. Vad jag menade var att hans *själ* är vederstygglig.«

»Hur kan du säga så om den man som räddade våra liv!« utropade Giulietta. »En man som du aldrig förut hade träffat. En man som du inte vet någonting om.«

Broder Lorenzo höll upp ett varnande finger. »Jag vet tillräckligt för att förutse hans öde. Det finns vissa växter och varelser i denna

värld som inte tjänar något annat syfte än att skänka smärta och förtvivlan åt allt som kommer i deras väg. Se på dig! Du lider redan av denna bekantskap.«

»Nog måste ...« Giulietta försökte göra rösten stadig. »Nog måste hans goda gärningar mot oss ha utplånat alla hans tidigare eventuella laster?« När hon såg att munken fortfarande var avogt inställd tillade hon mycket stillsamt: »Inte skulle himlen ha valt att använda Romeo till vår räddning om inte Gud själv hade önskat hans frälsning?«

Broder Lorenzo höll upp ett varnande finger. »Gud är ett himmelskt väsen och har som sådant inga önskningar.«

»Nej, men det har jag. Jag önskar vara lycklig.« Giulietta tryckte brevet till sitt hjärta. »Jag vet vad du tänker. Du vill skydda mig, som den förtrogne gamle vän du är. Och du tror att Romeo kommer att orsaka mig smärta. Du tror att stor kärlek bär på ett frö till stor sorg. Kanske har du rätt. Kanske är det vist att försmå det ena för att undvika det andra, men jag skulle hellre få ögonen utbrända än att ha fötts helt utan.«

Det skulle gå många veckor och många brev innan Giulietta och Romeo möttes igen. Under tiden steg tonen i deras korrespondens i ett lidelsefullt crescendo som – trots broder Lorenzos ihärdiga ansträngningar att lägga band på deras känslor – kulminerade i en ömsesidig förklaring om evig kärlek.

Den enda person utom munken som kände till Giuliettas kärlek var hennes tvillingsyster Giannozza, det enda syskon Giulietta hade kvar i världen efter Salimbenis attack på hennes hem. Giannozza hade gift sig året innan och flyttat till sin makes egendom i söder, men de två flickorna hade alltid stått varandra nära och höll fortfarande kontakten genom intensiv brevväxling. Det var ovanligt för unga flickor att kunna läsa och skriva, men deras far hade varit en ovanlig man, som hatade bokföring och gärna överlämnade sådana inomhussysslor åt hustrun och döttrarna, som ändå inte tycktes ha så mycket för sig.

Hur ofta de än skrev till varandra anlände Giannozzas brev med högst ojämna mellanrum, och Giulietta misstänkte att hennes egna brev som färdades i andra riktningen kom fram precis lika sent, om de över huvud taget gjorde det. Sedan hon kom till Siena hade hon

faktiskt inte fått ett enda meddelande från Giannozza, trots att hon själv hade skickat flera rapporter om den fasansfulla attacken på deras hem och sin egen olyckliga flykt till, och senare fångenskap i, deras farbrors hem, Palazzo Tolomei.

Även om hon litade på att broder Lorenzo i största hemlighet förde ut hennes brev ur huset visste Giulietta att munken inte hade någon kontroll över deras öde sedan de hamnat i främlingars händer. Hon hade inte råd att betala för deras överlämnande, utan var beroende av vänligheten och samvetsgrannheten hos resande som skulle åt hennes systers håll. Och nu när hon satt i husarrest fanns det alltid en risk att någon skulle stoppa broder Lorenzo på hans väg in eller ut och kräva att han tömde sina fickor.

Medveten om riskerna började hon gömma sina brev till Giannozza under en golvplanka i stället för att genast skicka iväg dem. Det var nog att hon bad broder Lorenzo att överlämna kärleksbrevet till Romeo; att dessutom begära att han skulle förmedla ännu fler rapporter om hennes skamlösa förehavanden vore grymt. Så kom det sig att de alla hamnade under golvet – dessa svärmiska skildringar av hennes hemliga möten med Romeo – i väntan på den dag då hon skulle kunna betala en budbärare för att överlämna dem allihop på en gång. Eller den dag då hon skulle kasta dem allihop på elden.

När det gällde breven till Romeo fick hon glödheta svar på vartenda ett. När hon talade i hundratal svarade han i tusental, och när hon sa att hon tyckte om, sa han att han älskade. Hon var djärv och kallade honom eld, men han var djärvare ändå och kallade henne sol; hon vågade föreställa sig dem tillsammans på ett dansgolv, men han kunde inte tänka på något annat än att få vara tillsammans med henne på tu man hand ...

När denna eldfångda kärlek väl hade förklarats fanns det bara två vägar den kunde ta, varav den ena ledde till fullbordan och den andra till besvikelse. Att stå stilla var omöjligt. Så en söndagsmorgon, när Giulietta och hennes kusiner fick gå och bikta sig i San Cristoforo efter mässan, steg hon in i biktstolen för att snart upptäcka att det inte var någon präst på andra sidan skiljeväggen.

»Förlåt mig, fader, för jag har syndat«, började hon undergivet och väntade sig att prästen skulle uppmana henne att precisera sig.

I stället hördes en underlig röst som viskade: »Hur kan kärlek vara

en synd? Om Gud inte ville att vi skulle älska, varför skapade han då en sådan skönhet som din?»

Giulietta flämtade till av förvåning och rädsla. »Romeo?» Hon gick ner på knä och försökte få sin misstanke bekräftad genom filigransarbetet. Och verkligen, där på andra sidan gallret anade hon konturerna av ett leende som var allt annat än prästerligt. »Hur vågar du komma hit? Min faster är bara tre meter härifrån!»

»Mer fara vilar i din ljuva röst«, klagade Romeo, »än hos tjugo sådana fastrar. Jag ber dig, tala igen och sänd mig ännu djupare ner i fördärvet.« Han pressade handflatan mot gallret och önskade att Giulietta skulle göra detsamma. Det gjorde hon, och trots att de inte vidrörde varandra kände hon värmen från hans hand mot sin.

»Vad jag önskar att vi vore enkla bönder«, viskade hon, »som kunde träffas när vi ville.«

»Och vad skulle vi göra när vi träffades, vi enkla bönder?» ville Romeo veta.

Giulietta var tacksam för att han inte kunde se henne rodna. »Vi skulle inte ha något galler mellan oss.«

»Det skulle väl vara en liten förbättring, antar jag«, sa Romeo.

»Du«, fortsatte Giulietta och smög in en fingerspets genom filigransarbetet, »skulle säkerligen tala på rimmad vers som män gör när de försöker förföra motsträviga jungfrur. Ju motsträvigare jungfru, desto finare poesi.«

Romeo svalde skrattet så gott det gick. »För det första har jag aldrig hört en enkel bonde säga ett enda ord på vers. För det andra undrar jag hur fin poesi jag skulle behöva ta till. Inte så särskilt avancerad, tänker jag, med tanke på jungfrun.«

Hon drog efter andan. »Din skurk! Jag blir tvungen att motbevisa dig genom att vara mycket sedesam och vägra ta emot dina kyssar.«

»Det är lätt att säga med en vägg mellan oss«, retades han.

De stod tysta en stund och försökte nå varandra mellan spjalorna.

»Åh, Romeo«, suckade Giulietta plötsligt sorgsen, »är det så här vår kärlek måste se ut? Som en hemlighet i ett mörkt rum, medan livet pågår i världen utanför?»

»Inte länge till, om jag får råda.« Romeo slöt ögonen och låtsades att väggen var Giuliettas panna mot hans. »Jag ville träffa dig idag

för att tala om att jag tänker be min far att ge sin välsignelse åt vårt giftermål och så snart som möjligt besöka din farbror för att lägga fram förslaget.«

»Vill du ... gifta dig med mig?« Hon var inte säker på att hon hade förstått rätt. Han hade inte lagt fram det som en fråga, utan snarare som ett faktum. Men det var kanske så det gick till här i Siena.

»Mindre nöjer jag mig inte med«, kved han. »Jag måste ha dig hel och hållen, vid mitt bord och i min säng, annars kommer jag att tyna bort som en svältande fånge. Så ligger det till; du får ursäkta bristen på poesi.«

När det för en stund inte hördes något annat än tystnad på andra sidan väggen började Romeo frukta att han hade förolämpat henne. Han förbannade redan sin rättframhet när Giulietta åter tog till orda och jagade bort hans lilla fladdrande rädsla med hotet om en mycket större best. »Om det är en hustru du söker är det Tolomei du måste uppvakta.«

»Hur mycket jag än respekterar din farbror, så är det dig och inte honom jag hoppas få bära till min kammare.«

Nu äntligen fnittrade hon, men det var ett snabbt övergående nöje. »Han är en man med höga ambitioner. Se till att din far tar med sig en lång stamtavla när han kommer.«

Romeo flämtade till åt det han uppfattade som en förolämpning. »Medan min släkt gick i plymförsedda hjälmar och tjänade kejsarna gick din farbror Tolomei omkring i björnskinns och matade sina grisar med mäsik!« När Romeo insåg hur barnslig han var fortsatte han i lugnare ton: »Tolomei kommer inte att neka min far. Mellan våra två släkter har det alltid rått fred.«

»Jag önskar att det vore en strid ström av blod!« suckade Giulietta. »Förstår du inte? Om det redan råder fred mellan våra hus, vad finns det då att tjäna på vår förening?«

Han vägrade förstå henne. »Alla fäder vill sina barn väl.«

»Och det är därför de ger oss besk medicin och får oss att gråta.«

»Jag är arton. Min far behandlar mig som en jämlike.«

»En gammal man, alltså. Varför har du inte gift dig än? Eller har du redan begravt din första brud?«

»Min far tror inte på småflickor som mödrar.«

Hennes blyga leende, knappt synligt genom gallret, var härligt att se efter all denna plåga. »Tror han på gamla ungmör då?»

»Du kan inte vara sexton fyllda.»

»Nätt och jämnt. Men vem räknar kronbladen på en vissnande ros?»

»När vi är gifta«, viskade Romeo och kysste hennes fingertoppar så gott det gick, »ska jag vattna dig och lägga dig på min säng och räkna dem alla.»

Hon försökte se bister ut. »Men taggarna då? Jag kanske sticker dig och förstör sällheten för dig.»

»Tro mig, njutningen kommer att överträffa smärtan flera gånger om.»

Och så fortsatte de att gnabbas tills någon otåligt knackade på biktstolens vägg. »Giulietta!« väste monna Antonia och fick sin makes brorsdotter att hoppa högt av förskräckelse. »Nu kan du inte ha mycket kvar att bekänna. Skynda dig, för vi ska gå!»

När de i all hast men i poetiska ordalag tog farväl upprepade Romeo sin plan om giftermål, men Giulietta vågade inte tro honom. Hon hade sett sin syster Giannozza giftas bort med en man som borde ha skaffat sig en kista i stället för en fru, och hon visste mycket väl att äktenskap inte var något som unga älskande kunde planera på egen hand. Äktenskapet var först och främst en fråga om politik och arv och hade ingenting med brudens och brudgummens önskningar att göra men allt med deras föräldrars ambitioner. Kärleken var – enligt Giannozza, vars första brev som gift kvinna hade fått Giulietta att gråta – något som alltid kom senare, och med någon annan.

Det var inte ofta comandante Marescotti var nöjd med sin förstfödde. För det mesta tvingades han påminna sig om att tiden var det enda bote-medel som fanns för ungdomen, liksom för de flesta andra sjukdomar. Antingen dog patienten eller också gick åkomman så småningom över, och det enda de visa hade att lita till var sitt tålmod. Dessvärre var det inte en dygd comandante Marescotti ägde i överflöd. Därför hade hans fadershjärta utvecklats till en månghövdad drake som vaktade en grotta full av vända och vrede, alltid vaksam men sällan framgångsrik.

Den här dagen var inget undantag.

»Romeo!« sa han och sänkte sitt armborst efter det sämsta skottet hittills denna morgon. »Jag vill inte höra ett ord till. Jag är Marescotti. I många år styrdes Siena från detta hus. Krig planerades i detta atrium. Segern vid Montaperti utropades från detta torn! Dessa murar talar för sig själva!«

Comandante Marescotti stod på sin innergård, lika högre som hade han stått inför sin armé, och blängde på den nya fresken och dess arbetande, gnolande skapare, maestro Ambrogio. Han hade fortfarande inte förstått storheten vare sig i den förra eller den senare. Visst, den färgsprakande stridsscenen gav lite värme åt det nakna rummet och medlemmarna av familjen Marescotti såg mycket stiliga och ärbara ut där de satt. Men varför skulle det ta så förbannat lång tid att göra klart den?

»Men far!«

»Inte ett ord till!« Den här gången höjde comandante Marescotti rösten. »Jag tänker inte beblanda mig med folk av den sorten! Kan du inte glädjas åt att vi har levt i fred i så många år, medan alla dessa giriga nykomlingar, Tolomei, Salimbeni och Malavolti, har slaktat varandra på gatorna? Vill du släppa in deras ondska i vårt hus? Vill du att dina bröder och kusiner ska bli mördade i sina vaggor?«

Maestro Ambrogio kunde inte låta bli att kika tvärs över gården på comandanten, som så sällan visade några känslor. Romeos far var fortfarande längre än sin son – även om han mest hade sin hållning att tacka för det – och han var en av de mest beundransvärda män maestron hade porträtterat. Varken ansiktet eller figuren bar spår av några excesser, för detta var en man som bara åt så mycket hans kropp behövde för att hålla sig i form och sov så länge den behövde vila. Hans son Romeo, däremot, åt och drack så mycket han hade lust till och förvandlade gärna natt till dag med sina eskapader och dag till natt med sömn då det var tid att vaka.

Detta oaktat var de så lika varandra att se på – lika starka och obändiga båda två – och trots Romeos vana att bryta mot husets regler var det inte ofta man såg dem inbegripna i en verbal duell av det här slaget.

»Men far!« sa Romeo igen, och även den här gången blev han ignorerad.

»Och för vad? För en kvinnas skull!« Comandante Marescotti

skulle ha himlat med ögonen, men han behövde dem för att ta sikte. Den här gången tog pilen rakt i halmdockans hjärta. »Vem som helst, en kvinna i mängden, när det finns en hel stad med kvinnor att välja på. Som om du inte visste det!«

»Hon är inte vem som helst«, invände Romeo lugnt. »Hon är min.«

Det blev ett ögonblicks tystnad under vilken ytterligare två pilar i snabb följd träffade målet så att halmdockan ystert måste dansa i sitt rep som en man vid sin egen hängning. Slutligen drog comandante Marescotti djupt efter andan och tog på nytt till orda, nu med lugnare röst, ett förnuftsosvikliga käril. »Kanske det, men din dam har en dåre till farbror.«

»En mäktig dåre.«

»Om en man inte föds till dåre får han sannerligen hjälp på vägen av smicker och politik.«

»Jag har hört att han är mycket generös mot sin familj.«

»Har han någon kvar?«

Romeo skrattade, väl medveten om att hans fars syfte inte hade varit att roa. »Några måste han väl ha nu när det har varit fred i två år.«

»Kallar du detta för fred?« Comandante Marescotti hade varit med förr, och fåfänga löften tröttade honom mer än rena lögner. »När Salimbeni gelikar åter börjar anfalla Tolomeis slott och råna kyrkans folk på landsvägen, då börjar även denna fred gå mot sitt slut, sanna mina ord.«

»Varför då inte ingå ett förbund redan nu«, envisades Romeo, »med Tolomei?«

»Och göra Salimbeni till min fiende?« Comandante Marescotti tittrade på sin son genom smala springor till ögon. »Om du hade insupit lika mycket underrättelser som vin och kvinnor ute i staden, min son, skulle du veta att Salimbeni mobiliserar. Hans syfte är inte enbart att krossa Tolomei och lägga under sig alla banker, utan också att belägra staden från sina fästen på landsbygden och, om jag inte tar miste, gripa makten över hela vår republik.« Comandanten rynkade pannan och började stega av och an. »Jag känner den mannen, Romeo, jag har sett honom i ögonen och jag har valt att stänga mina öron och min dörr för hans ärelystnad. Jag vet inte vilka som kommer att få det värst,

hans vänner eller hans fiender, och därför har vår familj svurit att inte vara någotdera. En dag, kanske snart, kommer Salimbeni att göra ett vanvettigt försök att kullkasta lagen. Då kommer rännstenarna att flöda av blod. Utländska soldater kommer att tas hit, och män kommer att sitta i sina torn i väntan på en knackning på dörren och ångra de förbund de har ingått. Jag ämnar inte vara en av dem.«

»Vem har sagt att allt detta elände inte kan undvikas?« sa Romeo enträget. »Om vi slog ihop våra styrkor med Tolomeis skulle även andra adelsfamiljer följa örnens baner och Salimbeni skulle snart tappa mark. Vi skulle kunna slå ned stråtrövarna tillsammans och göra vägarna säkra igen, och med hans pengar och din värdighet kunde vi åstadkomma storverk. Det nya tornet på Campo kunde stå klart om några månader. Den nya katedralen kunde byggas på några år. Och familjen Marescottis framsynthet skulle prisas i alla människors böner.«

»En man bör undvika böner tills han är död«, sa comandante Marescotti och spände armborstet. Pilen gick rakt genom dockans huvud och landade i en kruka med rosmarin. »Då kan han göra vad han vill. De levande, min son, bör eftersträva sann ära och inte smicker. Den sanna äran är en sak mellan dig och Gud. Smicker är de själlösas föda. Inombords kan du glädjas åt att du räddade den där flickans liv, men du ska inte söka erkänsla eller belöning från andra. Högmöd är inte en egenskap som anstår en ädling.«

»Jag vill inte ha någon belöning«, sa Romeo och fick en pojkaktig envishet i sitt vuxna ansikte. »Jag vill bara ha *henne*. Jag bryr mig inte om vad folk vet eller tror. Om du inte ställer dig bakom min avsikt att äkta henne ...«

Comandante Marescotti höjde en behandskad hand för att hindra sin son från att uttala ord som inte kunde göras osagda när de väl lämnat hans mun. »Håll mig inte med mått och steg som skulle skada dig själv mer än mig. Och låt mig slippa se dig uppföra dig så här, som en valp, annars tänker jag förbjuda dig att delta i palion. Även vuxna lekar – nej, i synnerhet lekarna – kräver ett vuxet sinne. Detsamma gäller äktenskapet. Jag har aldrig lovat bort dig till någon ...«

»Och för det älskar jag min far!«

»... för jag såg redan tidigt hurdan du skulle bli. Hade jag varit en

ond man, med en fiende som stod på tur för bestraffning, hade jag kunnat stjäla hans enda dotter och låta dig göra maskars föda av hennes hjärta. Men en sådan man är inte jag. Jag har med stort tålamod väntat på att du skulle lägga bort ditt flyktiga sinnelag och nöja dig med en erövring i taget.«

Romeo såg modstulen ut. Men kärleksdrycken smakade fortfarande sött på hans tunga och leendet gick snart inte att hejda. Hans glädje slet sig lös likt ett föl och galopperade tvärs över hans ansikte på ostadiga ben. »Men far, det har jag redan gjort!« löd hans muntrasvar. »Trofasthet är min sanna natur! Aldrig mer i hela mitt liv ska jag se åt en annan kvinna, eller, jo, jag ska se på dem, men de ska vara som stolar eller bord för mig. Inte så att jag tänker slå mig ner, förstås, eller äta på dem, men i den meningen att de bara är möbler. Eller så borde jag kanske säga att de är som månen jämte henne, som är solen ...«

»Jämför henne inte med solen«, sa comandante Marescotti varnande och gick fram till halmdockan för att hämta sina pilar. »Du har alltid föredragit månens sällskap.«

»Det var för att jag levde i en evig natt! Månen må vara härskare över den stackare som aldrig skådat solen. Men dagen har grytt, far, med äktenskapets gyllenröda skimmer, och det är min själs första morgon!«

»Men solen drar sig varje kväll tillbaka«, resonerade comandante Marescotti.

»Och det ska jag också göra!« Romeo hade en bunt pilar i handen som han tryckte mot sitt bröst. »Och överlåta mörkret åt ugglor och näktergalar. Jag ska idogt omfamna de ljusa timmarna och ej längre förjaga den stärkande sömnen.«

»Gör inga utfästelser om dygnets mörka timmar«, sa comandante Marescotti och lade äntligen en hand på sonens axel. »Om din hustru är blott hälften av vad du har utmålat henne som, lär det bli mycket jakt och lite sömn.«

[IV. I]

*Om nu vi möta dem, så blir det gräl,
Ty heta dagar göra hetsigt blod*

JAG VAR TILLBAKA i mitt slott bland alla viskande spöken. Som alltid tvingade drömmen mig från rum till rum i ett evigt sökande efter de människor jag visste var fångna där inne, precis som jag. Det nya var att den här gången öppnade sig de förgyllda dörrarna framför mig redan innan jag hade vidrört dem. Det var som om luften var full av osynliga händer som visade mig vägen och förde mig vidare. Så jag gick och gick, genom ändlösa pelargångar och övergivna balsalar, och trängde in i dittills utforskade delar av slottet tills jag slutligen kom fram till en stor järnbeslagen port. Kunde detta vara vägen ut?

Jag tittade på de massiva beslagen och sträckte ut handen för att känna på regeln. Men innan jag hade nuddat vid den gick porten upp av sig själv och jag stod inför ett ofantligt svart tomrum.

Jag blev stående på tröskeln och försökte kisande urskilja någonting, vad som helst som kunde tala om för mig om det var världen utanför eller bara ännu ett rum jag såg.

När jag stod där, blinkande och förblindad, kom en iskall vind emot mig ur mörkret, och den omsvepte mig och drog i mina armar och ben så att jag tappade balansen. Jag tog tag i dörrkarmen för att inte falla, men då tilltog vinden i styrka; den började slita i mitt hår och mina kläder och försökte ursinnigt tjutande dra mig ut över kanten. Den var så stark att dörrkarmen började ge vika och golvet smulades sönder under mina fötter. Jag släppte dörrkarmen och försökte springa tillbaka samma väg, in i slottets inre, men en oändlig ström osynliga demoner omsvärmade mig och väste fram sina Shakespearecitat medan de gjorde allt för att äntligen ta sig ut ur slottet och dra mig med sig.

Och jag föll ner på golvet och gled bakåt medan jag förtvivlat grep efter någonting att hålla mig fast i. Just när jag var på väg ut över kanten kom en person i svart skinnställ och motorcykelhjälm framrusande och försökte få tag i mina armar för att dra upp mig. »Romeo!« skrek jag och sträckte mig efter honom, men när jag tittade upp såg jag att bakom visiret fanns inget ansikte, bara ett tomrum.

Sedan föll jag, bara föll och föll ... tills jag landade i vatten. Och jag var än en gång tillbaka i småbåtshamnen i Alexandria i Virginia, jag var tio år gammal och höll på att drunkna i en soppa av sjögräs och skräp medan Janice och hennes kompisar stod på piren och åt glass och skrek av skratt.

Just när jag dök upp för att hämta luft, desperat famlande efter en förtöjningslina, vaknade jag och upptäckte att jag låg på maestro Lippis soffa med benen insnärjda i en stickig filt. Bredvid mig stod Dante och slickade min hand.

»God morgon«, sa maestron och ställde en mugg kaffe framför mig. »Dante tycker inte om Shakespeare. Han är en mycket klok hund.«

När jag promenerade tillbaka till hotellet i strålände solsken senare samma förmiddag kändes det som hänt på natten egendomligt överkligt, som om alltihop hade varit en jättelik teaterföreställning som satts upp för någon annans höga nöjes skull. Middagen med Eva Maria Salimbeni och Alessandro, jakten längs de mörklagda gatorna och min absurda flykt in i maestro Lippis ateljé ... Alltihop var som hämtat ur en mardröm och det enda beviset på att det verkligen hade inträffat tycktes vara smutsen och skrapsåren på mina fotsulor.

Men poängen var att det *hade* inträffat, och ju förr jag slutade invägga mig själv i falsk trygghet, desto bättre. Det var andra gången någon hade följt efter mig, och den här gången hade det inte bara varit en typ i träningsoverall utan också en man på motorcykel med oklara motiv. Dessutom hade jag problemet med Alessandro, som uppenbarligen visste allt om mitt kriminella förflutna och inte skulle tveka att använda det emot mig om jag kom i närheten av hans älskade gudmor igen.

Allt detta var ypperliga skäl till att lägga benen på ryggen, men Julie Jacobs var inte den som gav upp i första taget, och det var inte

Giulietta Tolomei heller, det kände jag på mig. Det fanns trots allt en riktig skatt att leta reda på, om nu maestro Lippis historier var sanna och jag någonsin skulle hitta Julias grav och kunna lägga vantarna på statyn med safirögonen.

Eller också var statyn bara en legend. I verkligheten var det kanske upptäckten att det fanns några knäppskallar som trodde att jag var släkt med Shakespeares hjältinna som var tänkt som den stora belöningen efter allt mitt slit. Tant Rose hade alltid klagat på att även om jag kunde memorera en pjäs både framlänges och baklänges, så brydde jag mig inte på allvar om vare sig litteratur eller kärlek, och hon brukade hävda att jag en dag skulle få se mitt felaktiga leverne i sanningens bländande strålkastarljus.

I ett av mina första minnen av tant Rose sitter hon vid det stora skrivbordet av mahogny sent en kväll. En ensam lampa brinner och hon studerar någonting genom ett förstoringsglas. Jag kan fortfarande minnas känslan av nallebjörnens tass i min hand och rädslan för att bli skickad tillbaka i säng. Först såg hon mig inte, men när hon gjorde det ryckte hon till som om jag hade varit ett litet spöke. Sedan minns jag att jag satt i hennes knä och tittade ut över en massa papper som låg utspridda på bordet.

»Titta här«, sa hon och höll upp förstoringsglasat åt mig. »Det här är vårt släktträd, och här är din mor.«

Jag minns en ilning av spänning som följdes av bitter besvikelse. Det var inte alls någon bild av min mor, utan en rad bokstäver som jag inte hade lärt mig läsa än. »Vad står det?« måste jag ha frågat, för jag minns mycket tydligt tant Roses svar.

»Det står«, sa hon med en för henne ovanlig inlevelse, »kära tant Rose, ta god hand om min lilla flicka. Hon är mycket speciell. Jag saknar henne så mycket.« Sedan upptäckte jag till min fasa att hon grät. Det var första gången jag såg en vuxen gråta. Fram till dess hade jag aldrig tänkt tanken att de kunde göra det.

I takt med att Janice och jag blev äldre berättade tant Rose då och då någon liten anekdot om vår mor, men hon gav oss aldrig hela bilden. När vi hade börjat på college och fått lite mer ryggrad hade vi en ovanligt vacker dag tagit henne med ut i trädgården och placerat henne på en stol med kaffe och muffins inom räckhåll, innan vi ut-

tryckligen bad henne att berätta allt som fanns att veta. Det var ett av de sällsynta tillfällen då jag och min syster faktiskt samarbetade mot ett gemensamt mål. Tillsammans överöste vi henne med frågor. Att våra föräldrar hade dött i en bilolycka visste vi, men hurdana hade de varit? Och varför hade vi ingen kontakt med någon i Italien, när det stod i våra pass att vi var födda där?

Tant Rose hade suttit mycket tyst och lyssnat på vårt tjat utan att röra sin muffins, och när vi var klara nickade hon. »Ni har rätt att ställa dessa frågor, och en dag kommer ni att få era svar. Men än så länge måste ni ha tålamod. Det är för ert eget bästa som jag inte har berättat så mycket om er familj.«

Jag förstod aldrig hur det kunde vara dåligt att veta allt om sin egen familj. Eller åtminstone någonting. Men jag respekterade att tant Rose kände obehag inför ämnet och sköt upp den oundvikliga konflikten till senare. En dag skulle jag sätta mig ner med henne och kräva en förklaring. En dag skulle hon berätta allt för mig. Hon fyllde åttio och jag räknade fortfarande med att det skulle komma en dag då hon skulle besvara alla våra frågor. Men nu skulle hon förstås aldrig kunna göra det.

Direttore Rossini satt på kontoret innanför receptionen och pratade i telefon när jag kom in, och jag blev stående vid disken och väntade på att han skulle komma ut. På vägen tillbaka från maestro Lippis ateljé hade jag grubblat över konstnärens prat om den nattlige besökaren som hette Romeo, och kommit fram till att det var hög tid att jag tog mig en titt på familjen Marescotti och dess eventuella nu levande ättlingar.

Det första jag logiskt sett borde göra var att be direttore Rossini om en telefonkatalog, och det var just vad jag tänkte göra nu. Men när jag hade väntat i minst tio minuter gav jag upp och sträckte mig fram över disken för att ta min rumsnyckel som hängde på väggen.

Frustrerad över att jag inte hade frågat ut maestro Lippi om Marescottis medan jag hade chansen gick jag sakta uppför trappan. Skärsåren på mina fotsulor brände för varje steg. Det gjorde knappast saken bättre att jag var ovan vid att gå i höglackat, särskilt med tanke på de många kilometer jag hade avverkat under de senaste två dagarna. Men så fort jag öppnade dörren till mitt rum var alla små krämpor som

bortblåsta. För hela rummet hade vänts upp och ner, kanske rentav vrängts ut och in.

En mycket beslutsam inkräktare – om inte ett helt gäng – hade bokstavligen dragit loss dörrarna från garderoberna och stoppningen ur kuddarna på sin jakt efter vad det nu var, och kläder, smycken och hygienartiklar låg utspridda överallt. En del av mina nyinköpta underkläder hängde faktiskt och dinglade i lampkronan.

Jag hade aldrig sett en bomb explodera i en resväska, men det måste vara just så här det såg ut efteråt.

»Fröken Tolomei!« Tungt flämtande kom direttore Rossini efter mig uppför trappan. »Contessa Salimbeni ringde för att fråga om ni mådde bättre, men ... Santa Caterina!« Så fort han såg förödelsen i mitt rum glömde han allt han hade tänkt säga. En kort stund stod vi bara där och stirrade båda två.

»Jaha«, sa jag när jag märkte att jag fått publik, »nu behöver jag i alla fall inte packa upp mina väskor.«

»Detta är förfärligt!« skrek direttore Rossini, som inte var lika benägen att se fördelarna. »Titta bara! Nu kommer folk att säga att mitt hotell inte är säkert! Akta, gå inte på glaset.«

Golvet var täckt av glassplitter från balkongdörren. Inbrottstjuven hade tydligen varit ute efter min mors skrin, vilket naturligtvis var borta, men frågan var varför han dessutom hade vänt upp och ner på hela rummet. Var det något mer än skrinet han hade letat efter?

»*Cavolo!*« suckade direttore Rossini. »Nu måste jag ringa polisen, och så kommer de hit och tar bilder, och sedan kommer det att stå i tidningarna att Hotel Chiusarelli inte är säkert!«

»Vänta!« sa jag. »Ring inte polisen. Det behövs inte. Vi vet vad de var ute efter.« Jag gick fram till skrivbordet där skrinet hade stått. »De kommer inte tillbaka. De jävlarna.«

»Åh!« Direttore Rossini sken plötsligt upp. »Det glömde jag att säga! Igår bar jag personligen upp era resväskor ...«

»Jag märker det.«

»... och då lade jag märke till att ni hade en mycket dyrbar antikvitets stående där på bordet. Så jag tog mig friheten att ta den med mig och placera den i hotellets kassaskåp. Jag hoppas att det inte gjorde något? Vanligtvis blandar jag mig inte i ...«

Jag blev så lättad att jag helt glömde bort att reta mig på att han lagt näsan i blöt eller förundras över hur förutseende han varit. I stället grep jag tag om hans axlar. »Menar ni att skrinet är kvar?»

Mycket riktigt, när jag följde med direttore Rossini ner till hans kontor fick jag se min mors skrin ordentligt instoppat i kassaskåpet tillsammans med kassaböcker och silverkandelabrar. »Gud välsigne er!» sa jag och menade det verkligen. »Det här skrinet är mycket speciellt.»

»Jag vet.« Han nickade allvarligt. »Min mormor hade ett likadant. De tillverkas inte längre. Det är en gammal tradition här i Siena. Vi kallar dem hemlighetsskrin, för de har dolda rum. Man kan gömma saker för sina föräldrar. Eller för sina barn. Eller vem som helst.»

»Menar ni ... att de har lönnfack?»

»Ja!« Direttore Rossini tog skrinet och började inspektera det. »Jag ska visa er. Man måste vara från Siena för att kunna hitta det; det är väldigt listigt uttänkt. De sitter aldrig på samma ställe. Min mormors satt här på sidan ... men det här är annorlunda. Det var knepigt. Låt mig se ... inte här ... och inte där ...« Han granskade skrinet från alla håll och tycktes uppskatta utmaningen. »Hon hade en hårlock, inget annat. Jag hittade den en dag när hon sov. Jag frågade aldrig ... *aha!*«

På något sätt hade direttore Rossini lyckats hitta och utlösa låsmekanismen till lönnfacket. Han log i triumf när en fjärdedel av botten föll ner på bordet, följd av ett litet, rektangulärt kartongark. Vi vände upp och ner på skrinet och undersökte lönnfacket, men det fanns ingenting mer i det.

»Förstår ni det här?» Jag visade direttore Rossini de bokstäver och siffror som hade skrivits på kortet med en gammaldags skrivmaskin. »Det ser ut som någon sorts kod.»

»Det här«, sa han och tog kortet från mig, »är ett gammalt ... vad heter det nu ... kartotekskort. Vi använde sådana innan det fanns datorer. Det var före er tid. Vad världen har förändrats! Jag minns när ...«

»Har ni någon aning om var det kommer ifrån?»

»Det här? Kanske från ett bibliotek? Jag vet inte. Jag är ingen expert. Men ...« Han sneglade på mig för att bedöma om jag var värdig förtroendet. »Jag vet en som är det.»

Det tog ett tag att hitta det minimala antikvariat som direttore Rossini hade beskrivit för mig, och när jag väl gjorde det var det naturligtvis lunchstängt. Jag försökte kika in genom fönstret för att se om det var någon där inne, men det enda jag såg var en massa böcker.

Jag gick runt hörnet till Piazza del Duomo och satte mig på trappan till Sienakatedralen för att vänta. Trots turisterna som myllrade ut och in genom kyrkporten låg det ett lugn över denna plats, någonting både jordbundet och evigt som fick mig att känna att hade jag inte haft ett uppdrag att utföra kunde jag ha stannat där för alltid, precis som byggnaden själv, och med en blandning av nostalgi och medkänsla betraktat mänsklighetens ständiga pånyttfödelse.

Det mest anslående hos denna katedral var klocktornet. Det var inte lika högt som Mangiatornet, direttore Rossinis virila lilja på Campo, men det som gjorde detta till det mest anmärkningsvärda av de två var att det var zebrarandigt. Tunna skikt av växelvis svart och vit sten gick hela vägen upp, som en bakverksstege till himlen, och jag kunde inte låta bli att undra över symboliken i mönstret. Kanske fanns det ingen. Kanske hade syftet bara varit att det skulle bli effektivt. Eller också var det en återspeglning av Sienas vapen, *balzanan* – hälften vitt, hälften svart, som ett vinglas utan fot och halvfyllt med det allra mörkaste rödvin – vilket jag fann precis lika förbryllande.

Direttore Rossini hade berättat en historia om ett romerskt tvillingpar som flytt från sin onde farbror på en svartvit häst, men jag var inte övertygad om att det var det som låg till grund för balzanans färger. Det måste handla om kontraster. Någonting om den riskabla konsten att sammanföra ytterligheter och tvinga fram kompromisser. Eller så ville man kanske visa att livet är en balansakt mellan mäktiga krafter och att det goda skulle förlora sin styrka om inte det fanns något ont kvar i världen att bekämpa.

Men jag var ingen filosof, och solen började tala om att det var den tid på dagen då bara galna hundar och engelsmän utsätter sig för dess strålar. Jag gick runt hörnet igen men fick se att antikvariatet fortfarande var stängt, så jag suckade, tittade på klockan och undrade vart jag skulle ta min tillflykt tills det passade direttore Rossinis mors barndomsvän att komma tillbaka från sin lunch.

Luften i Sienas katedral var full av guld och skuggor. På alla sidor runt omkring mig bar massiva svartvita pelare upp en väldig, stjärnbeströdd himmel, och mosaikgolvet var ett jättelikt pussel av symboler och legender som jag tyckte mig känna igen på samma sätt som man känner igen melodin i ett främmande språk utan att förstå orden.

Denna plats skilde sig lika mycket från de moderna kyrkor jag besökt i min barndom som en religion från en annan. Ändå kände jag i mitt förundrade hjärta att den var egendomligt bekant, som om jag hade varit där förut, på jakt efter samma gud, någon gång för länge, länge sedan. Och plötsligt slog det mig att jag för första gången befann mig i en byggnad som liknade slottet med de viskande spökena i mina drömmar. Kanske, tänkte jag där jag gapande stod och tittade upp mot den stjärnbeströdda kupolen i denna björkskog av pelare, hade någon tagit mig med till den här katedralen när jag var mycket liten, och så hade jag på något sätt bevarat den i mitt minne utan att veta vad det var.

Den enda gång jag hade varit i en så här stor kyrka förut var när Umberto tog mig med till Den obefläckade avlelsens basilika i Washington efter ett tandläkarbesök. Jag kan inte ha varit mer än sex eller sju år, men jag har ett tydligt minne av hur han föll på knä bredvid mig mitt på det jättelika golvet och sa: »Hör du?«

»Vad då?« frågade jag med den lilla plastpåsen innehållande en ny rosa tandborste i ett fast grepp.

Han lade lekfullt huvudet på sned. »Änglarna. Om du är riktigt tyst kan du höra dem fnissa.«

»Vad skrattar de åt?« undrade jag. »Oss?«

»De tar flyglektioner här. Det finns ingen vind, bara Guds andedräkt.«

»Är det den som får dem att flyga? Guds andedräkt?«

»Det finns ett knep om man vill flyga. Änglarna har lärt mig det.« Han log åt min storögda förundran. »Man måste glömma allt man vet som människa. Som människa kan man upptäcka att det finns en stor kraft i att hata jorden. Och den kan nästan få en att flyga. Men det kommer aldrig att gå.«

Jag rynkade pannan, för jag förstod inte. »Vad är knepet då?«

»Att älska himlen.«

När jag stod där och förlorade mig i minnet av detta för Umberto sällsynta känsloutbrott kom en grupp brittiska turister gående bakom mig medan deras guide i målände ordalag beskrev de många misslyckade försöken att hitta och gräva ut katedralens gamla krypta, som påstods ha funnits på medeltiden men som nu tydligen var borta för alltid.

Road av guidens sensationslystna ton stod jag kvar och lyssnade en stund innan jag lämnade katedralen åt turisterna och promenerade nedför Via del Capitano för att till min förvåning åter hamna på Piazza Postierla, precis mitt emot Malènas espressobar.

Det lilla torget hade varit fullt av folk de andra gångerna jag varit där, men idag var det lugnt och behagligt, kanske för att det var siesta och stekhet ute. En piedestal med en varg och två små dibarn stod mitt emot en liten fontän som vaktades av en hotfull metallfågel. Två barn, en pojke och en flicka, plaskade vatten på varandra och sprang skrikande av skratt fram och tillbaka medan några gubbar satt på rad i skuggan en bit därifrån. Med hattarna på men kavajerna i knät blickade de mildögt in i sin egen odödlighet.

»Hej igen!« sa Malèna när jag kom in i baren. »Luigi gjorde ett bra jobb, *no?*«

»Han är ett geni.« Jag gick fram till henne och vilade armarna på den svala disken; jag kände mig så egendomligt hemma här. »Jag tänker inte lämna Siena så länge han är kvar.«

Hon skrattade högt, ett varmt, inkännande skratt som än en gång fick mig att undra över den hemliga ingrediensen i dessa kvinnors liv. Vad det än var, så var det helt klart något jag saknade. Det var så mycket mer än bara självförtroende; det tycktes vara förmågan att älska sig själv, entusiastiskt och förbehållslöst, till både kropp och själ och med det följdriktiga antagandet att varje man på denna jord inget hellre önskade än att få sig en bit av kakan.

»Här.« Malèna ställde fram en espresso och lade dit en mandelskorpa med en liten blinkning »Ät mer. Det ger dig ... du vet, *karaktär*.«

»Den ser farlig ut, den där fågeln«, sa jag apropå fontänen utanför. »Vad är det för en?«

»Det är vår örn, *aquila* på italienska. Fontänen är vår ... åh, vad heter det?« Hon bet sig i läppen och sökte rätt ord. »*Fonte battesi-*

male ... dopfunt, heter det så? Ja! Det är hit vi tar våra barn när de ska bli *aquilini*, små örnar.«

»Är det här örnens contrada?« Jag såg mig om på de andra kunderna och fick plötsligt gåshud. »Är det sant att örnsymbolen kom från familjen Marescotti?«

»Ja«, sa hon och nickade, »men det var förstås inte vi som uppfann den. Örnen kom ursprungligen från romarna, och sedan tog Karl den store över den, och eftersom familjen Marescotti tjänade i hans armé fick vi rätt att använda den kejsrerliga symbolen. Fast det är det ingen som vet nu för tiden.«

Jag stirrade på henne, för jag var nästan säker på att hon hade pratat om familjen Marescotti som om hon själv tillhörde den. Men just när jag öppnade munnen för att fråga dök en flinande servitör upp mellan oss. »Bara de som har turen att få jobba här. Vi vet allt om hennes stora fågel.«

»Bry dig inte om honom«, sa Malèna och låtsades slå honom i huvudet med en bricka. »Han är från *Contrada della Torre* – tornet, du vet.« Hon gjorde en grimas. »Alltid lika lustig.«

Mitt i den allmänna munterheten fick jag plötsligt syn på någonting utanför. Det var en svart motorcykel med en man som med visiret nedfällt hastigt stannade till för att kika in genom glasdörren innan han åter rusade motorn och försvann med ett vrål.

»Ducati Monster S4«, deklarerade servitören som om han memorerat en annons ur en tidning, »en riktig streetfighter. Vätskekyld motor. Hon får män att drömma om blod, och sedan vaknar de kallsvettiga och försöker fånga henne. Men hon har inga grabrails. Så ta inte med någon tjej ombord om inte du har en rejäl tvättbräda att erbjuda«, sa han och klappade sig demonstrativt på magen.

»Basta, basta, Dario!« skällde Malèna. »*Tu parli di niente!*«

»Känner du den där killen?« frågade jag och gjorde mitt bästa för att låta oberörd.

»Den där?« Hon himlade föraktfullt med ögonen. »Du vet väl vad de säger – de som gör en massa oväsen saknar någonting där nere.«

»Jag gör inte oväsen!« protesterade Dario.

»Jag pratar inte om dig, *stupido*! Jag pratar om den där *moscerinon* på motorcykeln.«

»Vet du vem han är?« frågade jag igen.

Hon ryckte på axlarna. »Jag gillar män i bilar. Män på motorcyklar ... de är playboys. Visst kan man ha en flickvän på en motorcykel, men var ska man göra av barnen och brudtärnorna, och svärmor?«

»Precis«, sa Dario och vickade menande på ögonbrynen. »Jag sparar till en.«

Vid det här laget började kunderna bakom mig i kön att bli hörbart otåliga, och även om Malèna inte verkade ha några skrupler mot att ignorera dem så länge hon själv hade lust, bestämde jag mig för att skjuta upp mina frågor om familjen Marescotti och deras eventuella nutida ättlingar till en annan gång.

När jag lämnade baren såg jag mig om efter motorcykeln, men den syntes inte till någonstans. Helt säker kunde jag förstås inte vara, men jag kände på mig att det hade varit samma kille som jagat mig natten innan, och om han nu verkligen var en playboy på jakt efter någon som ville krama hans tvättbräda kunde jag tänka mig betydligt bättre sätt att inleda en sådan bekantskap på.

När antikvariatets ägare äntligen kom tillbaka från sin lunch satt jag på hennes trappa, lutad mot dörren, och var väldigt nära att ge upp alltihop. Men mitt tålamod gav utdelning, för kvinnan – en rar gammal dam vars spinkiga kropp tycktes drivas nästan enbart av en gränslös nyfikenhet – tog sig en snabb titt på kortet och nickade genast.

»Ja visst«, sa hon utan vare sig brytning eller ett spår av förvåning, »det här kommer från universitetets arkiv. Den historiska samlingen. Jag tror att de fortfarande använder den gamla katalogen. Låt mig se nu ... ja, det där står för *yngre medeltid*. Och det där betyder *lokalt*. Och se«, fortsatte hon och visade mig koderna på kortet, »här är hyllan, K, och lådnumret, 3-17b. Men det står inte vad som finns i den. Det är hur som helst det koden betyder.« Efter att således ha löst mysteriet tittade hon upp på mig och såg ut som om hon hoppades på ett till. »Hur fick du tag i det här kortet?«

»Min mor – eller snarare min far – jag tror att han var professor på universitetet. Professor Tolomei?«

Den gamla kvinnan lyste upp som en julgran. »Jag minns honom! Jag var hans student! Det var ju han som organiserade hela samlingen.

Förut var den i en enda röra. Jag satt två hela somrar och klistrade nummerlappar på lådor. Men ... jag undrar varför han tog ut det här kortet. Han blev alltid lika upprörd när någon lät ett kartotekskort ligga framme och skräpa.»

Sienas universitet var utspritt över hela staden, men det historiska arkivet nåddes med en rask promenad i riktning mot stadsporten Porta Tufi. Det tog mig en stund att hitta rätt bland alla de oansenliga fasader som kantade vägen, och det som till slut avslöjade att byggnaden i fråga var en utbildningsanstalt var lapptäcket av socialistiska affischer på staketet utanför.

I hopp om att smälta in som en vanlig student gick jag in genom den dörr som antikvariatsägarinnan hade beskrivit för mig och fortsatte direkt ner i källaren. Kanske för att det fortfarande var siesta – eller för att det inte var någon där mitt i sommaren – lyckades jag ta mig ner utan att möta en enda människa, och det var underbart svalt och stilla där nere. Det var nästan för lätt.

Utan annan vägledning än kartotekskortet gick jag igenom arkivet flera gånger utan att hitta rätt. Damen hade förklarat att det var en separat samling som nästan aldrig användes, inte ens då det begav sig. Jag skulle ta mig till den del av arkivet som låg mest avsides, men det var ingen enkel instruktion att följa eftersom hela arkivet tycktes lika avsides. Dessutom fanns det inga lådor på de hyllor jag kunde se, det var vanliga hyllor med böcker på. Och det fanns ingen bok med etiketten K 3-17b.

När jag hade gått omkring i säkert tjugo minuter kom jag plötsligt på att jag kunde försöka med dörren längst in i rummet. Det var en lufttät dörr av metall, nästan som dörren till ett bankvalv, men den var inte svår att öppna. Innanför den låg ytterligare ett rum, ett mindre, med någon typ av klimatkontrollsystem som gjorde att luften luktade helt annorlunda, som en blandning av malkulor och choklad.

Nu förstod jag äntligen hur kartotekskortet skulle användas. Här var hyllorna fulla av lådor, precis på det sätt som damen hade beskrivit för mig. Och samlingen var organiserad i kronologisk ordning, ända från etruskernas tid och fram till – gissade jag – året för min fars död. Det syntes att ingen någonsin använde den, för allting var täckt av

ett tjockt lager damm, och när jag försökte flytta den rullbara stegen gick det först inte, för metallhjulen hade rostat fast i golvet. När den slutligen gav med sig skrek den i protest och lämnade efter sig små bruna spår på den grå linoleummattan.

Jag ställde stegen framför hyllan som var märkt med K och klättrade upp för att ta mig en närmare titt på rad nummer tre, som rymde ett par dussin normalstora lådor, alla helt utom räckhåll såvida man inte hade en stege och visste exakt vad man letade efter. Först kändes det som om låda 17b var låst. Jag bankade flera gånger på den med knytnäven innan jag fick upp den. Det var med största sannolikhet ingen som hade öppnat lådan sedan min far stängde den för flera decennier sedan.

Inuti låg ett stort paket inslaget i lufttät brun plast. När jag försiktigt petade på det kändes det som om det innehöll något mjukt och elastiskt, nästan som stoppning av det slag man kan köpa i tygaffärer. Förbryllad tog jag ut paketet ur lådan, klättrade nedför stegen och satte mig på det nedersta trappsteget för att undersöka mitt fynd.

I stället för att slita upp hela paketet petade jag ett litet hål i plasten med nageln. Så fort det gick hål var det som om påsen tog ett djupt andetag, och en flik av ett blekblått tyg kikade fram. Jag gjorde hålet lite större och kände på tyget. Jag var visserligen ingen expert, men jag misstänkte att det var av siden och – även om det var i fint skick – mycket, mycket gammalt.

Fullt medveten om att jag utsatte någonting ömtåligt för både luft och ljus på samma gång lirikade jag ut tygstycket ur påsen och började veckla upp det i mitt knä. När jag gjorde det var det någonting som föll ut och slog i golvet med ett metalliskt klingande ljud.

Det var en stor kniv i en skida av guld som hade legat gömd inuti sidentyget. Då jag plockade upp den såg jag att den hade en örn ingraverad på handtaget.

När jag satt där och vägde den oväntade skatten i handen hörde jag plötsligt ett ljud från andra änden av arkivet. Jag insåg mycket väl att jag hade gjort intrång i en lokal som säkert innehöll mängder av oersättliga föremål, och jag reste mig förskräckt och rafsade snabbt ihop mitt byte. Det sista jag ville var att bli upptäckt i detta exklusiva klimatkontrollerade valv med munnen full av kanariefågelfjädrrar.

Så tyst jag bara kunde smet jag ut i det större rummet och sköt igen metalldörren nästan helt. Sedan satt jag på huk bakom den sista hyllraden och lyssnade med alla sinnen på helspänn. Men det enda jag hörde var mina egna ojämna andetag. Allt jag behövde göra var att gå bort till trappan och lämna byggnaden med en lika oskyldig min som jag haft när jag gick in.

Jag hade fel. Knappt hade jag bestämt mig för att gå därifrån när jag hörde fotsteg, och det lät inte som en bibliotekarie som kom tillbaka från siestan eller en student på jakt efter en bok. Det var det illavarslande ljudet av fotsteg som tillhörde någon som inte ville höras, någon vars ärende i arkivet var ännu mer tvivelaktigt än mitt. Jag kikade ut mellan hyllplanen och såg honom komma emot mig, och ja, det var samma skumma typ som hade följt efter mig natten innan. Han smög från hylla till hylla med ögonen fixerade på metalldörren som ledde till valvet. Men den här gången hade han en pistol.

Det var bara fråga om sekunder innan han skulle nå fram till mitt gömställe. Nästan illamående av skräck ålade jag mig bort till slutet av bokhyllan. Därifrån gick en smal gång längs med väggen fram till disken där bibliotekarien brukade sitta, och jag smög på tå så långt jag vågade innan jag drog in magen, tryckte mig mot den smala kortänden av en hylla och hoppades att jag skulle befinna mig precis utom synhåll när killen passerade mig i gången på andra sidan.

Jag stod där utan att våga andas och fick tvinga mig själv att stå kvar i stället för att springa för allt vad jag var värd. Sedan väntade jag ytterligare några sekunder innan jag till slut vågade sticka ut huvudet, och just då såg jag honom tyst slinka in i valvet.

Med darrande fingrar drog jag av mig skorna och rusade sedan gången fram, svängde runt hörnet på disken och fortsatte uppför trappan tre trappsteg i taget utan att se mig om en enda gång.

Inte förrän jag var långt från universitetsområdet och hade kommit in i en undanskymd liten gränd vågade jag sakta ner och pusta ut. Men riktigt lättad kunde jag inte känna mig. Detta var med största sannolikhet samma typ som hade vänt upp och ner på mitt hotellrum, och det enda positiva i det hela var att jag inte hade legat och sovit i min säng när han kom.

Peppo Tolomei blev nästan lika förvånad över att se mig som jag själv var över att redan vara tillbaka på Ugglemuseet igen. »Giulietta!« utbrast han och ställde ifrån sig en pokal och en trasa. »Vad har hänt? Och vad är det där?«

Vi tittade båda på det trassliga byltet i min famn. »Jag har ingen aning«, erkände jag. »Men jag tror att det har tillhört min far.«

»Här«, sa han och røjde undan en yta på bordet åt mig. Jag lade mycket försiktigt ner det blå sidentyget så att kniven syntes.

»Har du någon aning om var den här kommer ifrån?« sa jag och plockade upp kniven.

Men Peppo tittade inte på kniven. I stället började han vördnadsfullt veckla upp tyget. När det låg helt utbredd på bordet tog han överväldigad ett steg tillbaka och korsade sig. »Var i hela världen har du fått tag på det här?« sa han med en röst som inte var mer än en viskning.

»Jo ... det fanns i min fars samling på universitetet. Kniven var inlindad i det. Jag tänkte inte att det var något särskilt med det.«

Peppo tittade förvånad på mig. »Vet du inte vad det är?«

Jag tittade närmare på det blå sidentyget. Det var mycket längre på höjden än på bredden, ungefär som ett baner, och en kvinnofigur hade målats på det, med en gloria runt håret och händerna höjda i en välsignande gest. Tiden hade fått hennes färger att blekna, men hänförelsen fanns kvar. Till och med en hedning som jag kunde se att det var jungfru Maria. »En religiös flagga?«

»Det här«, sa Peppo och rätade respektfullt på ryggen, »är en *cencio*, det stora priset i palion. Men den är mycket gammal. Ser du de romerska siffrorna där nere i hörnet? Det är årtalet.« Han böjde sig fram för att granska siffrorna en extra gång. »Ja! Santa Maria!« Han vände sig mot mig med glöd i blicken. »Detta är inte bara en mycket gammal *cencio*, det är den mest legendariska *cencio* som någonsin har existerat! Alla trodde att den var borta för alltid. Men här är den! Det är *cencion* från 1340 års palio. Vilken skatt! Den var kantad med små svansar av ... jag vet inte vad de kallas. Titta«, sa han och pekade på tygets fransiga kanter, »här har de suttit. Inte ekorrar. Speciella ekorrar. Men nu är de borta.«

»Så vad skulle en sådan här sak kunna vara värd? I pengar, menar jag.«

»Pengar?« Detta tycktes vara ett okänt begrepp för Peppo, som tittade på mig som om jag hade frågat hur mycket Jesus tog i timmen. »Men det är ju det stora priset! Det är mycket speciellt ... en stor ära. Ända sedan medeltiden har palions vinnare fått ett vackert sidenbaner kantat med dyrbar päls. Hos romarna hette det *pallium*, och det är därför vår hästkapplöpning kallas palio. Titta«, sa han och pekade med käppen på några av de baner som prydde väggarna runt om oss. »Varje gång vår contrada vinner palion får vi en ny cencio till vår samling. Den äldsta vi har är två hundra år gammal.«

»Så ni har inga andra cencior från 1300-talet?«

»Nej, nej!« Peppo skakade energiskt på huvudet. »Den här är mycket, mycket speciell. Du förstår, förr i tiden brukade den som vann palion ta cencion och sy kläder av den som han sedan bar i triumf. Det är därför det inte finns några kvar.«

»Då måste den ju vara värd *någoting*«, envisades jag. »Om den är så sällsynt, menar jag.«

»Pengar, pengar, pengar!« härmades han. »Pengar är inte allt. Förstår du inte? Det här handlar om Sienas historia!«

Min kusins entusiasm stod i skarp kontrast till hur jag själv kände mig. Jag hade tydligen riskerat livet för en rostig gammal kniv och en bleknad flagga. Visst, det var en cencio, och som sådan en ovärderlig, nästan magisk konstskatt för Sienaborna, men om jag inte tog miste skulle den bara vara en fullständigt värdelös gammal trasa om jag någonsin tog den utanför Sienas murar.

»Kniven då?« sa jag. »Har du sett en sådan förut?«

Peppo vände sig åter mot bordet och plockade upp kniven. »Det här«, sa han och drog ut det rostiga bladet ur skidan och undersökte det under lampkronan, »är en dolk. Ett mycket användbart vapen.« Han granskade gravyren mycket noga och nickade tankfullt som om han började förstå hur det hela hängde ihop. »En örn. Naturligtvis. Och den låg gömd tillsammans med cencion från 1340? Tänk att jag skulle få vara med om det här. Varför visade han dem aldrig för mig? Jag antar att han visste vad jag skulle säga. Dessa skatter tillhör hela Siena, inte bara släkten Tolomei.«

»Peppo«, sa jag och gned min panna, »vad ska jag göra med de här sakerna?«

Han tittade på mig med en egendomligt frånvarande blick, som om bara en del av honom var närvarande medan resten befann sig i år 1340. »Minns du att jag berättade för dig att dina föräldrar trodde att Romeo och Julia levde här, i Siena? År 1340 hölls en mycket omdiskuterad palio. Det sägs att cencion försvann – just den cencio som ligger här – och att en ryttare dog under loppet. Det sägs också att Romeo deltog i det, och jag tror att det här är hans dolk.«

Nu tog äntligen nyfikenheten överhanden över min besvikelse.
»Vann han?»

»Jag vet inte. En del säger att det var han som dog. Men tro mig«, sa Peppo och såg på mig med smala ögon, »familjen Marescotti skulle göra vad som helst för att få lägga beslag på den här.«

»Menar du de som lever i Siena idag?»

Peppo ryckte på axlarna. »Vad man än anser om cencion, så tillhör i alla fall den här dolken Romeo. Ser du örnen här på fästet? Kan du föreställa dig vad den skulle betyda för dem?»

»Jag skulle ju kunna lämna tillbaka den ...«

»Nej!« Den uppsluppna glädjen i min kusins ögon försvann och ersattes av andra, långt mindre smickrande känslor. »Du måste lämna den här! Det här är en skatt som tillhör hela Siena nu, inte bara örnarna eller Marescottis. Du gjorde helt rätt som kom hit med den. Vi måste diskutera saken med rådmännen i alla contrador. De vet bäst. Och under tiden ska jag förvara den i vårt kassaskåp där den inte utsätts för vare sig ljus eller luft.« Han började ivrigt vika ihop cencion. »Jag lovar att jag ska ta mycket god hand om den. Vårt kassaskåp är mycket säkert.«

»Men mina föräldrar lämnade den åt mig«, fick jag fram.

»Ja, ja, ja, men det här är inte något som en enda person kan göra anspråk på. Oroa dig inte, rådmännen kommer att finna en lösning.«

»Vad sägs om ...«

Peppo gav mig en sträng blick. »Jag är din gudfar. Litar du inte på mig?»

[IV.II]

*Nå, säg mig, kan du älska denne ädling?
I afton ser du honom på vår fest*

Siena A. D. 1340

FÖR MAESTRO AMBROGIO var kvällen före Madonna Assunta lika helig som julafton. Under den nattliga mässan fylldes Sienas mörka katedral av hundratals jättelika votivljus, varav vissa vägde över tjugo kilo, då en lång procession med representanter för alla contrador tågade uppför mittskeppet mot det förgyllda altaret för att hedra Sienas beskyddarinna, jungfru Maria, och högtidlighålla hennes himmelsfärd.

I morgon, på själva dagen för Marie himmelsfärd, skulle den majestätiska katedralen lysas upp av en skog av fladdrande lågor när vasaller från kringliggande städer och byar kom för att ge henne sin tribut. Varje år på denna dag, den femtonde augusti, var de enligt lag tvingade att överlämna en noga uträknad mängd vaxljus till Sienas himmelska drottning, och inne i katedralen satt ämbetsmän som strängt övervakade att varje underlydande stad och by betalade det de skulle. Att katedralen redan var upplyst av en ofantlig mängd heliga ljus inskräppte bara vad främlingarna redan visste: att Siena var en ärorik plats som stod under en allsmäktig gudinnas beskydd, och att medlemskapet var väl värt sitt pris.

Maestro Ambrogio föredrog absolut den nattliga gudstjänsten framför processionen i dagsljus. Det var någonting magiskt som hände människorna när de bar ljus in i mörkret. Elden antände deras själar och om man tittade noga efter kunde man se undret ske i deras ögon.

Men i natt kunde han inte delta i processionen som han brukade. Sedan han påbörjade de stora freskerna i Palazzo Pubblico hade de styrande i Siena behandlat honom som en av dem – förmodligen för att de ville försäkra sig om att han skulle framställa dem i smickrande dager – så nu satt han här på ett podium tillsammans med De nios råd, Bicchernarådet, Krigets hövitsman och Folkets hövitsman. Den enda trösten var att han från sin upphöjda position hade full uppsikt över nattens föreställning: musikerna i scharlakansröda uniformer, trumslagarna och flaggkastarna i sina dräkter, prästerna i böljande kappor och ljusprocessionen som fortsatte ända tills varje contrada hade visat sin vördnad för den himmelska drottningen som höll sin skyddande mantel över dem alla.

I spetsen för processionen från San Cristoforos contrada gick naturligtvis familjen Tolomei. Messer Tolomei och hans hustru liknade kungligheter på väg till sina troner där de iklädda sitt vapens färger rött och guld tågade uppför mittgången mot altaret. Strax bakom dem gick en grupp familjemedlemmar och maestro Ambrogio fick genast syn på Giulietta bland dem. Trots att hennes hår doldes under en blå silkessjal – blått stod för jungfru Marias oskuld och majestät – och trots att hennes ansikte endast lystes upp av det lilla vaxljuset i hennes fromt knäppta händer, drog hennes skönhet till sig allas blickar på bekostnad av allt annat, inklusive hennes vackra kusiner.

Men Giulietta lade inte märke till de beundrande blickarna som följde henne hela vägen fram till altaret. Hennes tankar var tydligen helt och hållet hos jungfru Maria. Medan alla andra skred fram mot det höga altaret med givarens högburna huvud hade Giulietta sin blick fästad vid golvet ända tills hon kunde falla på knä tillsammans med sina kusiner och överlämna sitt ljus till prästerna.

När hon hade rest sig knixade hon två gånger innan hon vände sig om mot församlingen. Först nu tycktes hon lägga märke till allt det storslagna och vacklade till en aning under den väldiga kupolen medan hon med nervös nyfikenhet betraktade alla de mänskliga ting som omgav henne. Maestro Ambrogio skulle så gärna ha velat rusa fram och erbjuda henne sitt ödmjuka stöd, men anständigheten krävde att han satt kvar där han satt och nöjde sig med att beundra hennes skönhet på avstånd.

Han var inte den ende som lade märke till henne. Rådmännen, som hade fullt upp med att göra affärer och skaka hand, tystnade när de såg Giuliettas strålande ansikte. Till och med den förnäme messer Salimbeni, som hade placerat sig så nära podiet att det skulle se ut som om han hörde hemma där, vände till slut på huvudet för att se efter vad det var som hade fått alla att tystna. När Salimbeni fick syn på den unga kvinnan fick han ett glatt överraskat uttryck i ansiktet, och just i det ögonblicket påminde han maestro Ambrogio om en fresk som målaren en gång – när han var ung och dåraktig – hade råkat se i ett illa beryktat hus. Fresken hade föreställt den antika guden Dionysos nedstigande till ön Naxos där prinsessan Ariadne just övergivits av sin svekfulle älskare Theseus. Hur det sedan hade gått i mötet mellan kvinna och gud framgick inte riktigt av myten; vissa ville tro att de hade flugit bort tillsammans i kärleksfull harmoni, medan andra visste att möten mellan människor och amorösa gudar aldrig slutar lyckligt.

Att jämföra Salimbeni med en gud var kanske alltför vänligt med tanke på hans rykte. Men å andra sidan hade antikens hedniska gudar varit allt annat än välvilliga och sannerligen inte hållit sig på sin kant. Även om Dionysos var vinets och festens gud hade han inte haft något emot att då och då byta skepnad till vansinnets gud – en fruktansvärd naturkraft som kunde få kvinnor att springa ut i skogen och slita djur i stycken med sina bara händer.

Nu när Salimbeni stod och tittade på Giulietta i katedralen såg han för ett otränat öga ut att vara välviljan och generositeten själv, men maestron kunde se att förvandlingen redan hade börjat under den tjusiga brokaden.

»Det må jag säga«, mumlade en av De nio så högt att maestro Ambrogio hörde det. »Tolomei är full av överraskningar. Var har han hållit *henne* gömd i alla dessa år?«

»Spara ert leende«, svarade rådets ordförande, Niccolino Patrizi. »Ett av Salimbenis gäng har tydligen gjort henne föräldralös. De anföll hennes hem när hon biktade sig. Jag minns hennes far mycket väl. En sällsynt man med integritet som få.«

Den andre mannen fnös. »Är ni säker på att hon var där? Det skulle vara olikt Salimbeni att låta en sådan pärla slinka undan.«

»Hon räddades av en präst, tror jag. Tolomei har tagit dem båda under sitt beskydd.« Niccolino Patrizi suckade och tog en klunk vin ur sin silverbägare. »Jag hoppas bara att detta inte får fejden att blossa upp igen, nu när vi äntligen har fått den under kontroll.«

Messer Tolomei hade fruktat denna stund i flera veckor. Han hade hela tiden vetat att han på mässan inför Madonna Assunta skulle stå öga mot öga med sin fiende, den avskyvärde Salimbeni, och att hans värdighet krävde att han hämnades Giuliettas familj. Så när han hade bugat inför altaret styrde han sina steg mot podiet och sökte reda på Salimbeni bland de herrar som samlats nedanför.

»En god kväll önskar jag er, min käre vän!« Salimbeni öppnade vänskapligt sin famn när han fick se sin gamle fiende närma sig. »Jag hoppas att er familj är vid god hälsa?«

»Mer eller mindre«, svarade Tolomei sammanbitet. »En del av dem har nyligen fallit offer för våldsverkare, vilket jag förmodar att ni har hört?«

»Jag hörde ett rykte«, sa Salimbeni, och den välkomnande gesten förvandlades till en avfärdande axelryckning, »men jag lyssnar aldrig på rykten.«

»Då är jag mer lyckosam«, svarade Tolomei, som höjde sig över den andre både kroppsligen och andligen men som ändå inte lyckades överglänsa honom, »för jag har ögonvittnen som är redo att svära på Bibeln.«

»Verkligen?« Salimbeni vände bort blicken som om samtalsämnet redan tråkade ut honom. »Vilken domstol skulle vara dåraktig nog att höra dem?«

En ödesdiger tystnad följde. Tolomei, liksom alla runt omkring, visste att han utmanade en kraft som kunde krossa honom och frånta honom allt han hade – liv, frihet och egendom – inom loppet av några timmar. Och rådmännen skulle inte göra någonting för att skydda honom. De hade allt för mycket av Salimbenis guld i sina privata kassakistor, och allt för mycket mer att vänta, för att någon av dem skulle önska tyrannens fall.

»Min käre vän«, fortsatte Salimbeni, och det tillgjorda lilla leendet återvände till hans ansikte. »Jag hoppas att ni inte låter dessa avlägsna

tilldragelser förstöra er kväll. Ni borde hellre lyckönska er till att våra stridande dagar är över och att vi nu kan träda in i en framtid av fred och samförstånd.»

»Och detta kallar ni fred och samförstånd?»

»Vi skulle kanske överväga att besegla vår fred med ett giftermål?» sa Salimbeni med en blick tvärs över kyrkorummet. Alla utom Tolomei kunde se vartåt han tittade.

»Så gärna!» Tolomei hade föreslagit detsamma många gånger förut, men alltid blivit tillbakavisad. Om familjen Salimbeni blandade sitt blod med familjen Tolomeis borde de bli mindre benägna att slösa med det, tänkte han.

Angelägen om att smida medan järnet var varmt vinkade han otåligt till sig sin hustru. Det tog en stund innan monna Antonia vågade tro på att männen verkligen önskade hennes närvaro, och när hon slutligen kom var det med en undergivenhet som var helt olik henne. Nervöst smög hon sig fram till Salimbeni som en slav inför sin oförutsägbare herre.

»Min käre vän messer Salimbeni«, förklarade Tolomei för henne, »har föreslagit ett giftermål mellan våra båda familjer. Vad säger du, min kära? Vore inte det underbart?»

Monna Antonia vred sina händer i förtjusning. »Det vore det verkligen. I sanning underbart.« Hon var nära att niga för Salimbeni innan hon vände sig direkt till honom. »Eftersom ni har vänligheten att föreslå det, messere, så har jag en dotter, nyss fyllda tretton, som inte skulle vara alldeles opassande för er egen mycket stilige son, Nino. Hon är en tystlåten liten sak, men frisk och stark. Hon står där borta«, fortsatte monna Antonia och pekade, »intill min förstfödde, Tebaldo, som ska rida i palion i morgon, som ni kanske vet. Och om ni förlorar henne har vi alltid hennes yngre syster som nu är elva år.»

»Jag tackar för ert generösa erbjudande, min kära dam«, sa Salimbeni med en artig nick, »men det var inte min son jag hade i åtanke, utan mig själv.»

Tolomei och monna Antonia stirrade mållösa på honom. Överallt omkring dem hördes spontana utbrott av förfäran som snart dämpades till ett nervöst mummel, och till och med på podiet följde nu alla utvecklingen nedanför med intensiv oro.

»Vem är det där?» fortsatte Salimbeni med en nick mot Giulietta, utan att bry sig det minsta om uppståndelsen. »Har hon varit gift ännu?»

Något av Tolomeis tidigare ilska återvände till hans röst när han sa: »Det är min brorsdotter. Hon är den enda överlevande efter den tragiska händelse som jag nyss nämnde. Hon lever nu endast för att utkräva hämnd på de personer som ligger bakom massakern på hennes familj.»

»Jag förstår.» Salimbeni såg allt annat än nedslagen ut. Faktum var att han tycktes glädja sig åt utmaningen. »Hon har humör, förstår jag?»

Nu kunde inte monna Antonia tåla längre, utan steg ivrigt fram. »I allra högsta grad, messere. En mycket otrevlig flicka. Jag är övertygad om att ni gör mycket bättre i att ta en av mina flickor. De kommer inte att göra motstånd.»

Salimbeni log inåtvänt. »Det råkar faktiskt vara så att jag föredrar en smula motstånd.»

Giulietta kände allas granskande blickar på sig och visste inte vart hon skulle ta vägen för att slippa dem. Hennes farbror och faster hade övergett familjen för att beblanda sig med de andra adelsmännen, och hon såg dem stå och tala med en man som utstrålade prakten och myndigheten hos en kejsare men vars ögon kunde ha suttit på ett mager, hungrigt djur. Det obehagliga var att dessa ögon nästan oavbrutet var fixerade på henne.

Hon sökte sin tillflykt bakom en pelare, tog några djupa andetag och intalade sig att allt skulle bli bra. Samma morgon hade broder Lorenzo överlämnat ett brev från Romeo där han skrivit att hans far, comandante Marescotti, skulle närma sig hennes farbror Tolomei så snart som möjligt med ett förslag om giftermål. Sedan hon fått brevet hade hon knappt gjort annat än att be till Gud om att erbjudandet skulle accepteras och hennes beroendeställning hos familjen Tolomei snart skulle vara ett minne blott.

När Giulietta kikade ut från sitt gömställe kunde hon se sin stilige Romeo bland de andra adelsmännen, och om hon inte tog miste letade han efter henne också, sträckte på halsen och blev allt mer frustrerad

över att han inte kunde se henne någonstans. Bredvid honom stod en man som måste vara hans far. Hon kände en ilning av glädje när hon såg dem, eftersom hon visste att de båda två var fast beslutna att göra anspråk på henne, och när de närmade sig hennes farbror Tolomei kunde hon knappt bärga sig. Hon smög försiktigt närmare, från pelare till pelare, och försökte komma inom hörhåll utan att bli upptäckt. Lyckligtvis var de allihop alltför upptagna av sin hetsiga diskussion för att lägga märke till något annat.

»Comandante!« utbrast hennes farbror Tolomei när han såg Marescotti närma sig. »Står fienden för porten?«

»Fienden«, svarade comandante Marescotti och gav mannen med de djuriska ögonen bredvid hennes farbror en kort nick, »är redan här. Hans namn är korrupption, och han låter sig inte hindras av några portar.« Han gjorde en kort paus för att ge utrymme för skratt. »Messer Tolomei, jag har ett ärende av en något känslig natur som jag skulle vilja diskutera med er. I enrum. När kan jag besöka er?«

Tolomei tittade överraskat på comandante Marescotti. Familjen Marescotti hade måhända inte Tolomeis rikedomar, men historiens fackla lyste över deras namn, och Marescottis släkträd hade säkerligen skjutit upp ur Karl den stores läger, om inte i självaste Edens lustgård. Giulietta gissade att hennes farbror Tolomei inget hellre skulle vilja än att göra affärer med en man av det namnet. Och mycket riktigt, nu vände han ryggen mot mannen med de djuriska ögonen och slog ut med armarna. »Säg mig vad ni har på hjärtat.«

Comandante Marescotti tvekade inför alla öron som omgav dem. »Jag kan inte tänka mig att messer Salimbeni skulle finna nöje i vår diskussion«, sa han.

När Giulietta hörde namnet *Salimbeni* blev hon stel av skräck. Först nu insåg hon att mannen med de djuriska ögonen – samme man som alldeles nyss hade gjort monna Antonia så underdånig – var den som låg bakom mordet på hennes familj. Hon hade ägnat många timmar åt att försöka föreställa sig hur detta monster såg ut i verkligheten, och nu när han äntligen stod framför henne såg hon till sin bestörtning att han, bortsett från ögonen, inte var det minsta monsterlik.

Hon hade föreställt sig en oförsonlig jätte, vars hela kropp var byggd för krig och nidingsdåd, men vad hon fick se var en man som aldrig

kunde ha svingat ett svärd i hela sitt liv, utan som tycktes utkämpa sina strider vid middagsbordet med retoriken som främsta vapen. Två män kunde inte stå i större kontrast till varandra än comandante Marescotti och messer Salimbeni. Den ene var en expert på krig som inte önskade något annat än fred, medan den andre hade svept förfiningen om sig som en kappa men dolde ett blodtörstigt hjärta under det fina tyget.

»Ni tar miste, comandante«, sa Salimbeni som njöt av sin egen makt över samtalet. »Jag är alltid nyfiken på ärenden som inte kan vänta till morgondagen. Och som ni vet är messer Tolomei och jag de bästa vänner, så han har säkert inget emot mitt ...*ödmjuka* råd i hans mycket *viktiga* affärer«, avslutade han och var ärlig nog att skrocka åt sitt eget ordval.

»Jag ber om ursäkt«, sa comandanten som var klok nog att dra sig ur, »men ni har rätt. Detta *kan* vänta till morgondagen.«

»Nej!« Romeo kunde inte förmå sig till att gå därifrån med oförrättat ärende, och innan hans far hann hejda honom tog han ett häftigt steg fram. »Det kan inte vänta! Messer Tolomei, jag önskar äkta er brorsdotter, Giulietta.«

Tolomei blev så förbluffad av det plötsliga frieriet att han inte fick fram ett ord. Han var inte den ende som tystats av Romeos impulsiva inpass; överallt runt omkring sträckte folk på sig för att se vem som skulle våga yttra sig härnäst. Bakom sin pelare stod Giulietta med handen för munnen. Hon var innerligt rörd av Romeos beslutsamhet, men samtidigt förfärad över att han hade talat så impulsivt och mot sin fars vilja.

»Som ni hör«, sa comandante Marescotti med beundransvärt lugn till den gapande Tolomei, »vill jag föreslå ett giftermål mellan min äldste son Romeo och er brorsdotter Giulietta. Ni vet säkert att vi är en familj som varken saknar medel eller anseende, och med all respekt tror jag att vi kan lova att er brorsdotter inte skulle behöva uppleva en försämring i vare sig bekvämlighet eller status. Efter min död, när min son Romeo har tagit över rollen som familjens överhuvud, kommer hon att vid hans sida styra över en stor egendom som omfattar många hushåll och vidsträckta landområden. Detaljerna kring detta har jag sammanfattat i ett dokument. När skulle det passa att vi be-

sökte er för att överlämna dokumentet åt er personligen?»

Tolomei svarade inte. Hans ansikte överfors av skuggor, likt hajar som cirklar runt sina offer under vattenytan, och det var uppenbart att han vändades och famlade efter en utväg.

»Om ni oroar er för hennes lycka«, fortsatte comandante Marescotti, smått förargad över den andres tvekan, »har jag glädjen att meddela att min son inte har några invändningar mot detta giftermål.«

När Tolomei slutligen tog till orda var det inte med någon vidare övertygelse i rösten. »Min bäste comandante«, sa han sammanbitet, »ni gör mig en stor ära med ert generösa förslag. Jag ska noggrant studera ert dokument och överväga ert erbjudande ...«

»Det ska ni inte alls!« Nu lade sig Salimbeni i samtalet, rasande över att ha blivit ignorerad. »Jag anser att saken redan är avgjord.«

Comandante Marescotti tog ett steg tillbaka. Visserligen var han armébefälhavare och alltid beredd på lömska angrepp från olika håll, men Salimbeni var farligare än någon fiende som kunde komma utifrån. »Ursäkta oss!« sa han. »Nu var det nog så att messer Tolomei och jag var inbegripna i ett samtal.«

»Ni kan ha så många samtal ni vill«, fräste Salimbeni, »men den där flickan är min. Det är mitt enda villkor för att upprätthålla den här idiotiska freden.«

På grund av den allmänna uppståndelsen som följde på Salimbenis befängda krav var det ingen som hörde Giuliettas förfärade skrik. Hopkrupen bakom pelaren pressade hon båda händerna mot munnen och sände upp en förtvivlad bön om att hon på något sätt skulle ha missförstått männens samtal och att det inte var henne de pratade om, utan någon helt annan.

När hon slutligen vågade titta igen såg hon sin farbror gå runt Salimbeni för att tilltala comandante Marescotti, och han var så generad att han inte visste vart han skulle ta vägen. »Bäste comandante«, sa han med ostadig röst, »detta är, precis som ni sa, ett känsligt ärende. Men vi ska säkert kunna komma fram till någon typ av överenskommelse ...«

»Absolut!« Nu vågade hans fru, monna Antonia, åter lägga sig i samtalet, denna gång för att inställsamt kasta sig över den sammanbitne comandanten. »Jag har en dotter, tretton år fyllda, som skulle bli en utmärkt hustru till er son. Hon står där borta, ser ni?«

Comandanten vände inte ens på huvudet. »Messer Tolomei«, sa han med så mycket tålmod han ännu kunde uppbåda, »vårt erbjudande gäller endast Giulietta. Och ni gör bäst i att tala med henne om saken. Vi lever inte längre under de barbariets dagar då man helt kunde bortse från kvinnans önskemål ...«

»Flickan tillhör mig!« fräste Tolomei, som var arg på sin fru för att hon lagt sig i och på comandanten för att han behagat läxa upp honom. »Och jag gör med henne som jag vill! Tack för ert intresse, comandante, men jag har andra planer för henne.«

»Jag råder er att ta saken under närmare övervägande«, sa comandante Marescotti och tog ett varnande steg fram. »Flickan är fäst vid min son, som hon ser som sin räddare, och hon kommer säkerligen att orsaka er sorg om ni ber henne att gifta sig med någon annan. I synnerhet om denna någon inte inser vidden av den tragedi som nyss drabbat hennes familj«, tillade han och tittade på Salimbeni med avsky i blicken.

Ställd inför detta osvikligt logiska resonemang blev Tolomei stum. Giulietta kände till och med ett ögonblicks medlidande med honom. Där han stod mellan dessa båda män liknade han en drunknande som famlade efter spillrorna av sin båt, och det var ingen vacker syn.

»Ska jag förstå det som att ni motsätter er mitt krav, comandante?« frågade Salimbeni, som än en gång steg emellan de två. »Inte kan ni väl mena att ni ifrågasätter messer Tolomeis rätt att styra över sin egen familj? Och inte vill väl huset Marescotti få *både* Tolomei och Salimbeni emot sig?«

Det gick inte att ta miste på hotet i hans blick. Bakom sin pelare kunde Giulietta inte längre hålla tillbaka tårarna. Hon ville springa fram till männen och stoppa dem, men hon visste att hennes närvaro bara skulle göra saken värre. När Romeo först hade talat om att han ville gifta sig med henne – den där dagen i biktstolen – hade han sagt att det alltid hade rått fred mellan deras familjer. Nu tycktes denna sanning upphävd och det var hennes fel.

Niccolino Patrizi, en av männen i De nios råd, hade åhört den eskalerande konflikten nedanför podiet med stigande oro. Han var inte ensam.

»När de var dödsfiender fruktade jag dem storligen«, muttrade hans granne med blicken fäst på Tolomei och Salimbeni. »Men nu när de är vänner fruktar jag dem ännu mer.«

»Vi är de styrande! Vi måste stå över sådana mänskliga känslor!« utbrast Niccolino Patrizi och reste sig ur sin stol. »Messer Tolomei! Messer Salimbeni! Vadan detta hemlighetsmakeri mitt under mässan? Jag hoppas att ni inte gör affärer i Guds hus?«

En mättad tystnad lade sig över församlingen efter dessa ord från podiet, och nedanför det höga altaret kom biskopen för ett ögonblick av sig i sitt välsignande.

»Högst ärade messer Patrizi!« svarade Salimbeni med sarkastisk sirlighet. »Ni smickrar varken oss eller er själv genom dessa ord. Ni borde i stället gratulera oss, för min mycket gode vän messer Tolomei och jag har just bestämt oss för att fira vår bestående fred med ett äktenskap.«

»Tillåt mig att beklaga sorgen!« snäste Niccolino Patrizi. »Det var en nyhet för mig att er hustru gått bort!«

»Monna Agnese«, sa Salimbeni oberörd, »kommer inte att leva månaden ut. Hon ligger till sängs i Rocca di Tentennano och äter ingenting.«

»Det är svårt att äta när man inte får någon mat«, mumlade en av männen i Bicchernarådet.

»Ni måste ansöka om påvens godkännande för ett bröllop mellan forna fiender«, framhärddade Niccolino Patrizi, »och jag betvivlar att ni kommer att få det. Vägen mellan era båda hus har sköljts bort i en sådan ström av blod att ingen man med hedern i behåll kan skicka sin dotter över den. Det finns en ond ande ...«

»Endast äktenskapet kan förjaga onda andar!«

»Påven är av en annan åsikt!«

»Kanske det«, sa Salimbeni och lät ett missklädsamt leende kröka sina läppar, »men påven är skyldig mig pengar. Och det är ni också. Allihop.«

Den groteska kommentaren hade avsedd effekt: Niccolino Patrizi satte sig ner, röd i ansiktet av raseri, och Salimbeni tittade utmanande på resten av rådmännen som för att se om någon annan vågade framföra invändningar. Men podiet satt tyst.

»Messer Salimbeni!« En röst hördes över det dämpat indignerade mumlet och alla sträckte på sig för att se vem utmanaren var.

»Vem talar?« Salimbeni försmädde aldrig en chans att sätta andra på plats. »Var inte blyg!«

»Blyghet är för mig vad dygd är för er, messer Salimbeni«, svarade Romeo som nu steg fram.

Messer Salimbeni höll huvudet högt i ett försök att se ner på sin motpart. »Och vad kan du rimligen ha att säga mig?«

»Endast detta«, sa Romeo, »att den dam ni traktar efter redan tillhör en annan man.«

»Verkligen?« Salimbeni kastade ett öga på Tolomei. »Hur så?«

Romeo sträckte på sig. »Jungfru Maria överlämnade henne i mina händer på det att jag för alltid skulle beskydda henne. Och det himlen har förenat må ingen man skilja åt!«

Salimbeni tittade först tvivlande på honom för att sedan brista ut i skratt. »Väl talat, min gosse, nu känner jag igen dig. Din dolk dödade nyligen en god vän till mig, men jag ska vara storsint och låta udda vara jämnt, eftersom du har tagit så god hand om min blivande brud.«

Med dessa ord vände sig Salimbeni bort och visade med all önskvärd tydlighet att han betraktade samtalet som avslutat. Allas blickar föll nu på Romeo, vars ansikte blossade av avsky, och mer än en tyckte synd om den unge mannen som så uppenbart fallit offer för den okyn-nige lille bågskytten.

»Kom, min son«, sa comandante Marescotti och tog några steg bakåt. »Låt oss inte dröja där spelet är förlorat.«

»Förlorat?« skrek Romeo. »Det har aldrig varit något spel!«

»Vad än de där båda männen har ihop«, sa hans far, »så har de skakat hand under jungfruns altare. Strider du mot dem får du också strida mot Gud.«

»Och det ska jag också!« utropade Romeo. »För himlen har vänt sig mot sig själv om den låter detta ske!«

När ynglingen åter steg fram krävdes inga åtbörder för att få församlingen att tystna; allas ögon hängde redan nervöst vid hans läppar.

»Heliga Guds moder!« skrek Romeo och överraskade alla genom att vända sig till den tomma luften under kupolen i stället för till

Salimbeni. »Ett väldigt brott håller på att begås här i natt, i detta hus, under ditt tak! Jag ber dig att ingripa mot brottslingarna och visa dig för dem, på det att ingen må tvivla på din himmelska vilja! Låt den man som vinner palion bli den utvalde! Skänk mig ditt heliga baner så att jag kan klä min brudsäng med det och vila på det med min rättmätiga brud! Och då min önskan sålunda blivit uppfylld ska jag återlämna det till dig, o barmhärtiga moder, för det var din vilja som skänkte mig segern, och din hand som överlämnade baneret åt mig, för att visa hela människosläktet var dina sympatier ligger i denna sak!«

När Romeo äntligen tystnade fanns det inte en människa omkring honom som ville möta hans blick. Vissa var förstummade av hädelsen och andra skämdes över att ha bevittnat hur en Marescotti slöt ett sådant själviskt och okonventionellt avtal med jungfru Maria, men de flesta tyckte bara synd om hans far, comandante Marescotti, som var en allmänt beundrad man. Oavsett om Gud skulle ingripa mot det blasfemiska tilltaget eller människor skulle verkställa det som nu sågs som en politisk nödvändighet var de flesta överens om en sak: Romeo Marescotti skulle inte överleva palion.

[IV.III]

Ja, ja, en rispa!

En rispa, men en rispa, som förslår.

Var är min page? Gå, hämta hit en fältskär

JAG LÄMNADE UGGLEMUSEET med motstridiga känslor. Å ena sidan var det en lättnad att cencion och Romeos dolk nu befann sig i Peppos kassaskåp, men å andra sidan ångrade jag att jag hade varit så snabb att lämna dem ifrån mig. Tänk om min mor hade velat att jag använde dem till något särskilt? Tänk om de på något sätt kunde hjälpa mig att hitta Julias grav?

Hela vägen tillbaka till hotellet kämpade jag mot impulsen att återvända till museet och be att få tillbaka mina skatter. Att jag lyckades stå emot berodde huvudsakligen på att jag visste att tillfredsställelsen i att återfå dem snart skulle överskuggas av rädslan för vad som skulle hända med dem härnäst. Vem kunde säga att de var säkrare i direttore Rossinis kassaskåp än i Peppos? När allt kom omkring visste min förföljare var jag bodde – hur kunde han annars ha brutit sig in i mitt rum? – och förr eller senare skulle han få reda på var jag förvarade mina saker.

Jag tror att jag stannade mitt på gatan. Det hade dittills inte slagit mig att det minst intelligenta jag över huvud taget kunde göra var att återvända till hotellet, även om jag inte längre bar omkring på de gamla skatterna. Det skulle vara exakt vad typen i träningsoverallen väntade sig. Och efter vår lilla kurragömmalek i universitetsarkivet var han säkert inte på särskilt gott humör.

Jag måste byta hotell, och det måste ske på ett sådant sätt att han inte kunde spåra mig. Eller var det kanske dags för mig att ta nästa plan tillbaka till Virginia?

Nej. Jag tänkte inte ge upp. Inte nu när jag äntligen började komma någonvart. Jag skulle byta hotell, kanske i kväll, när det hade blivit mörkt. Jag skulle bli osynlig, listig, beräknande. Den här gången skulle Julia ta strid.

Det låg en polisstation på samma gata som Hotel Chiusarelli. Jag stod utanför en stund, såg poliserna komma och gå och undrade om det vore så smart att ge sig till känna för den lokala rättvisan och riskera att de upptäckte min dubbla identitet. Till slut bestämde jag mig för att det inte vore det. Mina erfarenheter i Rom och Köpenhamn hade lärt mig att poliser är precis som journalister: visst kan de lyssna på ens historia, men de hittar mycket hellre på en egen.

Så jag började gå tillbaka in mot centrum, och vände mig ideligen om för att se om någon följde efter mig samtidigt som jag funderade på hur min fortsatta plan skulle se ut. Jag gick till och med in på banken i Palazzo Tolomei för att höra efter om presidente Maconi hade tid att träffa mig och ge mig råd. Det hade han dessvärre inte, men damen med de smala glasögonen – numera min bästa vän – försäkrade att han med största nöje skulle ta emot mig när han kom tillbaka från sin semester vid Comosjön om tio dagar.

Jag hade gått förbi den föga inbjudande porten till Monte dei Paschi flera gånger sedan jag kom till Siena. Varje gång hade jag ökat på takten för att snabbt ta mig förbi detta Salimbenifäste utan att bli upptäckt, och jag hade till och med dragit ner huvudet mellan axlarna och undrat om säkerhetschefens kontor vette mot Corson eller åt något annat håll.

Men idag var det annorlunda. Idag var den dag då jag skulle ta tju-ren vid hornen och skaka om den ordentligt. Så jag klev in genom den gotiska porten och såg till att övervakningskamerorna fick riktigt bra bilder av min nya attityd.

För att vara en byggnad som bränts ner av rivaliserande familjer varav min egen var en, rivits av en uppretad pöbel, flera gånger byggts upp igen av sina ägare, beslagtagits av stadens styrelse och slutligen återuppstått som finansiell institution 1472, vilket gjorde den till världens äldsta ännu verksamma bank, var Palazzo Salimbeni en förvånansvärt fridfull plats. På insidan blandades det medeltida med det

moderna på ett sätt som fick båda att framstå i fördelaktig dager, och när jag gick fram till receptionen fick jag en känsla av att tidsgapet mellan nu och då omärkligt slöt sig runt mig.

Receptionisten satt i telefon, men lade handen över luren för att fråga mig – först på italienska och sedan på engelska – vem jag kommit för att träffa. När jag talade om att jag var en personlig vän till säkerhetschefen och hade ett brådskande ärende att diskutera med honom log mannen och sa att jag kunde finna den jag sökte i källaren.

Glatt överraskad över att han släppte in mig så lättvindigt, utan vare sig anmälan eller eskort, fortsatte jag nedför trappan med överdrivet nonchalanta steg samtidigt som en hel rad små möss dansade riverdance på insidan av min bröstorg. De hade hållit sig märkvärdigt stilla tidigare under dagen när jag blev jagad av träningsöverallskillen, men nu satte de igång på allvar, bara för att jag skulle träffa Alessandro.

När jag lämnade honom på restaurangen kvällen innan hade jag ärligt talat inte haft någon önskan om att någonsin se honom igen. Han kände säkert likadant. Men här var jag nu, på väg rakt in i hans håla, och det enda jag gick på var min instinkt. Janice brukade säga att instinkt var detsamma som förnuft när man har bråttom, men jag var inte så säker på det där med förnuftet. Mitt förnuft sa mig att det var högst sannolikt att Alessandro och familjen Salimbeni var inblandade i alla de otrevligheter som drabbat mig på sista tiden, men magkänslan sa att jag kunde räkna med honom, även om jag bara än en gång skulle få veta hur mycket han ogillade mig.

När jag kom ner i källaren blev luften märkbart svalare, och spåren av den ursprungliga strukturen började framträda i takt med att väggarna blev grövre och mer slitna. På medeltiden hade den här grunden burit upp ett högt torn, kanske lika högt som Mangiatornet på Campo. Hela staden hade varit full av sådana tornhus; de hade fungerat som befästningar i orostider.

Vid foten av trappan fortsatte en lång korridor in i mörkret och bepansrade dörrar på båda sidor förstärkte intrycket av fängelsehåla. Jag började tro att jag hade gått fel någonstans på vägen när jag plötsligt hörde röster och jubelrop från en halvöppen dörr.

Jag närmade mig dörren med viss oro. Oavsett om Alessandro

fanns här nere eller inte skulle jag bli tvungen att förklara mig, och logik hade aldrig varit min starka sida. När jag kikade in kunde jag se ett bord fullt av metallföremål och halvätna smörgåsar, en vägg med gevär och tre män i T-shirt och uniformsbyxor som stod runt en liten teveapparat. En av dem var Alessandro. Först trodde jag att de tittade på bilder från en övervakningskamera någonstans i byggnaden, men när de plötsligt stönade och tog sig för pannan alla tre insåg jag att det var en fotbollsmatch.

När ingen reagerade på min knackning tryckte jag upp dörren en aning och harklade mig. Då vände Alessandro sig äntligen om för att se vem det var som hade fräckheten att komma och störa mitt i matchen, och när han fick se mig stå där med antydning till ett leende på läpparna såg han ut som om någon hade slagit honom i huvudet med en stekpanna.

»Ledsen att jag stör«, sa jag och försökte låta bli att se ut som Bambi på styltor, trots att det var precis sådan jag kände mig. »Har du tid en stund?«

Några sekunder senare hade de båda andra männen lämnat rummet med sina halvätta mackor i munnen och vapen och uniformsjackor i händerna.

»Jaha«, sa Alessandro när han hade stängt av matchen och slängt ifrån sig fjärrkontrollen. »Stilla min nyfikenhet.« Det var allt han sa, fast samtidigt tittade han på mig som om han i hemlighet var glad över att se mig, trots att jag var en irriterande insekt på samhällets kriminella bakgård.

Jag satte mig på en ledig stol och såg mig omkring på vapnen som hängde på väggarna. »Är det här ditt kontor?«

»Ja ...« Han drog upp sina löst hängande hängslen och slog sig ner på andra sidan bordet. »Det är här vi förhör folk. Mest amerikaner. Förr i tiden var det en tortyrkammare.«

Hans utmanande blick fick mig nästan att glömma min ängslan och orsaken till att jag var där. »Du smälter verkligen in.«

»Jag tänkte väl det.« Han lade upp en tung känga på bordskanten och lutade stolen mot väggen. »Okej, jag lyssnar. Du måste ha en väldigt bra anledning till att komma hit.«

»Jag vet inte hur bra den är.« Jag vände bort blicken och försökte

förgäves komma ihåg den harang jag hade övat in medan jag gick nedför trappan. »Jag vet att du tycker att jag är en beräknande slyna ...«

»Jag har sett värre.«

»... och jag har inte direkt gått med i din fanklubb heller.«

Han log snett. »Men här sitter du nu.«

Jag korsade armarna över bröstet och svalde ett nervöst litet skratt. »Jag vet att du inte tror på att jag är Giulietta Tolomei, och vet du vad? Jag bryr mig inte. Men nu är det i alla fall så ...« Jag svalde hårt och försökte göra rösten stadig. »... att någon försöker döda mig.«

»Någon utöver du själv, menar du?«

Hans sarkasm hjälpte mig att återfå lugnet. »Det är någon som följer efter mig«, sa jag surt. »En otäck typ. Träningsoverall. En riktig grobian. Jag trodde att han var en kompis till dig.«

Alessandro blinkade inte ens. »Vad vill du att jag ska göra?«

»Jag vet inte ...« Jag sökte efter åtminstone en glimt av medkänsla i hans blick. »Hjälpa mig?«

Nu glimtade det faktiskt till, men mest i triumf. »Och varför skulle jag göra det, om jag får fråga?«

»Hallå där!« utbrast jag, djupt upprörd över hans inställning. »Jag är ... en flicka i nöd!«

»Och vem är jag, Zorro, eller?«

Jag bet ihop, rasande på mig själv för att jag trott att han skulle bry sig. »Jag trodde att italienska män var mottagliga för kvinnlig charm.«

Han funderade en stund. »Det är vi. När vi träffar på den.«

»Okej«, sa jag och undertryckte min vrede, »då vet jag hur det ligger till. Du vill att jag ska dra åt helvete, och det ska jag också. Jag ska åka tillbaka till USA och aldrig besvara dig eller din gudmor igen. Men först vill jag ta reda på vem den där killen är och se till att någon sätter dit honom.«

»Och denna någon är jag?«

Jag blängde på honom. »Kanske inte. Jag trodde bara att någon som du inte ville ha någon som han springande lös i ditt älskade Siena. Men nu förstår jag att jag hade fel«, sa jag och gjorde en ansats att resa mig.

Nu lutade sig Alessandro äntligen fram med spelad oro och stödde

armbågarna på bordet. »Okej, fröken Tolomei, berätta varför du tror att någon försöker döda dig.«

Det spelade ingen roll att jag inte hade någonstans att ta vägen; jag skulle ha gått därifrån på fläcken om det inte hade varit för att han äntligen hade kallat mig fröken *Tolomei*. Jag skruvade osäkert på mig där jag satt på stolskanten. »Ja, vad sägs om det här: han följde efter mig på stan, bröt sig in i mitt hotellrum, och i morse jagade han mig med en pistol ...«

»Det betyder inte att han tänker döda dig«, sa Alessandro och såg ut som om han fick uppbåda det yttersta av sitt tålamod. Han synade mig noga och rynkade pannan. »Hur tror du att jag ska kunna hjälpa dig om du inte talar sanning?«

»Men det gör jag! Jag svär!« Jag försökte komma på något annat sätt att övertyga honom, men min blick hade dragits till tatueringen på hans högra underarm och hjärnan var fullt upptagen med att bearbeta intrycket. Detta var inte den Alessandro jag hade väntat mig att få träffa när jag gick in i Palazzo Salimbeni. Den Alessandro jag kände var proper och sofistikerad, för att inte säga en riktig träbock, och han hade absolut ingen trollslända – eller vad farao det nu var – tatuerad på handleden.

Om han kunde läsa mina tankar visade han det inte. »Inte hela sanningen. Det är fortfarande många pusselbitar som fattas.«

Nu vaknade jag till. »Vad får dig att tro att det är ett pussel?«

»Det är det alltid. Så berätta nu vad han är ute efter.«

Jag tog ett djupt andetag, väl medveten om att jag själv hade valt att försätta mig i den här situationen och att en mer utförlig förklaring var nödvändig. »Okej«, sa jag slutligen, »jag tror att han är ute efter någonting som min mor efterlämnade åt mig. En gammal släktklenod som mina föräldrar hittade för många år sedan och som hon ville att jag skulle ha. Så hon gömde den på ett ställe där bara jag skulle hitta den. Varför? Därför att jag – vare sig du gillar det eller inte – är Giulietta Tolomei.«

Jag gav honom en trotsig blick och upptäckte att han granskade mitt ansikte med något som kunde tolkas som ett leende.

»Har du hittat den?« frågade han.

»Jag tror inte det. Inte än. Allt jag har hittat är ett rostigt skrin med

en massa papper i, ett gammalt ... baner, och någon sorts dolk, och jag kan ärligt talat inte ...»

»Aspetta!« Alessandro höll upp en hand för att få mig att sakta ner.

»Vad då för papper och vad då för baner?«

»Berättelser, brev. En massa skräp. Jag orkar inte ens prata om det. Och baneret är tydligen en cencio från 1340. Jag hittade den virad runt en dolk, så här, i en låda ...«

»Vänta! Menar du att du har hittat cencion från 1340?«

Det förvånade mig att se honom reagera ännu starkare på nyheten än min kusin Peppo hade gjort. »Ja, jag tror det. Den är tydligen mycket speciell. Och dolken ...«

»Var är de?«

»På ett säkert ställe. Jag lämnade dem på Ugglemuseet.« När jag såg att han inte hängde med, tillade jag: »Min kusin, Peppo Tolomei, förestår museet. Han sa att han skulle förvara dem åt mig.«

Alessandro stönade och drog med båda händerna genom håret.

»Vad är det?« sa jag. »Var inte det bra?«

»Merda!« Han reste sig, tog en pistol ur en låda i skrivbordet och lät den glida ner i hölstret i bältet. »Kom, skynda dig!«

»Vänta! Vad är det frågan om?« Jag reste mig motvilligt. »Du föreslår väl inte att vi ska åka och hälsa på min kusin med den där ... pistolen?«

»Nej, det är inget förslag. Kom nu!«

När vi skyndade korridoren fram sneglade han på mina fötter. »Kan du springa i de där?«

»Du«, sa jag medan jag kämpade för att hålla jämna steg med honom, »jag måste klargöra en sak. Jag tror inte på vapen. Jag vill bara ha lugn och ro. Okej?«

Alessandro stannade mitt i korridoren, tog fram pistolen och slöt min hand om den innan jag ens hann reagera. »Känner du? Detta är ett vapen. Det finns. Och det finns gott om folk ute i världen som faktiskt tror på sådana. Så ursäkta mig om jag tar hand om dem så att du kan få ditt lugn och ro.«

Vi lämnade banken bakvägen och sprang hela vägen längs en gata som var öppen för biltrafik. Det var inte den väg jag hade gått förut, men

den ledde raka vägen till Piazzetta del Castellare. Alessandro tog fram pistolen när vi närmade oss dörren till Ugglemuseet, men jag låtsades som ingenting.

»Håll dig bakom mig«, sa han, »och om det blir skottlossning ska du lägga dig på golvet med armarna över huvudet.« Utan att vänta på svar lade han ett finger mot läpparna och öppnade sakta dörren.

Jag följde lydigt efter honom på ett par stegs avstånd. Det var helt uppenbart att han överreagerade, men det fick han väl komma fram till själv. Inne i museet var det alldeles tyst och det fanns inte något som tydde på någon brottslig aktivitet. Med pistolen i täten gick vi genom flera rum, men till slut stannade jag. »Men snälla du ...« Alessandro lade genast en hand över min mun, och när vi stod där på helpänn hörde jag det också: ljudet av någon som jämrade sig.

Vi rörde oss fortare genom de återstående rummen och hade snart lokaliserat ljudet, och så fort Alessandro hade kontrollerat att det inte var en fälla rusade vi in och fick se Peppo ligga på golvet i sitt kontor, blåslagen men vid liv.

»Åh, Peppo!« skrek jag och sprang fram för att hjälpa honom. »Är du okej?«

»Nej!« fräste han till svar. »Det ser du väl! Jag tror att jag ramlade. Jag kan inte stödja på benet.«

»Vänta lite.« Jag såg mig om efter hans käpp, och då fick jag syn på kassaskåpet som stod i hörnet, öppet och tomt. »Såg du vem det var? Såg du honom?«

»Vem då?« Peppo försökte sätta sig upp men grimaserade av smärta. »Åh, mitt huvud! Jag behöver mina tabletter. *Salvatore!* Nej, vänta nu. Det är Salvatores lediga dag ... Vilken dag är det?«

»*Non ti muovere!*« Alessandro föll på knä för att undersöka Pepsos ben. »Jag tror att han har brutit skenbenet. Jag ringer efter ambulans.«

»Nej! Vänta!« Peppo ville uppenbarligen inte ha någon ambulans. »Jag skulle precis stänga kassaskåpet. Hör du mig? Jag måste stänga kassaskåpet.«

»Det kan vi ta hand om senare«, sa jag.

»Dolken ... den ligger i sammanträdesrummet. Jag hade slagit upp den i en bok. Den måste också in i kassaskåpet. Den är ond!«

Alessandro och jag utbytte en blick. Det här var inte rätt tillfälle att tala om för Peppo att det var alldeles för sent att stänga kassaskåpet. Cencion var borta, liksom allt annat min kusin hade förvarat i kassaskåpet. Men dolken hade tjuven kanske inte sett. Så jag reste mig upp och gick in i sammanträdesrummet, och där låg mycket riktigt Romeos dolk, mitt på bordet bredvid en samlarguide om medeltida vapen.

Med dolken i ett fast grepp kom jag tillbaka in i Peppos kontor just när Alessandro ringde efter ambulans.

»Ja, men där är den ju«, sa min kusin när han fick se dolken. »Lägg in den i kassaskåpet, snabbt. Den för otur med sig. Se bara hur det gick för mig. I boken står det att den har djävulen i sig.«

Peppo hade en lätt hjärnskakning och ett brutet ben, men läkaren insisterade på att koppla honom till en massa maskiner och behålla honom över natten för säkerhets skull. Tyvärr insisterade hon dessutom på att berätta för honom exakt vad som hänt.

»Hon säger att någon slog honom i huvudet och stal allt som fanns i kassaskåpet«, viskade Alessandro, som översatte det animerade samtalet mellan doktorn och hennes grinige patient för mig, »och *han* säger att han vill prata med den riktige doktorn och att ingen skulle slå honom i huvudet i hans eget museum.«

»Giulietta!« utbrast Peppo när han till slut hade lyckats jaga iväg läkaren. »Vad tror du om allt det här? Sköterskan säger att någon bröt sig in i museet!«

»Så är det, tyvärr«, sa jag och tog hans hand. »Jag är så ledsen. Alltihop är mitt fel. Om inte jag hade ...«

»Och vem är det där?« Peppo granskade misstänksamt Alessandro. »Är han här för att skriva rapport? Säg åt honom att jag inte såg någonting.«

»Det här är kapten Santini«, förklarade jag. »Det var han som räddade dig, om du minns? Vore det inte för honom skulle du fortfarande ... ha väldigt ont.«

»Hm.« Peppo var inte redo att lämna krigsstigen riktigt än. »Honom har jag sett förut. Han är en Salimbeni. Sa jag inte åt dig att hålla dig borta från dem?«

»Sch! Nu får det räcka!« Jag försökte tysta honom så gott jag kunde, men visste samtidigt att Alessandro hade hört vartenda ord. »Du behöver vila.«

»Det behöver jag inte alls! Jag behöver prata med Salvatore. Vi måste ta reda på vem som gjorde det här. Det fanns många värdefulla föremål i det där kassaskåpet.«

»Jag är rädd att tjuven var ute efter cencion och dolken«, sa jag. »Om jag inte hade lämnat dem hos dig skulle detta aldrig ha hänt.«

Peppo såg förbryllad ut. »Men vem skulle ... åh!« Han fick något avlägset i blicken och tycktes stirra in i ett dunkelt förflutet. »Naturligtvis! Varför tänkte jag inte på det? Men skulle han verkligen göra så?«

»Vem pratar du om?« Jag kramade hans hand och försökte få honom att koncentrera sig. »Vet du vem det var?«

Peppo grep tag om min handled och tittade på mig med febrig iver. »Han brukade alltid säga att han skulle komma tillbaka. Patrizio, din far. Han sa alltid att Romeo en dag skulle återvända och ta tillbaka allt ... sitt liv ... sin kärlek ... allt som vi tog ifrån honom.«

»Peppo«, sa jag och strök honom över armen, »jag tror att du ska försöka sova lite nu.« I ögonvrån såg jag hur Alessandro med en bekymrad min stod och vägde Romeos dolk i handen som om han kunde känna dess mystiska kraft.

»Romeo«, fortsatte Peppo, lite sluddrigare nu när den lugnande medicinen äntligen började verka, »Romeo Marescotti. Ja, man kan ju inte vara ett spöke för alltid. Det här kanske är hans hämnd. På oss allihop. För att vi behandlade hans mor som vi gjorde. Han var ... vad heter det? *Un figlio illegittimo*? ... *Capitano*?«

»Ett utomäktenskapligt barn«, sa Alessandro som inte hade blandat sig i samtalet förrän nu.

»*Si, si!*« nickade Peppo. »Utomäktenskapligt! Det var en stor skandal. Åh, hon var så vacker ... och så slängde han ut dem ...«

»Vem då?« frågade jag.

»Marescotti. Morfadern. Han var väldigt gammaldags. Fast mycket stilig. Jag minns fortfarande 1965 års *comparsa* ... det var Acetos första seger, förstår du ... ja, Topolone, det var en fin häst. Sådana finns inte längre. På den tiden höll de inte på att vricka sig och bli diskade

hela tiden, och vi behövde inte en massa veterinärer och borgmästare som sa åt oss att vi inte fick rida ... fy sjutton!« Han skakade upprört på huvudet.

»Peppo?« försökte jag och klappade hans hand. »Du höll på att prata om Marescottis. Romeo?«

»Ja visst, ja! De sa att pojken hade onda händer. Allt han rörde vid gick sönder. Hästarna förlorade. Folk dog. Det var vad folk sa. För att han var uppkallad efter Romeo. Han kom från den släkten. Han hade det i blodet ... trubbel. Allting skulle vara så snabbt och högljutt, han kunde inte sitta stilla. Alltid en massa vespor och motorcyklar ...«

»Kände du honom?«

»Nej, jag vet bara vad folk sa. De kom aldrig tillbaka. Han och hans mor. Ingen såg dem någonsin igen. Det sägs att han växte upp till en bråkstake, i Rom, och att han blev kriminell och dödade folk. Det sägs ... det sägs att han dog. I Nasiriyah. Under ett annat namn.«

Jag vände mig mot Alessandro och han mötte min blick med ovanligt svarta ögon. »Var ligger Nasiriyah?« viskade jag. »Känner du till det?« Av någon anledning tycktes frågan reta honom, men han hann inte svara förrän Peppo suckade djupt och fortsatte: »Fast jag tror att det bara är en legend. Folk gillar legender. Och tragedier. Och konspirationer. Det är väldigt lugnt och stilla här på vintern.«

»Så du tror inte på det?«

Peppo suckade igen, och hans ögonlock blev allt tyngre. »Hur ska jag kunna veta vad jag tror om någonting längre? Åh, varför skickar de inte hit en doktor någon gång?«

Just i det ögonblicket slogs dörren upp och in kom hela familjen Tolomei för att överösa sin fallne hjälte med gråt och klagorop. Läkaren hade tydligen gett dem en resumé av vad som hänt, för Peppos fru Pia gav mig en giftig blick när hon knuffade bort mig för att ta plats närmast sin make, och ingen sa ett ord som skulle kunna tolkas som tack. För att göra min förödmjukelse fullständig kom gamla nonna Tolomei invankande genom dörren just som jag hade siktat in mig på att fly, och det syntes lång väg att hon var övertygad om att boven i dramat inte var tjuven utan jag.

»*Tu!*« morrade hon och pekade anklagande på mitt hjärta. »*Bastarda!*«

Hon sa mycket mer än så, men jag förstod det inte. Jag stod orörlig kvar, paralyserad av hennes vrede som ett rådjur inför ett framrusande tåg, ända tills Alessandro fick nog av familjefestligheterna och drog ut mig genom dörren.

»Puh!« flämtade jag. »Det är en riktigt ilsken tant, det där. Kan du fatta att hon är min faster? Vad sa hon?«

»Strunt i det«, sa Alessandro som stegade fram genom sjukhuskorridoren och såg ut som om han önskade att han hade en handgranat till hands.

»Hon kallade dig för en Salimbeni!« sa jag, stolt över att ha förstått åtminstone någonting.

»Det gjorde hon. Och det var inte en komplimang.«

»Vad kallade hon mig? Det hängde jag inte med på.«

»Det spelar ingen roll.«

»Det gör det visst.« Jag stannade mitt i korridoren. »Vad kallade hon mig?«

Alessandro tittade på mig med en plötslig ömhet i blicken. »Hon sa: 'Oäkting. Du är inte en av oss.'«

»Jaså.« Jag tystnade och försökte smälta orden. »Det är visst ingen som tror att jag är Giulietta Tolomei. Men jag kanske har gjort mig förtjänt av det. Det här kanske är en särskild sorts helvete för sådana som mig.«

»Jag tror dig.«

Jag tittade förvånat på honom. »Gör du? Det var något nytt. Sedan när då?«

Han ryckte på axlarna och började gå. »Sedan jag fick se dig stå i min dörr.«

Jag visste inte hur jag skulle reagera på denna plötsliga vänlighet, så vi fortsatte under tystnad och gick nedför trapporna och ut genom porten för att mötas av det mjuka, gyllene ljus som markerar slutet på en dag och början på någonting långt mindre förutsägbart.

»Jaha, Giulietta«, sa Alessandro och vände sig mot mig med händerna på höfterna, »är det någonting mer jag borde veta?«

»Nja«, sa jag och kisade mot ljuset, »det finns i och för sig en kille på motorcykel också ...«

»Santa Maria!«

»Men han är annorlunda. Han bara ... följer efter mig. Jag vet inte vad han vill ...«

Alessandro himlade med ögonen. »Du vet inte vad han vill! Ska jag tala om det för dig?«

»Nej, det behövs inte.« Jag rättade till klänningen. »Han är inte något större problem. Men den andre killen – han i träningssoverallen – han bröt sig in på mitt hotellrum. Så ... jag tänkte att jag kanske borde byta hotell.«

»Jaså, det tänkte du?« Alessandro var inte imponerad. »Det första vi ska göra är att gå till polisen ...«

»Nej, inte polisen!«

»Det är bara de som kan tala om för dig vem som gav sig på Peppo. Jag har inte tillgång till brottsregistret på Monte dei Paschi. Oroa dig inte, jag ska följa med dig. Jag känner dem.«

»Jo, jo!« Jag var nära att sticka pekfingret i hans bröst. »Det här är bara ett knep för att se till att jag hamnar i fängelse.«

Han slog ut med händerna. »Om jag ville se dig i fängelse skulle jag inte direkt behöva ta till några knep, eller hur?«

»Hörrudu!« Jag gjorde mig så lång jag kunde. »Jag gillar fortfarande inte dina maktlekar!«

Min hotfulla min fick honom att le. »Varför fortsätter du att leka då?«

Sienas polisstation var en mycket fridfull plats. Någon dag klockan tio i sju hade väggklockans batterier tagit slut, och där jag satt och pliktskyldigast bläddrade mig igenom sida efter sida med digitaliserade brottslingar kände jag att mina började göra detsamma. Ju mer jag tittade på ansiktena på datorskärmen, desto mer insåg jag att jag faktiskt inte hade en aning om hur min förföljare såg ut på nära håll. Första gången jag sett honom hade han haft solglasögon på sig. Andra gången hade det varit kolmörkt och tredje gången – så sent som idag – hade jag varit alltför fokuserad på pistolen i hans hand för att lägga märke till de finare dragen i hans nuna.

»Jag är ledsen«, sa jag och vände mig mot Alessandro som mycket tålmodigt satt bredvid och med armbågarna stödda mot knäna vändade på min stora uppenbarelse. »Jag känner inte igen någon av dem.«

Jag log ursäktande mot den kvinnliga polisen som basade över datorn, fullt medveten om att jag slösade bort allas tid. »*Mi dispiace.*«

»Det gör inget«, sa hon och log mot mig eftersom jag var en Tolo-
mei. »Vi är snart klara med fingeravtrycken.«

Det första Alessandro hade gjort när vi kom in på polisstationen var att anmäla inbrottet på Ugglemuseet. Två radiobilar hade genast skickats dit, och de fyra poliserna tycktes överförtjusta över att äntligen få ett riktigt brott att ta itu med. Om tjuven hade varit dum nog att lämna några spår efter sig på museet – i synnerhet fingeravtryck – var det bara en tidsfråga innan vi skulle få reda på vem han var. Förutsatt att han hade gripits av polisen tidigare, förstås.

»Medan vi väntar kanske vi skulle kolla upp Romeo Marescotti?« föreslog jag.

Alessandro rynkade pannan. »Tror du verkligen på det Peppo sa?«

»Varför inte? Kanske är det han. Kanske var det han hela tiden.«

»I träningsoverall? Jag tror inte det.«

»Varför inte? Känner du honom?«

Alessandro drog djupt efter andan. »Ja, och han finns inte i datorn. Det har jag redan kollat.«

Jag stirrade förbluffad på honom utan att få fram ett ord. Innan jag hann fråga ut honom ytterligare kom två poliser in i rummet. Den ene hade med sig en bärbar dator som han ställde framför mig på bordet. Ingen av dem talade engelska, så Alessandro fick översätta det de sa. »De har hittat ett fingeravtryck på museet«, förklarade han, »och de vill att du ska titta på några bilder för att se om du känner igen någon.«

Jag vände mig mot skärmen, där fem mansansikten tittade på mig med en blandning av apati och avsky. Efter en stund sa jag: »Jag är inte hundra procentigt säker, men om ni vill veta vem av dem som är mest lik killen som har följt efter mig måste jag nog säga nummer fyra.«

Efter ett kort samtal med poliserna nickade Alessandro. »Det var han som bröt sig in på museet. Nu vill de veta *varför* han gjorde det, och varför han har följt efter dig.«

»Hur vore det om ni talade om för mig vem han är?« sa jag och mötte de allvarliga blickar som riktades mot mig. »Är han någon sorts ... mördare?«

»Han heter Bruno Carrera. Han har tidigare varit inblandad i organiserad brottslighet och hängt ihop med några riktigt fula fiskar. Sedan försvann han ett tag, men nu ...« Alessandro nickade mot skärmen. »Nu är han tillbaka.«

Jag tittade på fotot igen. Bruno Carrera hade verkligen sina bästa år bakom sig. Märkligt att han skulle börja jobba igen på gamla dar bara för att stjäla en gammal tygbit som inte hade något som helst kommersiellt värde. Utan att tänka mig för sa jag: »Har han möjligen haft något att göra med en man som heter Luciano Salimbeni? Jag bara undrar.«

Polismännen såg på varandra.

»Mycket smidigt«, viskade Alessandro och menade uppenbarligen det motsatta. »Jag trodde att du ville slippa svara på frågor.«

Jag tittade upp och såg att poliserna granskade mig med ett nytt intresse. De började väl undra vad jag egentligen gjorde i Siena och hur mycket jag visste om inbrottet på museet som jag ännu inte hade berättat.

»*La signorina conosce Luciano Salimbeni?*« frågade den ene polismannen Alessandro.

»Säg att min kusin Peppo har berättat för mig om Luciano Salimbeni«, sa jag. »Och att han var ute efter några av våra släktklenoder för tjugo år sedan. Det råkar dessutom vara sant.«

Alessandro gjorde sitt bästa för att lägga fram min sak, men poliserna lät inte nöja sig utan frågade gång på gång efter fler detaljer. Det var en egendomlig maktkamp, för det var uppenbart att de respekterade Alessandro väldigt mycket samtidigt som det var något med mig och min historia som inte riktigt stämde. Vid ett tillfälle lämnade de båda rummet. Då vände jag mig undrande mot Alessandro. »Är det klart? Kan vi gå nu?«

Han tittade trött på mig och svarade: »Tror du verkligen att de tänker släppa iväg dig innan du har förklarat vad din familj har för samre med en av Italiens mest eftersökta brottslingar?«

»*Samröre?* Allt jag sa var att Peppo hade en misstanke ...«

»Giulietta«, sa Alessandro och lutade sig tätt intill för att ingen annan skulle höra vad han sa, »varför har du inte berättat det här för mig?«

Innan jag hann svara kom polismännen tillbaka med en utskrift av Bruno Carreras personakt och bad Alessandro att fråga mig om en viss passage.

»Det verkar som om du har rätt«, sa han när han skummat igenom texten. »Bruno brukade göra en del småjobb åt Luciano Salimbeni. Han greps en gång och berättade då någon historia om en staty med guldögon ...« Han prövade mig med blicken. »Vet du någonting om det?«

Smått chockad över att polisen kände till guldstatyn – även om de hade fått detaljerna om bakfoten – lyckades jag ändå skaka häftigt på huvudet. »Aldrig hört talas om det.«

Under några sekunder stirrade vi på varandra i en tyst kamp, men jag vek inte undan med blicken. Till slut vände han sig mot utskriften igen. »Det verkar som om Luciano kan ha varit inblandad i dina föräldrars död också, strax innan han försvann.«

»Försvann? Jag trodde att han var död.«

Alessandro tittade inte ens på mig. »Akta dig. Jag tänker inte ens fråga dig vem som har sagt det. Gör jag rätt i att anta att du inte tänker berätta mer för de här poliserna än du redan har gjort?« Han sneglade på mig för att få det bekräftat och fortsatte sedan: »I så fall föreslår jag att du börjar se traumatiserad ut, så att vi kan komma härifrån. De har redan bett om ditt personnummer två gånger.«

»Glöm inte att det var du som drog med mig hit!« viskade jag.

»Och nu drar jag dig härifrån.« Han lade armen om mig och strök mig över håret som om jag behövde tröst. »Oroa dig inte för Peppo. Han kommer att klara sig.«

Jag spelade med och lutade huvudet mot hans axel med en djup, gråtmild suck som nästan kändes äkta. När polismännen såg hur uppriven jag var lät de oss äntligen vara i fred. Fem minuter senare promenerade vi ut från polisstationen tillsammans.

»Snyggt jobbat«, sa Alessandro så fort vi var utom hörhåll.

»Detsamma. Fast ... det här har verkligen inte varit min dag, så vänta dig inte några jubelrop.«

Han stannade och tittade på mig med en liten rynka mellan ögonbrynen. »Nu vet du åtminstone namnet på den som följde efter dig. Var det inte det du ville när du kom till mig i eftermiddags?«

Världen hade blivit svart medan vi satt inne på polisstationen, men luften var fortfarande ljum och gatlyktorna spred sitt varma, gula ljus över allting. Hade det inte varit för de många vesporna som susade förbi skulle hela piazzan ha liknat en scen i en opera.

»Vad betyder *ragazza*?« frågade jag. »Det låter otrevligt.«

Alessandro stoppade händerna i fickorna och började gå. »Jag tänkte att om jag sa att du var min flickvän, så skulle de sluta fråga efter ditt personnummer. Och ditt telefonnummer.«

Jag skrattade. »Och de undrade inte hur Julia kunde få för sig att vara ihop med en Salimbeni?«

Alessandro log, men det syntes att han inte gillade frågan. »Shakespeare ingår tyvärr inte i polisutbildningen här.«

Vi gick tysta en stund utan något särskilt mål. Detta skulle ha varit ett naturligt tillfälle för oss att skiljas åt, men jag kände att jag inte ville det. Det var inte bara det att Bruno Carrera kunde stå och vänta på mig när jag kom tillbaka till hotellrummet; det kändes helt enkelt bra att vara i Alessandros sällskap.

»Passar det att jag tackar dig nu?« frågade jag.

»Nu?« Han tittade på armbandsklockan. »*Assolutamente sì*. Det passar utmärkt.«

»Vad sägs om middag? Jag bjuder.«

Mitt förslag roade honom. »Visst. Om inte du hellre stannar på balkongen och väntar på Romeo?«

»Jag har precis haft inbrott på balkongen, om du minns?«

»Aha.« Hans ögon smalnade en aning. »Du vill att jag ska beskydda dig.«

Jag öppnade munnen för att säga något elakt tillbaka, men så insåg jag att jag inte ville det. Sanningen var att efter allt som hänt och allt som fortfarande kunde hända ville jag inget hellre än att ha Alessandro – och hans pistol – inom räckhåll under resten av min vistelse i Siena. »Ja«, sa jag och svalde stoltheten, »det skulle jag nog inte ha något emot.«

[IV.IV]

*Du är förälskad; låna Amors vingar
Och flyg med dem högt över stoftets barn*

Siena A. D. 1340

DET VAR DAGEN för palion och Sienas invånare seglade fram på ett hav av sång. Varje gata hade blivit en flod, varje piazza en strömvirvel av religiös extas, och de som drogs med av strömmen viftade med flaggor och baner i sina försök att ta sig upp ur det grunda vattnet för att grensla lyckans hala vågor, sträcka sig upp mot sin moder i himlen och motta hennes ömma smekning.

Flodvågen av hänryckta människor hade för länge sedan brutit igenom stadens dammluckor och översvämmat landsbygden hela vägen ut till Fontebecci, några kilometer norr om Porta Camollia. Här vändes nu en böljande ocean av huvuden mot tälten ur vilka palions femton ryttare trädde ut i full stridsmundering, beredda att hedra den nyss krönta jungfrun med en präktig uppvisning i manlighet.

Det hade tagit maestro Ambrogio större delen av förmiddagen att ta sig ut ur staden. Han hade fått armbåga sig fram genom folkmassan, och hade han kunnat känna mindre skuld i det som höll på att hända hade han gett upp och vänt tillbaka tusen gånger om innan han ens var halvvägs till Fontebecci. Men det kunde han inte. Så oerhört bedrövad den gamle målaren kände sig denna dag! Så fruktansvärt missriktat hans ingripande i dessa ungdomars liv hade varit! Om inte han hade haft så bråttom att förena skönhet med skönhet för skönhetens skull, hade Romeo aldrig fått veta att Giulietta levde, och hon å sin sida skulle aldrig ha smittats av hans passion.

Så egendomligt att tänka sig att konstnärens kärlek till skönheten

så lätt kunde förvandla honom till en brottsling. Så grymt av Fortuna att lära en gammal man en läxa på bekostnad av två unga människors lycka. Eller gjorde han fel när han försökte förklara sitt brott med högtflygande teorier? Var det kanske bara hans låga mänskliga natur och ingenting annat som hade dömt det unga älskande paret till undergång från första början? Var det möjligt att han hade överfört sin egen kraftlösa åtrå till Romeos beundransvärda kropp, och att alla hans förhoppningar om en lycklig förening mellan de unga tu endast hade varit ett sätt att själv få tillgång till Giulietta Tolomeis brudsäng via en annan man?

Maestron var inte den som gick omkring och grubblade på religiösa gåtor såvida det inte krävdes för någon tavla och betalning var att vänta, men nu slog det honom plötsligt att det lätta illamående han kände vid tanken på sig själv som en liderlig gammal dockspelare måste vara ungefär vad Gud erfor dagligen och stundligen. Om Han nu hade några känslor över huvud taget. Han var trots allt Gud, och det kunde mycket väl vara så att gudomlighet och känslor var två oförenliga ting. Om inte så tyckte maestron verkligen synd om Gud, för mänsklighetens historia var ett enda långt sorgespel.

Med jungfru Maria var det annorlunda. Hon hade varit människa och förstod vad lidande var. Hon var den som alltid lyssnade på människornas klagan och såg till att Gud skickade sina åskvigar åt rätt håll. Likt den vackra hustrun till en mäktig man var det henne man skulle vända sig till med sina böner, för det var hon som visste hur man nådde fram till hans gudomliga hjärta. Det var till henne Siena hade överlämnat sina portnycklar, hon hade ett särskilt öga till Sienaborna och det var hon som skyddade dem mot deras fiender som en mor skyddar sin lille son när han flyr in i hennes famn för att undkomma brödernas trakasserier.

Den undergångsstämning som rådde i maestrons inre återspeglades inte i ansiktena på de människor han knuffade åt sidan för att hinna fram till Fontebecci innan loppet startade. Alla firade och ingen hade särskilt bråttom att ta sig fram, för så länge man bara hade en bra plats längs banan behövde man faktiskt inte gå hela vägen till Fontebecci. Visst fanns det en hel del att se på startplatsen med tälten, de många tjuvstarterna och de fina familjerna vars söner skulle delta, men fanns

det något mer spännande än att uppleva det framrusande dånet av femton galopperande krigshästar?

När maestro Ambrogio äntligen kom fram styrde han genast kosan mot örnnens färger. Romeo stod redan utanför det gula tältet omgiven av männen i sin familj, och leendena bland dem var lätträknade. Även comandante Marescotti, som annars var känd för att alltid ha ett uppmuntrande ord i beredskap för var och en, oavsett hur förtvivlat läget var, liknade en soldat som visste att han hamnat i ett bakhåll. Det var han som höll i hästen när Romeo satt upp, och han var den ende som talade direkt till sonen.

»Frukta icke«, hörde maestron honom säga medan han rättade till nosplåten på djurets huvud, »han står som en ängel men kommer att springa som djävulen själv.«

Romeo var för nervös för att få fram ett ord, så han nickade bara och tog sedan emot lansen med örnnflaggan. Den måste han rida med hela vägen, och om jungfru Maria var god mot honom skulle det vara den som byttes mot cencion på mållinjen. Men om jungfru Maria i stället hade en missunnsam dag skulle han bli den siste ryttare som stack ner sin flagga framför katedralen och i gengäld tvingades lyfta upp en gris som symbol för sin vanära.

Just när hjälmen kom fram fick Romeo syn på maestro Ambrogio och hans förvåning var så stor att hästen blev nervös under honom. »Maestro!« utbrast han i ett tonfall som rymde en förståelig bitterhet. »Har du kommit för att måla en tavla av mitt nederlag? Det kommer sannerligen att bli en skön syn för ett konstnärsöga.«

»Du gör rätt i att smäda mig«, svarade maestro Ambrogio. »Jag gav dig en karta som ledde rakt mot undergången och nu är jag ivrig att reparera skadan.«

»Sätt igång, gamle man!« sa Romeo. »Fast du gör bäst i att skynda dig, för snaran är redan knuten.«

»Det ska jag«, svarade maestron, »om jag har din tillåtelse att tala öppet.«

»Öppet tal är allt vi har tid för«, sa comandante Marescotti. »Så låt höra!«

Maestro Ambrogio harklade sig. Den monolog han hade ägnat hela morgonen åt att öva in var nu som bortblåst och han kunde inte ens

erinra sig första meningen. Men nödvändigheten hade snart trängt undan vältaligheten och han hävde ur sig det han hade att säga i den ordning det föll sig. »Du är i stor fara!« började han. »Och om du inte tror mig ...«

»Vi tror dig!« skrek comandante Marescotti. »Till saken!«

»En av mina elever, Hassan«, fortsatte maestron, »råkade åhöra ett samtal i Palazzo Salimbeni igår kväll. Han höll på med en ängel i taket, en kerub, om jag inte missminner mig ...«

»Åt helvete med keruben!« röt comandante Marescotti. »Tala om vad Salimbeni tänker göra med min son!«

Maestro Ambrogio drog efter andan. »Jag tror att deras plan är som följer: Man kommer inte att försöka sig på någonting här i Fontebecci, där det finns så många åskådare. Men halvvägs till Porta Camollia, där vägen blir bredare, kommer Tolomeis son och ytterligare någon att försöka spärra vägen för dig eller tvinga ner dig i diket. Om Salimbenis son är långt före dig kommer de att nöja sig med att sinka dig. Men detta är bara början. När du kommer in i staden måste du se upp när du rider genom de contrador som står på Salimbenis sida. När du passerar husen i Magione och Santo Stefano kommer det att stå folk i tornen, och de kommer att kasta saker på dig om du är bland de tre första. I San Donato och Sant'Egidio kommer de inte att vara lika djärva, men om du ligger först och ser ut att ta hem spelet kommer även de att ta risken.«

Romeo tittade på sin far. »Vad tänker du om det här?«

»Detsamma som du«, sa comandante Marescotti. »Det här är ingen överraskning, det var vad jag väntade mig. Men tack vare maestron har vi nu fått visshet. Romeo, du måste gå ut hårt och hålla dig i täten. Spara inte hästen, utan ge allt. När du kommer till Porta Camollia ska du släppa förbi dem en efter en tills du är på fjärde plats.«

»Men ...«

»Avbryt mig inte! Jag vill att du ligger kvar som fyra ända tills du har lämnat Santo Stefano. Då kan du ta dig fram till tredje eller andra plats. Men inte första. Inte förrän du har passerat Palazzo Salimbeni, har du förstått?«

»Det är för tätt inpå mållinjen! Jag kommer aldrig att hinna!«

»Jo, det kommer du.«

»Det är för svårt! Ingen har någonsin gjort det förut!«

»Sedan när lät sig min son hindras av en sådan sak?« sa comandante Marescotti i ett mjukare tonfall.

En trumpetstöt från startlinjen satte punkt för samtalet och örn-hjälmen drogs ner över Romeos huvud med visiret nedfällt. Familje-prästen läste skyndsamt den förmodligen allra sista välsignelsen över den unge mannen, och maestron lät dessutom sina böner omfatta den nervösa hästen. Nu var det upp till jungfru Maria att beskydda sin kämpe.

När de femton hästarna ställde upp framför repet började publiken skandera namnen på såväl sina favoriter som sina fiender. Varje familj hade sina anhängare och sina motståndare; det fanns inte ett hus som var älskat eller föraktat av alla. Till och med Salimbeni hade sina beundrarskaror, och det var just vid sådana här tillfällen som mäktiga och ärelystna män förväntade sig att den generositet de visade året om skulle få sin belöning i form av publikens öronbedövande jubel.

Bland ryttarna själva var det inte många som hade något annat i tankarna än den väg som väntade dem. Ögonkontakt söktes och undveks, skyddshelgon nedkallades som Egyptens gräshoppor och förolämpningar utslungades i sista stund likt projektiler mot en stadsport som höll på att slå igen. Böernas tid var förbi, ingen hade längre öron för goda råd och det var för sent att bryta ingångna avtal. Vilka andar, onda eller goda, som än hade frambesvärjts ur Sienabornas kollektiva själ hade de redan väckts till liv, och nu var det bara kapp-löpningen i sig som kunde skipa rättvisa. Det fanns ingen lag utom ödet, inga rättigheter utom dem slumpen gav, och segern var den enda sanning man behövde känna till.

Låt detta bli den dag, tänkte maestro Ambrogio, då du, himmelska jungfru, firar din kröning i himmelen genom att benåda oss arma syndare, unga som gamla. Jag bönfaller dig att ha medlidande med Romeo Marescotti och skydda honom mot de onda krafter som är på väg att äta upp den här staden inifrån. Och om du låter honom leva lovar jag att helga resten av mitt liv åt din skönhet. Men om han rycks ifrån oss idag har han dött för min hand, och då ska denna hand hålla sig stilla i sorg och skam och aldrig måla igen.

När Romeo red fram mot startområdet med örnbanneret i handen kände han konspirationens klubbiga spindelnät dras åt. Alla hade hört talas om hans djärva tilltag och visste att en strid mellan honom och Salimbeni var oundviklig. Med tanke på vilka de stridande parterna var funderade man inte så mycket över vem som skulle vinna loppet – frågan var snarare vem som skulle överleva det.

Romeo såg sig om på de andra ryttarna och försökte räkna ut sina chanser. Halvmånen – Tolomeis son Tebaldo – var uppenbarligen i maskopi med Romben – Salimbenis son Nino – och även Tuppen och Tjuren tittade på honom med försåt i blicken. Bara Ugglan nickade åt honom med den uppriktiga medkänslan hos en vän, men å andra sidan hade Ugglan många vänner.

När repet föll till marken hade Romeo inte ens hunnit in på startområdet. Han hade varit för upptagen med att titta på de andra ryttarna och försöka gissa sig till deras planer för att hålla ögonen på ämbetsmannen som skötte starten. Dessutom brukade palion alltid börja med ett antal tjuvstarter, och startledaren hade aldrig några betänkligheter mot att kalla tillbaka allihop och börja om åtminstone ett dussin gånger – det ingick faktiskt i spelet.

Men inte idag. För första gången i palions historia blåste trumpetarna inte för omstart. Trots den allmänna förvirringen och den ensamma häst som blev kvar lät man de övriga fjorton ryttarna fortsätta, och loppet var igång. Allt hände så plötsligt att Romeo inte hann känna något annat än en hastigt uppblossande vrede över det fula knepet. Han tryckte in lansen ordentligt under armen, grävde in hälarne i hästens sidor och tog upp jakten.

De andra var så långt före att det var omöjligt att säga vem som låg i täten. Allt han såg genom den smala springan i hjälmen var damm och klintrogna ansikten som vändes mot honom, ansikten som tillhörde de åskådare som hade väntat sig att få se den kärlekskranke ynglingen ligga långt före sina medtävlare. Romeo ignorerade deras rop och gester – vissa uppmuntrande, andra långt därifrån – och red rakt genom larmet, med lösa tyglar och hopp om att hästen skulle återgälda tjänsten.

Comandante Marescotti hade tagit en medveten risk när han gav sin son en hingst. Med ett sto eller en valack hade Romeo haft en rim-

lig chans, men en rimlig chans räcker inte när livet står på spel. Med en hingst var det allt eller inget. Det kunde visserligen hända att Cesare gav sig på någon av de andra hingstarna, började jaga efter ett sto eller rentav kastade av sig sin ryttare för att visa vem som bestämde, men å andra sidan hade han den extra styrka som krävdes för att dra sig ur en farlig situation och, viktigast av allt: han hade viljan att vinna.

Dessutom hade Cesare ytterligare en egenskap som under normala omständigheter hade varit fullständigt bortkastad i palion men som nu gav Romeo en idé om hur han trots allt skulle hinna ikapp de andra ryttarna: hästen var ovanligt skicklig på att hoppa.

Det fanns ingen regel som sa att man måste hålla sig på banan. Så länge man startade i Fontebecci och tog sig till katedralen i Siena hade man chans att vinna tävlingen. Det hade aldrig funnits något behov av att fastställa den exakta rutten, för ingen hade någonsin varit dåraktig nog att avvika från vägen. Fälten på båda sidor om den var gropiga och fulla av boskap, höstackar och staket som löpte härs och tvärs. Att ta en genväg över fälten var med andra ord att utsätta sig för en armada av hinder, vilket kanske kunde vara spännande att prova på för en ryttare i tunika, men skulle innebära döden för en häst som bar en riddare med lans och rustning.

Romeo tvekade inte lång stund. De fjorton andra ryttarna red vidare längs vägen som gjorde en tre kilometer lång sväng åt sydväst innan den slutade vid Porta Camollia. Nu hade han sin chans.

Han fick syn på en öppning i den skrikande folkmassan, styrde Cesare rakt ut i ett nyss skördat sädesfält och tog sikte på stadsporten.

Hästen uppskattade utmaningen och rusade fram över fälten med mer energi än den visat på vägen, och när Romeo såg det första trästaketet närma sig drog han av sig den örnprydda hjälmen och slängde den ifrån sig i en höstack. Det fanns inga regler som sa något om ryttares utrustning förutom att han måste bära lansen med familjens färger; rustningen och hjälmen bars enbart av självbevarelsedrift. När Romeo kastade av sig hjälmen visste han att han skulle bli utsatt för stötar från de andra ryttarna liksom föremål som kastades på honom från stadens torn, men han visste också att om han inte lättade hästens börda skulle den aldrig – hur stark den än var – orka fram till staden.

Cesare flög över det första staketet och landade tungt på andra sidan. Romeo var inte sen att befria sig från bröstplåten och slänga den ifrån sig i svinstian som han i nästa stund red igenom. De följande två staketen var lägre än det första och hästen tog dem enkelt, samtidigt som Romeo höll lanssen högt ovanför huvudet för att den inte skulle fastna i hindret. Om han tappade lanssen med Marescottis färger var loppet förlorat även om han kom först i mål.

Alla som såg Romeo den dagen kunde ha svurit på att det han försökte göra var omöjligt. Den sträcka han sparade in på genvägen togs helt säkert ut av de många hoppen, och när han kom ut på vägen igen skulle han i bästa fall vara lika långt bakom de andra ryttarna som förut. För att inte tala om den skada hästen tagit av att ha galopperat över de gropiga fälten och hoppat som en galen hund under augustisolen.

Som tur var kände Romeo inte till sina chanser. Inte heller visste han att han kom ut på vägen före de andra på grund av högst ovanliga omständigheter. Någonstans längs banan hade en anonym åskådare tömt en stor korg med gäss rakt i ryttarnas väg, och i den förvirring som följde hade ruttna ägg med stor pricksäkerhet kastats på en viss ryttare från ett visst palats som vedergällning för en liknande incident året innan. Sådana hyss var en del av palion, men det var ovanligt att de påverkade tävlingsresultatet i någon högre grad.

Det fanns de som såg jungfru Marias hand i det som hände: gässen, fördröjningen och Romeos magiska flykt över sju stängsel. Men de fjorton ryttarna som lydigt hade följt vägen kunde inte tolka Romeos plötsliga uppdykande som något annat än djävulens verk. Upptända av hat tog de upp jakten medan vägen gradvis smalnade av mot Porta Camollia.

Bara de pojkar som satt uppflugna på stadsporten kunde med egna ögon se den senare delen av Romeos våghalsiga ritt, och vilka ryttare de än hållit på fram till dess, vilka som än bejublades eller hånades av deras släktingar som trängdes nere på marken, så kunde dessa pojkar inte låta bli att heja på den vanvettiga utmanaren när han kom störtande genom porten under dem, utomordentligt sårbar utan rustning och hjälm och med en hord ursinniga fiender hack i häl.

Mången palio hade avgjorts vid Porta Camollia. Den ryttare som hade turen att vara först genom stadsporten hade en god chans att

hålla sig kvar i täten längs de smala stadsgatorna och rida in som segrare på Piazza del Duomo. Den största utmaningen från och med nu var de torn som kantade gatorna på bägge sidor. Det fanns visserligen en lag som sa att om föremål avsiktligt kastades ut från ett torn var tornet i fråga dömt att rivas, men det hindrade inte blomkrukor och tegelstenar från att fortsätta falla – som genom ett mirakel eller av djävulens hand, beroende på åskådarens sympatier – ner över rytarna som passerade på gatan nedanför. Trots lagen var det sällsynt att sådana tilltag bestraffades, eftersom företaget att samla in tillförlitliga och samstämmiga vittnesuppgifter om bakgrunden till de olyckshändelser som inträffat längs kapplöpningsbanan var något som mycket få av stadens ämbetsmän vågade sig på.

När Romeo red in genom den legendariska stadsporten som förste man var han väl medveten om att han trotsade sin far. Comandante Marescotti hade sagt åt honom att undvika att ligga i täten, just på grund av risken för att träffas av projektiler från tornen. Även med hjälm på huvudet kunde man enkelt slås ur sadeln av en välriktad terrakottakruka. Utan hjälm skulle man vara död redan innan man tog mark.

Men Romeo kunde inte låta någon passera. Han hade kämpat så hårt för att komma ikapp och rida förbi de andra att blotta tanken på att medvetet lägga sig fyra – även om det var i strategiskt syfte – var lika motbjudande som att helt ge upp och låta de andra avsluta loppet utan honom.

Så han sporrade hästen och dundrade in i staden i hopp om att jungfru Maria skulle placera ut sina himmelska medhjälpare längs hans väg och frälsa honom från allt ont som kom neddimpande ovanifrån.

Romeo såg varken ansikten, händer eller kroppar. Hans väg kantades av en mur av gapande munnar och vidöppna ögon, munnar som inte gav ifrån sig ett ljud och ögon som bara såg i svartvitt, antingen vän eller fiende, och som aldrig skulle kunna redovisa några klara fakta om loppet efteråt, för sådana fakta existerar inte för en vettlös folkhop. Allt är känslor, allt är hopp, och det massan önskar övertrumfar allt den enskilde vet.

Den första projektilen träffade honom precis när han kom in i familjen Magiones stadsdel. Han såg aldrig vad det var, utan kände bara

en plötslig brännande smärta när föremålet snuddade vid hans axel och föll till marken någonstans bakom honom.

Därefter var det en terrakottakruka som träffade honom på låret med en bedövande smäll, och för ett kort ögonblick trodde han att benet var brutet. Men när han rörde vid det med handen kände han ingenting, inte ens smärta. Inte för att det spelade någon roll om benet var brutet eller ej, så länge han satt kvar i sadeln med fötterna stadigt i stigbyglarna.

Det tredje föremålet var mindre och det var tur, för det träffade honom rakt i pannan och fick honom nästan att svimma. Det tog Romeo några flämtande andetag att se klart igen och återta kontrollen över hästen, och under tiden skrattade muren av gapande munnar åt hans förvirring. Först då förstod han till fullo det hans far hade vetat hela tiden, att om han höll sig kvar i täten genom de stadsdelar som kontrollerades av Salimbeni skulle han aldrig komma i mål.

När beslutet väl var fattat var det ingen svår sak att släppa första-platsen; det besvärliga var att inte släppa förbi fler än tre ryttare. De blängde allihop på honom när de red förbi – Tolomeis son, Salimbenis son och ytterligare en som inte betydde något – och Romeo blängde tillbaka. Han hatade dem för att de trodde att han gav upp och sig själv för att han nedlät sig till sådana fula knep.

Han tog upp jakten och höll sig så nära de tre han kunde. Han höll huvudet nedböjt och hoppades att ingen Salimbenisupporter uppe i något torn skulle riskera att skada sin gynnares son. Det visade sig vara ett riktigt antagande. Åsynen av Salimbenibaneret med de tre romberna fick dem att tveka en sekund för länge med att kasta sina tegelstenar och krukor, och medan de fyra ryttarna galopperade genom San Donato-området träffades inte Romeo av ett enda föremål.

När de slutligen red förbi Palazzo Salimbeni visste han att tiden var inne för honom att göra det omöjliga: passera sina tre konkurrenter, en efter en, innan banan gjorde en skarp sväng uppför Via del Capitano och in på Piazza del Duomo. Detta var sannerligen det ögonblick då det gudomligas makt skulle visa sig, för om han lyckades vinna loppet från sin nuvarande position kunde han enbart ha himlen att tacka.

Romeo sporrade hästen och lyckades komma i kapp Tolomeis och Salimbenis söner så att de alla tre red sida vid sida som om de hade

varit de bästa vänner. Men just när han skulle ta sig förbi dem höjde Nino Salimbeni armen till anfall, snabbt som en skorpion, och hans blänkande dolk träffade Tebaldo Tolomei strax ovanför bröstplåten där en glipa av den mjuka halsen syntes mellan rustningen och hjälmen.

Allt hände så hastigt att ingen annan kunde ha sett exakt vem som attackerade och hur. Allt man hann uppfatta var en glimt av guld och en kort kamp. Den sjuttonårige Tebaldo Tolomei föll tungt av hästen mitt på Piazza Tolomei, och hans fars skyddslingar drog skrikande bort honom från banan medan lönnmördaren galopperade vidare i full karriär utan att ens se sig om.

Den ende som reagerade på illdådet var den tredje ryttaren, som av fruktan för sitt eget liv – eftersom han nu tycktes vara den ende återstående seriöse medtävlaren – började svinga sitt baner mot mördaren för att knuffa honom ur sadeln.

Romeo gav Cesare lösa tyglar och försökte ta sig förbi de båda slagskämparna, men slogs nästan av hästen när Nino Salimbeni prejade honom i ett försök att undkomma den tredje ryttarens baner. Romeo hängde i princip i ena stigbygeln och kämpade för att ta sig upp i sadeln igen när han såg Palazzo Marescotti flyga förbi, vilket innebar att palions allra farligaste parti närmade sig. Om han inte hade tagit sig upp i sadeln när vägen svängde skulle hans palio – och kanske hans liv – snart få ett högst vanärande slut.

På Piazza del Duomo stod broder Lorenzo och ångrade för tjugonde gången denna morgon att han inte hade stannat kvar i sin ensamma cell med sin bönbok. I stället hade han låtit sig dras med ut i palions galenskap. Nu stod han inträngd i folkmassan utan att knappt kunna se mållinjen eller det där djävulska tygstycket som vajade på en lång stång, denna silkessnara runt oskuldens hals: cencion.

Intill honom stod podiet med de förnäma familjernas överhuvud, icke att förväxlas med podiet för styresmännen, som hade enklare kläder och anor men – trots all självutplånande retorik – lika stora ambitioner. Både Tolomei och Salimbeni syntes på det förra. De föredrog tydligen att sitta här på stoppade stolar och beskåda sina söners triumf framför att stå i dammet vid startlinjen i Fontebecci och ödsla

sina faderliga råd på otacksamma ynglingar som ändå inte brydde sig om dem.

Där de nu satt och vinkade avmätt åt sina jublande anhängare kunde de inte undgå att märka att tonen hos massan hade förändrats. Palion hade alltid varit en kakofoni av röster där alla sjöng sina egna contradors och hjältars lov – vilket även gällde Tolomeis och Salimbenis, om de hade en ryttare med i loppet – men i år tycktes långt fler sjunga med i de sånger som hyllade *Aquila*, familjen Marescottis örn.

Tolomei såg bekymrad ut där han satt. Broder Lorenzo tänkte att det kanske var först nu som han började undra om det hade varit en så bra idé att ta med sig palions verkliga pris, brorsdottern Giulietta.

Den unga kvinnan stod knappt att känna igen där hon satt mellan sin farbror och sin blivande make, med bleka kinder som såg ännu glåmigare ut mot hennes pråliga utstyrsel. En enda gång vände hon på huvudet för att se på broder Lorenzo, som om hon hela tiden hade vetat att han stod där och tittade på henne. Hennes blick sände en våg av medlidande genom hans hjärta, omedelbart följd av vrede över att han inte kunde rädda henne.

Var det därför Gud hade frälst henne från det blodbad som drabbat hennes familj, för att skicka henne rakt i armarna på den skurk som tagit deras liv? Det var ett grymt, grymt öde och broder Lorenzo kom plötsligt på sig själv med att önska att varken hon eller han själv hade överlevt denna onskans dag.

Om Giulietta hade känt till sin väns tankar där hon satt på podiet inför allas medlidande blickar, skulle hon ha hållit med om att ett äktenskap med Salimbeni var ett öde värre än döden. Men det var för tidigt att ge upp. Palion var inte över än, Romeo var såvitt hon visste fortfarande vid liv och himlen kunde ännu visa sig stå på deras sida.

Om jungfru Maria verkligen hade blivit förtörnad över Romeos uppförande i katedralen natten innan skulle hon helt säkert genast ha låtit honom falla död ner. Det faktum att han hade fått leva och oskadd återvända hem måste betyda att himlen ville att han skulle rida i palion. Men å andra sidan var himlens avsikter en sak och Salimbenis vilja en helt annan.

Ett avlägset muller av hovar fick folkmassan runt podiet att dras

samman i förväntan och bryta ut i vilda hurrarop. De ropade namnen på sina favoriter och fiender som om själva skrikandet på något sätt skulle kunna påverka utgången. Överallt runt omkring sträckte folk på sig för att se vilken av de femton ryttarna som skulle bli först in på piazzan, men Giulietta kunde inte titta. Hon slöt ögonen, pressade sina knäppta händer mot läpparna och dristade sig till att uttala det enda ord som kunde ställa allt till rätta: »*Aquila!*«

Ett andlöst ögonblick senare kom detta ord att upprepas överallt omkring henne av tusentals röster: »*Aquila! Aquila! Aquila!*« Det ropades ut i jubel, i förtjusning, i förakt ... och Giulietta öppnade lystet ögonen och fick se Romeo spränga in på piazzan på sin häst, och den slirade i dammet och löddrade av utmattning när han styrde den rakt mot änglavagnen med cencion. Hans ansikte var förvridet i raseri och hon såg till sin bestörtning att han var alldeles blodig, men han hade fortfarande örnbanneret i sin hand och han var först. Han var först.

Utan att ge sig tid till några jubelrop red Romeo rakt fram till änglavagnen, knuffade undan de knubbiga korgossarna som försetts med vingar och hängts upp i varsitt rep, greppade stången med cencion och ställde sitt eget baner i dess ställe. Med priset lyftat högt över huvudet i otyglad triumf vände han sig mot sin närmaste medtävlare, Nino Salimbeni, för att åtnjuta dennes vrede.

Ingen brydde sig om de ryttare som kom in på tredje, fjärde och femte plats; nästan som en man vändes publikens huvuden för att se vad Salimbeni skulle göra åt Romeo och denna oväntade händelseutveckling. Vid det här laget fanns det inte en man eller kvinna i Siena som inte kände till hur Romeo satt sig upp mot Salimbeni och avgett löfte till jungfru Maria om att han, om han vann palion, inte skulle låta göra kläder av cencion, utan bädda sin brudsäng med den, och det var inte många hjärtan som saknade medkänsla med den förälskade ynglingen.

När Tolomei såg att Romeo hade vunnit cencion reste han sig häftigt och vacklade till i ödets plötsliga korsdrag. Överallt runt omkring stod Sienas invånare och bönade och bad honom att tänka om. Men bredvid honom satt en man som utan tvivel skulle krossa honom om han gjorde det.

»Messer Tolomei!« vrålade Romeo och höll cencion högt över hu-

vudet samtidigt som hästen stegrade sig under honom, »himlen har talat i min sak! Vågar ni trotsa jungfru Marias önskan? Tänker ni offra denna stad åt hennes vrede? Betyder den mannens njutning mer för er än allas vår säkerhet?» skrek han och pekade djärvt på Salimbeni.

Ett vredgat brus gick genom folkmassan och vakterna runt podiet gjorde sig beredda till strid. Det fanns de bland stadsborna som trotsade vakterna genom att djärvt sträcka sig efter Giulietta och uppmana henne att hoppa ner från podiet och låta dem överlämna henne åt Romeo. Men Salimbeni satte stopp för deras försök genom att resa sig upp och lägga en fast hand på hennes axel.

»Bra gjort, pojke!« skrek han åt Romeo och räknade med att hans många vänner och anhängare skulle ställa sig på hans sida och vända stämningen till hans fördel. »Du vann loppet! Gå nu hem och gör dig en fin klänning av den där cencion, så kanske jag låter dig vara min brudtärna när ...«

Men folket hade hört tillräckligt och lät honom inte avsluta meningen. »Skam över Salimbeni«, skrek någon, »som trotsar himlens vilja!« Och resten reagerade genast med att vråla ut sin indignation över herremännen och bereda sig på att ge den ett mer våldsamt utlopp. Gamla rivaliteter mellan palions olika deltagare var redan glömda och de få dårar som fortfarande sjöng tystades snabbt av sina kamrater.

Sienas folk visste att om de alla gjorde gemensam sak skulle de kunna storma podiet och föra bort damen som så uppenbart tillhörde en annan. Det skulle inte vara första gången de satte sig upp mot Salimbeni, och de visste att om de bara stod på sig skulle de fina herrarna snart springa och gömma sig i sina höga torn och dra upp stegarna efter sig.

För Giulietta, som satt på podiet som en oerfaren sjöman på ett stormigt hav, var det skrämmande och berusande att känna kraften hos elementen som rasade kring henne. Tusentals främlingar vars namn hon inte kände var redo att trotsa vakternas hillebarder för att ge henne rättvisa. Om de fortsatte trycka på skulle podiet snart välta och alla de fina herrarna ha fullt upp med att rädda sig själva och sina dyrbara dräkter undan pöbeln.

I ett sådant tumult, tänkte Giulietta, skulle nog hon och Romeo kunna smita undan, och jungfru Maria skulle säkert se till att upp-

loppet pågick såpass länge att de hann fly staden tillsammans.

Men sådant var inte deras öde. Innan mobben hade fått upp tillräcklig fart kom en ny grupp människor inrusande på piazzan för att bringa messer Tolomei fruktansvärda nyheter. »Tebaldo!« skrek de och slet sitt hår i förtvivlan. »Det är Tebaldo! Den stackars pojken!« Och när de till slut nådde fram till podiet och möttes av Tolomei som stod på sina bara knän och bönföll dem att tala om vad som hänt hans son viftade de med en blodig dolk i luften och ropade gråtande: »Han är död! Mördad! Nedstucken mitt under palion!«

Så fort Tolomei hade förstått budskapet föll han ihop i krampryckningar och hela podiet greps av skräck. Bestört över att se sin farbror som besatt av en demon drog sig Giulietta först undan, men sedan tvingade hon sig att falla på knä bredvid honom och göra vad hon kunde för att skydda honom från alla fötter och ben runt omkring tills monna Antonia och tjänstefolket hann fram. »Farbror Tolomei«, bad hon hjälplöst, »lugna er!«

Den ende som behöll lugnet i det tumult som uppstod var Salimbeni, som krävde att få se mordvapnet varpå han genast höll upp det för alla att se. »Titta!« vrålade han. »Här har ni er hjälte! Detta är den dolk som dödade Tebaldo Tolomei under vår heliga kapplöpning! Ser ni?« Han pekade på skaftet. »Det är Marescottis örn! Vad säger ni nu då?«

Giulietta tittade i fasa ut över folkmassan som nu misstroget stirrade på Salimbeni och dolken. Här stod den man som de nyss hade velat bestraffa, men den chockerande nyheten om illdådet och åsynen av messer Tolomeis sörjande gestalt hade fått dem att tveka. Nu visste de inte vad de skulle tro, utan stod bara och gapade och väntade på att någon skulle ta befälet.

När Giulietta såg förändringen i deras ansikten förstod hon att Salimbeni i förväg hade planerat det här ögonblicket för att vända folket mot Romeo om han vann palion. Nu hade de redan glömt varför de nyss hade velat storma podiet, men deras känslor svallade fortfarande och måste få utlopp på något sätt.

De behövde inte vänta länge. Salimbeni hade många anhängare i hopen och så fort han viftade med dolken var det en som ropade: »Romeo är mördaren!«

På en sekund var Sienas folk åter förenat, denna gång i avsky mot den unge man som de nyss hade hyllat som sin hjälte.

Uppburen på ett sådant hav av känslor vågade Salimbeni nu beordra att Romeo omedelbart skulle gripas, och han deklarerade att var och en som motsatte sig detta var en förrädare. Men till Giuliettas enorma lättnad återvände vakterna till podiet en kvart senare med endast en löddrig häst, örnbaneret och cencion. Av Romeo Marescotti syntes inte ett spår. Hur många människor de än hade frågat hade de fått samma svar: inte en enda hade sett Romeo lämna piazzan.

Först när de började knacka dörr samma kväll var det en man som för att skydda sin hustru och sina döttrar från de uniformerade nidingmännen hade erkänt att han hört ryktas att Romeo Marescotti hade flytt genom den underjordiska akvedukten Bottini i sällskap av en ung franciskanermunk.

När Giulietta hörde tjänstefolket viska om detta rykte senare på kvällen sände hon upp en tacksägelse till jungfru Maria. Hon tvivlade inte ett ögonblick på att franciskanermunken i fråga var broder Lorenzo, och hon kände honom tillräckligt väl för att veta att han skulle göra allt som stod i hans makt för att rädda den man han visste att hon älskade.

[IV.V]

*Ack, ack, han är för söt, den unge herrn!
Åh, Romeo är bara skräp mot honom.
En örn har ej så kvickt och eldigt öga
Som greve Paris*

BANKEN MONTE DEI Paschi låg mörk och tom efter stängningsdags och hälsade oss med en behaglig tystnad när vi tillsammans gick upp för den stora trappan. Alessandro hade frågat om jag hade något emot ett kort stopp på vägen till restaurangen och jag hade naturligtvis sagt nej. Nu, när jag följde honom ända upp till den översta våningen, började jag undra vart vi egentligen skulle, och varför.

»Efter dig.« Han öppnade en tung mahognydörr och väntade på att jag skulle gå in i vad som visade sig vara ett stort hörnrum som tydligen användes som kontor. »Jag är strax tillbaka.« Han tände en lampa innan han försvann in i ett annat rum och lät dörren stå på glänt. »Rör ingenting!«

Jag såg mig om på plyschsofforna och det stora eleganta skrivbordet och stolen. Det fanns inte mycket som tydde på att det brukade pågå något slags arbete i det här rummet. En ensam mapp på skrivbordet såg ut som om den hade lagts fram mest för syns skull. Det enda som prydde väggarna var fönstren ut mot Piazza Salimbeni, och det fanns inga personliga tillhörigheter som diplom eller foton någonstans i rummet, lika lite som någonting annat som sa något om dess innehavare. Jag hade just lagt ett finger mot skrivbordsskivan för att känna på dammlagret när Alessandro kom ut ur det andra rummet. Han höll på att knäppa sin skjorta. »Var försiktig!« sa han. »Sådana där skrivbord dödar många fler än vapen gör.«

»Är det här ditt kontor?« frågade jag dumt.

»Jag är ledsen«, sa han och tog en kavaj som hängde på stolen. »Jag vet att du föredrar källaren.« Han kastade en olustig blick på den överdådiga inredningen och fortsatte: »Det här är den riktiga tortyrkam-maren som jag ser det.«

Väl ute igen stannade han mitt på Piazza Salimbeni och tittade på mig med ett retsamt litet leende. »Och vart hade du tänkt dig nu?«

Jag ryckte på axlarna. »Jag vill gärna se var Salimbenis brukar äta middag.«

Hans leende försvann. »Det är nog ingen bra idé. Om inte du vill tillbringa resten av kvällen i Eva Marias sällskap.« När han såg min brist på entusiasm föreslog han: »Vi kan väl gå någon annanstans? Till något ställe i dina kvarter.«

»Men jag känner ingen i ugglans contrada«, invände jag, »förutom kusin Peppo. Och jag har ingen aning om vart man ska gå och äta.«

»Bra.« Han började gå. »Då får vi vara ifred.«

Vi hamnade på Taverna di Cecco, precis runt hörnet från Ugglemuseet. Det var en liten restaurang vid sidan av huvudstråken, full av folk som verkade höra hemma i kvarteret. All mat såg rustikt hemlagad ut och vissa rätter serverades i lerskålar. Jag såg inte till några konstnärliga experiment med örtkvistar på kanten av halvtomma tallrikar. Här var tallrikarna fulla och kryddorna var där de hörde hemma: i maten.

Vid de flesta av borden satt sällskap på fem, sex personer, och alla skrattade och diskuterade livligt utan att bry sig det minsta om ifall de pratade för högt eller spillde på duken. Nu förstod jag varför Ales-sandro hade velat gå någonstans där ingen kände honom. Så som folk umgicks med sina vänner här i Siena kunde det inte vara lätt att äta en stillsam middag på tu man hand. Det verkade vara kutym att bjuda in varenda kotte som gick förbi och protestera högljutt om någon vägrade. Vi trängde oss in i ett undanskymt hörn och det syntes tydligt på Alessandro att han var lättad över att inte känna igen någon.

Så fort vi hade satt oss stack han handen innanför kavajen, tog ut Romeos dolk och lade den mellan oss på bordet. »Det verkar«, sa han och uttalade de ovana orden långsamt, om inte motvilligt, »som om jag är skyldig dig en ursäkt.«

»Sakta i backarna«, sa jag och stack näsan i en meny för att dölja

mitt belåtna flin. »Du har läst mina papper. Jag är fortfarande ett hot mot samhället.«

Men han var inte redo att skämta bort saken än, och en stund satt vi tysta och besvärade medan vi låtsades studera menyn och turades om att peta på dolken.

Inte förrän vi hade fått in en flaska prosecco och ett fat med antipasti log Alessandro – om än urskuldande – och höjde sitt glas. »Jag hoppas att det ska smaka bättre den här gången. Samma vin, ny flaska.«

»Det vore ju ett framsteg om jag tog mig till huvudrätten«, sa jag och lät mitt glas nudda vid hans. »Och om jag slipper bli jagad barfota genom hela stan efteråt är jag rätt säker på att den här kvällen kommer att överträffa gårdagen.«

Han såg förskräckt ut. »Varför kom du inte tillbaka till restaurangen?«

»Jag är ledsen«, sa jag med ett skratt, »men min skumma kompis Bruno var ett mycket bättre sällskap än du. Han trodde åtminstone att jag var Giulietta.«

Alessandro vände bort blicken och jag insåg att det bara var jag som uppskattade det komiska i situationen. Jag visste att han hade humor – och kunde vara sarkastisk så att det räckte och blev över – men just nu roade det honom tydligt inte att bli påmind om sitt tidigare, minst sagt oförskämda, uppträdande.

»När jag var tretton år«, sa han slutligen och lutade sig tillbaka i stolen, »bodde jag en sommar hos mina morföräldrar här i Siena. De hade en vacker gård. Vinodlingar. Hästar. Rinnande vatten. En dag fick de besök. Det var en amerikansk kvinna, Diane Tolomei, och hennes två små flickor, Giulietta och Giannozza ...«

»Vänta!« avbröt jag. »Menar du *mig*?«

Han tittade på mig med ett egendomligt, snett leende. »Ja. Du hade på dig en ... vad heter det nu? Blöja.« Han ignorerade mina protester och fortsatte: »Min mormor sa åt mig att leka med dig och din syster medan de vuxna pratade, så jag tog er med till stallet för att visa er hästarna. Men du blev rädd och ramlade på en högaffel, det var hemskt.« Han skakade på huvudet åt minnet. »Du skrek, och det var blod överallt. Jag bar in dig i köket, men du sparkade och skrek och din mor tittade på mig som om jag avsiktligt hade torterat dig. Som tur var

hade mormor varit med förr, och hon gav dig en stor glass och sydde ihop såret precis som hon hade gjort på sina barn och barnbarn många gånger förr.« Alessandro tog en klunk prosecco innan han fortsatte. »Två veckor senare fick mina föräldrar läsa i tidningen att Diane Tolomei hade omkommit i en bilolycka tillsammans med sina små flickor. De blev förkrossade.« Han tittade upp och mötte äntligen min blick. »Det var därför jag inte trodde på att du var Giulietta Tolomei.«

En stund satt vi bara där och tittade på varandra. Det var en sorglig berättelse för oss båda, men samtidigt var det något bitterljuvt och oemotståndligt med tanken att vi hade träffats förut, som barn.

»Det stämmer«, sa jag tyst, »att min mor dog i en bilolycka, men hon hade inte oss med sig den dagen. Det hade tidningen fått om bakfoten. Men när det gäller den där högaaffeln«, fortsatte jag i gladare ton, »är det verkligen skönt att äntligen få veta vad som hänt. Fattar du hur jobbigt det är att ha ett ärr utan att veta hur man fått det?«

Alessandro såg bestört ut. »Har du fortfarande kvar ärret?«

»Javisst!« Jag drog upp kjolen och visade honom det vita märket på mitt lår. »Fult, va? Men nu vet jag åtminstone vem jag ska skylla på.«

Jag tittade upp för att se om han såg ångerfull ut, men han stirrade på mitt lår med en chockerad min som var så olik honom att jag brast i skratt. »Förlåt!« Jag drog ner kjolen igen. »Jag rycktes med av din historia.«

Alessandro harklade sig och sträckte sig efter vinflaskan. »Säg bara till när du vill höra en till.«

Halvvägs in i middagen fick han ett samtal från polisen. När han kom tillbaka till bordet syntes det på honom att han hade goda nyheter.

»Jaha«, sa han och satte sig, »det ser ut som om du slipper byta hotell i kväll. De hittade Bruno hemma hos hans syster, och han hade bilen full av stöldgods från din kusins museum. När hans syster fick höra att han hade gett sig in på den kriminella banan igen gav hon sig på honom så att han bönföll dem att få följa med till häktet med en gång.« Han log brett och skakade på huvudet, men när han lade märke till mina höjda ögonbryn stramade han upp sig. »Tyvärr hittade de inte cencion. Han måste ha gömt den någonstans. Oroa dig inte, den kommer säkert fram. Han kommer aldrig att lyckas sälja den

där gamla trasan ...« När han såg min reaktion på ordvalet ryckte han på axlarna. »Jag är inte uppvuxen här.«

»En privat samlare«, sa jag i skarp ton, »skulle betala mycket pengar för den där gamla trasan. Föremål av det här slaget har ett mycket stort emotionellt värde för folk här omkring ... vilket du säkert är medveten om. Vem vet, det kanske är Romeos familj, Marescotti, som ligger bakom det här. Du minns väl att Peppo sa att Romeos ättlingar anser att cencion och dolken tillhör dem.«

»Om det är så«, sa Alessandro och lutade sig tillbaka medan kyparen tog våra tallrikar, »så kommer vi att få veta det i morgon, när killarna tar ett litet snack med Bruno. Han är inte den tysta typen.«

»Du då? Tror du på det? Att familjen Marescotti anlitate honom för att stjäla cencion?«

Det syntes att Alessandro inte var särskilt förtjust i ämnet. »Om det verkligen vore de som låg bakom detta«, sa han slutligen, »så skulle de inte ha använt sig av Bruno. De har sitt eget folk. Och de skulle inte ha glömt kvar dolken på bordet.«

»Det låter som om du känner dem?«

Han ryckte på axlarna. »Siena är en liten stad.«

»Jag tyckte du sa att du inte är uppvuxen här.«

»Det stämmer.« Han trummade lite med fingrarna på bordskanten och det syntes att han var irriterad över att jag inte ville ge mig. »Men jag bodde här på somrarna, hos min mormor och morfar. Det har jag ju berättat. Jag och mina kusiner lekte i Marescottis vingård varje dag. Vi var alltid rädda för att bli upptäckta. Det var det som gjorde det så spännande. Alla var rädda för gubben Marescotti. Utom Romeo, förstås.«

Jag höll på att välta omkull vinglasen. »Menar du *den* Romeo? Som Peppo pratade om, han som kan ha stulit cencion?« När Alessandro inte svarade fortsatte jag i lugnare ton: »Jag förstår. Det är så det hänger ihop. Ni var barndomsvänner.«

Han gjorde en grimas. »Inte vänner direkt.« När han såg att jag var sprickfärdig av nyfikenhet räckte han mig menyn. »Här. Det är dags att tänka på sötare saker.«

Över desserten, mandelskorpor – cantucci – som vi doppade i vin santo, försökte jag återknyta till Romeo, men Alessandro ville inte

prata mer om honom. I stället frågade han mig om min egen barndom och vad som hade fått mig att engagera mig i fredsrörelsen. »Kom igen«, sa han, road av min bistra uppsyn, »det kan ju inte bara ha varit din systers fel.«

»Det har jag aldrig sagt att det var. Vi har bara väldigt olika intressen.«

»Låt mig gissa ...« Han sköt kakfatet närmare mig. »Din syster är i det militära? Hon har åkt till Irak?«

»Ha!« Jag tog en skorpa till. »Janice skulle inte ens kunna peka ut Irak på en pusselmatta. Hon tror att livet bara handlar om ... att ha kul.«

»Hon borde skämmas.« Alessandro skakade på huvudet. »Som njuter av livet, menar jag.«

Jag suckade argt. »Jag visste att du inte skulle förstå! När vi ...«

»Jag förstår visst«, avbröt han mig. »Hon har kul, så det kan inte du ha. Hon njuter av livet, så det kan inte du göra. Synd att det ska vara hugget i sten.«

»Så här är det«, sa jag och snurrade mitt tomma vinglas mellan fingrarna, ovillig att erkänna att det låg något i det han sa, »den viktigaste människan i hela världen för Janice Jacobs är Janice Jacobs själv. Hon drar sig inte för något. Hon är en sådan person som ...« Jag hejdade mig när jag insåg att inte heller jag ville låta gamla oförrätter förstöra en trevlig kväll.

»Hur är det med Julie Jacobs då?« sa Alessandro och fyllde på mitt glas. »Vem är den viktigaste människan för henne?«

Jag granskade hans leende utan att förstå om han fortfarande skämtade med mig.

»Låt mig gissa.« Han gav mig en lekfull blick. »Julie Jacobs vill rädda världen och göra alla lyckliga ...«

»Men under tiden lyckas hon göra alla olyckliga i stället«, fortsatte jag och tog över hans lilla moralpredikan, »inklusive sig själv. Jag vet vad du tänker. Du tänker att ändamålet inte helgar medlen, och att man inte får stopp på några krig genom att säga huvudet av små sjöjungfrur. Det vet jag redan. Jag vet allt det där.«

»Varför gjorde du det då?«

»Det gjorde jag inte! Det var inte meningen att det skulle bli som det

blev.« Jag tittade på honom för att se om vi kunde glömma att jag över huvud taget hade nämnt den lilla sjöjungfrun och övergå till något annat och trevligare samtalsämne. Men det kunde vi tydligen inte. Trots att han halvlog fanns det något i hans blick som sa att den här frågan inte längre kunde skjutas upp.

»Okej«, sa jag med en suck, »så här var det. Jag trodde att vi skulle klä henne i militärkläder, och så skulle den danska pressen komma och ta bilder ...«

»Vilket de gjorde.«

»Jag vet! Men jag ville aldrig såga huvudet av henne ...«

»Du höll i sågen.«

»Det var en olycka!« Jag begravnade ansiktet i händerna. »Vi fattade inte att hon var så liten. Det är en pytteliten staty. Kläderna passade inte. Och sedan var det någon idiot som drog fram en såg ...« Jag kunde inte fortsätta.

Vi satt tysta en stund tills jag kikade fram mellan fingrarna för att se om han fortfarande såg ogillande ut. Det gjorde han inte. Han verkade faktiskt lite road. Även om han inte direkt log kunde jag än en gång se den där lilla glimten i hans ögon.

»Vad är det som är så roligt?« muttrade jag.

»Du«, sa Alessandro. »Du är verkligen en Tolomei. Minns du? 'Jag ska bete mig som en riktig tyrann. Då jag fäktat ut med karlarna ska jag hugga huvudet av jungfrurna.'« När han såg att jag kände igen citatet log han äntligen.

Jag lät händerna falla ner i knät, både lättad och brydd över den nya vändning samtalet hade tagit. »Du förvånar mig. Jag visste inte att du kunde *Romeo och Julia* utantill.«

Han skakade på huvudet. »Bara fäktscenerna. Jag hoppas att du inte blir besviken.«

Jag var inte säker på om han flörtade eller bara skämtade, och jag började fingra på dolken igen. »Det är konstigt«, sa jag, »men jag kan hela pjäsen. Det har jag alltid gjort. Redan innan jag förstod vad det var. Det var som en röst inne i huvudet ...« Jag brast i skratt. »Jag vet inte varför jag berättar det här för dig.«

»Därför att du just har upptäckt vem du är«, sa Alessandro okonstlat. »Och du börjar äntligen förstå hur allting hänger ihop. Allt du har

gjort, allt du har valt att inte göra ... nu ser du ett mönster. Det är det som kallas ödet.»

Jag tittade upp och såg att han stirrade inte på mig, utan på dolken. »Du då?» frågade jag. »Har du funnit ditt öde?»

Han drog efter andan. »Jag har alltid känt till det. Och om jag skulle glömma är Eva Maria alltid snabb att påminna mig. Men jag har aldrig gillat tanken på att ens framtid är utstakad i förväg. I hela mitt liv har jag försökt fly från mitt öde.»

»Har du lyckats, då?»

Han funderade. »Ett tag gjorde jag det. Men det hinner alltid upp en igen. Det spelar ingen roll hur långt bort man springer.»

»Sprang du långt?»

Han nickade, men bara en gång. »Mycket långt. Så långt man kan komma.»

»Du gör mig nyfiken«, sa jag i lätt ton och hoppades att han skulle fortsätta. Men det gjorde han inte. Att döma av rynkan mellan hans ögonbryn var det ett känsligt ämne. Jag ville så innerligt gärna veta mer om honom, men samtidigt ville jag inte förstöra kvällen, så jag frågade bara: »Har du tänkt att återvända dit någon gång?»

Han log nästan. »Varför undrar du det? Vill du följa med?»

Jag ryckte på axlarna och snurrade förstrött på dolken som låg mellan oss på duken. »Jag försöker inte fly från mitt öde.»

När jag inte mötte hans blick lade han försiktigt handen över vapnet. »Det kanske du borde.»

»Jag tror«, sa jag och lirkade retsamt loss min skatt ur hans grepp, »att jag hellre stannar och tar fajten.»

Efter middagen insisterade Alessandro på att följa mig tillbaka till hotellet. Eftersom han redan hade vunnit slaget om restaurangnotan brydde jag mig inte om att protestera. Och även om Bruno Carrera nu satt bakom lås och bom fanns det ju fortfarande en missanpassad kille som körde runt på motorcykel och lurade på små förskrämda flickor.

»Vet du vad«, sa han när vi gick genom mörkret tillsammans, »förut var jag precis som du. Jag trodde att man måste slåss för freden och offra saker och ting för att världen skulle bli perfekt. Nu vet jag

bättre.« Han sneglade på mig. »Låt världen vara i fred.«

»Ska man inte försöka förbättra den?«

»Man ska inte tvinga folk att vara perfekta. Då dör man på kuppen.«

Jag kunde inte låta bli att le åt hans triviala slutsats. »Även om min kusin ligger på sjukhus och blir misshandlad av kvinnliga doktorer, så har jag haft en riktigt trevlig dag. Det är synd att vi inte kan vara vänner.«

Det var tydligen något nytt för Alessandro. »Kan vi inte?«

»Så klart inte«, sa jag. »Vad skulle alla dina andra vänner säga? Du är en Salimbeni och jag en Tolomei. Vårt öde är att vara fiender.«

Hans leende återvände. »Eller älskande.«

Jag brast i skratt, mest för att jag blev överraskad. »Åh nej! Du är en Salimbeni, och Salimbeni verkar ju vara Shakespeares Paris, den rike killen som ville gifta sig med Julia *efter* att hon i hemlighet hade gift sig med Romeo!«

Alessandro tog nyheten med ro. »Visst ja, nu minns jag: den rike och snygge Paris. Är det jag?«

»Det verkar så.« Jag suckade teatraliskt. »Vi får inte glömma att Giulietta Tolomei, som tillhörde min släkt, var kär i Romeo Mare-scotti men tvingades in i en förlovning med den onde Salimbeni från *din* släkt! Hon var fast i ett triangeldrama, precis som Shakespeares Julia.«

»Är jag ond nu också?« Alessandro tyckte bättre och bättre om historien. »Rik, snygg och ond. Ingen dålig roll.« Han funderade över detta en stund och tillade sedan mer lågmält: »Oss emellan så har jag alltid tyckt att Paris var en mycket bättre man än Romeo. Enligt min åsikt var Julia en idiot.«

Jag stannade mitt i gatan. »Hur sa?«

Alessandro stannade också. »Tänk efter. Om Julia hade träffat Paris först skulle hon ha blivit kär i honom i stället. Och så skulle de ha levt lyckliga i alla sina dagar. Hon var redo att bli förälskad.«

»Så var det inte alls!« invände jag. »Romeo var söt ...«

»Söt?« Alessandro himlade med ögonen. »Hur kan en man vara söt?«

»... och dansade fantastiskt bra ...«

»Romeo hade fötter av bly! Det sa han ju själv!«

»... men det viktigaste av allt var att han hade fina händer!«

Nu såg Alessandro äntligen ut att ge upp. »Jag förstår. Han hade fina händer. Där fick du mig. Så det är vad som krävs för att få en kvinna på fall?«

»Enligt Shakespeare, ja.« Jag sneglade på hans händer, men han förekom mig och stoppade dem i fickorna.

»Tänker du verkligen låta ditt liv dikteras av Shakespeare?« frågade han och började gå igen.

Jag tittade ner på dolken. Det kändes inte riktigt bra att bära omkring på den helt öppet, men den var för stor för att få plats i handväskan och jag ville inte be Alessandro att bära den åt mig igen. »Inte nödvändigtvis.«

Även han sneglade på dolken och jag visste att han tänkte samma sak som jag. Om Shakespeare hade rätt var detta det vapen med vilket Giulietta Tolomei hade tagit sitt liv. »Att du inte tar och skriver om historien då?« föreslog han. »Och förändrar ditt öde.«

Jag blängde indignerat på honom. »Skulle jag skriva om *Romeo och Julia*?«

Han mötte inte min blick utan fortsatte att titta rakt framför sig. »Så att du kan vara min vän.«

Jag studerade hans profil i mörkret. Vi hade pratat hela kvällen, men jag visste fortfarande nästan ingenting om honom. »På ett villkor«, sa jag. »Att du berättar mer om Romeo för mig.« Men jag ångrade mig så fort jag såg frustrationen i hans ansikte.

»Romeo, Romeo«, härmade han, »ständigt denne Romeo. Var det därför du kom till Siena? För att hitta den söta, dansanta killen med de fina händerna? I så fall tror jag att du kommer att bli besviken. Han är inte det minsta lik Romeo som du känner honom. Han förför inte flickor på rimmad vers. Lita på mig när jag säger att han är ett riktigt svin. Om jag vore som du«, sa han och vände äntligen blicken mot mig, »skulle jag dela min balkong med Paris den här gången.«

»Jag har inte för avsikt att dela min balkong med någon«, svarade jag syrligt. »Allt jag vill är att få tillbaka cencion, och som jag ser det är Romeo den ende som har ett motiv till att ta den. Om du inte tror att det var han får du säga det, så lovar jag att sluta tjata om det.«

»Okej«, sa Alessandro. »Jag tror inte att det var han. Men det innebär inte att han är oskyldig. Du hörde vad din kusin sa: Romeo har onda händer. Alla vill helst tro att han är död.«

»Hur kan du vara så säker på att han inte är det?«

Han sneglade på mig. »Jag känner det på mig.«

»Så du har näsa för bovar?«

Han svarade inte genast. Till slut mumlade han lågmält: »Jag har näsa för rivaler.«

Direttore Rossini kysste fötterna på ett osynligt krucifix när han fick se mig komma in genom dörren den kvällen. »Fröken Tolomei! *Grazie a Dio!* Ni är välbehållen! Er kusin har ringt från sjukhuset flera gånger ...« Först nu lade han märke till Alessandro bakom mig och hälsade honom med en kort nick. »Han sa att ni var i dåligt sällskap. Var har ni varit?«

Jag hukade mig under hans svada. »Som ni ser är jag i de bästa händer.«

»Näst bästa«, inflikade Alessandro som njöt av situationen i fulla drag. »För tillfället.«

»Han sa också till mig«, fortsatte direttore Rossini, »att be er att se till att dolken kommer i säkert förvar.«

Jag tittade ner på dolken i min hand.

»Ge den till mig«, sa Alessandro. »Jag kan förvara den åt dig.«

»Ja«, instämde direttore Rossini. »Ge den till kapten Santini. Jag vill inte ha fler inbrott.«

Så jag överlämnade Romeos dolk till Alessandro och såg den än en gång försvinna ner i hans innerficka. »Jag kommer tillbaka klockan nio i morgon bitti«, sa han. »Öppna inte dörren för någon.«

»Inte ens balkongdörren?«

»Särskilt inte balkongdörren.«

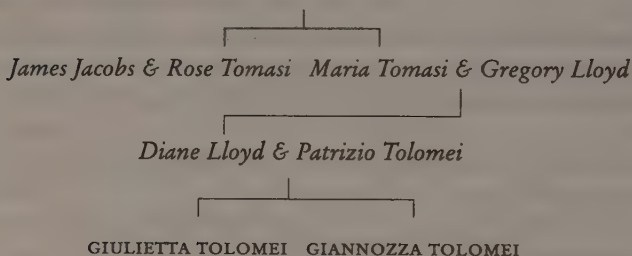
När jag kröp ner i sängen den kvällen tog jag med mig det dokument från min mors skrin som bar rubriken *Giuliettas och Giannozzas släkträd*. Jag hade tittat på det förut utan att finna det särskilt upplysande. Men nu, när Eva Maria mer eller mindre hade slagit fast att jag var en ättling till Giulietta Tolomei, förstod jag mycket bättre var-

för min mor hade brytt sig om att kartlägga vår släkt.

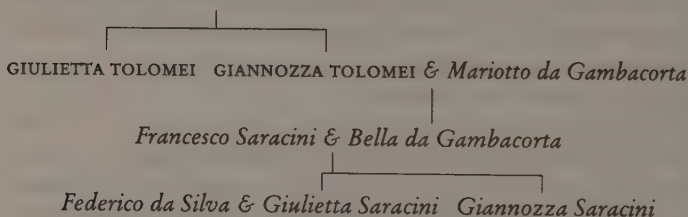
Mitt rum var fortfarande i en enda röra, men jag hade inte lust att ta itu med packningen riktigt än. Glassplittret var i alla fall borta och en ny ruta hade satts in medan jag var ute, så om det var någon mer som tänkte ta sig in i mitt rum i natt var han tvungen att väcka mig först.

Jag rullade upp det långa dokumentet på sängen och ägnade en lång stund åt att försöka orientera mig i skogen av namn. Det var inget vanligt släktträd, för det följde bara det kvinnliga ledet och ägnades uteslutande åt att spåra bandet mellan 1340 års Giulietta Tolomei och mig.

Till slut hittade jag mig själv och Janice allra längst ner på papperet, strax under våra föräldrars namn:

Min första reaktion var ett gapskratt åt att Janice faktiskt var döpt till Giannoza – hon hade alltid avskytt att heta Janice och envist hävdade att det inte var hennes riktiga namn. Sedan fortsatte jag hela vägen upp och hittade exakt samma namn högst upp på papperet:

Och så vidare. Listan där emellan var så lång att jag kunde ha använt den som en repstege från min balkong. Det var imponerande att någon – eller rättare sagt, dussintals personer genom århundradena – så omsorgsfullt hade kartlagt vår släkt med början år 1340 och Giulietta och hennes syster Giannozza.

Då och då dök dessa båda namn – Giulietta och Giannozza – upp sida vid sida i släktträdet, men alltid med ett annat efternamn; de hette aldrig Tolomei. En sak som var särskilt intressant var att Eva Maria vad jag kunde se inte hade haft riktigt rätt när hon sagt att jag var en ättling till Giulietta Tolomei. För enligt det här dokumentet var vi allihop – mamma, Janice och jag – ättlingar till Giuliettas syster Giannozza och hennes man Mariotto da Gambacorta. När det gällde Giulietta stod det ingenting om att hon vare sig varit gift eller fått några barn.

Fylld av onda aningar lade jag slutligen ifrån mig dokumentet för att åter dyka ner i de andra texterna. Vetskapen om att det i själva verket var Giannozza Tolomei som var min verkliga anmoder gjorde mig mycket mer intresserad av Giuliettas fragmentariska brev till henne och sporadiska kommentarer om Giannozzas lugna lantliv långt från Siena.

»Du kan skatta dig lycklig, min kära«, hade hon skrivit på ett ställe, »att ditt hus är så stort och din man har så svårt att gå ...« och längre fram hade hon drömt sig bort: »Åh, om jag vore du, och kunde smita ut och lägga mig på en bädd av timjan för en kort stunds stulen ro ...«

Så småningom slumrade jag in och sov djupt i ett par timmar, tills jag väcktes av ett högt ljud i mörkret.

Yrvaken som jag var tog det en stund innan jag lyckades identifiera oväsendet som en motorcykel som rusade motorn på gatan nedanför min balkong.

Först låg jag bara kvar och retade mig på Sienas respektlösa ungdom i största allmänhet, så det tog längre tid än det borde ha gjort innan jag insåg att det inte var fråga om något vanligt knuttegång, utan en ensam motorcyklist som försökte fånga någons uppmärksamhet. Och denna någon, började jag frukta, var jag.

Jag kikade ut genom springorna i fönsterluckorna utan att kunna se

särskilt mycket av gatan nedanför, men när jag stod där och sträckte mig än åt ena, än åt andra hållet, började jag höra ljud även inifrån huset. De andra hotellgästerna hade tydligen också blivit väckta och smällde nu upp sina fönsterluckor för att se efter vad det var frågan om.

Uppmuntrad av den kollektiva uppståndelsen öppnade jag balkongdörren för att kika ut, och nu såg jag honom äntligen. Det var mycket riktigt min motorcykelburne förföljare, i full färd med att göra tju-siga åttor under en gatlykta. Jag tvivlade inte ett ögonblick på att det var samma kille som hade följt efter mig två gånger tidigare – först för att rädda mig från Bruno Carrera och sedan för att titta på mig genom glasdörren till Malènas espressobar – för han var fortfarande helt klädd i svart och hade visiret nedfällt, och jag hade aldrig sett en motorcykel som hans någon annanstans.

Plötsligt vände han på huvudet och fick syn på mig i den öppna balkongdörren. Motorbullret förbyttes snabbt i ett spinnande ljud som nästan överröstades av de arga ropen från andra fönster och balkonger på Hotel Chiusarelli, men det rörde honom inte i ryggen. Han stack ner handen i fickan, fick upp ett runt föremål, siktade noga och kastade vad det nu var rakt in på min balkong.

Det landade framför mina fötter med ett egendomligt mjukt ljud och studsade till och med en bit innan det rullade vidare och stannade. Utan ytterligare kontaktförsök rusade min läderklädde vän sin Ducati så att den närapå stegrade sig. Några sekunder senare försvann han runt ett hörn och hade det inte varit för de andra hotellgästerna – varav vissa muttrade surt och andra skrattade – skulle natten åter ha varit tyst.

Jag stod kvar och stirrade på projektilen en stund innan jag vågade plocka upp den och ta den med mig in i rummet. Efter att ha stängt balkongdörren ordentligt tände jag lampan och såg att det var en tennisboll, inlindad i tjockt papper som hölls på plats av gummi-snoddar. Pappret visade sig innehålla ett meddelande skrivet med en kraftfull, självsäker handstil i det mörkröda bläck som hör kärleks- och självmordsbrev till. Så här stod det:

Giulietta,

Förlåt mig att jag är försiktig, jag har mycket gott skäl. Snart ska du förstå. Jag måste prata med dig och förklara för dig allt. Möt mig i höjden av Torre del Mangia i morgon klockan nio, och tala inte om det åt någon.

Romeo

[V.I]

*Jag stiger ned i denna dödens bädd,
Dels för att se min maka än en gång,
Dels för att dra från hennes döda finger
En dyrbar ring*

Siena A. D. 1340

PÅ KVÄLLEN EFTER den ödesdigra palion lades den unge Tebaldo Tolomeis kropp i San Cristoforos kyrka mitt emot Palazzo Tolomei. Som en vänlig gest hade messer Salimbeni kommit förbi för att draper a cencion över den döde hjälten och lova den sörjande fadern att mördaren snart skulle vara funnen. Därefter hade han ursäktat sig och lämnat familjen Tolomei åt deras sorg. På utvägen bugade han sig i all hast för Herren och passade samtidigt på att ta sig en titt på Giuliettas slanka gestalt som hade intagit en högst inbjudande pose där hon låg på knä i bön framför sin kusins döda kropp.

Samtliga kvinnor i familjen Tolomei var denna kväll församlade i San Cristoforos kyrka, där de grät och bad tillsammans med Tebaldos mor, medan männen sprang fram och tillbaka mellan kyrkan och palatset och luktade vin och törstade efter hämnd på Romeo Marescotti. Varje gång Giulietta uppfattade ett fragment av deras dämpade samtal snörptes hennes strupe samman i skräck, och hennes ögon fylldes av tårar när hon för sin inre blick såg mannen hon älskade i händerna på sina fiender, i färd med att straffas för ett brott hon var förvissad om att han inte hade begått.

Det talade till hennes fördel att hon så djupt syntes sörja en kusin med vilken hon aldrig växlat ett enda ord. De tårar Giulietta fällde denna kväll blandades med hennes kusiners och fastrars likt floder

som flyter ut i en och samma sjö, och de var så rikliga att ingen brydde sig om att utröna deras sanna källa.

»Jag antar att du verkligen *är* ledsen«, hade hennes faster sagt när hon för ett ögonblick tittade upp från sin egen sorg och såg Giulietta gråta över cencion som hade draperats över Tebaldos kropp. »Och det ska du vara! Om det inte hade varit för dig hade den där uslingen Romeo aldrig ...« Monna Antonia hade inte hunnit avsluta meningen förrän hon åter bröt samman i tårar och Giulietta hade diskret dragit sig undan till en bänk i ett av kyrkans mörkaste hörn.

När hon satt där, ensam och olycklig, var hon mycket frestad att försöka sig på att fly från San Cristoforo till fots. Hon hade inga pengar och ingen att ta sin tillflykt till, men med Guds hjälp skulle hon kanske hitta tillbaka till maestro Ambrogios ateljé. Stadens gator var emellertid fulla av soldater på jakt efter Romeo och ingången till kyrkan kantades av vakter. Endast en ängel – eller en ande – skulle obemärkt kunna ta sig förbi dem.

Någon gång efter midnatt tittade hon upp från sina knäppta händer och fick se broder Lorenzo gå runt bland de sörjande. Det förvånade henne, för hon hade tidigare hört Tolomeis vakter tala om en franciskanermunk som tydligen hade hjälpt Romeo att fly genom Bottini direkt efter palion. Av naturliga skäl hade hon då tänkt att den mannen måste vara broder Lorenzo. När hon nu fick se honom gå runt i kyrkan och helt lugnt trösta de sörjande kvinnorna lade besvikelsen sig som en tyngd över hennes bröst. Vem det än var som hade hjälpt Romeo att fly, så var det inte någon hon kände eller någonsin skulle lära känna.

När broder Lorenzo slutligen fick syn på henne där hon satt ensam i sitt hörn styrde han genast stegen dit. Han klämde sig in i kyrkbänken, tog sig friheten att falla på knä bredvid henne och mumlade: »Förlåt att jag tränger mig på i din sorg.«

Giulietta svarade med låg röst, så att ingen annan skulle höra: »Du är min sorgs äldste vän.«

»Skulle det trösta dig att få veta att den man som du *verkligen* begråter är på väg till fjärran länder där hans fiender aldrig kommer att finna honom?«

Giulietta pressade handen mot munnen för att kväva sin rörelse.

»Om han verkligen är i säkerhet är jag den lyckligaste varelsen på denna jord. Men jag är också den mest ömkansvärda ...« Hennes röst började darra. »Åh, Lorenzo, hur ska vi kunna leva så här ... han där och jag här? Om bara jag hade följt med honom! Om bara jag vore en jaktfalk på hans arm och inte en ynklig fågel i denna avskyvärda bur!«

Medveten om att hon hade talat både för högt och alldeles för öppenhjärtigt såg sig Giulietta nervöst omkring för att se om någon hade hört henne. Men monna Antonia var lyckligtvis för uppslukad av sin egen sorg för att lägga märke till något annat, och de andra kvinnorna stod kvar kring bären och pysslade med blomsterarrangemanget.

Broder Lorenzo tittade intensivt på henne bakom sina knäppta händer. »Skulle du följa med honom om du kunde?«

»Självklart!« Giulietta satte sig upp utan att tänka. »Jag skulle följa honom till världens ände!« När hon insåg att hon än en gång hade förivrat sig sjönk hon djupare ner i knästående och tillade i en allvarsam viskning: »Jag skulle följa honom genom dödsskuggans dal.«

»Då måste du samla dig«, viskade broder Lorenzo och lade en varnande hand på hennes arm, »för han är här, och ... stilla dig! Han vägrade lämna Siena utan dig. Vänd dig inte om, för han är precis ...«

Giulietta kunde inte låta bli att snabbt svänga runt för att få en glimt av munken som låg på knä i bänken bakom med huvudet nedböjt och dolt i kåpan, vilken om hon inte tog miste var exakt densamma som hon själv hade burit när broder Lorenzo och hon besökte Palazzo Marescotti.

Yr av glädje kastade Giulietta nervösa blickar omkring sig på alla fastrar och kusiner. Om någon upptäckte att Romeo var här, mitt i kyrkan just denna kväll, skulle varken han eller hon eller ens broder Lorenzo leva till soluppgången. Det var för djärvt, för infernaliskt, av den misstänkte mördaren att besudla stackars Tebaldos likvaka med sin närvaro för att uppvakta den döde hjältens kusin. Det var en skymf ingen Tolomei någonsin skulle fördra.

»Är du galen?« väste hon över axeln. »De dödar dig om de upptäcker dig!«

»Din röst är skarpare än deras svärd!« klagade Romeo. »Jag ber

dig, var god mot mig; detta kan vara de sista ord du någonsin talar till mig.« Giulietta snarare kände än såg innerligheten i hans ögon som glänste inne i kåpans dunkel när han fortsatte: »Om du menade det du sa alldeles nyss, ta den här ...« Han drog en ring från sitt finger och räckte henne den. »Här, jag ger dig denna ring ...«

Giulietta flämtade till och tog emot ringen. Det var en signetring av guld med Marescottiornen som motiv, men genom Romeos ord, *jag ger dig denna ring*, hade den blivit hennes vigselring.

»Må Gud välsigna er båda, nu och i evighet!« viskade broder Lorenzo, fullt medveten om att evigheten kanske inte skulle sträcka sig längre än till denna kväll. »Och må helgonen i himlen bevittna er lyckliga förening. Hör nu noga på. I morgon kommer begravningen att hållas i Tolomeis gravkammare, utanför stadsmuren ...«

»Vänta!« utbrast Giulietta. »Ska jag inte följa med er nu genast?«

»Sch! Det är omöjligt!« Broder Lorenzo lade än en gång handen på hennes arm för att lugna henne. »Vakterna vid kyrkporten skulle stoppa dig. Och det är för farligt inne i staden i natt ...«

Ljudet av någon som hyschade åt dem tvärs över kyrkorummet fick dem alla tre att förskräckt rycka till. Giulietta sneglade nervöst på sina fastrar och såg att de grimaserade åt henne att vara tyst och inte störa monna Antonia mer. Så hon sänkte lydigt huvudet och höll tand för tunga tills de slutade titta på henne. Sedan vände hon sig än en gång om och gav Romeo en bönfallande blick.

»Lämna mig inte nu när du har äktat mig!« bad hon. »Det här är vår bröllopsnatt!«

»I morgon«, viskade han och kunde knappt låta bli att sträcka sig fram och röra vid hennes kind, »kommer vi att se tillbaka på allt det här och skratta.«

»I morgon«, snyftade Giulietta med handen tryckt mot munnen, »kanske aldrig kommer!«

»Vad som än händer kommer vi att vara tillsammans«, försäkrade Romeo henne. »Som man och hustru. Det svär jag på. I den här världen ... eller nästa.«

Slakten Tolomeis gravkammare låg på en enorm kyrkogård utanför Porta Tufi. Ända sedan forntiden hade Sienas folk begravt sina döda

utanför stadsmuren, och varje adelsfamilj hade upprätthållit – eller tillskansat sig – ett gammalt gravvalv med ett lämpligt antal avlidna förfäder. Mitt i denna dödens stad låg Tolomeis gravkammare som ett slott av marmor. Största delen låg under jord, men den hade en grandios entré ovan mark, ungefär som de gravar som tillhörde de romerska statsmän med vilka messer Tolomei så gärna jämförde sig själv.

En stor skara familjemedlemmar och nära vänner hade slutit upp denna sorgens dag, för att stå vid Tolomeis och hans hustrus sida när deras förstfödde lades till vila i den sarkofag av granit som Tolomei ursprungligen hade låtit göra åt sig själv. Det var synd och skam att behöva se en sådan stark och frisk yngling överlämnas åt underjorden. Det fanns inga ord som kunde trösta den klagande modern eller den unga flicka som hade varit trolovad med Tebaldo sedan den dag hon föddes för tolv år sedan. Var skulle hon nu, så snart inpå giftasvuxen ålder, finna en ny, passande man, hon som sedan så länge vant sig vid att se sig själv som den framtida frun på Palazzo Tolomei?

Men Giulietta oroade sig för mycket för sin egen omedelbara framtid för att överväldigas av medkänsla med sin sörjande släkt. Dessutom var hon utmattad av sömnbrist. Likvakan hade varat hela natten, och nu, långt in på eftermiddagen dagen därpå – när allt hopp om uppvaknande från de döda visat sig fruktlöst – såg monna Antonia ut som om hon var redo att själv bli lagd i sonens grav. Blek och utpinad stödde hon sig tungt på sina bröder och endast vid ett tillfälle vände hon sig mot Giulietta med det gråbleka ansiktet förvridet av hat.

»Och där är hon, ormen som jag närt vid min barm!« snäste hon högt så att alla skulle höra det. »Hade det inte varit för hennes skamlösa uppmuntran hade Romeo Marescotti aldrig vågat bära hand på detta hus! Se på hennes bedrägliga ansikte! Se på dessa förrädiska tårar! Jag slår vad om att de inte rinner för min Tebaldo, utan för hans mördare, Romeo!« Hon spottade två gånger på marken för att bli av med smaken av namnet. »Det är tid för er att handla, bröder! Stå inte bara där som förskrämda lamm! Ett skändligt brott har begåtts mot Tolomeis hus och mördaren dansar runt på stadens gator och tror sig stå över lagen ...« Hon drog fram en glänsande stilett ur sjalen och viftade med den i luften. »Om ni är män, genomsök denna stad och

leta reda på honom, var han än gömmer sig, och låt en sörjande mor begrava denna kniv i hans svarta hjärta!»

Efter detta känsloutbrott föll monna Antonia åter ihop i sina bröders armar. Där hängde hon sedan, matt och orkeslös, medan processionen fortsatte nedför stentrappan in i den underjordiska gravkammaren. När alla väl var samlade sänktes Tebaldos svepta kropp ned i sarkofagen varpå de sista riterna utfördes.

Under hela begravningen kastade Giulietta förstulna blickar omkring sig i det dunkla rummet på jakt efter ett lämpligt gömställe. Enligt broder Lorenzos plan måste hon nämligen stanna kvar i gravkammaren efter ceremonin utan att någon av de andra begravningsgästerna såg henne. Där skulle hon sedan vänta i sin ensamhet tills natten föll och Romeo i skydd av mörkret kunde komma och hämta henne. Det var det enda ställe där Tolomeis vakter inte skulle passa så noga på familjemedlemmarna, hade munken förklarat, och eftersom kyrkogården låg utanför stadsmuren skulle Romeo kunna röra sig utan att hindras av en konstant rädsla för upptäckt.

När Giulietta hade räddats ur gravkammaren skulle hon följa Romeo i landsflykt, och så fort de hade slagit sig ner i säkerhet i något fjärran land skulle de i hemlighet skicka ett brev till broder Lorenzo och berätta allt om sitt blomstrande, lyckliga liv och be honom att ansluta sig till dem så snart han kunde.

Sådan var planen om vilken de i all hast hade enats i San Cristoforos kyrka natten innan. Det hade inte fallit Giulietta in att ifrågasätta någon del av den förrän hon nu själv måste skrida till verket. Hon fick kväljningar när hon synade de förseglade sarkofagerna – dessa dödens käril – som omgav henne på alla sidor, och hon undrade hur hon någonsin skulle kunna smita undan och gömma sig bland dem utan att någon vare sig såg eller hörde henne.

Inte förrän precis i slutet av ceremonin, när prästen ledde församlingen i bön och alla satt med nedböjt huvud, såg Giulietta sin chans att tyst dra sig undan in i skuggorna och gömma sig bakom närmaste sarkofag. Och när prästen fick dem alla med sig i ett utdraget, melodiskt *amen* som avslutade begravningen tog hon tillfället i akt att krypa ännu längre in i mörkret på händer och knän. Hennes armar darrade redan av kontakten med den kalla, fuktiga jorden.

Medan hon satt där med ryggen mot en grov stenkista och försökte låta bli att andas gick begravningsgästerna fram till det lilla altaret vid fötterna av den korsfäste Kristus där de placerade sina ljus. Sedan lämnade de gravkammaren en efter en för att företa den långa, tårfyllda vandringen hem. Knappt någon hade fått ens en gnutta sömn sedan palion föregående dag, och precis som broder Lorenzo hade förutsett var det ingen som brydde sig om att kontrollera att det antal personer som lämnade graven var detsamma som trätt in i den. För vilken levande människa skulle självmant stanna kvar i detta skräckens och de vämjeliga dunsternas underjordiska rum, instängd bakom en tung dörr som inte gick att öppna från insidan?

När alla hade gått stängdes dörren med ett ihåligt ljud. Små ljuslågor fladdrade på altaret vid ingången, men mörkret som omslöt Giulietta där hon darrande satt bland sina förfäders gravar var i alla avseenden kompakt.

Medan Giulietta satt där utan att ha något begrepp om tiden började hon långsamt förstå att döden mer än något annat handlade om väntan. Här låg de, alla hennes ryktbara förfäder, i tålmodig väntan på den gudomliga knackning på kistlocket som skulle väcka deras själar till ett liv de aldrig kunde ha föreställt sig medan de levde.

Vissa skulle stiga upp i rustning och kanske sakna ett öga eller ett ben, andra skulle vara i nattsärken, med sjukliga ansikten fulla av bölder; vissa skulle inte vara mer än skrikande spädbarn medan andra skulle vara deras unga mödrar, dränkta i blod ...

Giulietta tvivlade inte på att den dagen skulle komma då alla som gjort sig förtjänta därav väcktes av en sådan knackning på sitt kistlock, men åsynen av alla dessa gamla sarkofager och tanken på den flerhundraåriga sömnen fyllde henne ändå med fasa. Egentligen borde hon skämmas, tänkte hon, som ängslades medan hon väntade på Romeo bland de orörliga stenkistorna, för vad var några korta timmar av fasa jämfört med den evighet som väntade?

När dörren till gravkammaren äntligen öppnades hade de flesta av ljusen på altaret brunnit ut. Det fåtal som fortfarande brann kastade otäcka, förvridna skuggor som var nästan värre än mörkret. Utan att hejda sig för att se om det kunde vara någon annan än Romeo som

hade kommit sprang Giulietta ivrigt mot sin räddare, hungrande efter att bli vidrörd av hans levande händer och törstande efter frisk luft.

»Romeo!« skrek hon, och först nu tillät hon sig att ge fullt utlopp för sin fasa. »Tack gode Gud!«

Men det var inte Romeo som stod i dörren med en fackla i handen och betraktade henne med ett kryptiskt leende; det var messer Salimbeni.

»Man kunde tro att din sorg över din kusin var utan gräns, när man ser att du dröjt dig kvar i hans grav«, sa han i en behärskad ton som rimmade illa med hans uppslupna min. »Men jag ser inga spår av tårar på dina rosiga kinder. Kan det vara så«, fortsatte han och tog några steg nedför trappan bara för att strax hejdas av den ruttna stanken, »att min ljuva brud har förlorat förståndet? Jag fruktar att så är fallet. Jag fruktar att jag kommer att få leta efter dig på kyrkogårdar, min kära, och se dig sitta och leka med benknotor och dödskallar. Men«, tillfogade han med en liderlig grimas, »jag är själv inte främmande för sådana lekar. Jag tror sannerligen att vi ska passa varandra, du och jag.«

Giulietta stod som förstenad och visste inte vad hon skulle svara; hon hade knappt förstått vad han sa. Det enda hon kunde tänka på var Romeo och varför det inte var han, utan den avskyvärde Salimbeni, som hade kommit för att befria henne ur graven. Men det var naturligtvis en fråga hon inte vågade ställa.

»Kom hit!« Salimbeni vinkade åt henne att följa honom uppför trappan. Giulietta hade inte något annat val än att lyda, så hon steg upp ur gravkammaren och rakt ut i den svarta natten. Där fann hon sig omringad av Salimbenis vakter med facklor i händerna.

När Giulietta betraktade männens ansikten tyckte hon sig se både medlidande och likgiltighet i lika delar, men det som oroade henne mest var intrycket av att de visste någonting som hon inte visste.

Salimbeni såg ut att njuta av hennes förvirring. »Vill du inte veta hur jag lyckades befria dig från dödens förtärande omfamning?«

Giulietta kunde knappt förmå sig till att nicka, men det behövde hon egentligen inte heller, för Salimbeni hade inget emot att fortsätta sin monolog utan hennes samtycke.

»Turligt nog för dig hade jag en utmärkt vägvisare. Mina män såg

honom irra omkring och i stället för att omedelbart trä upp honom på ett spett – vilket de fått order om – hade de klokheden att fråga sig vad det kunde vara för en skatt som lockade en bannlyst man att återvända till den förbjudna staden och riskera upptäckt och en våldsam död? Som du redan har gissat ledde hans väg oss rakt till detta monument, och eftersom det är väl känt att man inte kan mörda samme man två gånger anade jag snabbt att hans motiv till att nedstiga i din kusins grav måste vara något annat än blodtörst.»

När Salimbeni såg att Giulietta hade blivit blek nog av hans tal gjorde han tecken åt sina mannar att föra fram personen i fråga. De lydde order och slängde in kroppen i cirkeln på samma sätt som en slaktare slänger undan ett dåligt kadaver som ska malas ner.

Giulietta skrek när hon fick se sin egen Romeo ligga där blodig och bruten. Om inte Salimbeni hade hindrat henne skulle hon ha kastat sig ner för att stryka honom över det smutsiga håret och kyssa blodet från hans läppar medan han ännu andades och levde.

»Din djävul!« vrålade hon åt Salimbeni och kämpade som ett djur för att befria sig från hans grepp. »Gud kommer att straffa dig för det här! Släpp mig, ditt odjur, så att jag kan dö vid min mans sida! För jag bär hans ring på mitt finger, och jag svär vid alla änglar i himlen att jag aldrig, aldrig ska bli din!«

Nu fick Salimbeni en bister uppsyn. Han grep tag i Giuliettas handled och var nära att bryta armen på henne när han inspekterade ringen på hennes finger. När han hade sett nog slungade han henne mot en vakt och gick fram för att ge Romeo en hård spark i magen. »Din lömska tjuv!« fräste han och spottade föraktfullt. »Kunde du inte hålla tassarna borta? Men då ska du veta att det var dina famntag som dödade din dam! Jag hade bara tänkt döda dig, men nu ser jag att hon är lika värdelös som du!«

»Jag ber dig«, hostade Romeo och försökte förtvivlat lyfta huvudet från marken för att se Giulietta en sista gång, »låt henne leva! Det var bara ett löfte! Jag låg aldrig hos henne! Tro mig! Jag svär vid min själ!«

»Så rörande«, fnös Salimbeni och såg från den ena till den andra utan att veta vad han skulle tro. »Vad säger du, flicka«, sa han och tog Giulietta under hakan, »talar han sanning?«

»Förbannelse över dig!« fräste hon och försökte skaka av sig hans grepp. »Vi är man och hustru och du gör bäst i att döda mig nu, för liksom jag låg med honom i vår brudsäng ska jag också ligga med honom i vår grav!«

Salimbenis grepp hårdnade. »Minsann? Är du också villig att svära på hans själ? Tänk på att han åker raka vägen till helvetet om du ljuger, och det redan i kväll.«

Giulietta tittade ner på Romeo som låg så eländig framför henne på marken, och hennes förtvivlan över situationen snörppte ihop hennes hals så att hon inte kunde tala – eller ljuga – mer.

»Ha!« Salimbeni stod triumferande över dem båda. »Här är alltså en blomma som du inte har plockat, din hund.« Han gav Romeo ännu en spark och njöt av sitt offers stönanden och snyftningarna från kvinnan som bönföll honom att sluta. Sedan stack han in handen innanför sin cotehardie, tog fram Romeos dolk och drog den ur skidan. »Låt oss se till att du inte plockar några fler.«

I en enda långsam rörelse stack Salimbeni lystet dolken i dess ägares mage och drog ut den igen, varpå ynglingens hela kropp i dödskamp drog sig samman kring det ohyggliga såret.

»Nej!« skrek Giulietta och rusade fram i en panik så stark att männen inte klarade att hålla fast henne. Hon kastade sig ner vid Romeos sida och slog armarna om honom i en förtvivlad önskan att gå dit han gick och inte bli lämnad ensam kvar.

Men Salimbeni hade fått nog av hennes konster och drog upp henne i håret. »Tyst!« gormade han och örflade henne tills hon lydde. »Det där ylandet hjälper ingen. Sansa dig och minns att du är en Tolomei.« Innan hon hann uppfatta vad han gjorde hade han dragit signetringen av hennes finger och kastat den på marken där Romeo låg. »Nu är du fri från dina löften till honom. Var glad att det gick så enkelt!«

Bakom slöjan av sitt blodiga hår såg Giulietta vakterna lyfta upp Romeos kropp och slänga ner den i trappan till familjen Tolomeis gravkammare som om den vore en säck vete som slängdes ner i ett förråd. Men hon såg dem varken slå igen dörren efter honom eller se till att den var ordentligt låst. I sin fasa hade hon glömt bort att andas, och nu slöt en nådens ängel äntligen hennes ögon och lät henne sjunka ner i trösterik glömska.

[V.II]

*Ja, själva dygden kan i last förvändas,
Och lasten adlas och i godo ändas*

FRÅN TOPPEN AV Mangiatornet liknade det halvmånformade torget Campo en hand spelkort med baksidan upp. Så passande, tänkte jag, för en stad som hade så många hemligheter. Vem hade kunnat tro att män som den onde messer Salimbeni skulle kunna frodas på en så vacker plats eller, snarare, att han hade tillåtits göra det?

Det fanns ingenting i maestro Ambrogios dagbok som tydde på att denne medeltide Salimbeni hade haft några försonande egenskaper – i stil med Eva Marias generositet eller Alessandros charm – och även om han hade haft det ändrade det inte det faktum att han brutalt hade mördat varenda person som Giulietta någonsin hade älskat, med undantag av broder Lorenzo och systemen Giannozza.

Jag hade tillbringat större delen av natten i vända över de fruktansvärda dåd som skildrades i dagboken, och att döma av det fåtal sidor som återstod närmade sig nu det bittra slutet. Allt tydde på att Romeo och Julia aldrig skulle få leva lyckliga i alla sina dagar, så det var tydligen inte bara litterära akrobatkonster utan rena fakta som hade förvandlat deras liv till tragedi. Såvitt jag förstod var Romeo redan död, nedstucken i magen med sin egen dolk – eller, rättare sagt, *min* dolk – och Giulietta i klorna på en hatad fiende. Det som återstod att se var om även hon skulle dö innan dagboken var slut.

Kanske var det därför jag inte var på bättre humör när jag nu stod högst upp i Mangiatornet och väntade på att min motorcykelburne Romeo skulle dyka upp. Eller så var jag ängslig för att jag visste att jag inte borde ha kommit. Vilken kvinna går med på att träffa en helt okänd man uppe i ett torn? Och vilken man kör omkring på

motorcykel med hjälmvisiret nedfällt och kommunicerar med folk via tennisbollar på nätterna?

Men här var jag nu.

För om denne mystiske man verkligen var en ättling till den medeltide Romeo måste jag helt enkelt få se hur han såg ut. Det var mer än sex hundra år sedan våra förfäder hade skilts åt under mycket våldsamma former, och sedan dess hade deras katastrofala romans utvecklats till en av de främsta kärlekssagor världen skådat.

Varför var jag då inte mer upprymd? Jag borde ju vara eld och lågor över att en av mina historiska figurer – och därtill onekligen den viktigaste av dem allihop, åtminstone för mig – äntligen hade fått liv. Ända sedan maestro Lippi hade gjort mig uppmärksam på att det fanns en nutida, konstälskande, vindrickande Romeo Marescotti som drev runt i Siena på nätterna hade jag i hemlighet drömt om ett möte. Men nu när det äntligen låg framför mig, signerat i rött bläck och överlämnat med ett pricksäkert kast, insåg jag att allt jag kände var illamående ... av det slag man upplever när man sviker någon vars goda omdöme man inte har råd att förlora.

Denna någon, insåg jag där jag satt i en skottglugg och tittade ut över en stad som på samma gång var bedövande vacker och oemotståndligt arrogant, var Alessandro. Visserligen var han en Salimbeni, och därtill hade han ingenting till övers för min Romeo, men hans leende – när han väl släppte fram det – var så genuint och så smittande att jag redan var fast.

Egentligen var det ju löjligt. Vi hade känt varandra i knappt en vecka, och större delen av den tiden hade vi försökt slita varandra i stycken, ivrigt påhejade av min fördomsfulla släkt. En sådan dålig start kunde inte ens de äkta Romeo och Giulietta skryta med. Det kändes ironiskt att cirkeln skulle slutats på det här viset. Nu tycktes vi aspirera på huvudrollerna i en Shakespearepjäs samtidigt som vi fullständigt möblerade om i vårt lilla triangeldrama.

Knappt hade jag värdigats erkänna min dåraktiga passion för Alessandro förrän jag började tycka synd om den Romeo jag strax skulle träffa. Enligt min kusin Peppo hade han flytt till fjärran länder för att undkomma den illvilja som hade drivit honom och hans mor från staden, och vad det än var som hade fått honom att återvända till Siena

riskerade han troligen allt genom att möta mig i Mangiatornet idag. Enbart av detta skäl var jag honom tack skyldig.

Och även om han inte kunde mäta sig med Alessandro var jag åtminstone tvungen att ge honom en chans att imponera på mig, om det nu var det han ville, och inte envist sluta mitt hjärta för honom som Julia hade gjort för Paris efter att hon mött Romeo. Eller ... så drog jag kanske förhastade slutsatser. Kanske ville han bara prata med mig. I så fall skulle det faktiskt vara en lättnad.

När jag äntligen hörde fotsteg i trappan hoppade jag ner från min skottglugg, borstade med darrande händer av klänningen och beredde mig på det kvasilegendariska mötet. Fast det tog en bra stund för min hjälte att ta sig uppför spiraltrappan. Medan jag stod där och försökte inta en positiv attityd hörde jag honom andas tungt och dra fötterna efter sig den sista biten och kunde inte låta bli att notera att han verkade vara i betydligt sämre form än jag.

Sedan dök äntligen min andfådda förföljare upp, med skinnstället över ena armen och hjälmen dinglande i den andra, och på en sekund blev jag helt tom.

Det var Janice.

Det var svårt att sätta fingret på när det hade börjat gå utför mellan Janice och mig. Vår barndom hade varit full av konflikter, men så är det för de flesta, och den övervägande majoriteten av mänskligheten lyckas ändå uppnå mogen ålder utan att tappa varje uns av kärlek för sina syskon.

Men inte vi. Nu, vid tjugofem, kunde jag inte minnas när jag senast hade kramat min syster eller haft ett samtal med henne som inte urartat till ett barnsligt bråk. Varje gång vi träffades förvandlades vi till åttaåringar igen och slängde ur oss de mest primitiva argument. »Därför!« och »Jag hade den först!« är uttryck som de flesta så småningom lägger bakom sig som rester från en barbarisk tidsålder, precis som man gör med nappar och snuttefiltar. Men för Janice och mig var dessa uttryck de filosofiska hörnstenarna för hela vår relation.

Tant Rose hade alltid haft inställningen att allt skulle rätta till sig med tiden, så länge hon var noga med att slösa lika mycket kärlek och godis på oss båda. När vi vände oss till henne för att få en tvist avgjord

var hon trött på saken redan innan hon hade hört vad den gällde – den var trots allt bara en av många som tornade upp sig kring henne – och kom alltid med någon standardlösning som gick ut på att vi skulle dela med oss och vara snälla mot varandra. »Se så!« kunde hon säga samtidigt som hon sträckte sig efter kristallskålen med chokladkringlor som stod på ett litet bord på bekvämt avstånd från hennes fåtölj. »Nu får ni hålla sams, flickor! Julie, var nu snäll mot Janice och låt henne få låna din ...« – vad det nu var: docka, bok, sjal, väska, mössa, klänning – »... så att vi kan få lite lugn och ro i det här huset någon gång!«

Och så gick vi därifrån med en helt ny konflikt på halsen medan Janice belåtet flinade åt min förlust och sin egen oförtjänta vinst. Orsaken till att hon alltid ville ha mina saker var att hennes egna hade gått sönder eller blivit »tråkiga«, och det var lättare för henne att ta över mina än att skaffa pengar och gå ut och köpa nya. Och så lämnade vi fåtöljen efter ännu en resursomfördelning som hade berövat mig det som var mitt och ersatt det med en torr gammal chokladkringla från skålen. Trots allt sitt tjat om rättvisa gav tant Rose ständigt upphov till öönskade konsekvenser. Hela min barndoms långa helvetesvandring var kantad av hennes goda föresatser.

När jag kom upp i high school brydde jag mig inte längre om att be henne om hjälp, utan sprang i stället raka vägen till köket och beklagade mig för Umberto, som – åtminstone som jag minns det – alltid stod och vässade knivar med operamusiken på högsta volym. Och varje gång jag kom med det gamla vanliga: »Det är inte rättvist!« kontrade han med: »Vem har sagt att livet är rättvist?« och när jag till slut lugnade ner mig brukade han fråga: »Vad vill du att jag ska göra åt saken, då?«

I takt med att jag blev äldre och klokare lärde jag mig att det rätta svaret på hans fråga var: »Ingenting. Jag måste göra det själv.« Och det var sant. Jag kom inte springande till honom för att jag ville att han skulle ta Janice i upptuktelse – även om det hade varit trevligt som omväxling – utan för att han inte var rädd för att på sitt sätt tala om för mig att jag var bättre än hon och att jag förtjänade mer av livet. Men det var upp till mig att se till att det blev så. Det enda problemet var att han aldrig talade om hur.

I hela mitt liv hade jag sprungit runt med svansen mellan benen och

försökt snoka reda på chanser som Janice inte skulle kunna stjäla eller förstöra, men var jag än gömde mina skatter lyckades hon alltid nosa upp dem och tugga sönder dem till oigenkännlighet. Om jag hade sparat mina nya, sidenglänsande balettskor till avslutningsdagens uppvisning kunde jag vara säker på att hon hade provat dem så att banden var helt hoptrasslade när jag öppnade lådan, och en gång när jag hade ägnat flera veckor åt att tillverka ett collage med konståkare i skolan hade hon klippt ut Miss Piggy ur en tidning och klistrat fast henne på collageet så fort jag tagit hem det.

Det spelade ingen roll hur långt jag sprang eller hur mycket skit jag rullade mig i för att kamouflera min egen lukt. Hon kom ändå alltid springande med tungan utanför munnen och tog några busiga skutt runt mig innan hon lade en ångande hög rakt i min väg.

När jag stod där i Mangiatornet kom allt detta tillbaka till mig i ett enda slag – alla de oräkneliga skäl jag hade till att hata Janice. Det var som om någon hade satt igång ett bildspel med plågsamma minnen i mitt huvud, och jag greps av en vrede som jag aldrig hade känt inför någon annan människa.

»Gissa vem!« sa hon nu, släppte skinnstället och hjälmen och slog ut med armarna för att ta emot mina applåder.

»Vad i helvete gör du här?« fick jag slutligen fram med en röst som var gäll av ilska. »Var det du som jagade mig på den där idiotiska motorcykeln? Och brevet ...« Jag rev upp den handskrivna lappen ur handväskan och skrynklade ihop den till en boll som jag kastade på henne. »Hur dum tror du att jag är?«

Janice flinade och njöt av min ilska. »Tillräckligt dum för att klättra upp i det här satans tornet! Åh!« Hon gjorde en grimas av spelad medkänsla som hon hade fulländat redan som femåring och sa med tillgjord röst: »Är det *därför* du är så arg? Trodde du att jag var Romeo på *riktigt*?«

»Okej«, sa jag och försökte överrösta hennes skratt, »nu har du haft ditt roliga. Jag hoppas att det var värt resan. Nu får du ursäkta mig, jag hade så gärna stannat, men jag går hellre och stoppar huvudet i en bidé.«

Jag försökte gå runt henne för att komma fram till trappan, men hon backade genast och ställde sig i vägen för dörren. »Åh nej, det gör

du inte alls!« väste hon och blev svart i synen. »Inte förrän du har gett mig min andel!«

Jag hajade till. »Ursäkta?«

»Nej, inte den här gången«, sa hon och lät underläppen darra medan hon för en gångs skull prövade rollen som den sårade parten. »Jag är pank. Bankrutt.«

»Men ring miljonärsjouren då!« skrek jag och var redan fast i vårt gamla spel igen. »Jag trodde att du nyligen hade ärvt en förmögenhet av någon? Någon som vi båda känner?«

»Åh, ha ha!« Janice pressade fram ett leende. »Ja, det var tidernas största skämt. Tant Rose och alla hennes kvadriljoner.«

»Jag fattar inte vad du gnäller om«, sa jag och skakade på huvudet. »Sist jag såg dig hade du just vunnit högsta vinsten. Om det är mer pengar du vill ha är jag den sista du ska prata med.« Jag gjorde ännu ett utfall mot dörren och den här gången var jag fast besluten att ta mig ut. »Flytta på dig«, sa jag med eftertryck. Och till min stora förvåning gjorde hon det.

»Värst vad du var tjusig, då!« utbrast hon spydigt när jag gick förbi henne. Om jag inte hade vetat bättre hade jag trott att det var avundsjuka som skymtade i hennes blick. »Den fula ankungen har vuxit upp. Hur mycket av mitt arv har du bränt på kläder? Va?«

När jag gick vidare utan att bry mig om att svara hörde jag henne samla ihop sina saker och följa efter mig. Hela vägen nedför spiraltrappan var hon mig tätt i hälarna och skrek efter mig, först i ilska, sedan i frustration och slutligen i någonting så ovanligt som desperation. »Vänta!« gastade hon och sprang nedför trappan med motorcykelhjälmen dunkande mot tegelväggen. »Vi måste prata! Stanna! Jules! Jag menar allvar!«

Men jag hade inte minsta lust att stanna. Om Janice verkligen hade något viktigt att säga mig kunde hon väl ha gjort det med en gång? Vad skulle hela denna cirkus med motorcykeln och det röda bläcket vara bra för? Och varför hade hon slösat bort våra fem minuter i tornet på att som vanligt sätta igång och tjafsa? Om det var sant att hon redan hade hunnit göra slut på tant Roses förmögenhet kunde jag mycket väl förstå hennes frustration. Men det var verkligen inte mitt problem, det var en sak som var säker.

Så fort jag hade tagit mig nedför hela tornet lämnade jag Palazzo Pubblico och korsade Campo med bestämda steg. Janice fick klara sig bäst hon kunde. Hennes Ducati Monster stod parkerad precis utanför byggnaden, likt en limousin som just lämnat av en gäst till Oscarsgalan, och kring den stod minst tre muskulösa och solglasögonprydda poliser med händerna i sidan i otålig väntan på dess ägare.

Malènas espressobar var det enda ställe jag kunde komma på där Janice inte genast skulle hitta mig. Om jag återvände till hotellet skulle det väl bara ta ett par minuter innan hon var där igen och gjorde sina åttor under min balkong.

Så jag sprang i princip hela vägen upp till Piazza Postierla och vände mig om vart tionde steg för att kontrollera om hon följde efter mig, och jag var fortfarande så arg att jag hade svårt att andas. När jag slutligen kom inrusande i baren och smällde igen dörren efter mig möttes jag av en skrattande Malèna. »*Dio mio!* Vad gör du här? Du ser ut som om du redan har druckit för mycket kaffe.«

När hon märkte att jag var så andfådd att jag inte ens kunde svara vände hon sig om och höll upp ett stort glas vatten åt mig. Medan jag drack lutade hon sig fram över disken med ohöljd nyfikenhet. »Är det någon som ... besvärar dig?« undrade hon och såg ut som om hon ville säga att i så fall hade hon ytterligare ett par kusiner – förutom frisören Luigi – som mer än gärna skulle hjälpa till.

»Ja ...« sa jag. Men var skulle jag börja? När jag såg mig om upptäckte jag till min lättnad att vi var nästan ensamma i baren, och att de andra gästerna var upptagna med att prata med varandra. Det slog mig att detta var det tillfälle jag väntat på ända sedan Malèna först nämnde familjen Marescotti.

»Hörde jag rätt igår«, började jag efter att snabbt ha bestämt mig för att ta chansen innan jag hann fega ur. »Sa du att du hette *Marescotti*?«

Frågan fick Malèna att spricka upp i ett lyckligt leende. »*Certamente!* Jag är född Marescotti. Nu är jag gift, men jag kommer alltid att vara en Marescotti här inne«, sa hon och tryckte handen mot hjärtat. »Har du sett palatset?«

För att vara artig nickade jag energiskt och tänkte på den smått

plågsamma konsert jag genomlidit med Eva Maria och Alessandro två dagar tidigare. »Det är mycket vackert. Jag ville fråga ... det var någon som sa ...« Orden stockade sig i halsen på mig, kinderna hettade och jag insåg att det inte spelade någon roll hur jag formulerade min fråga, jag skulle ändå göra bort mig fullständigt.

När Malèna såg min vända stack hon handen under disken och fiskade upp en flaska med något hembränt – hon behövde inte ens titta efter – och hällde upp en rejäl skvätt i mitt vattenglas. »Här«, sa hon. »Vår lilla specialare. Drick den så blir du glad. *Cin cin.*«

»Klockan är tio på förmiddagen«, protesterade jag, som inte var särskilt sugen på att smaka den grumliga vätskan oavsett vilka anor den hade.

»Bah!« utbrast hon. »I Florens kanske den är tio ...«

Efter att lydigt ha klunkat i mig den vidrigaste brygd jag smakat sedan Janice försökte brygga öl i sin garderob – och dessutom pressat fram en artig kommentar – kände jag äntligen att jag hade förvärvat rätten att fråga: »Är du släkt med en kille som heter Romeo Marescotti?«

Förändringen hos Malèna när hon hörde min fråga var nästan kuslig. Från att ha varit min bästa vän som med armbågarna på disken stod beredd att lyssna på alla mina bekymmer rätade hon häftigt på sig och korkade bryskt igen flaskan. »Romeo Marescotti är död«, sa hon, tog undan mitt tomma glas och snärtade till bardisken med en trasa. Sedan mötte hon äntligen min blick, och där jag nyss hade sett vänlighet fanns nu bara rädsla och misstänksamhet. »Han var min kusin. Varför undrar du?«

»Åh!« Besvikelsen gjorde mig på samma gång tung i kroppen och märkvärdigt lätt i huvudet. Eller också var det spriten. »Jag är hemskt ledsen. Jag borde inte ha ...« Det här var förmodligen inte rätt tillfälle att berätta att min kusin Peppo misstänkte Romeo för att ligga bakom inbrottet på museet. »Det var bara det att maestro Lippi, konstnären du vet ... han sa att han kände honom.«

Malèna fnös, men såg åtminstone lättad ut. »Maestro Lippi«, viskade hon och gjorde en cirklande gest med fingret runt örat, »pratar med spöken. Honom ska du inte lyssna på. Han är ...« Hon sökte efter ett passande ord, men hittade inget.

»Det är inte bara han som har sagt det«, sa jag och tänkte att det väl var lika bra att få alla tvivel undanröjda på en gång. »Säkerhetschefen på Monte dei Paschi. Alessandro Santini. Känner du honom?«

Malènas ögon blev runda av förvåning för att genast smalna igen. »Siena är litet.« Sättet hon sa det på antydde att det låg en hund begraven någonstans.

»Varför tror du att någon skulle gå omkring och säga att din kusin Romeo fortfarande lever?« fortsatte jag i lugnare ton och hoppades att mina frågor inte skulle riva upp några gamla sår.

»Har han sagt det?« Malèna granskade noga mitt ansikte med en min som var mer misstrogen än sorgsen.

»Det är en lång historia«, sa jag, »men till att börja med var det jag som frågade honom om Romeo. För ... jag är Giulietta Tolomei.«

Jag hade inte väntat mig att hon skulle förstå sambandet mellan mitt namn och Romeos, men bestörtningen i hennes ansikte avslöjade att hon visste exakt vem jag var och vem min anmoder hade varit. När hon väl hade bearbetat denna chockartade vändning reagerade hon på ett mycket rart sätt; hon sträckte fram handen och nöp mig i näsan.

»*Il gran disegno*«, muttrade hon. »Jag visste att det fanns ett skäl till att du kom till mig.« Sedan tystnade hon, som om det var någonting hon ville säga, men visste att hon inte borde. »Stackars Giulietta«, sa hon med ett medlidsamt leende. »Jag önskar att jag kunde säga att han levde, men ... det kan jag inte.«

När jag slutligen lämnade espressobaren hade jag fullständigt glömt bort Janice. Därför blev jag obehagligt överraskad när jag såg henne stå och vänta på mig utanför, bekvämt lutad mot väggen som en cow-girl som fördrev tiden tills saloonen skulle öppna.

Så fort jag såg henne stå där och skina som en sol för att hon lyckats hitta mig kom alltihop tillbaka till mig – motorcykeln, brevet, tornet, grälet – och med en ljudlig suck gav jag mig av åt andra hållet utan att bry mig om vart jag gick, så länge inte hon följde efter.

»Vad är det mellan dig och den där bruttan?« Janice höll på att snubbla över sina egna fötter när hon försökte springa i kapp mig. »Försöker du göra mig svartsjuk?«

Vid det här laget var jag så trött på henne att jag stannade mitt på

Piazza Postierla och skrek åt henne: »Är du trög, eller? Jag försöker bli av med dig!«

Under alla våra år tillsammans hade jag sagt mängder av elaka saker till henne och det här var långt ifrån det värsta. Men nu träffade orden henne rakt i magen, kanske för att hon befann sig på okänd mark, och för en kort sekund såg hon helt tillplattad ut, nästan som om hon skulle börja gråta.

Jag vände mig om i avsky och fortsatte gå, men det dröjde inte många sekunder förrän hon än en gång kom snubblande efter mig över kullerstenarna i sina stilettklackar.

»Okej!« ropade hon och flaxade med armarna för att inte tappa balansen. »Jag är ledsen för det där med motorcykeln, okej? Och för brevet. Okej? Jag visste inte att du skulle ta det så.« När jag varken svarade eller saktade ner på farten stönade hon och fortsatte gå, fortfarande utan att riktigt hinna upp mig. »Jules, jag vet att du är förbannad. Men vi måste verkligen prata. Tant Roses testamente, du vet? Det var bå ... *aj!*«

Hon måste ha vrickat sig eller någonting, för när jag vände mig om såg jag Janice sitta mitt på gatan och gnida sin vrist.

»Vad sa du?« frågade jag vaksamt och tog några steg emot henne. »Om testamentet?«

»Du hörde rätt«, sa hon surmulet där hon satt och inspekterade klacken som gått av, »alltihop var bara båg. Jag trodde att du var med på det, och det var därför jag höll mig undan och försökte ta reda på vad du hade i kikaren, men ... jag är redo att tänka om på den punkten.«

Det hade inte varit någon bra vecka för min onda tvilling. Till att börja med, berättade hon där hon haltade fram med armen om min hals, hade hon upptäckt att familjens advokat, mr Gallagher, i själva verket inte alls var mr Gallagher. Hur då? Jo, den *äkta* mr Gallagher hade dykt upp. För det andra hade testamentet som han gett oss efter begravningen visat sig vara ren fiktion. I själva verket hade tant Rose varit helt utblottad och det enda hon lämnade efter sig var skulder. För det tredje hade två polismän kommit till huset dagen efter att jag åkt, och de hade skällt ut Janice efter noter för att hon tagit bort den

gula tejen. Vilken gul tejp? Jo, den gula tejp som de hade virat in hela huset i när de upptäckte att det var en brottsplats.

»En brottsplats?« Jag rös, trots att solen stod högt på himlen. »Menar du att tant Rose blev *mördad*?«

Janice ryckte på axlarna så gott det gick samtidigt som hon försökte hålla balansen. »Fan vet. Hon hade tydligen en massa blåmärken, trots att hon skulle ha dött i sömnen. Resten får du lista ut själv.«

»Janice!« Jag visste inte vad jag skulle säga och kunde bara förebrå henne för att hon uttryckte sig så vanvördigt. Denna oväntade nyhet – att tant Rose kanske inte hade somnat in helt stilla, som Umberto hade sagt – lade sig som en snara runt min hals. Det kändes som om jag skulle kvävas.

»Vad då?« fräste hon till svar med gråten i halsen. »Tror du att det var kul att sitta i ett förhörssrum hela natten och ... svara på frågor om huruvida jag verkligen ... älskade henne?«

Det var knappt att hon fick fram de sista orden. Jag granskade hennes profil och undrade när jag senast hade sett min syster gråta. Med rinnande mascara och kläderna i oordning såg hon faktiskt mänsklig ut, nästan sympatisk, rentav. Kanske berodde det på den vrickade foten och all hennes sorg och besvikelse. När jag insåg att jag för en gångs skull måste vara den starkare av oss tog jag ett fastare tag om henne och försökte tränga undan alla tankar på stackars gamla tant Rose tills vidare. »Jag fattar ingenting! Var i hela friden var Umberto?«

»Ha!« Frågan återgav Janice något av hennes forna geist. »*Luciano*, menar du?« Hon kastade en blick på mig för att se om kommentaren fått önskad effekt. »Det stämmer. Den gamle gubbstrutten var en rymling, desperado, gangster ... vad du vill. Under alla dessa år har han hållit sig gömd i vår rosenträdgård medan både snuten och maffian varit efter honom. Tydligen hittade de honom till slut – hans gamla maffiakompisar, menar jag – och poff! så var han borta!« avslutade hon och knäppte med fingrarna i luften.

Jag stannade för att hämta andan och fick svälja hårt för att hålla nere Malènas specialare som skulle ha gjort mig glad men som bara smakade sorg och besvikelse. »Han heter möjligtvis inte ... Luciano Salimbeni?«

Janice blev så paff att hon helt glömde bort att hon inte kunde stödja på foten. »Där ser man!« utbrast hon och släppte mina axlar. »Du *har* verkligen ett finger med i spelet!«

Tant Rose brukade säga att det var Umbertos körsbärspaj som fått henne att anställa honom. Och även om detta till en viss del var sant – han producerade ständigt de mest makalösa desserter – var det i själva verket så att hon inte klarade sig utan honom. Han tog hand om allt i både köket, trädgården och huset, men det som gjorde honom allra mest beundransvärd var att han lyckades göra allt detta och få det att framstå som om hans insatser var obetydliga i jämförelse med de enorma uppgifter som tant Rose själv skötte. Som att arrangera blommor till matsalsbordet. Eller slå upp svåra ord i ordboken.

Umbertos sanna geni bestod i hans förmåga att få oss att tro att vi klarade oss själva. Det var nästan som om han hade misslyckats i sina ansträngningar om vi någon gång såg hans hand i allt det som kom oss till del; han var som en åretrunttomte som bara gav julklappar åt dem som låg och sov.

Liksom de flesta andra händelser i vår tidiga barndom var Umbertos neddimpande i vårt amerikanska liv höljt i dunkel. Varken Janice eller jag kunde minnas en tid då han inte hade funnits där. När vi ibland låg i våra sängar i fullmånens sken och försökte bräcka varandra med minnen från våra exotiska spädbarnsår i Toscana var Umberto av någon anledning alltid med i bilden.

På ett sätt älskade jag honom mer än tant Rose, för han tog alltid mitt parti och kallade mig sin lilla prinsessa. Det var aldrig uttalat, men jag är säker på att vi allihop kände hans ogillande inför Janices allt sämre uppförande och hans diskreta stöd för mig, när jag inte tog efter henne.

När Janice bad om en godnattsaga gav han henne någon kort moralitet som alltid slutade med att någon fick huvudet avhugget, men när jag kurade ihop mig på bänken i köket hämtade han sina specialkakor i den blå plåtburken och berättade sagor som fortsatte i all evighet, sagor om riddare och vackra jungfrur och nedgrävda skatter. Och när jag blev gammal nog att förstå försäkrade han mig om att Janice förr eller senare skulle få sitt straff. Vart hon än vände sig i livet skulle

hon bära med sig en bit av helvetet, för hon var helvetet själv, och så småningom skulle hon inse att hon var sitt eget värsta straff. Jag, å andra sidan, var en prinsessa, och bara jag höll mig borta från dåligt inflytande och oåterkalleliga misstag skulle jag en dag träffa en stilig prins och finna mitt eget förtrollade kungarike.

Var det så konstigt att jag älskade honom?

Det hann bli eftermiddag innan vi hade uppdaterat varandra om vad som hänt de senaste dagarna. Janice berättade vad polisen hade sagt om Umberto – eller, rättare sagt, Luciano Salimbeni – vilket inte var särskilt mycket, och jag berättade om allt som hänt mig sedan jag kom till Siena, vilket var en hel del.

Vi hamnade på en lunchkrog på Piazza del Mercato, med utsikt över Via dei Malcontenti och en djup, grön dal. Bortom den dalen, fick vi veta av servitören, gick den dystra vägen Via di Porta Giustizia, som ledde till den plats där brottslingar förr brukade avrättas offentligt.

»Mysigt«, sa Janice som sörplade ribollita-soppa med armbågarna på bordet och för länge sedan hade glömt bort att hon varit ledsen. »Inte konstigt att gubben inte kände för att åka tillbaka hit.«

»Jag kan fortfarande inte tro det«, muttrade jag och petade i maten. Att se Janice äta räckte för att få mig att tappa aptiten, för att inte tala om alla de överraskningar hon tagit med sig. »Om han verkligen dödade mamma och pappa, varför dödade han inte oss också?«

»Ibland trodde jag faktiskt att han skulle det«, sa Janice. »Allvarligt talat. Han hade den där seriemördarblicken.«

»Han kanske hade skuldkänslor för det han gjort ...«

»Eller kanske«, avbröt Janice, »visste han att han behövde oss – eller åtminstone dig – för att få mammas skrin från gubben Macaroni.«

»Det kanske var han som anlät Bruno Carrera för att skugga mig?« funderade jag och gjorde mitt bästa för att tänka logiskt trots att logiken uppenbarligen inte räckte till.

»Ja, vad tror du?« ropade Janice och himlade med ögonen. »Du kan vara förbannat säker på att han dessutom håller i trådarna till din lilla spratteldocka till gigolo.«

Jag gav henne en mördande blick som hon inte ens verkade lägga märke till. »Jag hoppas att det inte är Alessandro du pratar om?«

»Mmm, Alessandro ...« Hon smakade på namnet som om det vore en chokladpralin. »Det måste jag erkänna, Jules, att han var värd att vänta på. Synd bara att han redan har gått i säng med gubbstrutten.«

»Du är vidrig«, sa jag, fast besluten att inte tappa humöret, »och dessutom har du fel.«

»Jaså?« Janice tyckte inte om att ha fel. »Hur förklarar du då att han bröt sig in på ditt hotellrum?«

»Va?«

»Jojomen.« Hon tog god tid på sig där hon satt och doppade den sista brödskivan i olivolja. »Samma kväll som jag räddade dig från deckar-Bruno, och du hamnade hos den där målargubben och drack dig asberusad, hade Alessandro ett sjuhelvetes party i ditt rum. Tror du mig inte?« Hon stack handen i fickan, mer än villig att underblåsa mina misstankar. »Kolla här då.«

Hon fick upp sin mobiltelefon och visade mig en serie suddiga foton på någon som klättrade upp till min balkong. Det var svårt att se om det verkligen var Alessandro, men Janice bedyrade att så var fallet, och jag hade känt henne tillräckligt länge för att veta när hon någon gång talade sanning; det syntes på de små ryckningarna i hennes mungipor.

»Jag är ledsen«, sa hon och såg nästan ut som om hon menade det. »Jag vet att det här förstör din lilla fantasi, men jag trodde att du skulle vilja veta att din casanova inte bara är ute efter att förföra dig.«

Jag slängde åt henne telefonen utan att veta vad jag skulle säga. Det hade varit alldeles för mycket att smälta de senaste timmarna och nu kunde jag definitivt inte ta in mer. Först Romeo ... död och begravnen. Sedan Umberto ... pånyttfödd som Luciano Salimbeni. Och nu Alessandro ...

»Titta inte på mig så där!« fräste Janice och svingade sig vant upp på sina höga hästar. »Jag gör ju dig en tjänst! Tänk om du hade fallit för den här killen, bara för att upptäcka att han egentligen bara var ute efter ditt arvegods.«

»Kan du inte göra mig en tjänst till«, sa jag och lutade mig tillbaka i stolen för att komma så långt bort från hennes sanningar som möjligt, »och förklara hur du hittade mig över huvud taget? Och hur du kom på den fåniga idén att klä ut dig till Romeo?«

»Inte ett ord till tack! Det är den vanliga visan!« Janice stack än en gång handen i fickan. »Om inte jag hade jagat bort Bruno skulle du ha varit död vid det här laget. Men det skiter väl du i. Det är bara tjat, tjat, tjat!« Hon slängde ett brev på bordet och missade dipskålen med en hårsman. »Här. Se själv. Detta är det *äkta* brevet från den *äkta* tant Rose, överlämnat till mig av den *äkta* mr Gallagher. Ta ett djupt andetag. Det är allt vi får av henne.«

Och medan hon med darrande händer tände veckans cigarett bors-tade jag bort några smulor från brevet och tog upp det ur kuvertet. Det bestod av åtta pappersark som var fullskrivna med tant Roses egen handstil, och om datumet stämde hade hon gett det till mr Gallagher för flera år sedan.

Så här stod det:

Mina kära flickor,

Ni har ofta frågat mig om er mor, och jag har aldrig berättat sanningen. Det var för ert eget bästa. Jag var rädd att ni skulle vilja bli precis som hon om ni fick veta hurdan hon var. Men jag vill inte ta det med mig i graven, så var så goda, här kommer allt som jag inte vågade berätta för er.

Ni vet att Diane fick flytta hem till mig när hennes föräldrar och lillebror hade dött. Men jag har aldrig berättat hur de dog. Det var mycket sorgligt, och en stor chock för henne som jag tror att hon aldrig kom över. De råkade ut för en bilolycka en julhelg med fruktansvärt mycket trafik. Diane sa att de hade grälat och att det var hennes fel för att hon kivat med sin bror. Det var julafton. Jag tror aldrig att hon förlät sig själv. Hon ville aldrig öppna sina julklappar. Hon var en mycket religiös flicka, mycket mer än sin gamla moster och särskilt vid jul. Jag önskar att jag hade kunnat hjälpa henne, men på den tiden var man inte mycket för att springa hos doktorer.

Hennes stora intresse var släktforskning. Hon trodde att vår släkt härstammade från italiensk adel på den kvinnliga sidan, och hon sa att min mor före sin död hade avslöjat en stor hemlighet för henne. Jag tyckte att det var konstigt att min mor

skulle ha berättat någonting för sin dotterdotter som hon aldrig berättat för mig eller Maria, min syster, och jag trodde aldrig ett ord av vad hon sa. Men Diane envisades med att vi var ättlingar till Shakespeares Julia och att det vilade en förbannelse över vår släkt. Hon sa också att det var därför stackars Jim och jag aldrig hade fått några egna barn och hennes föräldrar och bror hade måst dö. Jag uppmuntrade henne aldrig när hon gick på så där, men jag lät henne prata. Efter hennes död kunde jag inte släppa tanken på att jag borde ha gjort någonting för att hjälpa henne, men nu är det för sent.

Stackars Jim och jag försökte få Diane att stanna kvar och ta sin examen, men hon var för rastlös. Innan vi visste ordet av hade hon tagit sin ryggsäck och gett sig av till Europa, och i nästa stund skrev hon att hon skulle gifta sig med en italiensk professor. Jag var inte med på bröllopet. Jim var mycket sjuk vid den tiden och efter hans död hade jag inte lust att ge mig ut och resa. Det ångrar jag nu. Diane var helt ensam, med tvillingar och allt, och sedan omkom hennes man i en hemsk eldsvåda, så honom träffade jag aldrig ens, den arme mannen.

Jag skrev många brev till henne och bad henne att komma hem, men Diane ville inte det, envis som hon var. Hon hade köpt sig ett hus och sa att hon ville fortsätta med sin makes forskning. På telefon berättade hon att han hade ägnat hela sitt liv åt att leta efter en skatt som skulle finnas i släktens ägo, en skatt som kunde häva förbannelsen, men jag trodde inte ett ord av det. Jag sa åt henne att det var väldigt dumt att gifta sig med sin egen släkting, även om det var på långt håll, men hon sa att hon måste det, för hon hade Tolomeigenerna från sin mor och mormor medan han hade namnet Tolomei, och dessa två måste förenas. Det var mycket egendomligt alltihop, om ni frågar mig. Ni två döptes i Siena och fick namnen Giulietta och Giannozza Tolomei. Er mor sa att namnen var en släktradition.

Jag försökte på alla sätt få henne att komma hem, bara på besök, sa jag, och vi köpte till och med biljetter. Men hon var så upptagen av sin forskning och upprepade bara att hon var så nära att finna skatten och att det fanns en man som hon

måste träffa angående en gammal ring. En morgon fick jag ett telefonsamtal från en polisman i Siena som talade om att det hade inträffat en fruktansvärd olycka och att er stackars mor var död. Han berättade att ni två befann er hos era gudföräldrar, men att ni med största säkerhet också var i fara och att jag genast måste komma och hämta er. När jag kom dit frågade polisen mig om Diane någonsin hade nämnt en man vid namn Luciano Salimbeni. Det gjorde mig mycket rädd. De ville att jag skulle stanna på förhör, men jag var så rädd att jag åkte raka vägen till flygplatsen med er och flög hem utan att ens vänta på att adoptionspapperen skulle bli klara. Sedan ändrade jag era namn. Giulietta fick heta Julie och Giannozza Janice. Och i stället för Tolomei gav jag er mitt eget namn, Jacobs. Jag ville inte att några galna italienare skulle komma och leta efter er eller säga att de ville adoptera er. Jag anlidade till och med Umberto för att beskydda er och hålla utkik efter den där Luciano Salimbeni. Som tur var hörde vi aldrig talas om honom igen.

Jag vet inte mycket om vad Diane gjorde under de där åren hon var ensam i Siena. Men jag tror att hon hittade någonting mycket värdefullt, och att hon lämnade kvar det åt er i Siena. Om ni någonsin hittar det hoppas jag att ni delar lika. Hon ägde också ett hus och jag tror att hennes man var välbärgad. Om det finns någonting av värde kvar åt er i Siena kanske ni kan ta hand om vår käre Umberto också?

Det är mycket smärtsamt för mig att tala om detta, men jag är inte så rik som ni tror. Jag har levt på stackars Jims pension, men när jag dör kommer det inte att finnas någonting kvar åt er två förutom skulder. Jag kanske borde ha berättat det för er, men jag har aldrig varit bra på sådana saker.

Jag önskar att jag visste mer om Dianas skatt. Hon pratade om den ibland, men jag hörde aldrig på. Jag trodde att det bara var ännu en av hennes vansinniga historier. Men det finns en man på banken i Palazzo Tolomei som kanske kan hjälpa er. Jag kan inte för mitt liv minnas hans namn. Han var er mors ekonomiske rådgivare och jag tror att han var ganska ung, så det kan hända att han fortfarande lever.

Om ni bestämmer er för att åka dit måste ni komma ihåg att det finns människor i Siena som tror på samma historier som er mor gjorde. Jag önskar att jag hade lyssnat när hon pratade om allt det där. Avslöja inte era riktiga namn för någon, utom för den där mannen på banken. Han kanske kan hjälpa er att hitta huset. Jag hoppas att ni reser tillsammans. Det skulle Diane ha velat. Vi borde ha rest dit för många år sedan, men jag var rädd att det skulle hända er något.

Nu vet ni att jag inte efterlämnar något åt er att leva på. Men jag hoppas att detta brev åtminstone ger er en chans att hitta det som er mor ville att ni skulle ha. Jag träffade mr Gallagher i morse. Jag borde verkligen inte ha levat så här länge. Nu kommer det inte att finnas någonting kvar, inte ens minnena, eftersom jag inte ville att ni skulle känna till dem. Jag var alltid så rädd för att ni skulle ge er av och råka ut för saker, precis som Diane gjorde. Nu vet jag att ni råkar ut för saker ändå, var ni än befinner er. Jag vet vad den betyder, den där blicken ni har. Er mor hade den också. Och jag vill att ni ska veta att jag ber för er varje dag.

Umberto vet var instruktionerna inför begravningen finns.

Gud välsigne era oskyldiga hjärtan!

Med all min kärlek,
tant Rose

[V.III]

*Ack, tronar ej förbarmande i molnen
Och skådar ned till bottnen av mitt kval?*

Siena A. D. 1340

DÄR GIULIETTA SATT i sitt rum högst upp i tornet på Palazzo Tolomei visste hon ingenting om vad som hände i staden nedanför. De hade hållit henne instängd ända sedan dagen för Tebaldos begravning och ingen hade tillåtits besöka henne. Fönsterluckorna hade spikats för av en av Tolomeis vakter och maten fick hon genom en lucka i dörren, men det gjorde varken till eller från eftersom hon sedan länge inte åt någonting.

Under de första timmarna av sin fångenskap hade hon bönfallit alla som kunde höra att släppa ut henne. »Allra käraste faster!« hade hon ropat med sin tårdränkta kind tryckt mot dörren. »Gör inte så här mot mig! Tänk på vems dotter jag är! ... Snälla kusiner? Hör ni mig?« Men när ingen vågade svara hade hon i stället börjat skrika åt vakterna och förbannat dem för att de lydde order som utfärdats av djävulen i mansdräkt.

När ingen svarade med ett enda ord hade hon till slut förlorat allt hopp. Försvagad av sorg låg hon på sängen med ett lakan över huvudet utan att kunna tänka på något annat än Romeos lemlästade kropp och sin egen oförmåga att förhindra hans ohyggliga död. Först då började förskrämda tjänare komma till dörren med mat och dryck, men Giulietta tog inte emot någonting, inte ens vatten. Därmed hoppades hon kunna påskynda sin egen död så att hon kunde följa sin älskade Romeo till paradiset innan han fick för långt försprång.

Den enda plikt hon tyckte sig ha kvar att utföra i livet var att av-

fatta ett hemligt brev åt sin syster Giannozza. Det var tänkt som ett avskedsbrev, men i slutänden blev det bara ett bland många, och hon skrev det i skenet av en ljusstump varpå hon gömde det under den lösa golvplankan tillsammans med de övriga. Tänk, skrev hon, att hon en gång hade varit så fascinerad av den här världen och alla som levde i den; nu förstod hon att broder Lorenzo hade haft rätt hela tiden. »Denna världen är en värld av stoft«, brukade han säga. »Vart du än går vittrar den sönder under dina fötter, och om du inte noga väljer dina steg faller du över kanten och ner i limbo.« Det måste vara där hon befann sig just nu, tänkte Giulietta – i limbo, den avgrund från vilken inga böner kunde göra sig hörda.

Giannozza var inte främmande för hennes förtvivlan, det visste hon. För trots alla sina nymodiga idéer om att döttrarna skulle lära sig läsa och skriva hade deras far varit av den gamla skolan när det gällde äktenskapet. För honom var döttrar sändebud som man kunde skicka ut för att ingå förbund med viktiga personer på fjärran platser. Så när hans hustrus kusin – en adelsman med en stor egendom norr om Rom – hade uttryckt intresse för att knyta närmare band med familjen Tolomei, hade han informerat Giulietta om att hon måste flytta. Hon var trots allt fyra minuter äldre än sin syster Giannozza och det var den äldstas plikt att gifta sig först.

När systrarna fick höra detta grät de i flera dagar över att behöva skiljas åt och bo så långt ifrån varandra. Men deras far var obeveklig, och deras mor ännu mer – brudgummen var trots allt hennes kusin och inte någon främling – och slutligen hade flickorna kommit till sina föräldrar med ett ödmjukt förslag.

»Far«, hade Giannozza sagt, eftersom hon var den enda av dem som vågade tala öppet, »Giulietta är hedrad över att du har så stora planer för henne, men hon ber dig att överväga om det inte vore bättre att skicka mig i stället. Sanningen är den att hennes håg alltid har stått till klostret och hon fruktar att hon inte skulle bli en lycklig brud åt någon annan än Kristus. Jag däremot har ingenting emot att gifta mig tidigt; jag tror faktiskt att jag skulle trivas med att sköta ett eget hushåll.« Giannozza gav sin mor en forskande blick för att se om hon stod på deras sida innan hon fortsatte: »Och därför undrar vi om du

skulle kunna tänka dig att skicka iväg oss båda två – mig som brud och Giulietta som novis på ett närliggande kloster. På det viset kan vi träffa varandra när vi vill och du behöver inte oroa dig för vårt välbefinnande.»

När deras far insåg hur starkt Giulietta motsatte sig tanken på äktenskap gick han till slut med på att låta Giannozza ta hennes plats. Men när det kom till den andra halvan av planen var han fortsatt omedgörlig. »Om Giulietta inte gifter sig nu«, hade han sagt där han med armarna i kors över bröstet satt bakom sitt stora skrivbord och spände ögonen i kvinnorna som undergivet stod inför honom, »så får hon gifta sig senare, när hon har vuxit ifrån de här ... dumheterna.« Han skakade irriterat på huvudet åt deras inblandning i hans affärer. »Jag skulle aldrig ha lärt er båda att läsa! Jag förmodar att ni har läst Bibeln bakom min rygg – det är nog för att fylla en flickas huvud med dårskap!«

»Men far ...«

Först nu hade deras mor stigit fram med lågande blick. »Ni borde skämmas att utsätta er far för detta!« fräste hon åt sina döttrar. »Vi är inte fattiga och ändå ber ni honom att handla som om vi vore det! Ni har båda hemgifter stora nog att locka en furste! Men vi har varit nogräknade. Många har kommit och bett om din hand, Giulietta, men din far har avvisat dem alla eftersom han visste att vi kunde få någon bättre. Och nu vill du att han ska glädjas åt att se dig som *nunna*? Som om vi saknade medel och kontakter för att du skulle kunna gifta dig? Du borde skämmas att sätta dina egna själviska önskningar före familjens ära och värdighet!«

Så Giannozza hade blivit gift med en man som hon aldrig förut hade träffat, och tillbringat sin bröllopsnatt med en brudgum som var tre gånger så gammal som hon och hade hennes mors ögon men en främlings händer. När hon tog adjö av sin familj morgonen därpå – för att i sällskap av sin nye make för alltid lämna sitt hem – hade hon klamrat sig fast vid var och en av dem utan ett ord, med läpparna hårt sammanpressade för att inte förbanna sina föräldrar.

Orden kom senare, i ändlösa brev från hennes nya hem. De var inte adresserade till Giulietta, utan till deras gemensamma vän, broder Lorenzo, så att han i hemlighet kunde överlämna hennes försändelser

när Giulietta kom och biktade sig i kapellet. Detta var brev som aldrig kunde glömmas, brev som skulle förfölja läsaren för all framtid, och Giulietta brukade ofta anspela på dem i sina egna brev, som när hon till exempel höll med sin syster om att »det är sant som du säger att det finns män i denna världen som lever på ondska, män som lever enbart för att se andra lida.« Men hon brukade alltid uppmana Giannozza att se de ljusa sidorna av saker och ting – hennes make var gammal och sjuk och skulle säkert dö medan hon ännu var ung, och även om hon inte fick lov att gå ut, så var åtminstone utsikten från hennes slott magnifik. Hon gick rentav så långt att hon påpekade att »i motsats till vad du säger, min käraste syster, går det faktiskt att finna ett visst nöje i mäns sällskap. Alla är inte helt igenom avskyvärda.«

Men i sitt avskedsbrev till Giannozza, det brev hon skrev i sin fängelsecell dagen efter Tebaldos begravning, kunde Giulietta inte längre visa gott mod inför framtiden. »Du hade rätt«, skrev hon, »och jag hade fel. När livet gör mer ont än döden är det inte värt att leva.«

Sålunda hade hon bestämt sig för att dö genom att vägra all näring tills kroppen gav upp och själen kunde återförenas med Romeo. Men på hungerstrejkens tredje dag hade en ny tanke dykt upp där hon låg med svidande läppar och bultande huvud, en tanke som hon inte kunde släppa. Vart i paradiset skulle hon behöva gå för att hitta honom? Det var uppenbarligen en jättelik plats – det måste det vara – och det fanns ingenting som sa att de båda skulle hamna i samma område. Snarare tvärtom, fruktade hon.

Även om hon kanske inte var helt fläckfri i Guds ögon var hon ändå en oskuldsfull jungfru, medan Romeo utan tvivel hade gjort sig skyldig till en hel del. Dessutom hade det inte utförts några begravningsriter eller lästs några böner över hans kropp, så det var inte ens säkert att han skulle komma till paradiset över huvud taget. Kanske var han dömd att irra runt som ett spöke, sårad och blodig, ända tills någon godhjärtad samarit eventuellt förbarmade sig över honom och vigde hans kropp till den eviga vilan.

Giulietta satte sig tvärt upp i sängen. Om hon dog nu, vem skulle då se till att Romeo fick en ordentlig begravning? Om hon överlät åt familjen Tolomei att upptäcka kroppen nästa gång det var dags för

begravning – med all sannolikhet hennes egen – skulle de utan tvivel skänka den allt annat än frid. Nej, tänkte hon och sträckte sig äntligen efter vattnet med fingrar så svaga att de knappt kunde hålla koppen, hon måste hålla sig vid liv tills hon hade talat med broder Lorenzo och förklarat situationen för honom.

Var i hela friden var munken? I sin förtvivlan hade Giulietta inte velat prata med någon, inte ens sin gamle vän, och hon hade bara känt lättnad över att ingen kom och besökte henne. Men nu, när hon bestämt sig för en plan som hon omöjligt kunde genomföra ensam, var hon rasande på honom för att han inte fanns vid hennes sida. Först senare, när hon slukat varenda matbit hon kunde hitta i rummet, slog det henne att hennes farbror kanske hade förbjudit munken att komma dit, för att hindra honom från att sprida rykten om hennes elände.

Giulietta vankade av och an i rummet och kikade då och då ut genom en springa i de förspikade fönsterluckorna för att försöka avgöra vilken tid på dygnet det var, och till slut kom hon fram till att döden fick vänta. Inte för att hon hade någon önskan att leva, utan för att det fortfarande fanns två uppgifter kvar i livet som bara hon kunde klara. Den ena var att få tag i broder Lorenzo, eller någon annan helig man som hellre lydde Guds lagar än hennes farbrors, och få honom att se till att Romeo fick en ordentlig begravning. Den andra var att låta Salimbeni lida så som ingen man hade lidit förr.

Monna Agnese dog på Alla helgons dag, efter att ha varit sängliggande i över ett halvår. Det fanns de som viskade att den stackars damen hade hållit sig vid liv så pass länge enbart för att reta sin make, messer Salimbeni, vars nya bröllopskläder hade legat klara ända sedan hans augustiförlovning med Giulietta Tolomei.

Begravningen hölls på Rocca di Tentennano, Salimbenis ointagliga fästning i Val d'Orcia. Knappt hade änklungen kastat en näve jord på kistan förrän han gav sig av till Siena med den hastiga flykten hos en bevingad amorin. Endast ett barn åtföljde honom på resan tillbaka till staden: hans nittonårige son Nino – alltsedan palion redan en förhärdad mördare, enligt vissa – vars egen mor hade hamnat i den salimbenska gravkammaren flera år tidigare, efter en åkomma mycket

snarlik den som drabbat monna Agnese och som allmänt var känd under namnet svält.

Traditionen krävde en sorgeperiod efter en sådan förlust, men få blev förvånade över att så snart återse den store mannen i staden. Salimbeni var känd för sitt ombytliga humör. Andra män sörjde i flera dagar när en hustru eller ett barn gått bort, men han skakade av sig sorgen på ett par timmar och missade aldrig en viktig affär.

Trots sina emellanåt tvivelaktiga mellanhavanden och sin outtröttliga fiendskap med familjen Tolomei var Salimbeni en man för vilken de flesta hyste en ohjälplig beundran som gränsade till kryperi. Var han än befann sig stod han i centrum för uppmärksamheten. Och närhelst han var ute efter att roa skrattade alla, även de som knappt hade hört vad han sa. Hans frikostiga sätt imponerade alltid på främlingar, och hans skyddslingar visste att om man en gång hade gjort sig förtjänt av hans förtroende blev man rikligen belönad. Han förstod sig på livet i staden bättre än någon annan och visste när det var tid att dela ut mat till de fattiga och när man gjorde klokt i att inta en fast hållning gentemot de styrande. Det var ingen tillfällighet att han gärna klädde sig som en romersk kejsare i en toga av fint ylle med scharlakansröda kanter, för han styrde Siena som sitt eget lilla kejsardöme, och den som motsatte sig hans auktoritet betraktades som en förrädare av hela staden.

Med tanke på Salimbenis fingertoppskänsla när det gällde politik och ekonomi var det med häpnad Sienaborna såg hans ihållande passion för messer Tolomeis melankoliska brorsdotter. De såg honom buga sig hövligt inför hennes bleka gestalt i kyrkan, samtidigt som hon knappt kunde förmå sig att titta på honom. Det var inte bara det att hon föraktade honom för det som hänt hennes familj – hennes tragedi var numera allmänt känd – han var dessutom den som hade fördrivit hennes älskade Romeo från staden efter att ha anklagat honom för det ouppklarade mordet på Tebaldo Tolomei.

Varför, frågade de sig, skulle en man i Salimbenis ställning sätta sin värdighet på spel för ett giftermål med en flicka som aldrig skulle komma att hålla av honom, om de så båda fick leva i tusen år? Visst var hon vacker; de flesta av stadens unga män kunde frambesvärja bilden av Giuliettas fulländade läppar och drömska ögon närhelst de

kände behov av det. Men det var en helt annan sak när en sådan man som Salimbeni struntade i all anständighet och krävde att få henne som sin egen så snart efter hennes fästmans försvinnande och sin egen hustrus bortgång.

»Det är en hederssak!« sa de som var för förlovningen. »Romeo utmanade Salimbeni på en duell om Giulietta och en sådan duell kan bara sluta på ett sätt: vinnaren överlever och förloraren dör, och damen tillfaller den förra, oavsett om han vill ha henne eller inte.«

Andra var mer frispråkiga och erkände att de såg djävulen i Salimbenis verk. »Detta är en man«, kunde de viska till maestro Ambrogio över ett glas vin på tavernan sent en kväll, »vars makt inte på länge har tyglats av någon. Nu har denna makt till slut blivit korrumperad och som sådan hotar den inte bara oss, utan även honom själv. Du har själv sagt det, maestro: Salimbenis dygder har drivits så långt att de utvecklats till laster, och nu när hans väldiga hunger efter ära och inflytande för länge sedan har mättats måste han naturligtvis söka sig nya näringskällor.«

Att nämna ett exempel på sådan näring var inte särskilt svårt; det fanns vissa kvinnor i staden som gärna vittnade om Salimbenis allt mer ondskefulla påhitt.

Från att ha varit en man som strävade efter att behaga och behagas hade Salimbeni med tiden kommit att sky dem som alltför villigt gav efter för hans önsksningar, berättade en dam för maestron. Han hade börjat söka sig till de ovilliga, eller rentav de uttalat fientliga, för att få anledning att ge uttryck för sin dominanta sida, och ingenting behagade honom mer än att träffa någon – oftast en uppstudsigt främling som nyss anlänt till staden – som ännu inte hade lärt sig att han var en man som måste lydas.

Men även uppstudsiga främlingar lyssnade på goda råd och det dröjde inte länge förrän Salimbeni till sin stora irritation åter möttes av idel inställsamma leenden och poser så fort han vågade sig ut i staden i enkelt genomskådad förklädnad. De flesta innehavare av dylika etablissemang skulle helst av allt ha stängt sin dörr för den hänsynslöse kunden, men hur skulle den privata företagsamheten kunna gå fri från sådana förbrytelser när det inte fanns någon i staden som var beredd att ställa tyrannen till svars? Således fick satyrspelet fortsätta,

och huvudrollsinnehavaren var på ständig jakt efter allt större utmaningar medan resten av ensemblen inte kunde göra annat än att varna för följderna av hans hybris och påtala att han oundvikligen skulle komma att blunda för förnuftet.

»Så du förstår, maestro«, sammanfattade damen – som gärna tog chansen att utbyta skvaller med de grannar som inte spottade på gatan när de mötte henne – »att den mannen skulle bli besatt av just den flickan är alls ingen gåta.« Hon lutade sig fram över kvastskäftet och vinkade åt honom att komma närmare så att ingen utomstående skulle höra hennes slutsats. »Här dyker det upp en flicka – en vacker, giftasvuxen varelse – som inte bara är brorsdotter till hans fiende, utan dessutom har sina egna, högst påtagliga skäl till att förakta honom. Det finns ingen risk för att hennes våldsamma motstånd ska urarta i kärleksfull underkastelse. Hon kommer aldrig att frivilligt släppa in honom i sin kammare. Förstår du, maestro? Genom att gifta sig med *henne* lägger han vantarna på själva upprinnelsen till det afrodisiakum han föredrar framför allra andra – hatet – och det är en källa som aldrig kommer att sina.«

En vecka och en dag efter hustruns begravning stod Salimbenis bröllop. Innan gravmyllan torkat under änklingens naglar släpade han med sig nästa kvinna till altaret för att hon skulle ingjuta nytt, friskt Tolomeiblod i hans halvvissna släktträd.

Trots all Salimbenis karisma och generositet såg folket i Siena med avsky på denna flagranta uppvisning i egoism. När bröllopståget gick genom staden var det mer än en åskådare som anmärkte på likheten med romartidens militära triumftåg. Här kom bytet från fjärran länder – människor och djur som tidigare aldrig skådats, och på en häst en drottning, slagen i bojor och krönt för att väcka folkets löje – och allt presenterades för de gapande massorna av en stolt general som vinkade åt dem allihop från sin triumfvagn.

Att se tyrannen sola sig i sin glans på det här viset göt nytt liv i de misstänksamma mumlanden som sedan palion hade följt messer Salimbeni vart han än gick. Där gick en man – sa vissa – som hade mördat, inte en gång utan när helst han hade lust, och ändå vågade ingen protestera mot hans handlingar. En man som kunde komma undan

med sådana brott, och sedan dessutom tvinga en flicka att gifta sig med honom mot sin vilja, var uppenbarligen en man som kunde göra vad som helst mot vem som helst och skulle göra det utan att tveka.

Maestro Ambrogio stod vid vägkanten i det lätta novemberregnet och tittade på den kvinna som trots sitt unga liv drabbats av så många prövningar, och inom sig bad han att någon skulle stiga fram och frälsa Giulietta från hennes öde. I folkets ögon var hon minst lika vacker nu som hon varit förut, men målaren – som inte hade sett henne sedan kvällen före den ödesdigra palion – kunde tydligt se att hon hade förändrats. Afrodites leende charm hade förbytts i Atenas förhårdade skönhet.

Han önskade så att Romeo just i detta ögonblick kunde komma in-ridande i Siena med en trupp utländska soldater och röva bort sin dam innan det var för sent. Men Romeo, sa folk och skakade på huvudet, var långt borta i främmande land och tröstade sig med kvinnor och vin någonstans där Salimbeni aldrig skulle få tag i honom.

Där maestro Ambrogio stod med huvan uppfälld till skydd mot regnet slog det honom plötsligt: nu visste han hur han skulle avsluta den stora fresken i Palazzo Pubblico. Det måste finnas en brud, en sorgsen flicka som förlorat sig i bittra minnen, och en man till häst som var på väg ut ur staden men som böjde sig ner i sadeln för att lyssna till en målares bön. Bara genom att anförtro sig åt den tysta väggen, tänkte maestron, skulle han kunna lindra sin smärta denna förhatliga dag.

Giulietta förstod det så snart hon hade avslutat frukosten som skulle bli hennes sista måltid i Palazzo Tolomei: monna Antonia hade lagt någonting i hennes mat för att få henne lugn. Vad fastern inte visste var att Giulietta inte alls tänkte försöka förhindra bröllopet genom att vägra gå. För hur skulle hon då komma så nära Salimbeni att hon kunde göra honom illa?

Hon såg allt som genom ett töcken – bröllopsprocessionen, de stirrande horderna på gatorna, den allvarsamma församlingen i den mörka katedralen – och först när Salimbeni lyfte på slöjan för att visa upp hennes krona för biskopen och de förstummade bröllopgästerna vaknade hon upp ur transen och ryggade för suset från församlingen och hans närhet.

Kronan var en syndig uppenbarelse i guld och gnistrande ädelstenar som överträffade allt som förut skådats, både i Siena och annorstädes. Det var en skatt som snarare lämpade sig för en kunglighet än för en surmulen landsortsflicka, men å andra sidan var den egentligen inte till henne. Den var till honom själv.

»Vad tycker du om min gåva?» frågade han och granskade hennes ansikte. »Den har två etiopiska safirer som påminde mig om dina ögon. Ovärderliga. Men ... jag tyckte att de såg så ensamma ut, så jag gav dem sällskap av två egyptiska smaragder som påminde mig om hur den där spolingen Romeo brukade se på dig.« Han log åt hennes bestörta min. »Säg mig, min kära, nog är jag generös?»

Giulietta måste stålsätta sig innan hon kunde svara honom. »Ni, messere, är så mycket mer än generös.«

Han skrattade förtjust åt svaret. »Det var glädjande att höra. Jag tror att vi kommer att trivas riktigt bra ihop, du och jag.«

Men biskopen hade hört den elaka kommentaren och var inte road. Det var inte heller de präster som senare bevistade bröllopfesten och trädde in i brudkammaren för att välsigna den med vigvatten och rökelse, bara för att upptäcka att Romeos cencio låg utbredd över sängen. »Messer Salimbeni!« utbrast de. »Ni kan inte bädda er säng med denna cencio!«

»Varför inte?» undrade Salimbeni med vinbägare i hand och musiker i släptåg.

»Därför att den tillhör en annan man«, svarade de. »Romeo Marescotti fick den av jungfru Maria själv, och den var enbart avsedd för hans säng. Hur kan ni trotsa himlens vilja?»

Men Giulietta visste mycket väl varför Salimbeni hade lagt cencion på sängen, och det var av exakt samma skäl som han hade låtit sätta gröna smaragder i hennes brudkrona. Han ville påminna henne om att Romeo var död och att det inte fanns någonting hon kunde göra för att få honom tillbaka.

Till slut slängde Salimbeni ut prästerna utan att ha fått deras välsignelse, och när han hade hört nog av de berusade bröllopgästernas lallande smicker slängde han ut även dem, tillsammans med musikererna. En del må ha överraskats av sin skyddsherres plötsliga brist på generositet, men alla förstod orsaken till att han förklarade festen

avslutad. Hon satt i ett hörn, mer sovande än vaken, men även i detta förvirrade tillstånd var hon alldeles för vacker för att lämnas ifred mycket längre.

Medan Salimbeni var upptagen med att vinka av gästerna och ta emot deras lyckönskningar såg Giulietta sin chans att ta en kniv från bankettbordet och gömma den innanför kläderna. Hon hade haft ett öga på det vapnet hela kvällen och sett det blänka i ljuslågornas sken när tjänarna skar upp kött åt gästerna. Redan innan hon höll kniven i sin hand hade hon gjort upp en plan för hur hon skulle använda den för att tranchera sin avskyvärde brudgum. Tack vare Giannozzas brev visste hon att Salimbeni skulle komma till henne på bröllopsnatten, utan kläder och med allt annat än strid i tankarna, och hon förstod att det var just då som hon måste slå till.

Hon kunde knappt bärga sig tills hon fick tillfoga honom sådan skada att sängen skulle bada i hans blod i stället för hennes. Men allra mest längtade hon efter att få se hans reaktion på stympningen innan hon stack kniven rakt i hans demoniska hjärta.

Därefter var hennes planer mindre specifika. Eftersom hon inte hade haft någon kontakt med broder Lorenzo sedan kvällen efter palion – och inte heller hade funnit någon annan att anförtro sig åt – förstod hon att Romeos kropp med största sannolikhet låg kvar i slakten Tolomeis gravkammare. Det kunde i och för sig tänkas att hennes faster, monna Antonia, hade återvänt till Tebaldos grav dagen därpå för att be och tända ett ljus, men om fastern verkligen hade snubblat över Romeos kropp borde Giulietta liksom resten av Siena ha hört talas om det eller, snarare, fått se den sörjande modern åka runt på stadens gator med den misstänkte mördarens kropp i ett rep efter sin vagn.

När Salimbeni kom in i brudkammaren hade Giulietta knappt avslutat sina böner och ännu mindre hunnit hitta ett passande gömställe för kniven. Hon vände sig mot inkräktaren och fick en chock när hon såg att han inte hade mycket mer än en tunika på sig; åsynen av hans bara armar och ben skrämde henne mer än om han hade kommit med vapen i hand.

»Jag tror att det är brukligt«, sa hon med darrande stämma, »att man ger sin hustru tid att förbereda sig ...«

»Åh, jag tror nog att du är redo!« Salimbeni stängde dörren, stegade fram till henne och grep tag om hennes haka. Han log. »Hur länge du än låter mig vänta kommer jag aldrig att bli den man du vill ha.«

Giulietta svalde hårt när hans lukt och beröring fick det att vända sig i magen på henne. »Men du är min man ...« började hon undergivet.

»Jaså?« Han lade huvudet på sned med en road min. »Varför hälsar du mig då inte med större glädje, min älskade? Vadan dessa kalla ögon?«

»Jag ...« Hon kämpade för att få fram orden. »Jag är ännu inte van vid din närvaro.«

»Du gör mig besviken«, sa han med ett svårtydbart leende. »De sa att du skulle ha mer tåga i dig.« Han skakade på huvudet och låtsades arg. »Jag börjar tro att du skulle kunna lära dig att tycka om mig.«

När hon inte svarade pressade han in handen innanför brudklänningens urringning på jakt efter hennes byst. Giulietta drog efter andan när hon kände hans giriga fingrar och glömde för ett ögonblick helt bort sin listiga plan att låta honom tro att han hade besegrat henne.

»Hur vågar du röra vid mig, din stinkande get!« väste hon och försökte bända loss hans hand. »Gud kommer inte att låta dig röra mig!«

Salimbeni skrattade förtjust åt hennes plötsliga motstånd och tog ett stadigt tag om hennes hår för att hålla henne stilla medan han kysste henne. Först när hon var nära att kräkas av motvilja släppte han hennes mun. Hon kände värmen från hans sura andedräkt mot sitt ansikte när han sa: »Jag ska berätta en hemlighet för dig. Gubben Gud gillar att titta på.« Så lyfte han upp henne och slängde ner henne på sängen. »Varför skulle han annars ha skapat en kropp som din för mig att njuta av?«

Så fort han släppte henne för att lossa bältet runt sin tunika försökte Giulietta smita undan. Men när han tog tag om hennes vrist och drog henne tillbaka blev olyckligtvis kniven fullt synlig där den satt fastbunden runt hennes lår. Blotta åsynen av den fick det tilltänkta offret att brista i skratt.

»Ett dolt vapen!« utropade han, drog loss kniven och beundrade det

glänsande bladet. »Du vet redan hur du ska tillfredsställa mig.«

»Ditt odjur!« Giulietta försökte ta kniven ifrån honom och var nära att skära sig. »Den är min!«

»Verkligen?« Han tittade på hennes förvridna ansikte med allt större munterhet. »Ta den då!« Med ett snabbt kast förpassade han kniven till en takbjälke långt utom räckhåll, och när Giulietta i sin frustration försökte sparka honom tryckte han ner henne på cencion, höll fast henne och undkom med lätthet alla hennes försök att klösa honom och spotta honom i ansiktet. »Och nu då?« sa han retsamt med låtsad ömhet i rösten. »Har du fler överraskningar åt mig i kväll, käraste?«

»En förbannelse!« fräste hon och kämpade för att komma loss. »En förbannelse över allt du håller kärt! Du dödade mina föräldrar och du dödade Romeo. Du kommer att brinna i helvetet, och jag ska pissa på din grav!«

Nu låg hon där hjälplös, utan vapen, och tittade upp på den själv-belåtet leende man som vid det här laget borde ha legat i en blodpöl, om inte död så i alla fall lemlästad. Hon borde ha varit förtvivlad. Och för ett kort, fasansfullt ögonblick var hon också det.

Men sedan hände någonting. Först var det bara en plötslig känsla av värme som steg upp från sängen och spred sig i hela hennes kropp. Det var en egendomlig, stickande värme, som om hon hade legat i en gryta och långsamt stekts över en försiktig eld, och när känslan blev starkare kunde hon inte låta bli att skratta. För nu förstod hon plötsligt att det hon erfor var religiös extas och att jungfru Maria höll på att utföra ett mirakel med hjälp av cencion på vilken hon låg.

Giuliettas vansinnesskratt bringade Salimbeni ur fattningen på ett sätt som inga förolämpningar eller tillhyggen hade kunnat göra, och han örfilade henne både en, två och tre gånger utan att åstadkomma någonting annat än att ytterligare elda på hennes vilda munterhet. För att på något sätt få tyst på henne började han slita i sidenet som täckte hennes byst, men i sin uppretade iver lyckades han inte lösa mysteriet med hennes dräkt. Han förbannade Tolomeis skräddare och deras starka tråd, siktade i stället in sig på kjolarna och började rafsas genom alla dess lager på jakt efter en mer lättåtkomlig ingång.

Giulietta kämpade inte ens emot. Hon låg kvar och kluckade av

skratt medan Salimbeni gjorde sig själv till åtlöje. För med en övertygelse som bara kunde komma från Gud själv visste hon att han inte kunde skada henne denna natt. Hur fast besluten han än var att sätta henne på plats stod jungfru Maria med draget svärd vid hennes sida för att avvärja hans invasion och skydda den heliga cencion från att vanhelgas på detta barbariska vis.

Fortfarande med skrattet i halsen tittade hon triumferande på sin angripare. »Hörde du inte vad jag sa?» frågade hon. »Du är förbannad. Känner du det inte?»

Folket i Siena visste mycket väl att skvaller antingen är en plåga eller en hämnare, beroende på om det är man själv eller någon annan som utsätts. Det är listigt, seglivat och ödesdigert, och när det väl har fått fäste upphör det inte förrän man är besegrad. Om det inte kommer åt dig i sin ursprungliga form antar det en något annorlunda gestalt och kastar sig över dig från ovan, eller underifrån. Det spelar ingen roll hur långt bort du flyr eller hur länge du hukar dig i tystnad: till slut hittar det dig alltid.

Första gången maestro Ambrogio hörde ryktet var hos slaktaren. Senare samma dag hörde han det viskas hos bagaren. Och när han väl hade kommit hem med sina varor visste han tillräckligt för att känna sig manad att göra något.

Att laga middag kändes inte det minsta angeläget längre, så han ställde matkorgen åt sidan och gick i stället raka vägen in i det inre rummet för att ta fram porträttet av Giulietta Tolomei och åter sätta upp det på staffliet. För han hade inte riktigt avslutat det än. Nu visste han äntligen vad hon måste hålla i sina fromt knäppta händer: inte ett radband eller krucifix utan en ros med fem kronblad, *rosa mystica*. Denna ros var en gammal symbol för jungfru Maria och stod för mysteriet med hennes jungfrudom och den obefläckade avlelsen, och i maestro Ambrogios tycke kunde det inte finnas någon mer passande bild för hur himlen ingripit till oskuldens försvar.

Det svåra i konstnärens uppgift var alltid att framställa denna fascinerande blomma på ett sådant sätt att åskådarnas tankar styrdes mot religiösa dogmer i stället för att distraheras av kronbladens förföriska, närmast köttsliga symmetri. Det var en utmaning som maestron tog

sig an med liv och lust, och när han började blanda sina färger för att få fram de perfekta röda nyanserna gjorde han sitt bästa för att rensa sitt sinne på allt utom botanik.

Men det gick inte. De rykten han hade hört ute på staden var för underbara, för välkomna, för att han skulle kunna låta bli att njuta av dem ytterligare en stund. För det sades att Nemesis hade avlagt visit i brudkammaren på självaste natten efter Salimbenis och Giulietta Tolomeis bröllop och i sin stora nåd satt stopp för ett obeskrivligt illdåd.

Vissa kallade det magi, andra den mänskliga naturen eller simpel logik, men vad som än låg bakom var de alla överens om resultatet: brudgummen hade inte lyckats fullborda äktenskapet.

Bevisen på att denna ovanliga situation uppstått var tydligen många. Ett hade att göra med Salimbenis förehavanden och gick som följer: En man i mogen ålder äktar en vacker ung flicka och kryper efter avslutad vigsel ner i den äktenskapliga sängen med henne. Tre dagar senare lämnar han huset för att uppsöka nattligt damsällskap, men klarar inte av att utnyttja damens tjänster. När hon vänligt erbjuder honom olika brygder och pulver skriker han ursinnigt åt henne att han redan har provat dem alla och att de inte är något annat än humbug. Vilken annan slutsats kan man dra av detta än att han har varit oförmögen att fullborda sina plikter på bröllopsnatten, och att inte ens ett besök hos en specialist har kunnat förse honom med ett fungerande botemedel?

Ytterligare ett bevis på de förmodade omständigheterna kom från en långt mer tillförlitlig källa, ty det hade sin upprinnelse i Salimbenis eget hushåll. Så länge man kunde minnas hade det varit en tradition inom familjen att noga granska sängkläderna efter bröllopsnatten för att kontrollera att bruden hade varit oskuld. Om det inte fanns något blod på lakanet sändes flickan under stor skandal tillbaka till sina föräldrar, och släkten Salimbeni kunde lägga ännu ett namn till sin långa lista med fiender.

Morgonen efter Salimbenis eget bröllop hade emellertid inget sådant lakan visats upp och inte heller hade man ridit runt och viftat med Romeos cencio i triumf. Den ende som kände till cencions öde var den tjänare som samma eftermiddag fått i uppdrag att överlämna

den åt messer Tolomei i en låda tillsammans med en ursäkt för att man orättfärdigt tagit den från Tebaldos kropp. Och när ett blodfläckt lakan flera dagar senare äntligen överräcktes till kammarjungfrun, som gav det till husföreståndarinnan, som i sin tur gav det till äldsta frun i huset ... så avfärdade hon det genast som en förfalskning.

Brudens renhet var en hederssak av så stora mått att man ibland tvingades ta till stor list, och över hela staden satt gamla husmödrar och försökte överträffa varandra i att framställa och avslöja de mest övertygande dekokter man kunde fläcka ett lakan med i brist på äkta vara. Det räckte inte med enbart blod; det måste blandas med andra substanser, och varje gammal husmor i varje familj hade sitt eget hemliga recept och sina egna metoder för att avslöja de andras. Liksom gamla tiders alkemister talade dessa kvinnor inte i världsliga utan i magiska termer. Den ständiga utmaningen för dem bestod i att på konstgjord väg framställa den perfekta kombinationen av njutning och smärta, av manligt och kvinnligt.

En sådan kvinna, som bildats och tränats i allt utom häxkonster, skulle aldrig låta sig luras av Salimbenis brölloplakan, som utan tveivel hade preparerats av en man som inte hade skänkt så mycket som en blick åt vare sig brud eller säng efter deras första sammandrabbning. Trots detta var det ingen som vågade ta upp saken med husets herre, för det var redan allmänt känt att problemet inte låg hos hans hustru, utan hos honom själv.

Att slutföra porträttet av Giulietta Tolomei var inte nog. Fylld av rastlös energi gick maestro Ambrogio till Palazzo Salimbeni en vecka efter bröllopet för att upplysa dess invånare om att deras fresker måste inspekteras och eventuellt repareras. Ingen vågade säga emot den berömde maestron, och inte heller såg man någon anledning att tillfråga Salimbeni i ärendet, så under de följande dagarna var maestro Ambrogio fri att komma och gå som han ville i huset.

Hans motiv var naturligtvis att få en glimt av Giulietta och om möjligt erbjuda henne sin hjälp. På vilket sätt var han inte riktigt på det klara med, men han visste att han inte skulle kunna slå sig till ro förrän hon fick reda på att hon fortfarande hade vänner kvar i den här världen. Men hur länge han än väntade medan han klättrade runt

på stegar och låtsades hitta brister i sitt eget arbete visade sig den unga kvinnan aldrig. Inte heller nämnde någon hennes namn. Det var nästan som om hon hade upphört att existera.

En kväll, när maestro Ambrogio stod högst upp på en stege och granskade en vapensköld för tredje gången samtidigt som han undrade om det inte började bli dags att byta strategi, råkade han åhöra ett samtal mellan Salimbeni och hans son Nino som utspelade sig i ett angränsande rum. De två männen hade tydligen dragit sig tillbaka till denna avsides belägna del av huset för att i enrum diskutera en fråga som krävde ett visst mått av diskretion. Föga visste de att vartenda ord de sa letade sig ut genom en dörrspringa till maestro Ambrogio som stod blick stilla på sin stege i rummet intill.

»Jag vill att du ska ta med dig monna Giulietta till Rocca di Tentenano«, sa Salimbeni till sin son, »och se till att hon blir ordentligt ... installerad.«

»Redan?« utbrast den unge mannen. »Tror du inte att folk kommer att prata?«

»Det gör de redan«, påpekade Salimbeni som tydligen var van vid att ha sådana här öppenhetiga samtal med sin son. »Och jag vill inte att det ska gå överstyr. Tebaldo ... Rómeo ... allt det där. Det skulle vara bra för dig att komma bort ett tag. Tills folk har glömt. Det är för mycket som har hänt på sista tiden. Det jäser i massorna. Det bekymrar mig.«

Nino gav ifrån sig ett ljud som bara kunde tolkas som ansatsen till ett skratt. »Då kanske du borde åka i stället. Luftombyte ...«

»Håll mun!« Det fanns gränser för Salimbenis kamratlighet. »Du ska åka och du ska ta henne med dig. Ut med henne, det olydiga stycket! Jag mår illa av att ha henne i mitt hus. Och när du har kommit dit vill jag att du stannar ...«

»Stanna *där*?« Nino kunde inte tänka sig något mer avskyvärt än en vistelse på landet. »Hur länge då?«

»Tills hon är havande.«

Det uppstod en förstäelig tystnad under vilken maestro Ambrogio var tvungen att klamra sig fast vid stegen med båda händerna för att inte tappa balansen medan han försökte smälta denna chockerande begäran.

»Åh, nej ...« Nino fann hela saken absurd och ryggade från sin far.
»Inte jag. Be någon annan. Vem som helst.«

Röd i ansiktet av vrede stegade Salimbeni fram till sin son och grep tag i hans krage. »Jag behöver inte upplysa dig om vad som håller på att ske. Vår heder står på spel. Jag skulle gladeligen göra mig av med henne, men hon är en Tolomei. Därför tänker jag göra det näst bästa och förpassa henne till landet där ingen ser på, så kan hon hållas där och ägna sig åt sina barn samtidigt som jag slipper se henne.« Han släppte till slut taget om sonen. »Folk kommer att säga att jag har handlat i barmhärtighet.«

»Sina barn?« Nino tyckte allt sämre om planen. »I hur många år hade du tänkt att jag skulle ligga med min mor?«

»Hon är sexton!« fräste Salimbeni. »Och du ska göra som jag säger. Innan vintern är över vill jag att alla i Siena ska veta att hon är havande med mitt barn. Helst en pojke.«

»Jag ska göra mitt bästa för att uppfylla det kravet«, sa Nino sarkastiskt.

Salimbeni höll upp ett varningens finger åt sin respektlöse son. »Men Gud hjälpe dig om du släpper henne ur sikte. Ingen får röra henne utom du. Jag vill inte ha en oäkting att visa upp.«

Nino suckade. »Nåväl. Jag ska spela Paris och ta din hustru, gamle man. Fast vänta nu. Hon är egentligen inte din hustru, eller hur var det nu?«

Örfilen kom inte som någon överraskning för Nino; han hade bett om den. »Det är rätt«, sa han och tog några steg tillbaka, »slå mig varje gång jag säger sanningen och belöna mig varje gång jag begår en missgärning. Säg bara vad du vill att jag ska göra – ta livet av en rival, ta livet av en vän, ta en oskuld – så gör jag det. Men tro inte att jag ska respektera dig efteråt.«

När maestro Ambrogio var på väg tillbaka till sin ateljé senare samma kväll kunde han inte sluta tänka på samtalet han råkat höra. Hur kunde det finnas sådan ondska i världen, och därtill i hans egen stad? Och varför var det ingen som gjorde något för att stoppa den? Han kände sig plötsligt gammal och omodern, och han började önska att han aldrig hade gått till Palazzo Salimbeni så att han hade

sluppit att höra talas om dessa djävulska planer.

När han kom fram till ateljén stod den blå dörren olåst. Han blev stående på tröskeln och undrade om han kunde ha glömt att låsa den när han gick, men när han inte hörde Dante skälla började han frukta att någon brutit sig in. »Hallå?« Han tryckte upp dörren och steg bävande in, och blev ännu mer förbryllad då han såg att lamporna brann. »Vem där?«

Nästan omedelbart var det någon som drog bort honom från dörren och tryckte igen den bakom honom. Men när han vände sig om mot inkräktaren fick han se att det inte var någon illvillig främling, utan Romeo Marescotti. Och strax intill honom stod broder Lorenzo med Dante i famnen och handen runt hundens nos.

»Himlen vare lovad!« utbrast maestro Ambrogio och tittade förundrat på de båda ynglingarna och deras helskäg. »Tillbaka från fjärran länder till sist?«

»Inte så fjärran«, sa Romeo och gick lätt haltande fram till bordet för att sätta sig. »Vi har varit i ett kloster inte så långt härifrån.«

»Båda två?« frågade målaren häpet.

»Lorenzo räddade mitt liv«, sa Romeo och grimaserade medan han sträckte ut ena benet. »De lämnade mig att dö – Salimbeni och hans gäng, på kyrkogården – men han hittade mig och återuppväckte mig till livet. De senaste månaderna ... Hade det inte varit för honom hade jag varit död nu.«

»Gud ville att du skulle leva«, sa broder Lorenzo och satte äntligen ner hunden. »Och han ville att jag skulle hjälpa dig.«

»Gud vill visst både ett och annat?« sa Romeo med ett spår av sin forna spjuveraktighet.

Maestro Ambrogio såg sig om efter vin och bägare och sa: »Ni kunde inte ha kommit lägligare. För jag har just hört ...«

»Vi har också hört det«, avbröt Romeo, »men jag struntar i det. Jag tänker inte låta henne stanna hos honom. Lorenzo ville att jag skulle vänta tills jag hade återhämtat mig helt, men det är jag inte säker på att jag någonsin kommer att göra. Vi har män och hästar. Giuliettas syster, monna Giannozza, är lika angelägen som vi om att rädda henne ur Salimbenis klor.« Den unge mannen lutade sig tillbaka i stolen, något andfådd efter att ha talat. »Du som är freskernas mästare, du känner

väl till stadens alla hus? Jag vill be dig att rita en karta över Palazzo Salimbeni ...»

»Förlåt mig«, sa maestro Ambrogio och skakade förbryllat på huvudet, »men vad är det egentligen ni har hört?«

Romeo och broder Lorenzo sneglade på varandra.

»Jag har fått intrycket att Giulietta gifte sig med Salimbeni för några veckor sedan«, sa munken defensivt. »Stämmer inte det?«

»Är det allt ni har hört?« frågade målaren.

Än en gång tittade de unga männen på varandra.

»Vad är det, maestro?« frågade Romeo med bekymrad min. »Säg inte att hon redan väntar hans barn?«

»Alls inte!« skrattade målaren och kände sig plötsligt upprymd. »Snarare tvärtom.«

Romeo tittade kisande på honom. »Jag är medveten om att hon har känt honom i tre veckor nu«, sa han och svalde, som om själva orden fick honom att kväljas, »men jag hoppas att hon inte har hunnit vänja sig alltför väl vid hans famntag.«

»Mina kära vänner«, sa maestro Ambrogio som nu äntligen hade hittat en flaska, »bered er på att få höra en högst ovanlig historia.«

[V.IV]

*På mina läppar stannar synden då.
– På dina läppar? Frestelse så huld!
Giv synden åter*

DET VAR GRYNING innan Janice och jag med huvudena sprängfyllda av släkthistoria slocknade mitt bland alla papper på sängen i mitt hotellrum. Hela natten hade vi färdats fram och tillbaka mellan nutid och 1340, och när vi slutligen somnade visste Janice nästan lika mycket som jag om familjerna Tolomei, Salimbeni, Marescotti och deras alter ego i Shakespeares version. Jag hade visat henne varenda papperslapp i vår mors skrin, inklusive den sönderlästa utgåvan av *Romeo och Julia* och anteckningsboken med alla skisserna. Till min stora förvåning hade hon inte haft något att invända mot att jag hade tagit silverkrucifixet och nu bar det om halsen; hon var mer intresserad av vårt släkträd och av att följa sina egna rötter ända tillbaka till Juliettas syster Giannozza.

»Titta«, sa hon och drog med fingret längs det långa dokumentet, »det finns ju massor av Giuliettor och Giannozzor!«

»De två första var tvillingar«, förklarade jag och visade en passage i ett av Juliettas sista brev till sin syster. »Ser du? Hon skriver: 'Du har ofta sagt att du är fyra minuter yngre, men fyra århundraden äldre än jag. Nu förstår jag vad du menar.'«

»Shit!« Janice stack näsan i släkträdet igen. »De kanske är tvillingar allihop! Det kanske är en gen vi har i slakten.«

Men förutom att medeltidens Giulietta och Giannozza också hade varit tvillingar lyckades vi inte hitta särskilt många likheter mellan deras och våra liv. De hade levt i en tid då kvinnor var de tysta offren för männens misstag, medan vi kände oss fria att göra

våra egna misstag och prata om dem så högt vi ville.

Först när vi tillsammans läste vidare i maestro Ambrogios dagbok möttes dessa två sinsemellan mycket olika världar i ett språk vi båda kunde förstå, nämligen pengarnas. Salimbeni hade gett Giulietta en brudkrona med fyra jättelika ädelstenar – två safirer och två smaragder – och det torde vara dessa stenar som senare hade hamnat på statyn vid hennes grav. Men vi hade somnat innan vi hade kommit så långt.

Efter några ynka timmars sömn väcktes jag av telefonen.

»Fröken Tolomei«, kvittrade direttore Rossini glatt, »är ni uppe?«

»Nu är jag det.« Med en grimas försökte jag urskilja visarna på min armbandsklocka. Den var nio. »Vad har hänt?«

»Kapten Santini är här för att träffa er. Vad ska jag hälsa honom?«

»Öh ...« Jag såg mig om i röran. Janice låg kvar och snarkade bredvid mig. »Jag är nere om fem minuter.«

Fortfarande våt i håret efter en expressdusch sprang jag ner så fort jag kunde och hittade Alessandro på en bänk i trädgården på framsidan av hotellet, där han satt och förstrött lekte med en blomma från magnoliaträdet. Åsynen av honom fyllde mig med varm förväntan, men så fort han tittade upp och mötte min blick påmindes jag om fotona jag sett av honom när han bröt sig in på mitt hotellrum. Den kittlande lyckokänslan förbyttes raskt i ett gnagande tvivel.

»God morgon«, sa jag utan att egentligen tycka att den var så god. »Något nytt om Bruno?«

»Jag kom förbi igår«, svarade han och gav mig en tankfull blick, »men du var inte här.«

»Var jag inte?« Jag gjorde mitt bästa för att låta förvånad. I min iver att möta den motorcykelburne Romeo i Mangiatornet dagen innan hade jag fullständigt glömt bort att Alessandro och jag hade stämt träff. »Det var konstigt. Men ... vad säger Bruno, då?«

»Inte mycket.« Alessandro slängde ifrån sig blomman och reste sig upp. »Han är död.«

Jag flämtade till. »Så plötsligt? Vad hände?«

Medan vi strosade genom staden tillsammans förklarade Alessandro att Bruno Carrera, mannen som brutit sig in i min kusin Peppos museum, hade hittats död i sin cell morgonen efter att han gripits. Det

var svårt att säga huruvida det var självmord eller om någon på insidan hade fått betalt för att tysta honom, men som Alessandro påpekade krävs det en rejäl dos skicklighet – för att inte säga kunskaper i magi – om man ska lyckas hänga sig i sina slitna gamla skosnören utan att de går av.

»Så du menar att han blev mördad?« Trots karlns rykte, uppförande och pistol tyckte jag synd om honom. »Jag antar att det var någon som inte ville att han skulle prata bredvid mun.«

Alessandro tittade på mig som om han misstänkte att jag visste mer än jag låtsades om. »Det ser åtminstone så ut.«

Fontebranda var ett gammalt brunnshus för allmänheten – tack vare moderna tiders vattenledningssystem användes det inte längre – som låg på en stor öppen plats vid foten av en vindlande labyrinth av sluttande gator. Det var en fristående, loggialiknande byggnad i mycket gammalt, rött tegel, och den nåddes via en bred trappa som var övervuxen med ogräs.

Jag slog mig ner bredvid Alessandro på kanten av den stora stenreservoaren och såg mig om på det buteljgröna vattnet och ljuset som kalejdoskopiskt reflekterades på väggarna och i det välvda taket ovanför.

»Vet du en sak«, sa jag, som hade svårt att ta in all denna skönhet, »din förfader var en riktig skitstövel!«

Överraskad brast han ut i ett glädjelöst skratt. »Jag hoppas att du inte dömer mig efter mina förfäder. Och jag hoppas att du inte dömer dig själv efter dina heller.«

Är det okej om jag dömer dig efter ett foto i min systers mobil, då? tänkte jag när jag lutade mig fram och drog fingrarna genom vattnet. Men i stället sa jag: »Den där dolken – du kan behålla den. Jag tror inte att Romeo någonsin skulle vilja ha den tillbaka.« Jag tittade upp på honom och kände att jag verkligen behövde någon att hålla ansvarig för messer Salimbenis brott. »Peppo hade rätt, den har djävulen i sig. Men det har en del människor också.«

Vi satt tysta en stund och Alessandro log åt min rynkade panna. »Kom igen«, sa han slutligen, »du lever! Titta! Solen skiner. Det här är den bästa tiden att komma hit, när ljuset faller in genom valvbågarna

och träffar vattnet. Senare på dagen blir Fontebranda mörkt och kallt som en grotta. Du skulle inte känna igen det.«

»Så märkligt«, muttrade jag, »att en plats kan ändra sig så mycket på bara några timmar.«

Om han anade att jag anspelade på honom visade han det inte. »Allt har en skuggsida. Men det är det som gör livet intressant, om du frågar mig.«

Trots min dystra sinnesstämning kunde jag inte låta bli att le åt hans resonemang. »Har jag anledning att vara rädd?«

»Tja ...« Han tog av sig kavajen och lutade sig mot väggen med en utmanande glimt i ögonen. »Gamla människor säger att Fontebranda har magiska krafter.«

»Fortsätt. Jag säger till när jag börjar bli rädd.«

»Ta av dig skorna.«

Mot min vilja brast jag ut i skratt. »Okej, nu är jag rädd.«

»Kom igen, du kommer att gilla det.« Jag såg honom ta av sina egna skor och strumpor, kavla upp byxbenen och stoppa fötterna i vattnet.

»Måste inte du jobba idag?« frågade jag och stirrade på hans dinglande ben.

Alessandro ryckte på axlarna. »Banken är över fem hundra år gammal. Jag tror att den överlever en timme till utan mig.«

»Då kan du väl berätta om de där magiska krafterna«, sa jag och korsade armarna över bröstet.

Han funderade en stund innan han sa: »Jag tror att det finns två sorters galenskap här i världen. En kreativ och en destruktiv. Av vattnet från Fontebranda blir man enligt folktron galen, *pazzo*, fast på ett bra sätt. Det är svårt att förklara. I nästan tusen år har män och kvinnor druckit det här vattnet och uppfyllts av *pazzia*. Vissa har blivit poeter, andra helgon. Den mest berömda av dem alla är förstås Santa Caterina, som växte upp här precis runt hörnet, i Oca, gåsens *contrada*.«

Jag var inte på humör att hålla med honom om någonting, eller låta honom kollra bort mig med sagor, så jag skakade på huvudet. »Helgon och sådant – kvinnor som svälter sig och bränns på bål – hur kan du kalla det kreativt? Det är inget annat än vansinne.«

»De flesta skulle nog säga att det är vansinne att kasta sten på polisen

i Rom också«, svarade han, fortfarande med ett leende på läpparna. Han skrattade åt mitt ansiktsuttryck. »Särskilt när du inte ens vågar doppa fötterna i den här trevliga bassängen.«

»Allt jag säger«, sa jag och tog av mig skorna, »är att det beror på vilket perspektiv man har. Det som verkar kreativt för dig kanske är destruktivt för mig.« Jag stack försiktigt fötterna i vattnet. »Jag tror att allt handlar om vad man tror på. Eller ... på vems sida man står.«

Jag kunde inte tolka hans leende. »Menar du«, sa han och tittade på mina vickande tår, »att jag borde ompröva min teori?«

»Jag tror att man alltid ska ompröva sina teorier. Om man inte gör det upphör de att vara teorier. Då blir de någonting annat«, fortsatte jag och viftade med händerna i en hotfull gest. »De blir drakar som vaktar ens torn och inte låter någon komma vare sig in eller ut.«

Han sneglade på mig och undrade säkert varför jag var så stingslig idag. »Visste du att draken är en symbol för oskuld och beskydd hos oss?«

Jag vände bort blicken. »Så ironiskt. I Kina står draken för brudgummen, oskuldens värsta fiende.«

Vi satt tysta en stund båda två. Vattnet i Fontebranda porlade sakta och speglade sig skimrande i det välvda taket med den tålmodiga tillförsikten hos en odödlig ande, och för ett ögonblick kände jag nästan att jag skulle kunna bli poet. Jag skyndade mig att skaka av mig tanken innan den slog rot och sa: »Tror du på det? Att man blir *pazzo* av Fontebranda?«

Han tittade ner i vattnet. Våra fötter tycktes omslutna av flytande jade. Sedan log han sakta, som om han visste att jag egentligen inte behövde något svar på den frågan. För det fanns ju redan där, det grönskimrande löftet om hänryckning som reflekterades i hans ögon.

Jag harklade mig. »Jag tror inte på mirakel.«

Hans ögon vandrade vidare till min hals. »Varför har du då det där på dig?«

Jag rörde vid krucifixet. »Det är inget jag brukar ha. Till skillnad från dig.« Jag gjorde en nick mot hans uppknäppta skjorta.

»Menar du den här?« Han fiskade upp föremålet som hängde i en läderrem runt hans hals. »Det är inget krucifix. Jag behöver inget krucifix för att tro på mirakel.«

Jag stirrade på hängsmycket. »Går du omkring med en *kula* runt halsen?»

Han log snett. »Jag kallar den ett kärleksbrev. I rapporten kallades den *friendly fire*. Mycket vänlig. Den stannade två centimeter från mitt hjärta.«

»Tuff bröstkorg.«

»Tuff partner. Sådana här kulor är gjorda för att gå igenom flera människor. Den här gick igenom någon annan först.« Han lät den glida in innanför skjortan igen. »Och om jag inte hade varit på sjukhus skulle jag ha blivit sprängd i bitar. Så det verkar som om Gud vet var jag är även om jag inte har något krucifix på mig.«

Jag visste knappt vad jag skulle säga. »När hände detta? Var hände detta?»

Han böjde sig fram och kände på vattnet. »Jag sa ju det. Jag flydde så långt bort man kan komma.«

Jag försökte fånga hans blick, men förgäves. »Är det allt du tänker säga?»

»För tillfället, ja.«

»Jaha«, sa jag. »Men då kan jag tala om vad *jag* tror på. Jag tror på vetenskapen.«

Hans uttryck förändrades inte, inte ens när hans ögon vandrade över mitt ansikte. »Jag tror«, sa han, »att du tror på mer än så. Mot din vilja. Och det är därför du är rädd. Du är rädd för att bli *pazza*.«

»Rädd?» Jag försökte skratta. »Jag är inte det minsta ...«

Han avbröt mig genom att fylla sina kupade händer med vatten och sträcka fram det mot mig. »Om du inte tror på det så kan du ju dricka vattnet. Du har inget att förlora.«

»Äh, lägg av!« Jag ryggade undan med en grimas. »Det är ju fullt av bakterier!«

Han skakade av vattnet från händerna. »Folk har druckit det i hundratals år.«

»Och blivit galna!«

»Där ser du!« Han log. »Du tror visst.«

»Ja! Jag tror på mikrober!«

»Har du någonsin sett en mikrob?»

Han log retfullt och jag blängde tillbaka, arg över att han så enkelt lyckats jaga in mig i ett hörn. »Men nu får du väl ändå ge dig! Forskarna ser dem varje dag.«

»Santa Caterina såg Jesus«, sa Alessandro och hans ögon glittrade. »Hon såg honom uppe på himlen, precis här borta ovanför Basilica di San Domenico. Vem tror du på? Din forskare, eller Santa Caterina, eller båda två?«

När jag inte svarade kupade han händerna, fyllde dem än en gång med vatten ur brunnen och drack några munnar. Sedan höll han fram resten mot mig, men jag drog mig undan igen.

Alessandro skakade på huvudet med låtsad besvikelse. »Det här är inte den Giulietta jag minns. Vad gjorde de med dig där borta i Amerika?«

Jag rätade häftigt på mig. »Okej då, hit med det!«

Vid det laget fanns det inte mycket vatten kvar i hans händer, men jag sörplade i mig det lilla som fanns, bara för att visa honom. Jag tänkte inte ens på vilken intim gest det var förrän jag såg hans min.

»Nu kommer du inte undan din *pazzia*«, sa han hest. »Nu är du en riktig Sienabo.«

»För en vecka sedan sa du åt mig att åka hem«, påpekade jag och såg misstänksamt på honom för att återta kontrollen.

Alessandro log och rörde vid min kind. »Och ändå sitter du här.«

Jag fick uppbåda all min viljekraft för att inte släppa efter och låta kinden vila i hans hand. Trots alla de utmärkta skäl jag hade till att inte lita på honom – än mindre flörta med honom – fick jag inte fram något annat än: »Shakespeare skulle inte ha tyckt om det.«

Alessandro lät sig inte avskräckas av min halvhjärtade protest, utan lät fingret sakta glida vidare längs min kind för att stanna vid munhålan. »Shakespeare behöver inte få veta det.«

Det jag såg i hans ögon var lika främmande för mig som en exotisk kust efter ändlösa nätter ute till havs. Inne i djungeln anade jag närvaron av en okänd best, ett primitivt djur som bara väntade på att jag skulle stiga i land. Vad han såg i mina vet jag inte, men vad det än var fick det honom att sänka handen.

»Varför är du rädd för mig?« viskade han. »*Fammi capire*. Hjälp mig att förstå.«

Jag tvekade. Detta måste vara min chans. »Jag vet ingenting om dig.«

»Fråga på.«

»Var ...« Jag pekade på hans bröst och kulan jag visste hängde där.

»Var hände det där?«

Han slöt hastigt sina ögon och när han öppnade dem igen såg jag rakt in i hans trötta själ. »Åh, det här kommer du att älska. Irak.«

Med detta enda ord begravdes för ett ögonblick all min ilska och misstänksamhet under ett jordskred av medkänsla. »Vill du prata om det?«

»Nej. Nästa fråga.«

Det tog en stund innan jag insåg att jag med en förvånansvärt liten ansträngning hade luskat reda på Alessandros stora hemlighet, eller åtminstone en av dem. Men det var högst osannolikt att det skulle gå lika lätt med resten, särskilt när det gällde frågan om huruvida han hade brutit sig in på mitt rum.

»Har du...« började jag, men sedan vågade jag inte fortsätta. I nästa stund fick jag en ny idé och började om: »Är du på något sätt släkt med Luciano Salimbeni?«

Alessandro spärrade upp ögonen. Det var tydligt att han hade väntat sig något helt annat. »Varför undrar du det? Tror du att det var han som dödade Bruno Carrera?«

»Jag hade fått intryck av att Luciano Salimbeni var död«, sa jag så lugnt jag kunde. »Men jag kanske var felunderrättad. Med tanke på allt som har hänt, och på att han möjligen dödade mina föräldrar, tycker jag att jag har rätt att få veta det.« Jag drog upp först den ena och sedan den andra foten ur vattnet. »Du är en Salimbeni. Eva Maria är din gudmor. Var snäll och berätta för mig hur allting hänger ihop.«

När Alessandro såg att jag menade allvar stönade han och drog båda händernas fingrar genom håret. »Jag tror inte ...«

»Snälla.«

»Okej, okej!« Han tog ett djupt andetag och jag fick intryck av att han var mer arg på sig själv än på mig. »Jag ska förklara.« Han fundrade en bra stund, kanske för att komma på var han skulle börja, och sedan sa han: »Känner du till Karl den store?«

»Karl den store?« upprepade jag, osäker på om jag hade hört rätt.

»Ja«, nickade Alessandro. »Han var ... mycket lång.«

I samma ögonblick kurrade det i min mage och jag insåg att jag inte hade ätit ett ordenligt mål mat sedan lunch dagen innan – om man inte räknade en flaska chianti, en burk marinerade kronärtskockor och en halv chokladkaka som middag.

»Hur vore det«, föreslog jag och satte på mig skorna, »om du berättade resten över en kopp kaffe?«

På Campo hade förberedelserna inför palion kommit igång. När vi gick förbi en sandhög som skulle användas till kapplöpningsbanan gick Alessandro ner på knä och tog vördnadsfullt upp en näve i handen som om det hade varit den finaste saffran. »Ser du?« Han höll fram den mot mig. »*La terra in piazza.*«

»Låt mig gissa, det måste betyda: 'Denna piazza är universums medelpunkt'?«

»Nästan. Det betyder jord på piazzan.« Han lade lite i min hand. »Här, känn. Känn doften. Den betyder *palio*.« Medan vi fortsatte till närmaste kafé och slog oss ner pekade han på arbetarna som höll på att sätta upp avspärrningar runt hela Campo. »Det finns ingen värld utanför dessa staket.«

»Så poetiskt«, sa jag och borstade diskret bort sanden från händerna. »Synd att Shakespeare var så förtjust i Verona.«

Han skakade på huvudet. »Trötnar du aldrig på Shakespeare?«

Jag var nära att bita tillbaka med: *det var faktiskt du som började*, men lyckades hejda mig i tid. Det var jag som hade varit ett blöjbarn första gången vi träffades i hans morföräldrars trädgård och det var onödigt att påminna honom om det.

Vi stirrade på varandra i en tyst kamp om den store skalden och så mycket annat, och blev sittande så ända tills kyparen kom för att ta vår beställning. Så fort han hade gått lutade jag mig fram med armbågarna på bordet. »Jag väntar fortfarande på att få höra om dig och Luciano Salimbeni«, påminde jag Alessandro för att visa att jag inte var öppen för fler förhandlingar. »Så du kan väl hoppa över det där om Karl den store och gå direkt ...«

Just då ringde hans mobil. När han hade tittat efter vem det var ursäktade han sig och lämnade bordet, säkert lättad över att få ännu

en frist innan han måste berätta sin historia. Men jag satt kvar och betraktade honom på avstånd, och då slog det mig plötsligt hur fantastiskt osannolikt det var att det hade varit *han* som brutit sig in på mitt hotellrum. Trots att jag bara hade känt honom i en vecka kunde jag svära på att det krävdes en hel del för att få den här mannen ur balans. Även om Irak nästan hade tagit död på honom hade det definitivt inte knäckt honom, snarare motsatsen. Så om han av okänd anledning verkligen *hade* snokat runt i mitt rum skulle han inte ha gått igenom mina väskor som ett rasande vildsvin och slängt upp mina smutsiga trosor i lampan. Det var helt enkelt otänkbart.

När Alessandro återvände till bordet fem minuter senare sköt jag hans espresso mot honom med vad jag hoppades kunde tolkas som ett försonligt leende. Men han tittade knappt på mig när han tog emot koppen och rörde i en nypa socker. Någonting i hans sätt hade förändrats och jag anade att den som hade ringt honom hade haft något oroande att berätta. Något som handlade om mig.

»Var var vi nu?» sa jag i en lättsam ton och smuttade på min cappuccino genom mjölkskummet. »Visst ja! Karl den store var mycket lång ...?»

»Kan inte du ta och berätta lite om din vän på motorcykeln i stället?» kontrade Alessandro med en röst som var för obekymrad för att vara äkta. När han såg att jag blev stum av häpnad tillade han mer sammanbitet: »Jag tyckte att du sa att det var en kille som följde efter dig på en Ducati.«

»Åh!« Jag lyckades uppbåda ett skratt. »Jaså, *den* killen! Ingen aning. Har inte sett till honom mer. Mina ben var väl inte långa nog.«

Alessandro log inte. »Långa nog för Romeo.«

Jag var nära att spilla ut cappuccinon. »Vänta nu! Påstår du att det är din barndomsrival som följer efter mig?»

Han vände bort blicken. »Jag påstår ingenting. Jag är bara nyfiken.«

En stunds plågsam tystnad följde. Det märktes att det fortfarande var något som tyngde honom och jag försökte förtvivlat komma på vad det kunde vara. Han kände uppenbarligen till Ducatin, men inte att den var min systers. Kanske visste han om att polisen hade tagit motorcykeln i förvar dagen innan efter att de stått nedanför Mangia-

tornet och förgäves väntat på att ägaren skulle dyka upp. Enligt Janice hade hon kastat en enda blick på de indignerade konstaplarna och bestämt sig för att sticka svansen mellan benen. En ensam kille skulle inte ha varit någon match, och två kanske hade varit en rolig utmaning, men tre uniformerade pojkscouts var för mycket till och med för min syster.

»Du«, sa jag i ett försök att rädda något av den förtrolighet som nyss rått mellan oss, »jag hoppas att du inte tror att jag fortfarande ... drömmer om Romeo.«

Alessandro svarade inte genast. När han väl gjorde det lät han motvillig, som om han var väl medveten om att han avslöjade en del av sina egna kort. »Jag undrar bara«, sa han och ritade förstrött på duken med en tesked, »om du gillade utsikten från Mangiatornet?«

Jag gav honom en ilsken blick. »Vänta ett tag! Menar du att du ... *följer efter mig?*«

»Nej«, sa han skamset, »men polisen har hållit ett öga på dig. För ditt eget bästa. Ifall killen som dödade Bruno skulle ge sig på dig också.«

»Har du bett dem att göra det?« Jag såg honom rakt i ögonen och såg det jakande svaret i hans blick innan han öppnade munnen. »Jaha, tack ska du ha«, sa jag torrt, »men det var ju synd att de inte var där när den där typen bröt sig in i mitt rum häromnatten!«

Alessandro rörde inte en min. »I natt var de i alla fall där. De sa att de såg en man i ditt rum.«

Jag brast i skratt; det var så absurt alltihop. »Det är bara för mycket! En man i mitt rum? I *mitt* rum?« När jag såg att han ändå inte lät sig övertygas slutade jag skratta. »Tro mig«, sa jag uppriktigt, »det var ingen man i mitt rum i natt och inte i tornet heller.« Jag skulle just tillägga: »Inte för att du har något med det att göra«, men hejdade mig när jag insåg att jag egentligen inte menade det. I stället skrattade jag. »Jag säger då det! Vi låter som ett gammalt gift par.«

»Om vi hade varit ett gammalt gift par«, sa Alessandro, fortfarande lika allvarlig, »hade jag inte behövt fråga. Då skulle mannen i ditt rum ha varit jag.«

»Salimbenis gener sticker visst fram sitt fula tryne igen«, noterade jag och himlade med ögonen. »Låt mig gissa, om vi hade varit gifta

skulle du spärra in mig i fängelsehålan varje gång du lämnade huset?»

Han övervägde tanken men bara helt kort. »Det skulle jag inte behöva. När du väl har lärt känna mig kommer du inte att vilja ha någon annan. Dessutom«, fortsatte han och lade äntligen ifrån sig teskeden, »kommer du att glömma alla du någonsin har känt förut.«

Hans ord – halvt retsamma, halvt på allvar – ringlade sig runt mig som ett ålstim kring en drunknad kropp, och jag kände tusentals små tänder pröva fastheten i min karaktär.

»Jag trodde«, sa jag bestämt och lade benen i kors, »att du skulle berätta för mig om Luciano Salimbeni?«

Alessandros leende försvann. »Ja. Du har rätt.« Han satt tyst en stund, rynkade pannan och började åter leka med teskeden innan han slutligen sa: »Jag borde ha berättat det här för länge sedan ... jag menar, jag borde ha berättat det häromkvällen, men ... jag ville inte skrämma dig.«

Just som jag öppnade munnen för att säga att jag inte var så lätt-skrämd klämde sig en annan gäst förbi min stol för att med en djup suck sjunka ner vid bordet precis intill vårt.

Janice igen.

Hon hade på sig Eva Marias rödsvarta dräkt och ett par jättelika solglasögon, men trots den glamorösa utstyrseln gjorde hon inget större väsen av sig utan slog bara upp menyn och låtsades fundera över vad hon skulle beställa. Jag såg Alessandro snegla på henne och för ett ögonblick var jag rädd att han skulle se någon likhet mellan oss eller kanske känna igen sin gudmors kläder. Men det gjorde han inte. Däremot kom han av sig och ville tydligen inte fortsätta sin berättelse med en främmande människa så nära inpå, och än en gång uppstod en frustrerad tystnad.

»*Ein cappuccino, bitte!*« sa Janice till kyparen och lät mer än något annat som en amerikanska som utgav sig för att vara tyska. »*Und zwei biscotti.*«

Jag kunde ha mördat henne. Jag var helt säker på att Alessandro just hade varit i färd med att avslöja något ofantligt viktigt, och nu började han i stället prata om palion igen, medan kyparen dröjde sig kvar som en tiggande hund och försökte locka ur min skamlösa syster var i Tyskland hon kom ifrån.

»Prag!« vräkte hon ur sig, men rättade sig genast. »Prag ... heim ... stadt.«

Kyparen såg ut att var nöjd med svaret och helt betagen sprang han iväg för att verkställa hennes order med hängivenheten hos en av kung Arturs riddare.

»Titta på balzanen«, sa Alessandro, som i tron att jag lyssnade visade mig Sienas vapen som var avbildat på min kaffekopp. »Allt är enkelt här. Svart och vitt. Förbannelser och välsignelser.«

Jag tittade på koppen. »Så *det* är vad det betyder? Förbannelser och välsignelser?«

Han ryckte på axlarna. »Det kan betyda vad du vill. För mig är det en attitydindikator.«

»Attityd? Som i ... glaset är halvfyllt?«

»Det är ett instrument. I cockpit. Det visar om man är upp och ner. När jag tittar på balzanen vet jag att jag är på rätt köl.« Han lade sin hand över min utan att bry sig om Janice. »Och när jag tittar på dig vet jag ...«

Jag drog snabbt åt mig handen, för jag ville inte att Janice skulle se det och trakassera mig efteråt. »Vilken pilot skulle inte veta om han var upp och ner?« snäste jag kort.

Alessandro stirrade oförstående på mig. »Varför«, frågade han med låg röst, »vill du alltid gräla? Varför är du så rädd«, fortsatte han och tog min hand igen, »för att vara lycklig?«

Det var droppen. Nu kunde inte Janice hålla sig längre, och hon exploderade av skratt bakom sin tyska guidebok. Trots att hon försökte dölja det genom att börja hosta förstod till och med Alessandro att hon hade lyssnat till vartenda ord vi sa. Han gav henne en mördande blick som fick honom att stiga ännu mer i min aktning. »Jag är ledsen«, suckade han och tog fram sin plånbok, »men jag måste tillbaka till jobbet.«

»Jag tar hand om notan«, sa jag och satt kvar där jag satt. »Jag kanske tar en kaffe till. Är du ledig senare? Du är fortfarande skyldig mig en historia.«

»Oroa dig inte«, sa han och rörde vid min kind innan han reste sig, »du ska få din historia.«

Så fort han var utom hörhåll vände jag mig mot Janice, topp tun-

nor rasande. »Var du tvungen att komma hit och förstöra allting?» väste jag samtidigt som jag höll ett öga på Alessandro som var på väg bort. »Han skulle just berätta något för mig. Något om Luciano Salimbeni!«

»Åh, jag är hemskt ledsen«, sa Janice med sirapslen stämma, »att jag förstörde din lilla kärleksstund med killen som trashade ditt rum. Årligt talat, Jules, har du blivit helt jävla galen?»

»Jag är inte så säker ...«

»Å jo, det är du! Jag såg honom, har du glömt det?» När Janice såg att jag fortfarande inte ville tro henne fnös hon och slängde ifrån sig guideboken. »Jag håller med om att han är läcker, och jag skulle gärna slicka hans ... frimärkssamling, men kom igen! Hur kan du vara så förbannat lättlurad? Det hade varit en sak om han bara försökte få dig i säng, men du vet vad han egentligen är ute efter.«

»Faktum är«, sa jag spydigt, »att jag inte är så säker på det. Men du som verkar ha så stor erfarenhet av bedragare kanske kan ha vänligheten att upplysa mig.«

»Men *hallå!*« Janice kunde inte fatta hur jag kunde vara så naiv. »Vem som helst kan se att han limmar på dig för att ha koll på när du ger dig ut på gravplundring. Låt mig gissa, han har aldrig uttryckligen frågat dig om graven och statyn?»

»Fel!« sa jag. »När vi var på polisstationen frågade han mig om jag visste något om en staty med guldögon. Guldögon! Han hade uppenbarligen ingen aning ...«

»Det var uppenbarligen just det han hade!« avbröt Janice. »Det är det äldsta tricket som finns: att låtsas ovetande. Märker du inte att han har dig som i en liten ask?»

»Vad tror du att han tänker göra då? Vänta tills vi har hittat stenarna och ... ta dem ifrån oss?» I samma stund som jag uttalade orden hörde jag att det lät helt logiskt.

Janice slog ut med händerna. »Välkommen till verkligheten, pappskalle. Jag föreslår att du dumpar den här killen *pronto* och flyttar över till mitt hotell. Vi kan låtsas som om du ska till flygplatsen ...«

»Och sedan då? Ska jag gömma mig i ditt rum? Det här är en väldigt liten stad, om du inte har märkt det.«

»Låt mig sköta fotarbetet, bara.« Janice såg det hela framför sig. »Jag

kommer att sätta fart på det här *spettacolo* på nolltid.«

»Du är obetalbar«, sa jag. »Vi är två om det här ...«

»*Ne* är vi det, ja.«

»... och jag kan tala om för dig att jag hellre blir påsatt av honom än av dig.«

»Okej«, sa Janice surt, »spring efter honom då. Jag är säker på att han mer än gärna ställer upp. Under tiden tänker jag gå och se hur det är med kusin Peppo, och nej, du får inte följa med.«

Jag gick ensam tillbaka till hotellet, djupt försjunken i tankar. Hur jag än vred och vände på det hade Janice rätt: jag borde inte lita på Alessandro. Problemet var att jag inte bara litade på honom, jag höll på att bli kär i honom. Och i mitt förblindade tillstånd lyckades jag nästan intala mig att Janices suddiga foton föreställde någon annan, och att det bara var missriktad ridderlighet som fått honom att senare be polisen spionera på mig.

Dessutom hade han lovat att förklara hur allt hängde ihop och det var inte hans fel att vi hade blivit avbrutna flera gånger. Eller var det det? Om han verkligen hade velat berätta, varför hade han då väntat på att jag skulle be om det? Och nu senast, när Janice hade avbrutit oss, varför hade han inte bara bett mig att följa med till Monte dei Paschi och berättat det viktigaste i historien på vägen?

När jag närmade mig Hotel Chiusarelli körde en svart limousin med tonade rutor fram till trottoarkanten. Ett fönster hissades ner till hälften och fram tittade Eva Marias leende ansikte. »Giulietta!« utbrast hon. »Vilket sammanträffande! Kom och smaka en bit turkisk konfekt!«

Jag klev in i baksätet och satte mig i den krämfärgade skinnsoffan mitt emot Eva Maria, och jag hann tänka tanken att det kunde vara någon sorts fälla. Men om Eva Maria hade velat kidnappa mig hade det väl varit enklare att be Alessandro att göra det? Han hade säkert redan berättat för henne att han hade fått mig att äta – eller åtminstone dricka – direkt ur sin hand.

»Jag är så glad att du är kvar än!« utbrast Eva Maria översvallande och erbjöd mig en godisbit ur en satinask. »Jag har ringt dig. Har du inte fått mina meddelanden? Jag var rädd att min gudson hade skrämt

bort dig. Jag måste be om ursäkt för honom. Han brukar inte bete sig sådär.«

»Ingen fara«, sa jag där jag satt och slickade av florsockret från fingrarna och undrade vad hon egentligen visste om Alessandros och mina förhållanden. »Han har varit jättetrevlig på sista tiden.«

»Har han?« Hon höjde ögonbrynen och tittade på mig som om nyheten gladdde henne samtidigt som hon var irriterad över att ha hållits utanför. »Så bra.«

»Jag är ledsen att jag sprang iväg från din födelsedagsmiddag på det där viset«, fortsatte jag och skämdes lite för att jag inte hade ringt henne en enda gång sedan den hemska kvällen. »Och kläderna som du lånade mig ...«

»Behåll dem!« Hon gjorde en avfärdande gest. »Jag har alldeles för mycket kläder ändå. Men är du ledig till helgen? Jag ska ha fest och det kommer en del folk som du borde träffa ... folk som vet mycket mer om dina förfäder än jag. Festen är i morgon kväll, men jag vill gärna att du stannar hela helgen.« Hon log och såg ut som en god fe som just trollat fram en pumpavagn. »Du kommer att älska Val d'Orcia, det vet jag! Alessandro kör dig. Han ska också dit.«

»Öh ...« sa jag. Hur skulle jag kunna säga nej? Fast å andra sidan, om jag inte gjorde det skulle Janice strypa mig. »Det låter väldigt trevligt, men ...«

»Underbart!« Eva Maria böjde sig fram och öppnade dörren på min sida så att jag kunde kliva ut. »Då ses vi i morgon. Du behöver inte ta med dig någonting, bara dig själv!«

[V.V]

*Hur ofta klarnar icke mänskan upp
I dödens stund! Då säger sköterskan,
Att det är livets sista glimt, som tindrar*

Siena A. D. 1340

Rocca di Tentennano var en formidabel byggnad. Den låg som en gam på en kulle i Val d'Orcia, en perfekt utsiktsplats för att söka av omgivningarna efter kadaver att sätta klorna i. De massiva murarna var byggda för att stå emot oräkneliga fienders belägringar och anfall, och med tanke på ägarnas bristande redbarhet var de inte en centimeter för tjocka.

Under hela resan dit hade Giulietta funderat över varför Salimbeni var så snäll att han skickade ut henne på landet, långt bort från honom. Föregående dag, när han hade vinkat av henne utanför Palazzo Salimbeni och sett på henne med välvillig min, hade hon undrat om han – tack vare förbannelsen som drabbat hans manlighet – plötsligt hade fått samvetsqual för det han gjort. Kanske var den här resan en kompensation för all den smärta han hade åsamkat henne.

Uppfylld av denna hoppfulla tanke hade hon stått och sett på när han tog avsked av sin son Nino, som skulle ledsaga henne till Val d'Orcia. Hon hade tyckt sig se äkta tillgivenhet i Salimbenis blick när han gav sonen de sista instruktionerna inför resan. »Gud välsigne dig«, hade han sagt när Nino steg upp på samma häst som han ridit i palion, »under resan och efteråt.«

Den unge mannen hade inte svarat; i själva verket hade han betett sig som om fadern inte ens var där, och trots allt ont han gjort hade Giulietta för ett ögonblick tyckt synd om den gamle mannen.

Men senare, när hon såg utsikten från sitt fönster på Rocca di Tentennano, började hon ana den verkliga avsikten med resan och förstå att den inte var ett utslag av generositet utan bara ännu ett straff, i en ny och raffinerad form.

Hon befann sig i en fästning. Lika omöjligt som det var för en obehörig att ta sig in var det att ta sig ut för den som satt där mot sin vilja. Nu förstod hon äntligen vad folk hade menat när de sammanbitet hade pratat om att Salimbenis tidigare fruar hade skickats ut till ön. Den enda utvägen från Rocca di Tentennano var döden.

Till Giuliettas stora förvåning kom en tjänsteflicka genast in för att tända en brasa och hjälpa henne ur reskläderna. Det var en kylig dag i början av december och under resans sista timmar hade hennes fingertoppar varit vita och stumma. Nu stod hon framför brasan i en ylleklänning och torra tofflor och försökte minnas när hon senast hade haft det så behagligt.

När hon öppnade ögonen fick hon se Nino stå i dörren och betrakta henne med något så oväntat som vänlighet i blicken. Det var verkligen synd att han var en lika stor usling som sin far, tänkte hon, för han var en stilig ung man, stor och stark och mer gladlynt än han kanske borde ha varit med tanke på sitt säkerligen ganska tunga samvete.

»Får jag be dig att äta middag med mig i matsalen i afton?« frågade han i en ton lika hjärtlig som om de hade träffats på ett dansgolv. »Jag har förstått att du har ätit ensam under de senaste tre veckorna, och jag ber om ursäkt å min ohövlige familjs vägnar.« När han såg hennes förvånade min gav han henne ett charmerande leende. »Var inte rädd. Jag kan försäkra dig om att vi är helt ensamma.«

Och det var de faktiskt. Vid var sin kortände av ett matsalsbord som säkert rymde tjugo personer satt Giulietta och Nino och åt större delen av måltiden under tystnad. Bara då och då möttes deras blickar mellan kandelabrarna. Varje gång Nino märkte att hon tittade på honom log han, och till slut lyckades Giulietta uppbringa modet att högt säga det hon tänkte. »Dödade du min kusin Tebaldo på palion?«

Ninos leende försvann. »Naturligtvis inte. Hur kan du tro något sådant?«

»Vem var det då?«

Han tittade forskande på henne, men ingen av hennes frågor tycktes ha upprört honom. »Det vet du. Det vet alla.«

Giulietta stålsatte sig för att hålla rösten stadig. »Och det som din far gjorde mot Romeo, är det också något alla vet?«

I stället för att svara reste sig Nino och gick hela vägen längs bordet fram till hennes plats. Där föll han på knä intill henne och tog hennes hand så som en riddare skulle gjort för en jungfru i nöd. »Hur ska jag någonsin kunna gottgöra de oförrätter min far begått?« Han tryckte hennes hand mot sin kind. »Hur ska jag någonsin kunna fördunkla den förryckta måne som låter sitt ljus flöda över min familj? Säg mig, min kära, vad kan jag göra för att behaga dig?«

Giulietta granskade hans ansikte en lång stund innan hon sa: »Du kan låta mig gå.«

Han tittade förvånat på henne, osäker på vad hon menade.

»Jag är inte din fars hustru«, fortsatte hon. »Det finns ingen anledning att hålla mig kvar här. Låt mig gå, så ska jag aldrig besvära er igen.«

»Jag är ledsen«, sa Nino, och denna gång pressade han hennes hand mot sina läppar i stället, »men det kan jag inte göra.«

»Jag förstår«, sa Giulietta och drog åt sig handen. »I så fall kan du låta mig gå tillbaka till mitt rum. Det skulle storligen behaga mig.«

»Det ska jag göra«, sa Nino och reste sig, »efter ytterligare ett glas vin.« Han hällde upp mer vin i glaset som hon knappt hade rört. »Du har inte ätit mycket. Är du inte hungrig?« När hon inte svarade log han. »Livet kan vara mycket behagligt här, ska du veta. Frisk luft, god mat, fantastiskt bröd – helt olikt de där stenarna vi får hemma – och ... trevligt sällskap«, sa han och slog ut med armarna. »Här finns allt. Det är bara att ta för sig.«

Först när han leende räckte henne glaset började Giulietta ana vad han menade. »Är du inte rädd för vad din far skulle säga?« frågade hon oberört och tog emot glaset.

Nino skrattade. »Jag tror att vi båda skulle uppskatta att slippa tänka på min far i kväll.« Han stödde sig mot bordet och väntade på att hon skulle dricka. »Jag hoppas att du märker att jag inte är det minsta lik honom.«

Giulietta ställde ifrån sig glaset och reste sig upp. »Jag tackar dig«,

sa hon, »för denna måltid och dina vänliga ord. Men nu är det dags för mig att dra mig tillbaka, så jag bjuder dig god natt ...«

Hon hejdades av en hand som grep om hennes handled.

»Jag är inte en känslokall man«, sa Nino, plötsligt allvarlig. »Jag vet vad du har gått igenom och jag önskar att det vore annorlunda. Men ödet har bestämt att vi ska vara här tillsammans ...«

»Ödet?« Giulietta försökte förgäves komma ur hans grepp. »Din far, menar du?«

Först nu lade Nino av sig masken och gav henne en trött blick. »Förstår du inte att jag försöker vara generös? Det behöver jag inte vara, tro mig. Men jag gillar dig. Du är värd det.« Han släppte hennes handled. »Gå nu och gör vad det är ni kvinnor gör, så kommer jag till dig sedan.« Han hade fräckheten att le. »Vid midnatt kommer du inte att finna mig lika motbjudande, det lovar jag.«

Giulietta såg honom i ögonen men fann bara beslutsamhet. »Finns det ingenting jag kan säga eller göra för att få dig på andra tankar?«

Men han bara log och skakade på huvudet.

En vakt stod posterad i varje hörn när Giulietta gick tillbaka till sitt rum. Men trots den hårda bevakningen fanns det inget lås på hennes dörr och ingen möjlighet att hålla Nino borta.

Hon slog upp fönsterluckorna mot den kyliga natten, tittade upp på stjärnorna och häpnade över hur många de var och hur starkt de lyste. Det var ett bländande skådespel som himlen tycktes ha satt upp enbart för hennes skull, för att ge henne en sista chans att fylla sin själ med skönhet innan allt var borta.

Hon hade misslyckats med allt hon hade föresatt sig. Hennes planer på att begrava Romeo och döda Salimbeni hade gått om intet, och nu visade det sig att hon hade hållit sig vid liv bara för att bli utnyttjad. Hennes enda tröst var att de trots sina ansträngningar ännu inte hade lyckats få henne att bryta sina löften till Romeo; hon hade aldrig tillhört någon annan. Han var hennes man, och samtidigt var han det inte. Deras själar var förenade, men deras kroppar åtskilda av döden. Fast inte länge till. Allt hon behövde göra nu var att förbli trogen ända till slutet, så skulle hon kanske, om broder Lorenzo hade talat sanning, återförenas med Romeo i livet efter detta.

Giulietta lät fönsterluckorna stå öppna och gick bort till sitt bagage. Så många klänningar, så mycket prakt ... men gömd i en brokadsko låg det enda hon behövde. Det var en liten flaska parfym som hade stått på hennes nattduksbord i Palazzo Salimbeni men som hon snart hade bestämt sig för att fylla med något helt annat.

Varje kväll efter bröllopet hade en gammal amma med medlidsam blick kommit in och gett henne en sked sömnmedel. »Gapa!« hade hon hurtigt uppmanat henne. »Duktig flicka! Du vill väl drömma sött, eller hur?«

De första gångerna hade Giulietta skyndat sig att spotta ut sömnmedlet i pottan så fort amman hade lämnat rummet, eftersom hon var fast besluten att vara klarvaken om Salimbeni kom till hennes säng igen, så att hon kunde påminna honom om förbannelsen.

Men när några kvällar hade gått kom hon på att hon kunde ta den lilla flaskan med rosenvatten som monna Antonia hade gett henne i avskedspresent, tömma den på dess innehåll och i stället sakta fylla den med det sömnmedel hon serverades varje kväll.

I början såg hon drycken som ett vapen som hon på något sätt skulle kunna använda mot Salimbeni, men då hans besök i hennes kammare blev allt mer sällsynta stod flaskan kvar på hennes nattduksbord som en påminnelse om att den, när den väl var full, skulle innebära döden för den som tömde den.

Från tidig ålder hade hon fått höra fantasifulla historier om kvinnor som tagit livet av sig med sömnmedel när de övergivits av sina älskare. Hennes mor hade visserligen försökt skydda sina döttrar från skvallet av det slaget, men det hade funnits allt för många tjänare i huset som roats av småflickornas storögda uppmärksamhet. Därav kom det sig att Giulietta och Giannozza hade tillbringat mången eftermiddag bland tusenskönorna i sitt hemliga dike, där de turades om att spela död medan den andra var den som förfärad hittade kroppen och den tomma flaskan. En gång hade Giulietta legat tyst och stilla så länge att Giannozza faktiskt hade trott att hon var död på riktigt.

»Giu-giu?« hade hon sagt och dragit i hennes armar. »Sluta nu! Det är inte roligt längre. Sluta!«

Till slut hade Giannozza börjat gråta, och trots att Giulietta då äntligen satte sig upp med ett skratt hade Giannozza varit otröstlig.

Hon hade fortsatt att gråta hela den eftermiddagen och kvällen och sprungit ifrån middagsbordet utan att äta. Det var sista gången de lekte den leken.

Under Giuliettas fångenskap i Palazzo Salimbeni hade det funnits dagar då hon suttit med flaskan i händerna och önskat att den redan vore full, så att hon hade haft makten att avsluta sitt liv. Men det var först den sista kvällen före avfärden till Val d'Orcia som flaskan äntligen rann över, och under resans gång hade hon tröstat sig med tanken på skatten som låg gömd i en sko i en av hennes väskor.

Nu satt hon på sängen med flaskan i handen och kände sig övertygad om att innehållet skulle räcka för att få hennes hjärta att stanna. Detta måste ha varit jungfru Marias plan ända från början, tänkte hon: att hennes äktenskap med Romeo skulle fullbordas i himlen och inte på jorden. Tanken var så ljuv att den fick henne att le.

Hon tog fram gåspennan och bläcket som hon också tagit med sig i hemlighet och satte sig ner för att i all hast skriva ett sista brev till Giannozza. Bläckhornet som broder Lorenzo hade gett henne när hon bodde i Palazzo Tolomei var nu nästan tomt, och pennan hade vässats så många gånger att den inte var mer än en ynklig stump, men hon tog sig ändå tid att komponera ett sista meddelande till sin syster innan hon rullade ihop pergamentet och gömde det i en spricka i väggen bakom sängen. »Jag ska vänta på dig, min kära syster«, skrev hon medan tårarna droppade och fick bläcket att flyta ut, »bland tusenskönorna i vårt dike. Och när du ropar mitt namn ska jag vakna genast, det lovar jag.«

Romeo och broder Lorenzo kom till Rocca di Tentennano i sällskap av tio stridsvana män till häst. Hade det inte varit för maestro Ambrogio skulle de aldrig ha fått reda på var Giulietta befann sig, och hade det inte varit för Giuliettas syster Giannozza och de krigare hon lånat dem skulle de aldrig ha kunnat sätta sin plan i verket.

Kontakten med Giannozza hade tagits av broder Lorenzo. Medan de höll sig gömda i klostret och Romeo fortfarande var sängliggande på grund av såret i magen hade munken skickat ett brev till den enda person han kunde tänka sig skulle vilja hjälpa dem. Han kunde Giannozzas adress eftersom han varit systrarnas hemlige

kurir i över ett år. Knappt två veckor senare fick han svar.

»Ditt smärtsamma brev nådde mig på en god dag«, skrev hon, »för jag har just begravt den man som har styrt detta hus och är nu äntligen fri att bestämma över mitt eget öde. Ändå kan jag inte i ord uttrycka den sorg jag erfor, min käre Lorenzo, då jag läste om de prövningar du utstått och det öde som drabbat min stackars syster. Låt mig veta hur jag kan hjälpa er. Jag har män och hästar. De är era.«

Men till och med Giannozzas skickliga krigare stod hjälplösa inför Rocca di Tentennanos tjocka murar, och när de i skymningen iakttog byggnaden på avstånd förstod Romeo att han måste ta till list för att kunna ta sig in och rädda sin dam.

»Den påminner mig«, sa han till de andra, som alla hade tystnat vid åsynen av fästningen, »om ett jättelikt getingbo. Att gå till anfall mitt på ljusa dagen skulle innebära döden för oss allihop, men kanske har vi en chans när mörkret har lagt sig och alla utom några få vaktposter sover.«

Så han väntade tills det blev mörkt och valde då ut åtta män – bland dem broder Lorenzo, som inte kunde lämnas kvar – och såg till att de var utrustade med rep och dolkar innan han smygande ledde dem fram till foten av klippan på vilken Salimbenis fäste låg.

Endast de blinkande stjärnorna på den mörka himlen såg på medan inkräktarna klättrade uppför berget så tyst de kunde för att slutligen nå fram till den stora borgen. De fortsatte att krypa längs den slutande muren tills någon fick syn på en lovande öppning drygt fem meter upp och knackade Romeo på axeln för att utan ett ord göra honom uppmärksam på sin upptäckt.

Romeo ville inte låta någon annan få äran av att gå först, utan knöt ett rep kring midjan och tog en dolk i var hand innan han påbörjade sin klättring genom att hugga in knivbladen i murbruket mellan stenblocken och mödosamt dra sig upp. Muren lutade en aning inåt vilket gjorde företaget möjligt men långt ifrån lätt, och broder Lorenzo drog mer än en gång efter andan när Romeo tappade fotfästet och blev hängande i armarna. Han skulle inte ha varit så orolig om Romeo hade varit frisk och stark, men han visste att varje rörelse hans vän gjorde medan han klättrade uppför muren måste vålla honom en nästan olidlig smärta, eftersom såret i magen inte hade läkt ordentligt.

Men Romeo kände knappt av sin gamla skada medan han klättrade, för smärtan i magen trängdes undan av den han kände i sitt hjärta vid tanken på Giulietta som tvingades underkasta sig Salimbenis hänsynslöse son. Han mindes Nino allt för väl från palion, där han hade sett honom utdela det skickliga hugg som dödade Tebaldo Tolomei, och han visste att ingen kvinna skulle kunna regla sin dörr för hans vilja. Inte heller var det troligt att Nino skulle låta sig påverkas av hot om förbannelser. Den unge mannen var säkert väl medveten om att han vad himlen anbelangade redan var förbannad för all evighet.

Öppningen uppe på muren visade sig vara en skottglugg, precis stor nog för honom att pressa sig igenom. När Romeo dråsade ner på golvet såg han att han befann sig i ett vapenförråd, och det komiska i detta fick honom nästan att le. Han knöt upp repet som han burit om midjan och fäste ena änden i en ljushållare på väggen, varpå han ryckte i det två gånger för att tala om för männen där nere att det var fritt fram att klättra efter.

Rocca di Tentennano var lika dystert på insidan som på utsidan. Det fanns inga fresker som lyste upp väggarna och inga gobelänger som skyddade mot drag. Till skillnad från Palazzo Salimbeni, som var ett överdåd av lyx och förfining, var det enda syftet med den här borgen att upprätthålla innehavarens herravälde, och varje försök till utsmyckning skulle bara ha varit i vägen för männen och deras vapen.

Medan Romeo gick genom de ändlösa, vindlande korridorerna med broder Lorenzo och de andra tätt i hälarna började han frukta att det var tur snarare än mod han behövde för att hitta Giulietta i detta mausoleum för de levande och obemärkt ta henne härifrån.

»Se upp!« väste han plötsligt och höjde en hand för att hejda de andra när han fick syn på en vakt. »Backa!«

För att undvika vakten var de tvungna att ta en labyrintisk omväg som till slut förde dem tillbaka till exakt samma ställe, och där hukade de sig i dunklet utom räckhåll för facklorna på väggen.

»Det står en vakt i varje hörn«, viskade en av Giannozzas män, »men mest åt det hållet ...« Han pekade framåt.

Romeo nickade allvarligt. »Vi kanske måste ta dem en i taget, men jag väntar helst så länge som möjligt.«

Han behövde inte förklara varför han föredrog att skjuta upp vapenskramlet. De var alla väl medvetna om i vilket underläge de befann sig med tanke på det stora antal vakter som låg och sov i borgens inre, och när striden väl hade börjat visste de att deras enda chans skulle vara att fly. Därför hade Romeo lämnat kvar tre män på utsidan för att ha hästarna redo, men nu började han tro att deras enda uppgift skulle bli att återvända till Giannozza och meddela den sorgliga nyheten att de hade misslyckats.

Just då, när han förtvivlade över att de inte tycktes komma längre, petade broder Lorenzo på honom och pekade på en välbekant figur som kom gående med en fackla i andra änden av korridoren. Personen – Nino – gick sakta, rentav motvilligt, som om han var ute i ett ärende som han gärna hade låtit vänta. Trots nattkylan bar han endast tunika, och ändå hade han ett svärd fäst i bältet. Romeo förstod genast vart han var på väg.

Han vinkade åt broder Lorenzo och Giannozzas män att följa efter. Så smög han sig försiktigt efter ogärningsmannen och stannade inte förrän denne tilltalade två vakter som stod på var sida om en stängd dörr.

»Ni kan gå nu«, sa Nino åt dem, »och vila tills i morgon. Jag ska personligen se till att monna Giulietta är trygg. Faktum är«, fortsatte han och vände sig till samtliga vakter, »att ni kan gå allihop! Och meddela köket att det inte är någon ransonering på vinet i natt.«

Först när vakterna hade försvunnit bort i korridoren – lyckligt flinande åt tanken på det väntande supgillet – drog Nino djupt efter andan och lade handen på dörrhandtaget. Men i samma ögonblick hörde han ett ljud som fick honom att stelna till. Det var det omisskännliga ljudet av ett svärd som dras ur sin skida.

Nino trodde knappt sina öron och vände sig sakta om. När han kände igen den person som kommit så långt för att utmana honom var hans ögon nära att tränga ur sina hålor. »Omöjligt! Du är död!«

Med ett elakt leende tog Romeo ett steg fram i facklans sken. »Om jag vore död skulle jag vara ett spöke, och då behövde du inte frukta mitt svärd.«

Nino stirrade förbluffad på sin rival. Detta var sannerligen en man som han aldrig hade väntat sig att få se igen, en man som hade trotsat

graven för att rädda den kvinna han älskade. Möjligen gick det nu – för första gången i hans liv – upp för Salimbenis son att den man han hade framför sig var den riktige hjälten och att det var han själv som var skurken. »Jag tror dig«, sa han lugnt och placerade facklan i en hållare på väggen, »och jag respekterar ditt svärd, men fruktar det gör jag inte.«

»Det«, påpekade Romeo där han stod och väntade på att hans motståndare skulle göra sig klar, »är ett stort misstag.«

Precis runt hörnet åhörde broder Lorenzo samtalet med gagnlös frustration. Det var honom obegripligt att Nino inte kallade tillbaka vakterna, som hade kunnat övermanna Romeo utan strid. Det var ju inte fråga om någon offentlig uppvisning utan ett simpelt inbrott, så Nino behövde inte ta risken att duellera. Men det gjorde för den delen inte Romeo heller.

Strax intill satt Giannozzas män hukande i mörkret och broder Lorenzo kunde se dem utbyta blickar som om de frågade sig varför Romeo inte kallade på dem så att de kunde skära halsen av den kaxige förbrytaren innan han hann skrika på hjälp. Det var ju ändå inte fråga om något tornerspel för att vinna en dams hjärta, utan en regelrätt stöld. Romeo hade knappast någon skyldighet att ge den man som stulit hans hustru en ärlig chans att försvara sig.

Men de båda rivalerna var av en annan uppfattning.

»Misstaget står du själv för«, svarade Nino och drog beredvilligt sitt svärd ur skidan. »Nu blir jag tvungen att säga att du har blivit nedstucken av en Salimbeni två gånger. Folk kommer att tro att du har fått smak för vårt järn.«

Romeo gav sin motståndare ett hänfullt leende. »Får jag påminna dig om«, sa han och ställde sig stridsklar, »att din familj lider brist på järn i dessa dagar. Jag tror faktiskt att folk är för upptagna av att prata om din fars ... tomma smältdegel för att bry sig om så mycket annat.«

Den fräcka kommentaren skulle ha fått en mindre erfaren fäktare att göra ett rasande utfall, glömsk av att vreden fick honom att tappa fokus och gjorde honom till ett lätt byte, men Nino lät sig inte luras så lätt. Han lade band på sig och lät bara spetsen på sin klinga nudda vid Romeos till svar. »Det är sant«, sa han och rörde sig i en cirkel runt sin

motståndare medan han sökte efter en öppning, »att min far är klok nog att erkänna sina begränsningar. Det var därför han gav mig i uppdrag att ta hand om flickan. Det är verkligen ofint av dig att fördröja hennes njutning på det här viset. Hon ligger ju precis bakom dörren här och väntar på mig med fuktiga läppar och rosiga kinder.«

Nu var det Romeos tur att lägga band på sig och pröva Ninos klinga genom att helt lätt snudda vid den och ta upp vibrationen i sin hand. »Den dam du talar om«, påpekade han, »är min hustru. Och hon kommer att stå bredvid och ivrigt heja på medan jag hugger dig i småbitar.«

»Jaså, minsann?« Nino gjorde ett, som han hade hoppats, överraskande utfall, men missade. »Såvitt jag vet är hon inte din hustru mer än min fars. Och snart«, fortsatte han med ett flin, »kommer hon inte att vara någons hustru, utan min lilla hora som sitter och trånar hela dagarna efter att jag ska komma och underhålla henne om nätterna ...«

Romeo gjorde ett utfall mot Nino och missade honom på ett hår när då Nino hade sinnesnärvaro nog att parera stöten. Det räckte emellertid för att tillfälligt avbryta samtalet. För en stund hördes inget annat än det hatiskt klingande ljudet av deras svärd som slog i varandra medan de trädde sin cirklande dödsdans.

Romeo var visserligen inte lika lättfotad som han varit innan han blev sårad, men samtidigt hade hans motgångar lärt honom konsten att komma igen, och vad ännu viktigare var, fyllt honom med ett vitglödgat hat som rätt använt kunde övertrumfa all skicklighet. Så trots att Nino retfullt dansade runt honom nappade Romeo inte på kroken utan väntade tålmodigt på sin chans till hämnd – en chans som han var övertygad om att jungfru Maria skulle ge honom.

»Vilken tur jag har!« utbrast Nino, som tolkade Romeos passivitet som ett tecken på trötthet. »Att på en och samma natt få ägna sig åt sina två favoritsporter! Säg mig, hur känns det ...«

Det räckte med ett ögonblicks vårdslös obalans i Ninos hållning för att Romeo med ofattbar hastighet skulle lyckas kasta sig fram och köra in sitt svärd mellan den andres revben, genomborra hans hjärta och nagla fast honom vid väggen.

»Hur det känns?« sa han med ett hånleende tätt inpå Ninos häpna ansikte. »Ville du verkligen veta det?«

Och med en min av avsmak drog han ut klingen igen och såg den livlösa kroppen glida ner på golvet och efterlämna ett blodrött spår på väggen.

Bakom hörnet satt broder Lorenzo, chockad över att ha bevittnat upplösningen på den korta duellen. Döden hade kommit så plötsligt till Nino att förvåning var det enda som syntes i den unge mannens ansikte. Munken hade önskat att Nino hade fått inse sitt nederlag – om så bara för en bråkdels sekund – innan han gav upp andan. Men himlen hade visat sig mer barmhärtig än han och gjort slut på förbrytarens lidanden innan de ens hade börjat.

Utan att ens ge sig tid att torka av sitt svärd klev Romeo rakt över liket för att nå fram till det dörrhandtag som Nino hade vaktat med sitt liv. När broder Lorenzo såg sin vän försvinna in genom den ödesdigra dörren lämnade han äntligen sitt gömställe och hastade korridoren fram med Giannozzas män i släptåg för att följa Romeo in i det okända.

När broder Lorenzo kom in i rummet hejdade han sig för att låta ögonen vänja sig vid mörkret. Den enda ljuskälla som fanns i rummet var några glödande kol i eldstaden och det svaga stjärnljuset som sken in genom ett öppet fönster, men Romeo hade gått raka vägen fram till sängen för att väcka sin sovande brud.

»Giulietta, min älskade«, manade han medan han omfamnade henne och överöste hennes bleka ansikte med kyssar, »vakna! Vi har kommit för att rädda dig!«

När flickan äntligen rörde på sig såg broder Lorenzo genast att någonting var fel. Han kände Giulietta tillräckligt väl för att märka att hon inte var sig själv och att en kraft starkare än Romeo gjorde sitt bästa för att få henne att somna om.

»Romeo ...« mumlade hon, log matt och försökte lyfta handen för att röra vid hans ansikte, »du hittade mig!«

»Kom«, sa Romeo och försökte få henne att sätta sig upp, »vi måste gå innan vakterna kommer tillbaka!«

»Romeo ...« Giuliettas ögon slöts på nytt och huvudet föll slappt mot bröstet som en blomknopp som fallit för lien. »Jag ville ...« Hon ville säga något mer, men tungan svek henne, och Romeo gav broder Lorenzo en förtvivlad blick.

»Kom och hjälp mig!« bad han sin vän. »Hon är sjuk. Vi måste bära henne.« När han såg den andre tveka följde Romeo munkens blick och såg flaskan och korken på nattduksbordet. »Vad är det?« frågade han med en röst hes av rädsla. »Gift?«

Broder Lorenzo sprang fram för att inspektera flaskan. »Det har varit rosenvatten«, sa han och luktade på den tomma behållaren, »men också något annat ...«

»Giulietta!« Romeo skakade flickan våldsamt. »Du måste vakna! Vad är det du har druckit? Har de förgiftat dig?«

»Sömnmedel ...« mumlade Giulietta utan att öppna ögonen, »så att du kunde väcka mig ...«

»Nådige Gud!« Broder Lorenzo hjälpte Romeo att sätta henne upp. »Giulietta! Vakna! Det är din gamle vän, Lorenzo!«

Giulietta rynkade pannan och lyckades öppna ögonen. Först nu, när hon såg munken och alla de främlingar som omgärdade hennes säng, tycktes hon förstå att hon ännu inte var död, att hon ännu inte var framme i paradiset. Och när sanningen nådde fram till hennes hjärta drog hon efter andan och hennes ansikte förvreds i panik.

»Åh, nej!« viskade hon och klamrade sig fast vid Romeo med alla krafter hon hade kvar. »Det här stämmer inte! Min käre – du lever! Du är ...«

När hon började hosta greps hennes kropp av våldsamma spasmer och broder Lorenzo såg pulsen i hennes hals slå så hårt att han trodde att huden skulle brista. De båda rådvilla männen försökte lindra hennes plågor och lugna henne, och de höll henne medan svetten rann och kramperna skakade hennes kropp.

»Hjälp oss!« skrek Romeo till männen som stod runt sängen. »Hon kvävs!«

Men Giannozzas krigare var tränade i att ända liv, inte i att rädda dem. De stod hjälplöst och tittade på medan maken och barndomsvännen förtvivlat försökte rädda den kvinna de älskade. Trots att männen var främlingar var de så gripna av den tragiska scenen att de inte lade märke till Salimbenis vakter förrän de var framme vid dörren och flykt inte längre var att tänka på.

Det var ett skrik av fasa från korridoren som först gjorde dem uppmärksamma på faran. Någon hade uppenbarligen fått syn på unge

herr Nino där han låg indränkt i sitt eget blod. Och Giannozzas män fick äntligen anledning att dra sina vapen när Salimbenis vakter började strömma in i rummet.

I den förtvivlade situation de befann sig var deras enda hopp om överlevnad att inte ha något. I vetskap om att de redan var döda kastade sig Giannozzas män utan fruktan mot Salimbenis vakter i blint raseri, högg skoningslöst ner dem en efter en och gav sig inte ens tid att försäkra sig om att den enes lidande var över innan de gav sig på nästa. Den ende beväpnade man som inte tog till strid var Romeo, som inte kunde släppa taget om Giulietta.

Till en början lyckades Giannozzas män försvara sin position och döda alla som kom in i rummet. Dörren var så smal att endast en fiende i taget kunde ta sig in, och så fort någon kom inrusande möttes han av sju svärd i händerna på män som inte ägnat kvällen åt att dricka sig redlösa. I ett så begränsat utrymme som detta var ett fåtal beslutsamma män inte så hjälplösa som de skulle ha varit mot hundra fiender ute på öppen mark. Så länge de kom till dem en och en spelade det ingen roll att de var hundra mot sju.

Men Salimbenis vakter var inte idioter allihop; just som Giannozzas män började nära ett hopp om att de kanske ändå skulle lyckas ta sig igenom natten med livet i behåll, hörde de ett högljutt buller från andra änden av rummet, och då de svängde runt fick de se en lönndörr öppnas och vakter strömma in. När nu fienden kom emot dem från två håll var Giannozzas män snart besegrade. Den ene efter den andre föll ner på knä – vissa döende, andra redan döda – medan rummet fylldes av vakter.

Inte ens nu, när allt hopp var ute, vände sig Romeo om för att slåss.

»Se på mig!« bad han Giulietta, och han var så upptagen av att försöka återuppliva hennes livlösa kropp att han inte brydde sig om att försvara sig. »Se på ...« Men ett spjut kom farande tvärs igenom rummet och träffade honom rakt mellan skulderbladen, och utan ett ord föll han ihop på sängen, fortfarande med Giulietta i sin famn.

När livet flydde hans kropp föll signetringen med örnen ur hans hand, och broder Lorenzo förstod att Romeos sista önskan hade varit att åter sätta ringen på sin hustrus finger, där den hörde hemma. Utan

att tänka plockade han upp det heliga föremålet från sängen – för att undvika att det togs i beslag av män som inte brydde sig det minsta om vad det var ämnat för – men innan han hann sätta ringen på Giuliettas finger rycktes han bort från henne av ett par starka armar.

»Vad har hänt här, din förbannade munk?» gormade vaktbefälet.
»Vem är den mannen och varför har han dödat monna Giulietta?»

»Den mannen«, svarade broder Lorenzo, som var för bedövad av chocken och sorgen för att känna någon verklig fruktan, »var hennes sanne make.«

»Make?» Anföraren tog tag i huvan på munkens kåpa och skakade honom. »Du är en satans lögnare! Men«, fortsatte han och visade tänderna i ett leende, »det kan vi råda bot på.«

Maestro Ambrogio såg det med sina egna ögon. Vagnen från Rocca di Tentennano anlände sent på kvällen just när han råkade gå förbi Palazzo Salimbeni, och Salimbenis vakter lämpade av sin eländiga last framför fötterna på sin herre på själva trappan till hans hem.

Först kom broder Lorenzo, bunden och med förbundna ögon och knappt i stånd att kliva ur vagnen på egen hand. Att döma av det hänsynslösa sätt på vilket vakterna drog in honom i huset tänkte de ta honom raka vägen till tortyrkammaren. Därefter lastade de av kropparna som tillhört Romeo, Giulietta och Nino ... alla inlindade i samma blodiga lakan.

Det fanns de som senare skulle säga att Salimbeni hade sett på sin sons döda kropp utan rörelse, men maestron lät sig inte luras av mannens stenansikte när Salimbeni bevittnade sin egen tragedi. Detta var resultatet av hans ondskefulla handlingar; Gud hade straffat honom genom att bära fram hans egen son till honom som ett slaktat lamm, insmord i blodet från de båda människor som han mot himlens vilja hade försökt skilja åt och tillintetgöra. I den stunden förstod Salimbeni helt säkert att han redan befann sig i helvetet och att vart han än begav sig i världen och hur länge han än levde skulle demonerna aldrig lämna honom ifred.

När maestro Ambrogio återvände till sin ateljé senare den kvällen visste han att Salimbenis soldater kunde komma och knacka på när som helst. Om ryktena om Salimbenis tortyrmetoder var sanna

skulle stackars broder Lorenzo säkert ha vräkt ur sig allt han visste – samt en mängd osanningar och överdrifter – före midnatt.

Men, tänkte maestron, skulle de verkligen våga ge sig på honom också? Han var trots allt en berömd konstnär med många högt uppsatta skyddsherrar. Fast helt säker kunde han inte vara. Bara ett var säkert: att springa och gömma sig skulle vara liktydigt med att erkänna sin skuld, och när han väl blivit en rymling fanns det ingen väg tillbaka till denna stad som han älskade över alla andra.

Därför såg sig målaren om i sin ateljé efter sådant som kunde vara komprometterande, såsom porträttet av Giulietta och dagboken, som låg på bordet. Och efter att skyndsamt ha infogat ett sista stycke – några osammanhängande meningar om det han hade sett samma kväll – tog han boken och porträttet, virade in dem båda i tyg, lade dem i en lufttät låda och gömde lådan i ett lönnfack i väggen där han var säker på att ingen någonsin skulle hitta den.

[VI.I]

*Kan fram jag gå, då hjärtat stannar här?
Vänd om, du kulna jord, och sök din sol*

JANICE HADE INTE ljugit när hon sagt att hon var en duktig klättrare. Av någon anledning hade jag aldrig trott särskilt mycket på hennes vykort från exotiska platser, utom när de handlade om utsvävningar och besvikelser. Jag föredrog att tänka mig henne liggande stupfull på ett motell i Mexiko snarare än snorklande bland korallrev i vatten som var så klart att man kunde – som hon en gång hade skrivit, inte till mig, utan till tant Rose – hoppa i som den smutsiga gamla syndare man var och komma upp och känna sig som Eva den allra första morgonen i paradiset, innan Adam dyker upp med sin tidning och sina cigaretter.

Där jag stod på min balkong och tittade på medan min syster försökte ta sig upp till mig slogs jag av hur mycket jag hade sett fram emot att hon skulle komma tillbaka. För efter att ha vankat av och an i mitt rum i minst en timme hade jag kommit fram till den frustrerande slutsatsen att jag aldrig skulle lyckas analysera situationen på egen hand.

Så hade det alltid varit. Varje gång jag som barn gick till tant Rose med mina problem rörde hon upp himmel och jord utan att någonsin lösa någonting, och det slutade alltid med att jag mådde mycket sämre än förut. Om det var en pojke som retade mig i skolan ringde hon rektorn och alla lärarna och krävde att de skulle ringa hans föräldrar. Om Janice då råkade komma förbi och höra vad vi pratade om ryckte hon bara på axlarna och sa: »Han är kär i henne. Det går över. Vad får vi till middag?» Och hon hade alltid rätt, även om jag avskydde att erkänna det.

Med största sannolikhet hade hon rätt nu också. Det var inte så att jag var särskilt förtjust i hennes spydiga kommentarer om Alessandro och Eva Maria, men någon måste ju komma med dem och själv hade jag tydligen trasslat in mig i en intressekonflikt.

Janice flämtade av ansträngningen i att hålla sig vid liv och grep viligt tag i handen jag sträckte fram. Till slut lyckades hon få ena benet över räcket. »Att klättra«, pustade hon och dråsade ner som en säck potatis på andra sidan, »är en så ljuv tortyr!«

»Varför använder du inte trappan?« frågade jag och tittade på henne där hon satt på balkonggolvet och kippade efter andan.

»Mycket lustigt!« snäste hon. »Med tanke på att det finns en massmördare där ute som hatar mig över allt annat!«

»Kom igen!« sa jag. »Om Umberto hade velat vrida nacken av oss skulle han ha gjort det för länge sedan.«

»Man kan aldrig veta när sådana människor plötsligt får en knäpp!« Janice reste sig äntligen upp och borstade av sina kläder. »Särskilt nu när vi har mammas skrin. Jag föreslår att vi sticker härifrån *prontissimo*, och ...« Först nu tittade hon ordentligt på mig och lade märke till mina röda och svullna ögon. »Jisses, Jules!« utbrast hon. »Vad är det?«

»Ingenting«, sa jag trumpet. »Jag har just läst färdigt om Romeo och Giulietta. Ledsen att avslöja slutet för dig, men det blir inte lyckligt. Nino försöker förföra, eller snarare våldta henne, och hon tar livet av sig med sömnmedel precis innan Romeo kommer instörtande för att rädda henne.«

»Vad hade du väntat dig?« Janice gick in för att tvätta händerna. »Folk som Salimbeni förändras inte. Aldrig någonsin. Det ligger i generna. Den leende ondskan. Nino ... Alessandro ... De är av samma skrot och korn. Det är att döda eller dödas som gäller.«

»Eva Maria är inte sådan ...« började jag men Janice avbröt mig genast.

»Inte?« hördes hennes sarkastiska stämma inifrån badrummet. »Tillåt mig att vidga din horisont. Eva Maria har duperat dig från första stund. Tror du verkligen att det var en slump att hon var med på samma plan som du?«

»Var inte löjlig!« utbrast jag. »Det var ingen som visste att jag skulle ta det där planet utom ...« Jag hejdade mig.

»Exakt!« Janice slängde ifrån sig handduken och kastade sig på sängen. »De jobbar förstås tillsammans, hon och Umberto. Jag skulle inte bli förvånad om de är syskon. Det är så det funkar i maffiavärlden. Allt handlar om familjen, om tjänster och gentjänster och om att hålla varandra om ryggen. Och jag skulle i och för sig inte ha något emot lite närkontakt vare sig med din pojkväns rygg eller övriga kroppsdelar, det är bara det att jag helst inte vill vakna under golvet.«

»Men nu får du väl ändå ge dig!«

»Nej!« Nu hade Janice kommit riktigt i gasen. »Peppo säger att Eva Marias man, Salimbeni, var en *bastardo classico*. Han var definitivt inblandad i någon typ av organiserad brottslighet med limousiner och killar i glansiga kostymer och sicilianska slipsar, hela klabbet. En del tror att Eva Maria såg till att gubben blev mördad så att hon själv kunde ta över verksamheten och slippa köpgränsen på sina kreditkort. Och din lilla goding är uppenbarligen hennes favoritbiff, om inte rentav hennes egen lilla toyboy. Men nu – ta-daa! – har hon bussat honom på dig, och frågan är: kommer han att gräva upp ett ben åt henne, eller åt dig? Ska den väna oskulden lyckas omvända casanovan och locka in honom på den rätta vägen, eller ska den elaka gudmodern avgå med seger och sno åt sig släktjuvelerna så fort du har lagt vantarna på dem?«

Jag bara tittade på henne. »Är du klar nu?«

Janice blinkade ett par gånger innan hon landade efter sin fantasifulla soloflygning. »Definitivt. Nu sticker jag. Och du?«

»Jäklar också!« Jag sjönk ner bredvid henne, plötsligt utmattad. »Mamma försökte ge oss en skatt. Och vi har sabbat alltihop. Jag har sabbat alltihop. Är vi inte skyldiga henne att reda ut den här skiten?«

»Som jag ser det är vi inte skyldiga henne någonting, utom att hålla oss vid liv.« Janice höll upp en dinglande nyckelknippa framför mig. »Nu åker vi hem.«

»Vad är det där för nycklar?«

»De går till mammas gamla hus. Peppo berättade för mig om det. Det ligger åt sydöst, på ett ställe som heter Montepulciano. Det har stått tomt i alla år.« Hon tittade hoppfullt men samtidigt avvaktande på mig. »Vill du följa med?«

Jag stirrade på henne och trodde knappt mina öron. »Vill du verkligen ha mig med?«

Janice satte sig upp. »Jules«, sa hon med ett sällsynt allvar, »jag tycker verkligen att vi ska ta oss härifrån båda två. Det här handlar inte bara om en staty och några ädelstenar. Det är något riktigt läskigt på gång. Peppo berättade för mig om ett hemligt sällskap som tror att det vilar en förbannelse över vår släkt och att de måste häva den. Och gissa vem som leder hela spektaklet? Just det, din lilla gangsterdrottning. Det här är samma sjuka idéer som mamma var inne på ... hemliga blodsritualer för att frambesvärja andar och sådant. Ursäkta mig om jag inte är så entusiastisk.«

Jag reste mig, gick fram till fönstret och rynkade pannan åt min egen spegelbild. »Hon har bjudit mig på fest. I sitt hus i Val d'Orcia.«

När Janice inte svarade vände jag mig om för att se vad som var fel. Hon låg på rygg i sängen och pressade händerna mot ansiktet. »Gud hjälpe oss!« stönade hon. »Jag kan inte tro det! Låt mig gissa: El Niño ska förstås också dit?«

Jag slog ut med armarna. »Kom igen, Janice! Vill inte du gå till boten med det här? Det vill jag!«

»Och du kommer att få som du vill!« Janice rusade upp från sängen och började klampa av och an med knutna nävar. »Du kommer att hamna på botten av någonting, det är en sak som är säker, med brustet hjärta och fötterna i cement. Jag svär, om du gör det här, och ser till att bli nedgrävd i Eva Marias trädgård där alla våra förfäder förmodligen redan ligger, då kommer jag aldrig att prata med dig igen!«

Hon tittade stridslystet på mig och jag stirrade vantroget tillbaka. Detta var inte den Janice jag kände. Den vanliga Janice skulle inte ha brytt sig det minsta om vad jag gjorde eller vad som hände med mig, förutom att hon skulle ha hoppats på att jag fullständigt misslyckades med allt jag försökte mig på. Tanken på att se mig med fötterna i cement skulle ha fått henne att skratta sig fördärvad och absolut inte att bita sig i läppen som om hon var på väg att börja gråta.

När jag inte svarade sa hon i något lugnare ton: »Okej, sätt igång då, ge dig av och bli mördad i någon ... satanistisk ritual. Som om jag skulle bry mig.«

»Jag har inte sagt att jag tänkte åka.«

Hon sjönk ihop en aning. »Jaså? Men i så fall tycker jag det är hög tid att vi fick oss en glass.«

Vi ägnade en god stund av eftermiddagen åt att prova nya och gamla smaker på Bar Nannini, en glassbar med strategiskt läge precis vid Piazza Salimbeni. Även om vi inte direkt hade slutit fred hade vi åtminstone kommit överens om två saker: vi visste alldeles för lite om Alessandro för att lugnt kunna låta honom skjutsa mig ut på landet dagen därpå, och *gelato* var bättre än sex.

»Tro mig«, sa Janice och blinkade uppmuntrande åt mig.

Trots alla sina fel och brister hade min syster alltid varit extremt uthållig, och hon höll ensam vakt i över en timme medan jag satt och hukade på en bänk längst in i lokalen av rädsla för att bli upptäckt.

Plötsligt drog Janice i mig. Hon sa ingenting, men det behövdes inte heller. När vi tillsammans kikade ut genom glasdörren såg vi Alessandro komma gående över Piazza Salimbeni och fortsätta ner längs Corson.

»Han är på väg mot centrum!« noterade Janice. »Jag visste det! Killar som han bor inte i förorten. Eller kanske«, fortsatte hon och gav mig en menande blick, »så är han på väg till sin älskarinna.« Vi sträckte båda på oss för att se bättre, men Alessandro syntes inte längre till. »Jäklar!«

Vi störtade ut från Bar Nannini och galopperade gatan fram så gott vi kunde utan att dra till oss allt för mycket uppmärksamhet, vilket alltid var en utmaning i Janices sällskap. »Vänta!« Jag grep tag i hennes arm för att få henne att sakta ner. »Jag ser honom! Han är precis ... åh, nej!«

Just då stannade Alessandro och vi dök snabbt in i en port. »Vad gör han?« väste jag, som inte vågade titta av rädsla för att bli igenkänd.

»Pratar med någon kille«, sa Janice och sträckte på sig. »En kille med en gul flagga. Vad är grejen med alla dessa flaggor? Varenda människa går omkring med en flagga här ...«

Strax var vi åter ute på jakt och strök skyggt fram längs skyltfönster och portgångar för att inte bli upptäckta. Vi följde vårt byte hela vägen ner förbi Campo och sedan vidare upp mot Piazza Postierla. Han hade redan stannat flera gånger för att hälsa på folk han mötte, men i takt med att gatan blev brantare träffade han på allt fler bekanta.

»Men hallå!« utbrast Janice när Alessandro än en gång hejdade sig

för att gulla med ett litet barn i en vagn. »Försöker han bli vald till borgmästare, eller vad är det frågan om?»

»Det kallas mellanmännsliga relationer«, muttrade jag. »Du borde testa det någon gång.»

Janice himlade med ögonen. »Hör på det sociala proffset!«

Jag höll just på att formulera ett dräpande svar när vi båda insåg att föremålet för vår expedition var borta.

»Åh nej!« suckade Janice. »Vart tog han vägen?»

Vi skyndade oss fram till den fläck där vi senast hade sett Alessandro – ungefär mitt emot Luigis frisersalong – och där fick vi syn på ingången till den smalaste och mörkaste gränden i hela Siena.

»Ser du honom?» viskade jag och gömde mig bakom Janice.

»Nej, men han kan knappast ha gått någon annanstans.« Hon tog min hand och drog iväg med mig. »Kom!«

När vi trippade fram på tå genom den mörka gränden kunde jag inte låta bli att fnissa. Här smög vi omkring hand i hand precis som när vi var små. Janice gav mig en sträng blick för att tysta mig, men när hon såg mitt roade leende mjuknade hon och började fnissa, hon också.

»Jag kan inte fatta att vi gör det här!« viskade jag. »Det är så pinsamt!«

»Sch!« väste hon. »Jag tror att det här är ett ruffigt kvarter.« Hon nickade mot graffitin på ena väggen. »Vad är en *galleggiante*? Det låter obscen. Och vad i helvete hände -92?»

Längst in svängde gränden tvärt åt höger och vi stannade till och lyssnade efter fotsteg. Janice stack till och med huvudet runt hörnet för att bedöma situationen, men drog snabbt åt sig det igen.

»Såg han dig?» viskade jag.

Janice drog efter andan. »Kom!« Hon grep tag i min arm och drog med mig runt hörnet innan jag hann protestera. Lyckligtvis syntes Alessandro inte till och vi hastade nervöst vidare tills vi plötsligt fick syn på några personer som vaktade en häst längst in i den smala gränden.

»Stopp!« Jag tryckte upp Janice mot väggen och hoppades att ingen hade sett oss. »Det här går inte. De där killarna ...«

»Vad gör du?» Janice slet sig lös och fortsatte gränden fram mot

hästen och dess skötare. När jag till min lättnad såg att Alessandro inte fanns bland dem sprang jag efter och drog henne i armen för att få henne att stanna.

»Är du galen!« väste jag. »Hästen ska säkert tävla i palion, och jag tror inte att de där killarna vill ha en massa turister springande ...«

»Jag är ingen turist«, sa Janice, skakade av sig mina händer och fortsatte gå. »Jag är journalist.«

»Nej! Janice! Vänta!«

När hon närmade sig männen som vaktade hästen fylldes jag av en underlig blandning av beundran och mordlystnad. Senast jag hade känt så var i nian, när hon plötsligt hade lyft luren och slagit numret till en pojke i vår klass, bara för att jag sagt att jag gillade honom.

I samma ögonblick var det någon som slog upp ett par fönsterluckor rakt ovanför oss. Så fort jag insåg att det var Alessandro tryckte jag mig mot väggen och drog med mig Janice, dödsförskräckt över att han skulle få syn på oss där vi smög omkring runt hans hus som ett par kärlekskranka tonåringar.

»Titta inte!« viskade jag och stod fortfarande som förstenad. »Jag tror att han bor där uppe, på tredje våningen. Uppdraget slutfört. Klart slut. Dags att gå.«

»Uppdraget slutfört, vad menar du med det?« Janice lutade sig bakåt och tittade upp mot Alessandros fönster med lysande ögon. »Vi kom ju hit för att ta reda på vad han sysslar med. Jag tycker att vi stannar.« Hon kände på den närmaste dörren. När hon märkte att den inte var låst vickade hon på ögonbrynen och gick in. »Kom!«

»Är du fullkomligt galen?« Jag tittade nervöst på männen med hästen. De stirrade på oss och undrade uppenbarligen vilka vi var och vad vi höll på med. »Jag sätter inte min fot i det där huset! Det är ju där han bor!«

»Okej«, sa Janice med en axelryckning. »Häng kvar här, då. Det gör säkert inte dem något.«

Det visade sig att det inte var någon trappa vi hamnat i. Där jag gick i dunklet bakom Janice fruktade jag först att hon skulle rusa före mig upp till tredje våningen, fast besluten att sparka in Alessandros dörr och bombardera honom med frågor. Men när jag såg att det inte

fanns någon trappa började jag gradvis slappna av.

Vid slutet av den långa korridoren stod en dörr på glänt. Vi kikade in genom springan.

»Flaggor!« noterade Janice besviket. »Fler flaggor. Det är visst någon som gillar gult här. Och fåglar.«

»Det är ett museum«, sa jag, som just hade fått syn på några cencior som hängde på väggarna. »Ett contradamuseum, precis som Peppos. Jag undrar just ...«

»Coolt!« Janice tryckte upp dörren innan jag hann protestera. »Kom så tittar vi in. Du har ju alltid gillat dammigt gammalt skräp.«

»Nej! Gå inte in!« Jag försökte hejda henne, men hon skakade av sig min hand och stegade djärvt in i rummet. »Kom tillbaka! Janice!«

»Vad är det för en snubbe som bor i ett museum?« muttrade hon och såg sig om på de utställda föremålen. »Skumt.«

»Inte i«, rättade jag henne. »Ovanpå. Och de har inte direkt mumier här.«

»Hur vet du det?« Hon lyfte på visiret på en rustning för att kolla. »De kanske har hästmumier. Tänk om det är här de utför sina hemliga blodsritualer och frambesvärjer sina förfäders andar?«

»Ja, tänk.« Jag gav henne en sur blick där jag stod bakom dörren. »Tack för att du gick till botten med det när du hade chansen.«

»Vad fan!« Hon var på vippen att ge mig fingret. »Peppo visste inte mer än så!«

Jag stod och tittade på medan hon i ytterligare någon minut tassade runt och låtsades vara intresserad av utställningen. Vi visste båda två att hon bara gjorde det för att reta mig. »Okej«, sa jag slutligen. »Har du sett tillräckligt med flaggor nu?« Men i stället för att svara försvann Janice in genom en dörr till ett annat rum, och kvar stod jag helt ensam.

Det tog mig en stund att hitta henne; hon gick runt i ett minimalt kapell med ett altare med tända ljus och magnifika oljemålningar på samtliga väggar. »Wow!« sa hon när jag kom in. »Vad sägs om att ha det här till vardagsrum? Vad gör de här inne? Studerar inälvor?«

»Jag hoppas att de studerar dina! Kan vi gå nu?«

Men innan hon hann ge mig ett spydigt svar hörde vi fotsteg. Vi höll

på att snubbla över varandra när vi i vild panik rusade ut ur kapellet på jakt efter ett gömställe i det andra rummet.

»Här inne!« Jag drog in Janice i ett hörn bakom ett glasskåp fullt av buckliga ridhjälmars. Fem sekunder senare kom en äldre kvinna gående rakt förbi oss med famnen full av hopvikta gula tygstycken. Efter henne kom en pojke på kanske åtta år med butter min. Kvinnan fortsatte rakt genom rummet, men pojken stannade dessvärre bara ett par meter från vårt gömställe för att titta på några gamla svärd som hängde på väggen.

Janice gjorde en grimas, men ingen av oss vågade röra sig en millimeter och än mindre viska där vi hukade oss i hörnet som riktiga ärkeskurkar. Lyckligtvis var pojken allt för fokuserad på sitt eget rackartyg för att lägga märke till något annat. När han var säker på att den gamla kvinnan var utom hörhåll ställde han sig på tå och lyfte ner en värja från krokarna. Sedan intog han några fäktningspositioner som såg rätt okej ut. Så upptagen var han av sitt förbjudna lilla projekt att han inte hörde att ytterligare en person kom in i rummet förrän det var för sent.

»No-no-no!« bannade Alessandro, gick rakt fram till pojken och tog värjan ur hans hand. Men i stället för att hänga upp vapnet på väggen, som varje ansvarstagande vuxen skulle ha gjort, visade han i stället pojken den rätta positionen och räckte honom sedan värjan igen. »*Tocca a te!*«

Vapnet gick fram och tillbaka några gånger tills Alessandro slutligen tog ner ytterligare en värja från väggen och började låtsasfäktas med pojken, och det fortsatte han med ända tills en otålig kvinnoröst ropade: »*Enrico! Dove sei?*«

Inom några sekunder hängde värjorna åter på väggen, och när kvinnan dök upp i dörröppningen stod både Alessandro och pojken med händerna på ryggen och såg oskyldiga ut.

»Åh!« utbrast kvinnan förtjust när hon fick se Alessandro. Hon kysste honom på båda kinderna. »Romeo!«

Hon sa mycket mer än så, men jag hörde inte på. Om inte Janice och jag hade stått så nära varandra skulle jag kanske rentav ha sjunkit ner på knä, för benen hade med ens förvandlats till mjukglass.

Alessandro var Romeo.

Självklart var han det. Hur hade jag kunnat missa det? Var detta kanske inte Örn museet? Hade jag inte redan sett sanningen i Malènas ögon? Och i hans?

»Jisses, Jules«, grimaserade Janice ljudlöst, »ta dig samman!«

Men det var omöjligt. Allt jag hade trott mig veta om Alessandro snurrade framför mina ögon som siffrorna på ett rouletthjul, och jag insåg att jag – i varje litet samtal jag haft med honom – hade satsat alla mina pengar på fel färg.

Han var inte Paris, inte Salimbeni och inte ens Nino. Han hade alltid varit Romeo. Inte den maskerade förföraren Romeo som smet in på fester han inte var bjuden på, utan flyktingen Romeo, som för länge sedan hade fördrivits från sin hemstad av skvaller och vidskepelse och ägnat hela sitt liv åt att försöka bli någon annan. Romeo var hans rival, hade han sagt. Romeo hade onda händer och folk ville gärna tro att han var död. Romeo var inte den man jag trodde mig känna; han skulle aldrig förföra någon på rimmad vers. Men Romeo var också den som besökte maestro Lippis ateljé sent på nätterna för att dricka ett glas vin och sitta i begrundan inför Giulietta Tolomeis porträtt. Det sa i mitt tycke mer om honom än den finaste poesi.

Men varför hade han då aldrig sagt mig sanningen? Jag hade gång på gång frågat honom om Romeo, men han hade alltid svarat som om vi pratade om någon annan. Någon som jag absolut inte borde lära känna.

Plötsligt mindes jag hur han visat mig kulan som hängde i en läderrem runt hans hals och hur Peppo från sin sjukhussäng hade berättat att alla trodde att Romeo var död. Och jag mindes Alessandros min när Peppo sa att Romeo hade fötts utom äktenskapet. Först nu förstod jag hans ilska gentemot mina släktingar, som utan att känna till hans rätta identitet hade gottat sig åt att behandla honom som en Salimbeni och därmed en fiende.

Precis som jag hade gjort.

När alla äntligen hade lämnat rummet – tanten och Enrico åt ett håll och Alessandro åt ett annat – tog Janice tag om mina axlar och såg på mig med eld i blicken. »Nu får du för helvete ta dig samman!«

Men det var alldeles för mycket begärt. »Romeo!« stönade jag och tog mig för pannan. »Hur kan han vara Romeo? Jag är en idiot!«

»Visserligen, men det är knappast någon nyhet.« Janice var inte på humör för att dalta med mig. »Vi vet inte om han verkligen är Romeo. Den Romeo, menar jag. Romeo kanske bara är hans andranamn. Det är ett mycket vanligt italienskt namn. Och om han nu verkligen skulle vara den Romeo så betyder det ingenting. Han är ändå i maskopi med Salim-benis! Det var ändå han som vände upp och ner på ditt hotellrum!«

Jag svalde några gånger. »Jag mår inte så bra.«

»Nu tar vi oss härifrån.« Janice tog mig i handen och drog iväg med mig mot det som hon trodde var museets huvudingång.

I stället hamnade vi i en del av utställningen som vi inte hade sett förut. Det var ett svagt upplyst rum med mycket gamla och slitna cencior i glasskåp på väggarna. Det kändes ungefär som en helgedom till förfädernas ära, och i ett hörn fanns en svängd trappa i mörknad sten som brant ledde ner mot underjorden.

»Vad finns där nere?« viskade Janice och sträckte på halsen.

»Glöm det!« snäste jag, som nu kände mig en aning bättre till mods. »Jag tänker inte bli inspärrad i någon fängelsehåla.«

Men Fortuna föredrog tydligen Janices djärvhet framför min harighet, för i nästa sekund hörde vi röster igen, och nu tycktes de komma emot oss från alla håll. Vi ramlade nästan nedför trappan i vår brådska att gömma oss. Flämtande av rädsla hukade vi oss vid foten av trappan medan rösterna närmade sig och fotstegen slutligen upphörde precis ovanför oss. »Åh, nej«, viskade jag innan Janice hann lägga handen över min mun, »det är *han*!«

Vi tittade på varandra med uppspärrade ögon. Den här gången, när vi bokstavligt talat satt gömda i Alessandros källare, verkade inte ens Janice gilla tanken på att stöta ihop med honom.

Just då tändes ljuset där vi satt och Alessandro kom gående nedför trappan innan han plötsligt hejdade sig. »*Ciao, Alessio, come stai?*« hörde vi honom säga till någon, och Janice och jag glodde på varandra i vetskap om att vår förödmjukelse hade blivit uppskjuten, om så bara för några ögonblick.

När vi förtvivlat såg oss om för att analysera våra valmöjligheter upptäckte vi att vi verkligen var fångade i en underjordisk återvändsgränd, precis som jag hade förutspått. Förutom tre gapande svarta hål i väggen – som måste vara ingången till tre Bottinitunnlar – fanns det

ingen annan väg ut än via trappan och förbi Alessandro. Och alla försök till att ta sig in i tunnlnarna omöjliggjordes av de svarta järngaller som täckte öppningarna.

Men man ska aldrig säga aldrig till en Tolomei. Tanken på att vara instängda fick oss att resa ragg, och vi gick båda fram och började undersöka gallren med darrande fingrar. Jag försökte mest ta reda på om det gick att klämma sig igenom gallret med råstyrka, medan Janice fackmannamässigt kände sig för runt varenda regel och gångjärn och vägrade gå med på att det skulle vara omöjligt att hitta en öppning. I hennes värld fanns det en dörr i varje vägg och en nyckel till varje dörr; kort sagt, det fanns en lösning på varje problem. Allt man behövde göra var att ge sig katten på att hitta den.

»Pst!« Hon vinkade upprymt åt mig och visade att det tredje och sista gallret faktiskt gick upp, precis som en dörr, och utan minsta gnissel dessutom. »Kom!«

Vi gick så långt in i tunneln som ljuset räckte, och sedan fortsatte vi ytterligare några meter in i kolmörkret innan vi stannade. »Om vi hade haft en ficklampa ...« började Janice. »Jäklar!« Vi var nära att skalla varandra när en ljuskägla plötsligt kom farande mot oss genom tunneln. Den stannade bara några decimeter framför oss och drog sig sedan tillbaka, som en våg som rullar upp på stranden och sedan ut i havet igen.

Skräckslagna snubblade vi ännu längre in i grottan tills vi hittade något som liknade en nisch, stor nog att rymma oss båda. »Kommer han? Kommer han?« väste Janice som stod bakom mig och inte kunde se någonting. »Är det han?«

Jag stack ut huvudet men drog genast in det igen. »Ja, ja och ja!«

Det var svårt att se något annat än det skarpa ljuset från ficklampan som studsade fram och tillbaka, men efter ett tag tycktes det stå stilla och jag vågade titta ut igen. Det var verkligen Alessandro – eller, skulle jag kanske säga, Romeo i en eller annan version – och han tycktes ha stannat för att låsa upp en liten dörr i grottväggen medan han höll ficklampan fastklämd under ena armen.

»Vad gör han?« undrade Janice.

»Det ser ut som någon sorts kassaskåp ... Nu tar han ut något. En liten låda.«

Janice borrade upphetsat in naglarna i min arm. »Det kanske är cencion!«

Jag tittade efter en gång till. »Nej, den är för liten. Mer som en cigarrlåda.«

»Jag visste det! Han röker.«

Jag stirrade intensivt på Alessandro medan han låste dörren och gick tillbaka mot museet med lådan. Strax därefter gick gallergrinden igen bakom honom med en skräll som ekade genom hela Bottini – och våra öron – alldeles för länge.

»Åh, nej!« sa Janice.

»Säg inte ...« Jag vände mig mot henne i hopp om att hon skulle skingra mina tvivel. Men trots mörkret kunde jag se rädslan i hennes ansikte.

»Jag undrade just varför den inte var låst förut ...« sa hon till sitt försvar.

»Men det hindrade dig inte!« fräste jag tillbaka. »Och nu är vi instängda!«

»Var är din äventyrlusta?« Janice försökte alltid vända allting till sin fördel, men den här gången lyckades hon inte ens övertyga sig själv. »Det här är ju fantastiskt! Jag har alltid velat prova på grottforskning. Den måste ju sluta någonstans, eller hur?« Hon tittade på mig och försökte lindra sin nervositet genom att reta mig. »Eller vill lilla Julia hellre bli räddad av sin Romeo?«

Umberto hade en gång berättat för oss om Roms katakomber, efter att vi under en hel kväll hade plågat tant Rose med frågor om Italien och varför vi inte kunde åka dit. Han gav oss var sin diskhandduk så att vi kunde göra lite nytta medan han själv stod med händerna i diskbaljan, och sedan beskrev han hur de första kristna hade samlats till nattvard i hemliga underjordiska grottor för att ingen skulle se dem och rapportera deras förehavanden till den hedniske kejsaren. På liknande sätt hade dessa tidiga kristna trotsat den romerska traditionen att kremdera de döda och i stället svept dem och burit ner dem i grottorna. Där hade de lagt dem på avsatser i klippväggarna och utfört begravningsriter i väntan på Kristi återkomst.

Umberto hade avslutat sin berättelse med att säga att om vi nu så

gärna ville åka till Italien skulle han ta oss med ner i de där grottorna det första han gjorde och visa oss alla intressanta skelett.

När Janice och jag snubblade fram genom mörkret i Bottini och turades om att gå först, kom Umbertos spökhistorier tillbaka till mig med all önskvärd tydlighet. Här gick vi nu – precis som människorna i hans berättelse – stretande genom underjorden för att undvika upptäckt, och liksom de första kristna visste inte heller vi exakt när och var vi skulle komma ut igen, om vi nu någonsin skulle göra det.

Det var en liten hjälp att vi hade tändaren som Janice använde när hon tog sin cigarett en gång i veckan. Med kanske tjugo stegs mellanrum stannade vi och tände den för några sekunder, bara för att kolla att vi inte var på väg att ramla ner i ett bottenlöst hål eller – vilket Janice började gnälla om när grottväggen plötsligt blev slemmig – gå rakt in i spindelnät.

»Småkryp är det minsta av våra bekymmer«, sa jag och tog tändaren ifrån henne. »Gör inte slut på den. Vi kanske får övernatta här nere.«

Vi gick tysta en stund – jag först och Janice precis bakom, och hon mumlade något om att spindlar trivs på fuktiga ställen – tills jag snubblade på en sten och föll omkull på det ojämna golvet. Jag slog i knän och handleder så illa att jag kunde ha skrikit rakt ut, om jag inte hade varit så upptagen med att kontrollera att tändaren fortfarande var intakt.

»Hur gick det?« frågade Janice med rädsla i rösten. »Kan du gå? Jag tror inte att jag klarar att bära dig.«

»Det gick bra!« grymtade jag och kände att mina fingrar luktade blod. »Din tur att gå först. Här ...« Jag famlade efter hennes händer och gav henne tändaren. »Lycka till.«

När Janice tog täten kunde jag ta det lite lugnare och undersöka mina skrapsår – både de fysiska och de mentala – medan vi sakta tog oss allt längre in i det okända. Mina knän var mer eller mindre söndertrasade, men det var ingenting mot kaoset i min själ.

»Janice?« Jag sträckte ut fingrarna och rörde vid hennes rygg. »Tror du att det kan vara så att han inte talade om att han var Romeo för att han ville att jag skulle bli kär i honom för hans egen skull och inte bara på grund av hans namn?«

Jag kunde kanske inte klandra henne för att hon stönade.

»Okej«, fortsatte jag, »men då var det väl för att det sista han behövde var en urtråkig oskuld som bara skulle förstöra allt och avslöja hans hemliga identitet?«

»Jules!« Janice var fullt sysselsatt med att treva sig fram genom det farofyllda mörkret och hade inte tålamod att lyssna på mina spekulationer. »Kan du sluta plåga dig själv! Och mig! Vi vet ju inte ens om han verkligen är Romeo. Och även om han är det så kommer jag att banka skiten ur honom för att han har behandlat dig så här.«

Trots hennes ilskna ton blev jag än en gång förbluffad över att hon brydde sig om mina känslor, och jag började undra om det var något nytt eller om jag bara inte hade lagt märke till det förut.

»Grejen är«, fortsatte jag, »att han faktiskt aldrig sa att han var en Salimbeni. Det var alltid jag som ... oj!« Jag var nära att ramla omkull igen och högg tag i Janice för att inte tappa balansen.

»Jag förmodar«, sa hon och tänkte cigarettändaren så att jag kunde se hennes höjda ögonbryn, »att han heller aldrig sa att han hade något att göra med inbrottet på museet?«

»Det var Bruno Carrera!« utbrast jag. »Som jobbade för Umberto!«

»'Nej då, Julie lilla', sa Janice och försökte utan framgång härma Alessandros röst, »'det var inte jag som stal Romeos cencio ... varför skulle jag göra det? En sådan där gammal trasa. Men du, låt mig ta hand om den där vassa kniven åt dig, så att du inte skär dig. Vad var det du kallade den? ... En dolk?«

»Det var inte alls så det var«, muttrade jag.

»Lilla gumman, han ljög för dig!« Hon släckte tändaren och gick vidare. »Ju fortare du kan få in det i ditt söta lilla huvud, desto bättre. Tro mig, den här killen har absolut noll känslor för dig. Han spelar bara teater för att få ... aj!« Det lät som om hon slog huvudet i någonting, och vi stannade igen. »Vad i helvete var det där?« Janice tog tändaren för att titta efter – hon försökte tre eller fyra gånger innan hon fick fram en låga – bara för att upptäcka att jag grät.

Bestört över den ovanliga anblicken slog hon klumpigt armarna om mig. »Förlåt, Jules. Jag försöker bara bespara dig hjärtesorgen.«

»Jag trodde att jag inte hade något hjärta?«

»Nej«, sa hon och gav mig en liten kram, »men det verkar som om du har fått ett på gamla dar. Synd, för du var mycket roligare utan.« Till slut lyckades hon få mig att skratta genom att killa mig på hakan med en klibbig hand som fortfarande luktade mocka och vanilj, och hon fortsatte vänligt: »Det är ändå mitt fel. Jag borde ha förstått det. Han kör ju en Alfa Romeo, för Guds skull!«

Om vi inte hade blivit stående just där, i det allra sista, flämtande skenet från den snart förbrukade tändaren, skulle vi kanske aldrig ha sett öppningen i grottväggen till vänster om oss. Den var knappt en halvmeter bred, men vad jag kunde se när jag föll på knä och stack in huvudet fortsatte den uppåt i minst tio meter – som en luftkanal i en pyramid – för att sluta i ett litet, himmelsblått snäckskalsmönster. Jag inbillade mig till och med att jag hörde trafiken ovanför.

»Hell dig, Maria!« utropade Janice. »Nu börjar det likna något! Du får gå först. Ålder går före skönhet.«

Den plågsamma och frustrerande vandringen genom den mörka tunneln var ingenting i jämförelse med den klaustrofobiska klättringen genom det trånga schaktet och smärtan i mina redan förut blodiga knän och armbågar. Varje gång jag mödosamt lyckades dra mig upp en decimeter med hjälp av fingrar och tår halkade jag genast ner flera centimeter igen.

»Kom igen!« tjatade Janice tätt bakom mig. »Sätt lite fart nu!«

»Varför gick inte du först, då?« fräste jag. »Du som ska vara så fantastisk på att klättra.«

»Här.« Hon stoppade in handen under min högklackade sandal. »Tryck ifrån mot min hand.«

Sakta fortsatte vi den plågsamma uppstigningen. Trots att schaktet blev betydligt vidare i slutet, så att Janice kunde kravla sig upp bredvid mig, var det ändå ett minst sagt otrevligt ställe att vara på.

»Blå!« sa hon och såg sig om på skräpet som folk hade slängt ner genom gallret. »Det här är vidrigt. Är det ... en ostburgare?«

»Finns det ost i den?«

»Du, kolla här!« Hon plockade upp någonting. »En mobiltelefon! Vänta ett tag ... nej, tyvärr. Batteriet är slut.«

»Har du rotat klart i soporna nu så att vi kan fortsätta?«

Vi armbågade oss fram genom den obeskrivbara sörjan tills vi slut-

ligen nådde upp till det vertikala, konstfärdigt utformade filigransarbetet som skilde oss från jordytan. »Var är vi?« Janice tryckte näsan mot bronsgallret, och vi tittade båda ut på ben och fötter som gick förbi. »Det är någon sorts piazza. Fast jättestor.«

»Herrejisses!« utbrast jag när jag insåg att jag hade sett platsen förut, många gånger, fast ur helt andra vinklar. »Jag vet precis var vi är. Det är Campo.« Jag knackade på gallret. »Aj! Det sitter rätt hårt.«

»Hallå? Hallå?« Janice sträckte på halsen. »Hör ni mig? Är det någon där?«

Några sekunder senare fick vi se en tveksam tonåring med gröna läppar och en sorbetstrut i handen böja sig ner och titta på oss. »Ciao?« sa hon med ett osäkert litet leende, som om hon trodde att någon försökte driva med henne. »Jag är Antonella.«

»Hej, Antonella«, sa jag och försökte få ögonkontakt med henne. »Talar du engelska? Vi sitter liksom fast här nere. Tror du att du kan ... hämta någon som kan hjälpa oss?«

Tjugo ofantligt pinsamma minuter senare återvände Antonella med ett par nakna fötter i sandaler.

»Maestro Lippi?« Jag blev så förbluffad av att se min vän målaren att rösten nästan svek mig. »Hallå? Kommer du ihåg mig? Det var jag som sov över på din soffa.«

»Naturligtvis kommer jag ihåg dig!« utbrast han med ett strålende leende. »Hur mår du?«

»Öh ...« sa jag, »tror du att det skulle gå att ... få bort det här?« Jag stack ut fingrarna genom gallret. »Vi sitter liksom fast här nere. Och ... det här är min syster, förresten.«

Maestro Lippi gick ner på knä för att bättre kunna se oss. »Har ni varit någonstans där ni inte borde vara?«

Jag log så vänt jag kunde. »Jag är rädd för det.«

Maestron rynkade pannan. »Hittade ni hennes grav? Stal ni hennes ögon? Sa jag inte åt dig att låta dem vara?«

»Vi har inte gjort någonting!« Jag kastade en blick på Janice för att se efter så att hon såg tillräckligt oskyldig ut hon också. »Vi blev instängda, bara. Tror du att ...« Än en gång knackade jag på gallret. Det satt fortfarande lika hårt. »Går det att skruva loss det här på något sätt, tror du?«

»Självklart!« sa han utan att tveka. »Det är mycket enkelt.«

»Är du säker på det?«

»Visst är jag det!« Han reste sig upp på fötter. »Det var jag som tillverkade det!«

Middagen den kvällen bestod av pasta primavera på burk, uppiffad med en kvist rosmarin från maestro Lippis fönsterbräda och serverad med en ask plåster till våra skrapsår. Det fanns nätt och jämnt rum för oss alla tre runt bordet i hans ateljé, eftersom vi delade utrymmet med diverse konstverk och krukväxter i olika stadier av förfall, men trots det hade Janice och han mäkta roligt.

»Du är väldigt tyst«, påpekade konstnären efter en stund, samtidigt som han hämtade sig från en skrattsalva och fyllde på mer vin i våra glas.

»Julia har råkat i luven på Romeo«, förklarade Janice i mitt ställe. »Han svor på månen. Det skulle han inte ha gjort.«

»Aha!« sa maestro Lippi. »Han var här i går kväll. Han var inte glad. Nu förstår jag varför.«

»Var han här i går kväll?«

»Ja«, sa maestron och nickade. »Han sa att du inte ser ut som på tavlan. Du är mycket vackrare. Och mycket – vad var det nu han sa? – visst, ja ... *farligare*.« Maestron flinade och höjde sitt glas mot mig i lekfullt samförstånd.

»Sa han händelsevis något om varför han har utsatt mig för en massa schizofrena lekar i stället för att tala om för mig att han var Romeo?« frågade jag mer vasst än jag hade önskat. »Jag trodde att han var någon annan.«

Maestro Lippi såg förvånad ut. »Kände du inte igen honom?«

»Nej!« Jag slet mitt hår i förtvivlan. »Jag kände inte igen honom. Och han kände sannerligen inte igen mig heller!«

»Vad kan du egentligen berätta för oss om den här killen?« frågade Janice. »Hur många är det som känner till att han är Romeo?«

»Allt jag vet«, sa maestro Lippi med en axelryckning, »är att han inte vill bli kallad Romeo. Det är bara hans familj som använder det namnet. Det är topphemligt. Jag vet inte varför. Han vill bli kallad Alessandro Santini ...«

Jag drog efter andan. »Så du visste hela tiden vad han hette! Varför sa du inte det?»

»Jag trodde att du visste!« försvarade sig maestron. »Du är ju Julia! Du kanske behöver glasögon!«

»Ursäkta mig«, sa Janice och gned en skråma hon hade på armen, »men hur visste *du* att han var Romeo?»

Maestro Lippi såg bestört ut. »J-jag ...«

Hon sträckte sig efter plåsterasken. »Säg inte att du kände igen honom från ett tidigare liv.«

»Nej«, sa maestron med en förargad min, »jag kände igen honom från fresken. Den i Palazzo Pubblico. Och sedan såg jag Marescottis örn på hans arm, precis här«, sa han och tog tag i min handled, vände upp min underarm och pekade. »Har du aldrig sett den?»

För några sekunder var jag tillbaka i källaren på Palazzo Salimbeni där jag hade försökt ignorera Alessandros tatuering medan vi diskuterade det faktum att någon följde efter mig. Redan då hade jag förstått att den inte – till skillnad från Janices slampstämplar i ryggslutet – var någon simpel souvenir från ett spritdränkt vårlov i Amsterdam, men det hade aldrig slagit mig att den kunde vara en viktig nyckel till hans identitet. Jag hade i själva verket varit för upptagen av att leta efter diplom och släktingar på väggarna för att fatta att detta var en man som inte ramade in sina meriter och hängde upp dem på väggen, utan bar dem på kroppen i vilken form de vara månne.

»Det är inte glasögon hon behöver«, noterade Janice som roat betraktade mitt världsfrånvända ansikte, »utan en ny hjärna.«

»Inte för att jag vill byta ämne«, sa jag och lyfte upp handväskan i knät, »men skulle du kunna översätta en sak åt oss?» Jag räckte maestro Lippi den italienska texten som legat i vår mors skrin och som jag hade burit omkring i flera dagar i hopp om att träffa på en villig översättare. Först hade jag lekt med tanken att fråga Alessandro, men någonting hade fått mig att tveka. »Vi tror att det kan vara viktigt.«

Maestron tog emot texten och läste noga igenom rubriken och de första styckena. »Det här«, sa han smått förvånat, »är en sägen. Den heter *La Maledizione sul Muro ... Förbannelsen på väggen*. Den är ganska lång. Är det säkert att ni vill höra den?»

[VI.II]

*Hin besitte edra släkter!
De gjort kalas på mig åt maskarna*

FÖRBANNELSEN PÅ VÄGGEN

Siena A. D. 1370

DET FINNS EN historia som få har hört, eftersom den tystades ner av de välkända familjer som var inblandade. Den börjar med Santa Caterina, som hade varit känd för sina speciella förmågor ända sedan hon var en liten flicka. Till henne kom folk från hela Siena med sina krämpor och besvär och när hon lade handen på dem blev de friska. Som vuxen hade hon ägnat större delen av sin tid åt att ta hand om patienterna på sjukhuset vid katedralen Santa Maria della Scala, där hon hade ett eget rum med en säng.

En dag kallades Santa Caterina upp till Palazzo Salimbeni. Då hon kom dit fick hon se att alla i huset var sjuka av oro. Fyra dagar tidigare hade det hållits ett stort bröllop i palatset, berättade de, och bruden var en Tolomei, den vackra Mina. Det hade varit en storslagen fest, för brudgummen var en Salimbeni och de båda familjerna hade varit tillsammans, ätit och sjungit och firat en långvarig fred.

Men när brudgummen vid midnatt gick till brudkammaren var hans brud inte där. Han frågade tjänarna, men ingen hade sett henne och han fylldes av fruktan. Vad hade hänt med hans Mina? Hade hon rymt? Eller hade hon förts bort av fiender? Men vem skulle våga göra en sådan sak mot släkterna Tolomei och Salimbeni? Det var otänkbart. Så brudgummen genomsökte hela huset efter sin brud, han sprang upp och ner för trapporna, frågade tjänarna och vakterna, men

alla sa samma sak: Mina kunde inte osedd ha lämnat huset. Och även hans hjärta sa nej! Han var en godhjärtad ung man, en stilig man. Hon skulle aldrig rymma från honom. Men nu var denne unge Salimbeni tvungen att berätta vad som hänt för sin far, och för hennes far, och när de fick höra nyheten började hela huset söka efter Mina.

De letade i timmar – i sovkamrarna, i köket och till och med i tjärnarnas rum – ända tills lärkan började sjunga och de slutligen gav upp. Men när den nya dagen nu hade grytt kom den äldsta damen i huset, monna Cecilia, ner och fann dem alla sitta i tårar och diskutera krig mot både den ene och den andre. Gamla monna Cecilia lyssnade till dem och sa sedan: »Följ mig, ni sorgsna herrar, så ska jag ta er till Mina. För det finns en plats i detta hus där ni inte har sökt, och jag känner i mitt hjärta att hon är där.»

Monna Cecilia tog dem med ner, djupt ner i underjorden till Palazzo Salimbenis gamla fängelsehålor. Och hon visade dem att portarna hade öppnats med de husnycklar som bruden fått under bröllopsceremonin, och hon berättade något de redan visste: att ingen hade satt sin fot i dessa underjordiska rum på många år, av rädsla för mörkret. De gamla männen i sällskapet blev förfärade, för de kunde inte tro att den unga bruden hade fått nycklarna till alla dessa hemliga portar, och de blev argare och argare ju längre in de gick, och mer och mer rädda. För de visste att mörkret var stort där nere och att det i gångna tider, före pesten, hade hänt mycket där som det var bäst att glömma. Och där gick de nu, alla dessa mäktiga män, med facklor i händerna och monna Cecilia framför sig, och de trodde inte sina ögon.

Slutligen kom de fram till ett rum som förr hade använts som tortyrkammare. Där stannade monna Cecilia, männen stannade också och då hörde de att någon grät. Utan att tveka rusade den unge brudgummen fram med sin fackla, och när ljuset nådde allra längst in i cellen såg han sin brud sitta där på golvet i sitt fina blå nattlinne. Hon skakade av köld och var så rädd att hon skrek när hon fick se männen, för hon kände inte igen någon av dem, inte ens sin egen far.

Naturligtvis bar de upp henne i ljuset, lindade in henne i yllefiltar och gav henne vatten att dricka och godsaker att äta, men Mina fortsatte bara att skaka och sköt dem alla ifrån sig. Hennes far försökte prata med henne, men hon vände sig bort och vägrade se på honom.

Till sist tog den arme mannen tag om hennes axlar och frågade sin dotter: »Minns du inte att du är min lilla Mina?» Men Mina knuffade undan honom med ett hånfullt grin och sa, med en röst som inte var hennes, en röst lika mörk som döden själv: »Nej«, sa hon. »Jag är inte din Mina. Mitt namn är Lorenzo.«

Ni kan föreställa er vilken fasa som grep de båda familjerna när de insåg att Mina hade tappat förståndet. Kvinnorna började be till jungfru Maria och männen började anklaga varandra för att vara dåliga fäder och bröder och för att det tagit dem så lång tid att finna den stackars Mina. Den enda som höll sig lugn var monna Cecilia, som satte sig hos Mina och strök henne över håret och försökte få henne att tala igen.

Men Mina gungade fram och tillbaka och vägrade titta på någon av dem tills monna Cecilia slutligen sa: »Lorenzo, min käre Lorenzo, jag är monna Cecilia. Jag vet vad de gjorde mot dig!«

Då vände monna Mina äntligen blicken mot den gamla kvinnan och brast åter i gråt. Och monna Cecilia höll om henne och lät henne gråta i timmar, ända tills de somnade på brudsängen båda två. I tre dagar sov monna Mina, och hon hade drömmar, hemska drömmar, och hon väckte hela huset med sina skrik, tills familjerna slutligen bestämde sig för att kalla på Santa Caterina.

När Santa Caterina fick höra hela historien förstod hon att monna Mina hade blivit besatt av en ande. Men hon var inte rädd. Hon satt vid den unga kvinnans säng hela natten och bad oupphörligt, och när morgonen kom vaknade monna Mina och mindes vem hon var.

Det blev stor glädje i huset och alla prisade Santa Caterina, även om hon bannade dem och sa att den ende som var värd pris var Kristus. Men trots den allmänna glädjen var monna Mina fortfarande bekymrad, och när de frågade henne vad som var fel sa hon att hon hade ett budskap till dem, från Lorenzo. Och att hon inte skulle få någon ro förrän hon hade förmedlat det. Ni kan föreställa er vad alla måste ha blivit förskräckta när de än en gång fick höra henne tala om Lorenzo, anden som hade besatt henne, men de sa till henne: »Varsågod, vi är redo att höra budskapet.« Men monna Mina kunde inte minnas vad det var, hon började gråta igen och alla blev förfärade. Kanske, viskade de oroligt till varandra, skulle hon nu än en gång tappa förståndet.

Men då tog den visa Santa Caterina en fjäder, doppade den i bläck, gav den till monna Mina och sa: »Kära flicka, låt Lorenzo skriva sitt budskap med din hand.«

»Men jag kan inte skriva!« sa Mina.

»Nej«, sa Santa Caterina, »men om Lorenzo kan, kommer hans hand att leda din.«

Så monna Mina tog emot fjädern och satt en stund och väntade på att handen skulle röra på sig, och Santa Caterina bad för henne. Till slut reste sig monna Mina utan ett ord och gick som en sömngångare bort till trappan och fortsatte nedåt, långt ner i källaren, med alla de andra efter sig. Och när hon kom in i det rum där de hade hittat henne gick hon fram till väggen och började föra fingret över den som om hon skrev någonting, och männen gick fram med facklor för att se vad hon gjorde. De frågade henne vad det var hon skrev, men monna Mina sa: »Läs själva!« Och när de sa att hennes bokstäver var osynliga sa hon: »Nej då, de står ju där, ser ni inte det?«

Då fick Santa Caterina den goda idén att skicka en pojke efter infärgningsvätska från hennes fars verkstad, varpå hon bad monna Mina att doppa fingret i färgen och sedan åter skriva det hon skrivit förut. Monna Mina fyllde hela väggen, denna kvinna som aldrig hade lärt sig läsa och skriva, och det hon skrev gjorde alla de mäktiga männen kalla av skräck. Detta var det budskap som anden Lorenzo skrev med monna Minas hand:

*Mätte hin besitta de båda släkterna
Ni skall alla förgås i eld och blod
Era barn för evigt gråta under den förryckta månen
Tills ni avtvår era synder och knäfaller för Jungfrun
Och Giulietta vaknar och skådar sin Romeo*

När monna Mina hade skrivit klart sjönk hon ihop i sin brudgums armar, sa hans namn och bad honom att ta henne bort från detta rum, för nu hade hon slutfört sitt uppdrag. Gråtande av lättnad bar han upp henne i ljuset och monna Mina talade aldrig med Lorenzos röst igen. Men hon glömde aldrig det som hänt henne och bestämde sig för att ta reda på vem denne Lorenzo hade varit och varför han hade talat

genom henne, trots att både hennes far och svärfar gjorde allt som stod i deras makt för att undanhålla henne sanningen.

Monna Mina var en envis kvinna, en sann Tolomei. Hon tillbringade många timmar i monna Cecilias sällskap när hennes make var bortrest i affärer, lyssnade på berättelser från förr och ställde många frågor. Och trots att den gamla kvinnan var rädd till en början, visste hon också att hon själv skulle få frid om hon kunde lägga över sin tunga börda på någon annan, så att sanningen inte skulle dö med henne.

Monna Cecilia berättade för monna Mina att just på den vägg där hon hade skrivit den hemska förbannelsen hade en ung munk vid namn broder Lorenzo skrivit samma ord för många, många år sedan, med sitt eget blod. Det var i det rummet de hade hållit honom fångslad och torterat honom till döds.

»Men vem?« frågade monna Mina och sträckte sig fram över bordet för att ta monna Cecilias knotiga händer i sina. »Vem gjorde honom detta, och varför?«

»En man«, sa monna Cecilia och sänkte huvudet i sorg, »som jag för länge sedan har slutat tänka på som min far.«

Denne man, förklarade monna Cecilia, hade styrt huset Salimbeni i den stora pestens tidsålder, och han hade styrt det som en tyrann. Vissa människor försökte ursäktas honom med att han som liten pojke med egna ögon hade sett sin mor dödas av förbrytare av släkten Tolomei, men det ger inte en man rätt att göra detsamma mot andra. Och det var vad Salimbeni gjorde. Han var grym mot sina fiender och hård mot sin familj. Varje gång han tröttnade på en fru spärrade han in henne på landet och instruerade tjänarna att inte ge henne tillräckligt med mat. Och så fort hon hade dött gifte han om sig. Ju äldre han blev, desto yngre blev hans fruar, men till slut var inte ens ungdomen nog för att tillfredsställa honom, och i sin desperation utvecklade han ett onaturligt begär efter en ung kvinna vars föräldrar hade mördats på hans befallning. Hon hette Giulietta.

Trots att Giulietta redan i hemlighet var trolovad med en annan och jungfru Maria troddes ha välsignat det unga paret tvingade Salimbeni flickan till giftermål, och därmed skaffade han sig den allra

mäktigaste fiende en människa kan ha. För alla vet att jungfru Maria inte tycker om när människor trotsar hennes planer. Precis som väntat slutade historien med död och elände. De unga älskande tog livet av sig och dessutom omkom Salimbenis äldste son när han förgäves försökte försvara sin fars heder.

Drabbad av all denna förödmjukelse och sorg grep Salimbeni broder Lorenzo och torterade honom för att han i hemlighet hade bistått de unga älskande och deras ödesdigra förbindelse. Och han bjöd in Giuliettas farbror, messer Tolomei, att åse bestraffningen av den fräcke munken som hade gäckat deras planer på att förena de båda stridande släkterna genom äktenskap. Det var dessa män som broder Lorenzo förbannade med sina ord på väggen: messer Salimbeni och messer Tolomei.

När munken hade dött begravde Salimbeni kroppen under tortyrkammarens golv som han brukade. Och han befälde sina tjänare att tvätta bort förbannelsen och krita väggen på nytt. Men snart upptäckte han att detta inte var nog för att utplåna det som hänt.

När broder Lorenzo några nätter senare visade sig för honom i en dröm och varnade honom för att ingen såpa eller krita i världen någonsin skulle kunna upphäva förbannelsen, fylldes Salimbeni av rädsla och bommade igen den gamla tortyrkammaren för att innestänga de onda krafterna. Samtidigt började han lyssna på de röster som sa att det vilade en förbannelse över honom och att jungfru Maria väntade på ett tillfälle att bestraffa honom. Rösterna fanns överallt: på gatan, på marknaden, i kyrkan – till och med när han var helt ensam hörde han dem. Och när en hemsk eldsvåda en natt bröt ut i Palazzo Salimbeni var han säker på att den var en följd av broder Lorenzos förbannelse, i vilken det talades om att hans familj skulle »förgås i eld och blod«.

Det var ungefär vid den här tiden som Siena nåddes av de första ryktena om digerdöden. Pilgrimer återvände från orienten med berättelser om en fruktansvärd farsot som hade ödelagt fler byar och städer än en mäktig armé, men de flesta trodde att det var någonting som bara drabbade hedningar. De var övertygade om att jungfru Maria som så många gånger förr skulle breda ut sin skyddande mantel över Siena och att böner och ljus skulle hålla det onda borta, om det nu någonsin lyckades ta sig över havet.

Men Salimbeni hade länge levt i illusionen att allt gott som hände omkring honom var en följd av hans skicklighet. Och när nu något dåligt var i antågande föll det sig helt naturligt för honom att tro att även detta var hans verk. Sålunda blev han besatt av tanken på att det var han, och han ensam, som låg bakom varje katastrof som inträffade, och att det var hans fel att pesten hotade att komma till Siena. I sin dårskap grävde han upp Giuliettas och Romeos kroppar, som dittills legat i ovigd jord, och lät göra den allra heligaste grav åt dem för att tysta rösterna hos de människor, eller snarare rösterna i sitt eget huvud, som beskyllde honom för att ha dödat det unga paret vars kärlek välsignats av jungfrun själv.

Han var så ivrig att sluta fred med broder Lorenzos ande att han ägnade många kvällar åt att sitta och titta på förbannelsen som skrivits av på ett stycke pergament och försöka komma på något sätt att uppfylla kravet på att avtvå sina synder och falla på knä för jungfrun. Han kallade rentav till sig ett antal intelligenta professorer från universitetet för att höra deras idéer om hur han skulle få Giulietta att »vakna och skåda sin Romeo«, och det var de som slutligen kom på en plan.

För att bli av med förbannelsen måste Salimbeni allra först inse att rikedom är av ondo, sa de, och att en man som äger guld inte är någon lycklig man. När han väl hade accepterat den tanken skulle det inte bjuda honom emot att betala stora summor av sin förmögenhet till människor som hängav sig åt att befria honom från hans skuld, såsom intelligenta professorer från universitetet. En sådan man skulle också med glädje beställa en dyrbar skulptur som helt säkert skulle utplåna förbannelsen och hjälpa sin ägare att äntligen sova gott om natten, i vetskap om att han ensam, genom att offra sina syndiga pengar, hade köpt förlåtelse åt sig och hela sin stad och därmed försäkrat den mot den beryktade pesten.

Statyn, sa de, skulle resas på Giuliettas och Romeos grav och vara täckt av renaste guld. Den skulle föreställa det unga paret och det på ett sådant sätt att den fungerade som ett motgift mot broder Lorenzos förbannelse. Salimbeni skulle ta de värdefulla ädelstenarna från Giuliettas brudkrona och använda dem som ögon på statyn: två gröna smaragder på Romeos huvud och två blå safirer på Giuliettas. Och under statyn skulle man kunna läsa följande inskription:

*Här vilar den trofasta Giulietta
I den barmhärtige Gudens kärlek
Att väckas av Romeo, sin sanne make
När nådens timma är inne*

På så vis kunde Salimbeni på konstgjord väg återskapa deras uppståndelse och än en gång och för evigt låta de unga älskande se varandra, samtidigt som Sienas invånare kunde se statyn och kalla Salimbeni en generös och gudfruktig man.

Men för att förstärka detta intryck måste Salimbeni se till att sprida ut en historia om sin egen godhet och ge någon i uppdrag att författa en berättelse som friade honom från all skuld. Berättelsen skulle handla om Romeo och Giulietta och liksom all god konst innehålla mycket poesi och många förvecklingar, för en skicklig historieberättare som kunde spotta ur sig bländande lögnar drog till sig mycket mer uppmärksamhet än en torr och trist sanningssägare.

När det gällde de människor som ändå inte kunde hålla tyst om Salimbenis skuld måste de tystas, antingen genom guld i handen eller järn i ryggen. För endast genom att befria sig från dessa elaka tungor kunde Salimbeni hoppas på att bli ren i folkets ögon och åter hitta en väg till deras böner och därmed till Guds heliga öron.

Detta var professorernas rekommendationer och Salimbeni tog sig an uppgiften med liv och lust. För det första – i enlighet med deras råd – såg han till att tysta professorerna innan de hann baktala honom. För det andra gav han en lokal poet i uppdrag att fabricera en historia om två ödesdrabbade älskande som gått en tragisk död till mötes och enbart hade sig själva att skylla. Denna berättelse skulle han sedan sprida bland de läsande klasserna, inte som fiktion, utan som en sann historia som dittills fallit i skamlig glömska. Slutligen anlidade Salimbeni den store konstnären maestro Ambrogio för att övervaka arbetet med guldstatyn. Och när den var färdig, och de dyrbara ädelstenarna var på plats, posterade han fyra beväpnade vakter i kapellet för att dygnet runt skydda det odödliga paret.

Men inte ens statyn och vakterna kunde hålla pesten borta. I över ett år härjade den fruktansvärda sjukdomen i Siena och täckte friska kroppar med svarta bölder och dödade nästan var och en som kom i

dess väg. Halva befolkningen gick under – för varje person som överlevde var det en som dog. Till slut räckte de levande inte till för att begrava de döda. Gatorna flödade av blod och förruttelse och de som ännu kunde äta svalt för att det inte fanns tillräckligt med mat.

När det äntligen var över var världen förändrad. Människornas minnestavlor hade tvättats rena, på gott och ont. De som överlevt var för upptagna av sina egna omedelbara behov för att bry sig om konst och gammalt skvaller, och så kom det sig att berättelsen om Romeo och Giulietta endast bestod som ett svagt eko från en annan värld som man någon gång drog sig till minnes, men bara i brottstycken. Och graven var borta för alltid, dold under ett berg av död, och det fanns inte många kvar som kände till den värdefulla statyn. Maestro Ambrogio, som egenhändigt hade infogat ädelstenarna och visste var de fanns, var en av de tusentals Sienabor som dog i pesten.

När monna Mina hade hört allt som monna Cecilia visste om broder Lorenzo beslutade hon sig för att det fortfarande fanns något hon kunde göra för att blidka hans ande. Så en dag när hennes make hade varit ovanligt kärleksfull mot henne innan han red iväg i sina affärer befälde hon sex starka tjänare att följa med ner i källaren och bryta upp golvet i den gamla tortyrkammaren.

Tjänarna var naturligtvis inte glada över den morbida uppgiften, men eftersom deras husmor så tålmodigt stod vid deras sida medan de arbetade och manade på dem med löften om kakor och sötsaker vågade de inte klaga.

Under förmiddagen hittade de benen efter ett antal människor. Upptäckten av alla dessa mord och övergrepp gjorde dem först illamående, men när de såg att monna Mina visserligen var blek men inte rörde sig ur fläcken, övervann de snart sin rädsla och plockade upp verktygen för att fortsätta sitt arbete. Och under dagens lopp kom de alla att hysa en varm beundran för den unga kvinnan, som var så fast besluten att befria huset från ondska.

När alla ben hade tagits upp bad monna Mina tjänarna att svepa dem och bära bort dem till kyrkogården, förutom de kvarlevor som legat kortast tid i jorden och som måste vara broder Lorenzos. Utan att riktigt veta vad hon skulle göra satt hon med kroppen en stund och

tittade på silverkrucifixet som han hade haft i sin knutna hand, och en plan tog form i hennes huvud.

Innan hon gifte sig hade monna Mina haft en bikt-fader, en helig och underbar man som kom söderifrån, från staden Viterbo, och som ofta hade talat om katedralen där, San Lorenzo. Vore inte det den rätta platsen att skicka munkens kvarlevor till, så att hans heliga bröder kunde hjälpa honom att äntligen finna frid, långt bort från Siena som hade skänkt honom ett sådant obeskrivligt lidande?

När hennes make kom hem den kvällen var allt förberett. Broder Lorenzos kvarlevor låg i en träkista, redo att lastas ombord på en kärra, och ett brev hade skrivits till prästerna i San Lorenzo. I det förklarade hon så pass mycket att de skulle förstå att detta var en man som förtjänade att äntligen få slippa lida. Det enda som saknades var makens tillstånd och en handfull pengar för att sätta företaget i verket, men monna Mina var en kvinna som redan efter bara ett par månaders äktenskap hade lärt sig hur man under en trevlig kväll kan skaffa sig sådana saker av en man.

Tidigt nästa morgon, innan dimman hade lättat från Piazza Salimbeni, stod hon i sitt sovkammarfönster och såg vagnen med kistan ge sig av mot Viterbo medan hennes man fortfarande sov sött i sängen bakom henne. Runt hennes hals hängde broder Lorenzos krucifix som nu var rengjort och putsat. Hennes första tanke hade varit att lägga det i kistan tillsammans med munkens kvarlevor, men till slut hade hon bestämt sig för att behålla det som en symbol för deras mystiska förbindelse.

Hon förstod fortfarande inte varför han hade valt att tala genom henne och tvinga hennes hand att skriva de ord som nedkallat en förbannelse över hennes egen familj, men hon hade en känsla av att han hade gjort det av vänlighet, för att tala om för henne att hon måste hitta ett sätt att häva det onda. Och tills hon gjorde det skulle hon behålla krucifixet som en påminnelse om orden på väggen och om den man vars sista tanke inte hade gällt honom själv, utan Romeo och Giulietta.

[VII.I]

Med ett namn

*Jag kan dig icke säga, vem jag är;
Jag hatar, dyra helgon, själv mitt namn*

NÄR MAESTRO LIPPI hade slutat läsa satt vi tysta en stund. Mitt ursprungliga syfte med att ta fram den italienska texten hade varit att leda bort samtalet från det faktum att Alessandro var Romeo, men om jag hade vetat att den skulle ta oss till sådana mörka platser skulle jag ha låtit den ligga kvar i handväskan.

»Stackars broder Lorenzo«, sa Janice och tömde sitt vinglas, »det blev inget lyckligt slut för honom.«

»Jag har alltid tyckt att Shakespeare lät honom komma undan för enkelt«, sa jag och försökte slå an en lättare ton. »I *Romeo och Julia* går han ju omkring på kyrkogården bland alla lik med blod på händerna, och han erkänner till och med att hela det misslyckade bedrägeriförsöket med sömndrycken var hans idé ... och sedan är det inget mer med det. Man hade väntat sig att Capulet och Montague åtminstone skulle *försöka* skylla på honom.«

»Det gjorde de kanske«, sa Janice, »senare. 'Och nåd skall skänkas eller straff ej dröja' ... det låter ju som om historien inte tog slut där, även om ridån gick ner.«

»Det gjorde den uppenbarligen inte.« Jag sneglade på texten som maestro Lippi just hade läst upp för oss. »Och enligt mamma är den fortfarande inte slut.«

»Det här«, sa maestro Lippi, som fortfarande hade en bister min efter att ha läst om gubben Salimbenis ondskefulla gärningar, »är djupt oroande. Om det är sant att broder Lorenzo skrev en sådan förbannelse, med just den ordalydelsen, då skulle den – i teorin – finnas

kvar i all evighet, ända tills ...» Han tittade efter i texten för att hitta den exakta formuleringen. »'Tills ni avtvår era synder och knäfaller för jungfrun ... och Giulietta vaknar och skådar sin Romeo.'«

»Okej«, sa Janice, som aldrig hade haft mycket till övers för vidskepligheter och hokuspokus, »då har jag två frågor. För det första: vilka är dessa *ni*?«

»Det säger sig självt«, sa jag. »Han säger ju: 'måtte hin besitta de båda släkterna'. Han talar uppenbarligen om Salimbeni och Tolomei, som båda var med och torterade honom i källaren. Och eftersom du och jag tillhör slakten Tolomei gäller förbannelsen oss också.«

»Du skulle höra dig själv!« snäste Janice. »'Tillhör slakten Tolomei'! Det är ju bara ett namn!«

»Inte bara«, sa jag. »Vi har *både* generna och namnet. Mamma hade generna och pappa namnet. Så vi kommer nog inte undan så lätt.«

Janice uppskattade inte resonemanget, men vad skulle hon göra? »Ja, ja«, suckade hon. »Då hade väl Shakespeare fel. Det fanns aldrig någon Mercutio som dog på grund av Romeo och uttalade en förbannelse över honom och Tybalt. Förbannelsen kom från broder Lorenzo. Okej. Men jag har en fråga till: om man nu verkligen tror på den här förbannelsen, vad innebär det? Hur kan någon vara så dum att han tror att det går att stoppa den? Det är ju inte bara botgöring det handlar om. Man ska för helvete *avtvå* sina synder, alltså *utplåna* dem! Jaha, men ... *hur då*? Är det meningen att vi ska gräva upp gubben Salimbeni och få honom att ändra sig och ... och ... släpa iväg med honom till katedralen så att han kan falla på knä framför altaret, eller vad då? *Kom igen!*« Hon blängde stridslystet på maestron och mig som om alltihop var vårt fel. »Varför flyger vi inte bara hem och lämnar den löjliga förbannelsen här i Italien? Varför skulle vi bry oss över huvud taget?«

»För att mamma gjorde det«, konstaterade jag. »Det hon ville var att stanna här och häva förbannelsen. Nu måste vi göra det åt henne. Det är vi skyldiga henne.«

Janice pekade på mig med rosmarinkvisten. »Tillåt mig att citera mig själv: Det enda vi är skyldiga henne är att hålla oss vid liv.«

Jag rörde vid krucifixet som jag hade runt halsen. »Det är ju precis det jag menar. Om vi vill leva lyckliga i alla våra dagar *måste* vi enligt

mamma häva förbannelsen. Du och jag, Giannozza. Det är bara vi som kan göra det nu.«

Jag såg på henne att hon började inse att jag hade rätt, eller åtminstone tyckte att jag lät övertygande. Men hon gillade det inte. »Det här är ju helt sinnessjukt«, sa hon. »Men okej, om vi för ett ögonblick antar att det faktiskt *finns* en förbannelse och att den – om vi inte häver den – faktiskt *kommer* att döda oss, precis som den dödade mamma och pappa ... då är frågan fortfarande *hur*? Hur gör vi för att häva den?»

Jag sneglade på maestron. Han hade varit ovanligt närvarande hela kvällen – och var det fortfarande – men inte ens han hade svaret på Janices fråga. »Jag vet inte«, erkände jag. »Men jag misstänker att guldstatyn har något med saken att göra. Och kanske dolken och cencion också, fast på vilket sätt vet jag inte.«

»Ja, men då så!« Janice slog ut med händerna. »Då är det ju bara att sätta igång! ... Förutom att vi inte har en aning om var statyn är. Det står bara att Salimbeni 'lät göra den allra heligaste grav åt dem' och ställde ut vakter vid 'kapellet', men det kan ju vara precis var som helst! Så ... vi vet inte var statyn är, och dolken och cencion har du blivit av med! Jag är förbluffad över att du har lyckats behålla det där krucifixet, men jag antar att det är för att det inte har någon betydelse över huvud taget!«

Jag tittade på maestro Lippi. »Den där boken du hade, där det stod om Julias ögon och graven ... är du säker på att det inte stod någonting om var den ligger? När vi pratade om det sa du bara åt mig att gå och fråga Romeo.«

»Gjorde du det, då?»

»Nej! Självklart inte!« Jag blev irriterad, men insåg samtidigt att jag inte kunde klandra konstnären för min blindhet. »Jag visste inte ens att han var Romeo förrän nu i eftermiddags.«

»Men då kan du väl fråga honom nästa gång du träffar honom?« sa maestro Lippi som om det var den självklaraste sak i världen.

Det var midnatt innan Janice och jag återvände till Hotel Chiusarelli. Så fort vi kom in i lobbyn reste sig direttore Rossini bakom disken och räckte mig en hel hög hopvikta lappar. »Kapten Santini ringde

klockan fem i eftermiddags«, meddelade han som om det varit min plikt att stanna på rummet och invänta hans samtal. »Och många gånger efter det. Senast han ringde var ...« Han lutade sig fram för att titta på klockan på väggen. »För sjutton minuter sedan.«

När vi under tystnad gick uppför trappan såg jag Janice blänga på lappbunten i min hand – ett bevis på Alessandros stora intresse för mig och mina förehavanden. Jag beredde mig på nästa oundvikliga kapitel i vår pågående diskussion om hans karaktär och motiv, men så fort vi kom in i rummet möttes vi av ett oväntat vinddrag från balkongdörren. Det fanns inget som tydde på inbrott, så dörren måste ha gått upp av sig själv. Jag blev emellertid genast på min vakt och kontrollerade snabbt att inga papper fattades i mammas skrin. Vi hade låtit det stå kvar på skrivbordet eftersom vi numera var övertygade om att det inte innehöll någon skattkarta.

»Ring mig«, läste Janice, som stod och bläddrade igenom Alessandros meddelanden. »Ring mig ... Har du tid att äta middag med mig? ... Mår du bra? ... Förlåt ... Ring mig ... Jag är transvestit, förresten ...«

Jag kliade mig i huvudet. »Läste vi inte balkongdörren innan vi gick? Jag tycker mig minnas att jag läste den.«

»Är det något som fattas?« Janice slängde Alessandros meddelanden på sängen så att de for iväg åt alla håll.

»Nej«, sa jag, »alla papper är kvar.«

»Plus«, påpekade hon och drog av sig tröjan där hon stod precis framför fönstret, »att halva Sienas poliskår håller ett öga på ditt rum.«

»Gå bort därifrån!« skrek jag och drog i henne.

Janice skrattade förtjust. »Varför det? Nu vet de i alla fall att det inte är en *man* du delar säng med!«

Just då ringde telefonen.

»Den där killen är en galning«, suckade Janice och skakade på huvudet. »Tro mig.«

»Varför det?« fråste jag och rusade fram till telefonen. »För att han råkar gilla mig?«

»Gilla dig?« Janice hade tydligen inte hört något så dumt i hela sitt liv, och hon brast ut i ett utdraget, frustande skratt som inte upphörde förrän jag kastade en kudde på henne.

»Hallå?» Jag lyfte luren och försökte så gott det gick att skärma av ljudet från min syster som trotsigt klampade omkring i rummet gnolande på ett hotfullt ledmotiv till en skräckfilm.

Visst var det Alessandro, och han hade varit orolig för att det hade hänt mig något eftersom jag inte hade ringt honom trots alla hans meddelanden. Nu insåg han förstås att det var för sent att tänka på middag, men kunde jag åtminstone tala om för honom om jag hade tänkt gå på Eva Marias fest i morgon?

»Ja, gudmor ...« apade sig Janice i bakgrunden, »som du vill, gudmor ...«

»Jag hade faktiskt inte ...« började jag och försökte dra mig till minnes alla mina utmärkta skäl till att tacka nej till inbjudan. Men på något sätt framstod de alla som helt grundlösa nu när jag visste att han var Romeo. Han och jag tillhörde trots allt samma lag. Eller hur? Maestro Ambrogio och maestro Lippi skulle ha hållit med, och det skulle Shakespeare också. Dessutom var jag fortfarande inte helt övertygad om att det var Alessandro som hade brutit sig in i mitt hotellrum. Det skulle sannerligen inte vara första gången som min syster tog miste. Eller ljög för mig.

»Kom igen«, bad han med en röst som kunde få en kvinna att gå med på precis vad som helst, och säkert också hade gjort det, många gånger. »Det skulle betyda mycket för henne.«

Under tiden var Janice inbegripen i en högljudd brottningsmatch med duschdraperiet. Det lät som om hon låtsades bli knivhuggen till döds.

»Jag vet inte«, svarade jag och försökte stänga öronen för hennes skrik. »Allt är så ... snurrigt just nu.«

»Du kanske behöver komma bort ett par dagar?« föreslog Alessandro. »Eva Maria räknar med dig. Hon har bjudit in en massa folk. Sådana som kände dina föräldrar.«

»Har hon?« Jag kände hur nyfikenheten började få min halvhjärtade beslutsamhet att krackelera.

»Jag hämtar dig klockan ett, okej?« sa han och valde att tolka min tvekan som ett ja. »Och jag lovar att jag ska svara på alla dina frågor på vägen.«

När Janice kom tillbaka in i rummet var jag beredd på en scen, men den uteblev.

»Gör som du vill«, sa hon bara med en axelryckning som om det inte rörde henne i ryggen, »men säg inte att jag inte varnade dig.«

»Det är så enkelt för dig, va?« Jag satte mig på sängkanten och kände mig plötsligt helt utmattad. »Du är inte Julia.«

»Det är inte du heller«, sa Janice och satte sig bredvid mig. »Du är bara en tjej som haft en knäpp mamma. Precis som jag. Du«, fortsatte hon och lade armen om mig, »jag vet att du vill gå på den där festen. Så gör det då. Jag vill bara ... Jag hoppas att du inte tar det för bokstaveligt. Hela den här Romeo och Julia-grejen. Det var inte Shakespeare som skapade dig och han äger dig inte. Det gör du själv.«

Senare låg vi båda i sängen och tittade igenom mammas anteckningsbok ännu en gång. Nu när vi kände till historien bakom statyn förstod vi varför hon hade ritat alla de där teckningarna av en man med en kvinna i famnen. Men det fanns fortfarande ingenting i boken som talade om var graven låg. De flesta sidorna var fullklottrade med skisser, men en sida skilde sig från de andra såtillvida att den hade fått en ram av fembladiga rosor, och i den stod ett mycket elegant nedpräntat citat ur *Romeo och Julia*:

Vad i er sköna text är dunkelt blivit

I mina ögons marginal står klarligt skrivet

Det var det enda uttryckliga Shakespearecitatet i hela anteckningsboken och det fick oss båda att haka till.

»Det är Julias mor som talar om Paris«, sa jag. »Men det är fel. Det ska inte vara *er* sköna text och *mina* ögons, utan *den* sköna text och *ögats*.«

»Hon kanske bara mindes fel?« föreslog Janice.

Jag gav henne en harmsen blick. »Skulle mamma inte kunna sin Shakespeare? Det gjorde hon nog. Jag tror att hon gjorde det här med avsikt. För att förmedla ett budskap.«

Janice satte sig upp. Hon hade alltid älskat gåtor, och för första gången sedan Alessandros telefonsamtal såg hon uppriktigt intresserad ut. »Vad är det för ett budskap, då? Någon befinner sig i dunklet. Men vi kan hitta honom. Eller hur?«

»Hon talar om en *text*«, sa jag, »och en *marginal*. Det låter snarare som en bok.«

»Inte bara en bok«, påpekade Janice, »utan två: *vår* och *hennes* bok. Sin egen bok kallar hon sina *ögon*, vilket låter väldigt mycket som en skissbok.« Hon knackade på den uppslagna sidan i anteckningsboken. »Som till exempel *den här* boken. Eller vad tror du?»

»Men det finns ju ingenting skrivet i marginalen«, sa jag och började bläddra igenom anteckningsboken, och nu lade vi båda för första gången märke till alla de små siffror som till synes slumpmässigt hade klottrats ner i kanterna. »Men kolla, du har ju rätt! Varför såg vi inte det förut?»

»För att vi inte tittade efter«, sa Janice och tog ifrån mig boken. »Om inte det här är nummer på sidor och rader heter jag Ismael.«

»Men sidor och rader i vad då?» frågade jag.

Svaret slog oss båda två i samma sekund. Om anteckningsboken var *hennes* text, måste pocketutgåvan av *Romeo och Julia* – den enda andra bok som fanns i skrinet – vara *vår* text. Och sid- och radnumren måste syfta på utvalda passager i Shakespeares pjäs. Så fiffigt.

Vi rusade upp ur sängen och tävlade om att hinna först fram till skrinet. Men ingen av oss hittade det vi sökte. Först då insåg vi vad det var som hade försvunnit sedan vi lämnade rummet samma eftermiddag. Den sönderlästa gamla pocketboken var borta.

Janice hade aldrig haft några sömnproblem. Det brukade reta mig till vansinne att hon inte ens kunde trycka på snooze-knappen när väckarklockan ringde, utan bara sov vidare. Våra rum låg precis mitt emot varandra och vi sov båda med dörren på glänt. I sin förtvivlan gick tant Rose igenom varenda väckarklocka som fanns att köpa i staden på jakt efter en som var tillräckligt grotesk för att få min syster att pallra sig ur sängen och gå till skolan. Det lyckades hon aldrig med. Själv hade jag en liten rosa törnrosaklocka på nattduksbordet ända tills jag började på college, medan Janice till slut fick ett stort monster som Umberto egenhändigt justerade med en tång så att det lät som ett utrymningslarm på ett kärnkraftverk. Men det var ändå bara jag som vaknade av den och det gjorde jag oftast med ett tjut av fasa.

Morgonen efter vår middag med maestro Lippi fann jag till min häpnad att Janice redan låg vaken och tittade på det första gyllene gryningsljuset som letade sig in mellan springorna i fönsterluckorna.

»Mardrömmar?» frågade jag och tänkte på de namnlösa spöken som hela natten hade jagat mig runt i mitt drömslott, som nu allt mer liknade Sienas katedral.

»Jag kunde inte sova«, svarade hon och vände sig om och tittade på mig. »Jag tänker köra ner till mammas hus idag.«

»Hur då? Ska du hyra bil?»

»Jag ska skaffa tillbaka motorcykeln.« Hon vickade på ögonbrynen, men såg inte särskilt entusiastisk ut. »Peppos systerson har hand om polisens uppställningsplats. Vill du följa med?» Men det syntes att hon redan visste att jag skulle svara nej.

När Alessandro kom för att hämta mig klockan ett satt jag på trappan till Hotel Chiusarelli med en bag vid fötterna och flörtade med solen mellan magnolians grenar. Så fort jag såg hans bil närma sig började hjärtat dunka; kanske för att han var Romeo, kanske för att han hade brutit sig in i mitt rum en eller två gånger, eller kanske helt enkelt för att jag – som Janice skulle ha formulerat det – hade en skruv lös. Det var frestande att skylla alltihop på vattnet i Fontebranda, men å andra sidan tycktes det som om min galenskap, min *pazzia*, hade börjat långt innan dess. För minst sex hundra år sedan.

»Vad har hänt med dina knän?» frågade han när han klivit ur bilen och stod rakt framför mig i jeans och skjorta med uppkavlade ärmar som fick honom att se allt annat än medeltida ut. Till och med Umberto skulle ha varit tvungen att medge att Alessandro såg synnerligen pålitlig ut trots sin vardagliga klädsel, men så var Umberto också – i bästa fall – en buse, så varför skulle jag fortsätta leva efter hans värderingar?

Tanken på Umberto fick det att sticka till i hjärtat. Hur kunde det komma sig att alla människor som jag tyckte om – möjligen med undantag för tant Rose, som hade varit i princip icke-dimensionell – visade sig ha en skuggsida?

Jag skakade av mig alla dystra tankar och drog i kjolen för att dölja spåren efter min ålande framfart genom Bottini dagen innan. »Jag snubblade över verkligheten.«

Alessandro gav mig en undrande blick men sa ingenting. I stället böjde han sig fram för att ta min väska, och då lade jag för första gången märke till Marescottiornen på hans underarm. Jag kunde inte fatta

att den hade funnits där hela tiden och bokstavligen stirrat rakt på mig när jag drack ur hans händer vid Fontebranda ... men å andra sidan var världen full av fåglar, och jag var sannerligen ingen ornitolog.

Det kändes egendomligt att sitta i hans bil igen, i framsätet den här gången. Det var så mycket som hade hänt sedan jag anlänt till Siena i sällskap av Eva Maria, somligt trevligt och annat långt därifrån, delvis på grund av honom. Medan vi körde ut ur staden var det särskilt en fråga som brände på min tunga, men jag kunde inte förmå mig att uttala den. Inte heller kunde jag komma på något annat att prata om som inte oundvikligen skulle föra oss in på den stora frågan: Varför hade han inte berättat att han var Romeo?

I rättvisans namn hade jag inte berättat allt för honom heller. Jag hade ju knappt berättat någonting om mina patetiska efterforskningar efter den förgyllda statyn, och absolut ingenting om Umberto eller Janice. Men jag hade åtminstone redan från början talat om för honom vem jag var och det hade varit hans beslut att inte tro mig. I och för sig ... var den enda anledningen till att jag sagt att jag var Giulietta Tolomei att han inte skulle få reda på att jag var Julie Jacobs, så på det stora hela var det väl egentligen inte så mycket värt.

»Du är väldigt tyst idag«, sa Alessandro och sneglade på mig. »Jag har en känsla av att det är mitt fel.«

»Du berättade aldrig för mig om Karl den store«, sa jag och la locket på mitt samvete tills vidare.

Han skrattade. »Är det därför? Oroa dig inte, när vi är framme i Val d'Orcia kommer du att ha fått höra mer om mig och min familj än du vill veta. Men först kan du väl berätta för mig vad du redan vet, så att jag inte behöver upprepa det.«

»Du menar«, sa jag och försökte förgäves avläsa hans profil, »vad jag vet om familjen Salimbeni?«

Som alltid när jag nämnde namnet Salimbeni log han snett. Men nu visste jag varför. »Nej. Berätta om din egen familj, Tolomei. Berätta allt du vet om det som hände 1340.«

Så det gjorde jag. Jag berättade den historia som jag pusslat ihop med hjälp av broder Lorenzos bekännelse, Giuliettas brev till Giannozza och maestro Ambrogios dagbok, och han avbröt mig inte en enda

gång. När jag kom till slutet av de dramatiska händelserna på Rocca di Tentennano undrade jag för ett ögonblick om jag skulle fortsätta med den italienska berättelsen om den besatta monna Mina och broder Lorenzos förbannelse, men jag bestämde mig för att låta bli. Den var för egendomlig och dystert, och dessutom ville jag inte nämna statyn med ädelstensögonen igen, eftersom jag hade blånekat till att någonsin ha hört talas om den när han hade frågat mig på polisstationen.

»Och så dog de«, sa jag avslutningsvis, »på Rocca di Tentennano. Inte av en dolk och en flaska gift, utan av sömnmedel och ett spjut i ryggen. Broder Lorenzo såg alltihop med sina egna ögon.«

»Och hur mycket av allt det här«, sa Alessandro retsamt, »har du hittat på?«

Jag ryckte på axlarna. »Lite här och lite där. För att fylla i luckorna, bara. Tänkte att det skulle göra historien mer underhållande. Fast det förändrar inte det väsentliga i den ...« Jag såg på honom och märkte att han grimaserade. »Vad är det?«

»Det väsentliga«, sa han, »är inte det de flesta tror. Enligt min mening handlar inte din historia – och inte *Romeo och Julia* heller – om kärlek. Den handlar om politik och budskapet är enkelt: När de gamla bråkar dör de unga.«

»Så fantastiskt oromantiskt av dig«, sa jag med ett litet skratt.

Alessandro ryckte på axlarna. »Shakespeare såg inte heller det romantiska i det. Se bara hur han porträtterar dem. Romeo är en liten gnällspik, medan Julia är den riktiga hjälten. Tänk efter. Han dricker gift. Vad är det för en man? Det är *hon* som sticker dolken i sig. Den manliga metoden.«

Jag kunde inte låta bli att skratta åt honom. »Det kanske stämmer in på Shakespeares Romeo. Men den riktige Romeo Marescotti var ingen gnällspik. Han var hård som flinta.« Jag sneglade på honom för att se hur han skulle reagera och hann uppfatta ett leende. »Det var inte så underligt att Giulietta älskade honom.«

»Hur kan du veta att hon gjorde det?«

»Men det är väl uppenbart?« utbrast jag som nu började bli aningen uppretad. »Hon älskade honom så mycket att hon tog livet av sig när Nino försökte förföra henne, bara för att förbli Romeo trogen, trots att de egentligen aldrig hade ... du vet.« Jag tittade på honom och blev

ännu argare när jag såg att han fortfarande log. »Men det tycker du förstås bara är löjligt?«

»Absolut!« sa Alessandro samtidigt som han tryckte på gasen för att göra en omkörning. »Tänk efter lite. Nino var inte så hemsk ...«

»Nino var fruktansvärd!«

»Kanske var han fruktansvärt bra i sängen. Varför inte ta reda på det? Hon kunde ju alltid ta livet av sig morgonen efter.«

»Hur kan du säga så?« protesterade jag upprört. »Jag kan inte tro att du verkligen menar det! Om du var Romeo skulle du knappast vilja att Julia ... provkörde Paris!«

Han skrattade högt. »Kom igen! Det var ju du som sa att jag var Paris! Rik, snygg och ond. Självklart skulle jag vilja att Julia provkörde mig.« Han flinade brett när han såg min bistra min. »Vad skulle jag annars vara för en Paris?«

Jag drog i kjolen igen. »Och när hade du tänkt att det skulle inträffa?«

»Vad sägs om nu?« sa Alessandro och växlade ner.

Jag hade varit så inne i vårt samtal att jag inte hade lagt märke till landskapet runt omkring, men nu såg jag att vi för länge sedan hade svängt av landsvägen och kröp fram längs en övergiven grusväg som kantades av vildvuxna cedrar. Den slutade tvärt vid foten av ett litet berg, men i stället för att vända svängde Alessandro in på en tom parkeringsplats och stängde av motorn.

»Är det här Eva Maria bor?« sa jag osäkert. Det fanns inte ett hus i sikte.

»Nej«, svarade han, klev ur bilen, öppnade bakluckan och tog ut en flaska och två glas. »Det här är Rocca di Tentennano. Eller ... det som finns kvar av det.«

Vi gick uppför hela berget tills vi kom fram till ruinen av fästningen. Av maestro Ambrogios beskrivning visste jag att byggnaden på sin tid hade varit kolossal. Han kallade den »en karg och ogästvänlig klippa krönt av ett jättelikt näste, bebott av gamla tiders skräckinjagande, människoätande rovfåglar«. Det var inte svårt att föreställa sig hur det en gång hade sett ut, för delar av det massiva tornet stod fortfarande kvar, och trots förfallet framstod det som hotfullt och oin-

tagligt och minde om den makt det en gång hade representerat.

»Imponerande«, sa jag och rörde vid muren. Teglet kändes varmt mot handen – säkert helt annorlunda mot hur det hade känts för Romeo och broder Lorenzo den där ödesdigra vinterkvällen 1340. Kontrasten mellan nutid och dåtid hade faktiskt aldrig känts så påtaglig som här. På medeltiden hade den här bergstoppen sjudit av mänsklig aktivitet, men nu var det så stilla att man kunde höra minsta lilla insekt surra. Runt omkring oss i gräset låg en och annan nyss nedfallen tegelsten, som om den urgamla byggnaden – som lämnats att dö för många, många år sedan – ännu sakta höjdes och sänktes, som bröstet på en sovande jätte.

»Förr kallades det 'ön', förklarade Alessandro och strövade vidare. »*L'Isola*. Det brukar vara blåsigt här uppe, men inte idag. Vi har tur.«

Jag följde efter honom längs en smal och stenig stig och lade först nu märke till den storslagna utsikten över Val d'Orcia, målad i sommarens djärva färger. Klargula fält och gröna vingårdar bredde ut sig nedanför oss, och här och var syntes en klick blått eller rött där blom-morna hade tagit över en grönskande äng. Höga cypresser kantade vägarna som slingrade sig fram genom landskapet och vid slutet av varje väg låg en bondgård. Det var en utsikt som fick mig att önska att jag inte hade slutat med bildlektionerna tredje året på college bara för att Janice hade hotat med att börja.

»Ingen kan gömma sig för familjen Salimbeni«, noterade jag och skuggade ögonen för solen. »De visste verkligen vad de gjorde när de valde den här platsen.«

»Den är av stort strategiskt värde«, medgav Alessandro. »Härifrån kan man regera världen.«

»Åtminstone en del av den.«

Han ryckte på axlarna. »Den del som är något att ha.«

Alessandro såg egendomligt hemma ut i denna naturens utbrytarstat där han gick framför mig med glaset och proseccoflaskan, som han inte tycktes ha någon brådska att öppna. När han äntligen stannade var det i en liten sänka som var övervuxen med gräs och örter, och när han leende vände sig mot mig med en pojaktig stolthet i blicken fick jag en klump i halsen.

»Låt mig gissa«, sa jag och slog armarna om mig själv trots att det nästan var vindstilla. »Är det hit du brukar ta dina tjejer? Då måste jag påminna dig om att det inte gick något vidare för Nino.«

Han såg uppriktigt sårad ut. »Nej! Det har jag aldrig gjort. Min morbror brukade ta mig med hit upp när jag var liten.« Han slog ut med handen över buskarna och de utspridda stenblocken. »Vi hade en fäktningsmatch här en gång, min kusin Malèna och jag. Hon ...« Han hejdade sig plötsligt, kanske för att han insåg att hans hemlighet skulle avslöjas i fel ände om han fortsatte. I stället sa han: »Ända sedan dess har jag velat komma tillbaka hit.«

»Det tog dig ett bra tag«, påpekade jag, mer än väl medveten om att det var mina nerver som talade och inte jag, och att jag inte gjorde någon av oss en tjänst genom att vara så stingslig. »Men ... jag klagar inte. Det är vackert här. Ett perfekt ställe för ett litet party på tu man hand.« När han fortfarande inte sa något sparkade jag av mig skorna och tog några steg framåt, barfota i gräset. »Så vad är det vi firar?«

Alessandro fick en rynka mellan ögonbrynen och vände sig om för att titta ut över dalen, och jag såg att han brottades med de ord han visste att han måste säga. När han slutligen vände sig mot mig igen, hade all den lekfulla spefullhet som jag kommit att bli så van vid sud-dats ut. Han såg på mig med en plågad ängslan i blicken. »Jag tänkte«, sa han sakta, »att vi skulle skåla för en nystart.«

»En nystart för vem då?«

Nu ställde han äntligen ifrån sig flaskan och glasen i det höga gräset och kom fram till mig. »Giulietta«, sa han med låg röst, »jag tog inte med dig hit upp för att leka Nino. Eller Paris. Jag tog dig med hit för att det var här det slutade.« Han rörde vid mitt ansikte med vördnad, som en arkeolog som äntligen har hittat det kostbara föremål som han grävt efter i hela sitt liv. »Och jag tänkte att det skulle vara ett bra ställe att börja om på.« Osäker på hur han skulle tolka mitt ansikts-uttryck tillade han ängsligt: »Jag är ledsen att jag inte har berättat sanningen förut. Jag hoppades att det inte skulle behövas. Du frågade hela tiden om Romeo och hurdan han var. Jag hoppades att ...« Han log tankfullt. »Att du skulle känna igen mig.«

Trots att jag redan visste vad han försökte säga, träffades jag utan förvarning rakt i hjärtat av hans allvar och stundens spänning, och

chocken kunde inte ha varit större om jag hade kommit till Rocca di Tentennano och fått höra hans bekännelse utan att veta någonting på förhand.

»Giulietta ...« Han försökte fånga min blick, men jag undvek hans. Ända sedan jag upptäckte vem han verkligen var hade jag längtat så efter det här samtalet, och nu när stunden äntligen var inne ville jag höra honom säga orden om och om igen. Men samtidigt hade jag de senaste dagarna löpt ett känslomässigt gatlopp, och även om han naturligtvis inte kunde känna till detaljerna ville jag att han skulle erfara min smärta.

»Du ljög för mig.«

I stället för att backa kom han ännu närmare. »Jag ljög aldrig om Romeo. Jag sa att han inte var den man du trodde att han var.«

»Och du sa åt mig att hålla mig borta från honom«, fortsatte jag. »Du sa att jag skulle få det bättre med Paris.«

Han log åt min anklagande min. »Det var ju du som sa att jag var Paris ...«

»Och du lät mig tro det!«

»Ja, det gjorde jag.« Han rörde lätt vid min haka, som om han undrade varför jag inte kunde tillåta mig att le. »För det var det du ville. Du ville att jag skulle vara fienden. Annars visste du inte hur du skulle förhålla dig till mig.«

Jag öppnade munnen för att protestera, men insåg att han hade rätt.

»Hela den här tiden«, fortsatte Alessandro, som märkte att jag var på väg att ge vika, »har jag väntat på att rätt ögonblick skulle infinna sig. Och jag trodde ... efter det som hände igår, när vi var vid Fontebranda, så trodde jag att du skulle bli glad.« Hans tumme stannade vid min mungipa. »Jag trodde att du ... tyckte om mig.«

I tystnaden som följde bekräftade hans ögon allt han hade sagt och bönföll mig om ett svar. Men jag sa ingenting utan lade i stället en hand på hans bröst, och när jag kände hans varma hjärtslag under handflatan bubblade en irrationell, extatisk glädje upp från en plats inom mig vars existens jag aldrig hade vetat om. »Det gör jag också.«

Hur länge vår kyss varade kommer jag aldrig att få veta. Det var ett av de ögonblick som ingen vetenskapsman i världen någonsin kan

reducera till siffror, hur mycket hon än försöker. Men när världen slutligen kom virvlande tillbaka från en ljuvlig plats långt borta var allting ljusare och bättre än någonsin förr. Det var som om hela universum hade blivit fullständigt förvandlat sedan sist ... eller också hade jag aldrig tittat ordentligt tidigare.

»Jag är så glad att du är Romeo«, viskade jag med pannan lutad mot hans, »men även om du inte var det, skulle jag ändå ...«

»Vad då?«

Jag slog generat ner blicken. »Så skulle jag ändå vara lycklig.«

Han skrockade, fullt medveten om att jag hade varit på väg att säga något mycket mer avslöjande. »Kom ...« Han drog mig med ner i gräset. »Du får mig att glömma mitt löfte. Du är väldigt bra på det!«

Jag tittade på honom där han satt, fast besluten att samla sina tankar. »Vilket löfte?«

»Att berätta för dig om min familj«, svarade han. »Jag vill att du ska få veta allt ...«

»Åh, men jag vill inte veta allt«, insköt jag och satte mig grensle över hans knän. »Inte just nu.«

»Vänta!« Han försökte förgäves få stopp på mina ostyriga händer. »Först måste jag berätta för dig om ...«

»Sch!« Jag lade fingrarna över hans mun. »Först måste du kyssa mig igen.«

»... Karl den store ...«

»... kan vänta.« Jag tog bort fingrarna och lade mina läppar mot hans i en lång kyss som satte stopp för alla protester. »Eller hur?«

Han tittade på mig som en ensam försvarare som står inför en hord invaderande barbarer. »Men jag vill att du ska veta vad du ger dig in på.«

»Åh, oroa dig inte«, viskade jag. »Det vet jag nog ...«

Efter att ha kämpat emot i tre ståndaktiga sekunder gav han slutligen vika och drog mig så tätt intill sig som det italienska modet tillät. »Är du säker?« I nästa sekund låg jag på rygg på en bädd av backtimjan och fnittrade överraskat. »Jaha, Giulietta ...« Alessandro spände ögonen i mig. »Jag hoppas att du inte väntar dig någon rimmad vers.«

Jag skrattade. »Synd att Shakespeare aldrig skrev några scenanvisningar.«

»Varför det?« Han kysste mig mjukt på halsen. »Tror du verkligen att gamle William var en bättre älskare än jag?«

I slutänden var det inte min ärbarhet som satte punkt för det roliga, utan en ovälkommen släng av en forntida sienesisisk ridderlighet.

»Visste du«, mumlade Alessandro och naglade fast mina armar mot marken i ett försök att rädda sina återstående skjortknappar, »att det tog Columbus sex år att upptäcka Amerika?« Likt återhållsamheten själv hängde han över mig medan kulan dinglade som en pendel mellan oss.

»Varför tog det så lång tid?« frågade jag, som låg där och njöt av hans tappra kamp mot bakgrund av den blå himlen.

»Han var en italiensk gentleman«, sa Alessandro, lika mycket till sig själv som till mig, »och ingen conquistador.«

»Äsch, han var bara ute efter guldet«, sa jag och försökte kyssa hans sammanbitna käke, »precis som conquistadorerna.«

»Kanske till en början. Men sedan ...« Han tog tag i kanten på min kjol och drog ner den där den hörde hemma. »Sedan upptäckte han hur mycket han tyckte om att utforska kusterna och lära känna den nya och främmande kulturen.«

»Sex år är en lång tid«, protesterade jag, som inte hade lust att återvända till verkligheten riktigt än. »Alldeles för lång.«

»Nej.« Han log åt min invit. »Sex *hundra* år är en lång tid. Så jag tror att du kan tåla dig en halvtimme till medan jag berättar min historia.«

Proseccon var varm när den äntligen blev öppnad, men det var ändå det godaste glas vin jag druckit i mitt liv. Det smakade honung och örter, kärlek och vilda planer, och när jag satt lutad mot Alessandro, som i sin tur lutade sig mot ett klippblock, kunde jag nästan tro på att mitt liv skulle bli långt och glädjerikt, och att jag äntligen hade funnit något som kunde ge mina spöken ro.

»Jag vet att du fortfarande är arg för att jag inte berättade vem jag var«, sa han och strök mig över håret. »Du kanske tror att jag var rädd för att du skulle förälska dig i namnet i stället för i mannen. Men sanningen är den rakt motsatta. Jag var rädd – och det är jag fortfarande – för att du, när du har hört min historia, historien om Romeo Mare-

scotti, ska önska att du aldrig hade träffat mig.«

Jag öppnade munnen för att protestera, men han avbröt mig innan jag hann säga något. »Det där som din kusin Peppo sa om mig ... det var sant alltihop. Psykologerna skulle säkert kunna förklara det med ett eller annat diagram, men i min familj lyssnar vi inte på psykologer. Vi lyssnar inte på någon. Vi Marescottis har våra egna teorier och vi är så säkra på att de stämmer att de blir – som du säger – drakar som vaktar vårt torn och inte låter någon komma vare sig in eller ut.« Han gjorde en paus för att fylla på mitt glas. »Här, resten är ditt. Jag kör.«

»Du kör?« Jag skrattade. »Det låter inte som den Romeo Marescotti Peppo pratade om! Jag trodde att du skulle vara vild och galen. Vilken besvikelse.«

»Oroa dig inte ...« Han drog mig närmare intill sig. »Jag ska gottgöra det på andra sätt.«

Medan jag smuttade på min prosecco berättade han om sin mor, som hade blivit gravid vid sjutton års ålder och vägrat tala om vem fadern var. Hennes far – gamle Marescotti, Alessandros morfar – hade naturligtvis blivit rasande. Hon blev utslängd och flyttade in hos sin mors gamla skolkamrat, Eva Maria Salimbeni. När Alessandro föddes blev Eva Maria hans gudmor. Det var också hon som insisterade på att pojken skulle få det traditionella släktnamnet, Romeo Alessandro Marescotti, trots att hon visste att det skulle göra gamle Marescotti utom sig av vrede att få höra att en oäkting bar hans namn.

Så småningom, 1977, lyckades Alessandros mormor övertala morfadern att låta dottern och dottersonen återvända till Siena. Vid detta deras första besök sedan Alessandro föddes döptes han i Aquila-fontänen strax före palion. Men det året förlorade deras contrada båda loppet under förnedrande former och gubben Marescotti behövde en syndabock. När han fick höra att hans dotter hade tagit med sin lille pojke till stallet före tävlingen – och låtit honom röra vid deras häst – blev han övertygad om att han hade hittat orsaken till förlusterna: den lille oäktingen hade gett hela contradan otur.

Han skrek åt sin dotter att ta med sig pojken tillbaka till Rom och inte komma hem igen förrän hon hade hittat en make. Så det gjorde hon. Hon återvände till Rom och hittade en make, en mycket bra man som var karabinjär. Denne man gav Alessandro sitt efternamn,

Santini, och uppfostrade honom som en av sina egna söner, med disciplin och kärlek. Och det var så Romeo Marescotti blev Alessandro Santini.

Men varje sommar måste Alessandro tillbringa en månad på sina morföräldrars gård i Siena för att lära känna sina kusiner och komma bort från storstaden. Det var inte morfaderns idé, och inte moderns heller, utan det var Alessandros mormor som insisterade på det. Det enda hon inte lyckades få gubben Marescotti till var att låta Alessandro följa med till palion. Alla åkte dit – kusiner, morbröder och mostrar – men Alessandro fick stanna hemma eftersom hans morfar var rädd för att han skulle ge Aquilas häst otur. Det var åtminstone vad han sa. Så Alessandro var helt ensam kvar på gården och red den gamla arbetshästen i sin egen palio. Senare lärde han sig att fixa vespor och motorcyklar, och hans palio blev minst lika farlig som den riktiga.

Till slut vägrade han att åka till Siena mer, för varje gång han kom dit var hans morfar på honom med kommentarer om hans mor, som – inte utan anledning – aldrig kom och hälsade på. Så Alessandro gick ut skolan och började som karabinjär precis som sin far och sina bröder, och han gjorde allt för att glömma att han var Romeo Marescotti. Han kallade sig aldrig något annat än Alessandro Santini, höll sig så långt borta som möjligt från Siena och tog alla chanser att åka på fredsbevarande uppdrag utomlands. Det var så han hamnade i Irak, där han fulländade sin engelska i högljudda dispyter med amerikanska legosoldater och nätt och jämnt kom undan med livet i behåll när rebeller körde rakt in i karabinjärernas högkvarter i Nasiriyah med en bil lastad med sprängämnen.

När han slutligen besökte Siena igen talade han inte om för någon att han var där, inte ens för sin mormor. Men kvällen före palion gick han till contradans stall. Det var inget han hade planerat; han kunde bara inte hålla sig borta. Hans morbror var där och vaktade hästen, och då Alessandro talade om vem han var blev morbrodern så upprymd att han lät honom röra vid den gulsvarta *giubbetton* – den jacka som jockeyn skulle bära på tävlingen – för att bringa lycka.

Under palion följande dag lyckades dessvärre jockeyn från den rivaliserande contradan Pantera grabba tag i just denna jacka och sinka Aquilas häst och ryttare så mycket att de förlorade loppet.

När Alessandro hade kommit så långt i sin berättelse kunde jag inte låta bli att vrida på huvudet och titta på honom. »Säg inte att du trodde att det var ditt fel!«

Han ryckte på axlarna. »Vad skulle jag tro? Jag hade bringat otur åt vår *giubbetto* och vi förlorade. Det sa till och med min morbror. Och vi har inte vunnit en enda palio sedan dess.«

»Men nu får du väl ändå ...« började jag.

»Tyst!« Han lade en lätt hand över min mun. »Hör på nu. Efter det var jag borta länge och återvände inte till Siena förrän för ett par år sedan. Det var i sista stund. Min morfar var mycket trött. Jag minns att han satt på en bänk och tittade ut över vingården, och han märkte inte att jag hade kommit förrän jag lade en hand på hans axel. Då vände han sig om och gav mig en enda blick, och så började han gråta av glädje. Det var en bra dag. Vi hade en stor middag och min morbror sa att de aldrig tänkte låta mig resa bort igen. Först var jag inte säker på att jag ville stanna. Jag hade aldrig bott i Siena förut och hade många dåliga minnen därifrån. Dessutom visste jag att folk skulle prata om mig om de fick veta vem jag var. Folk glömmar inte det förflutna så lätt. Så till att börja med tog jag bara tjänstledigt. Men sedan hände något. Aquila deltog i palion i juli och det var det sämsta lopp vi någonsin gjort. I hela palions historia tror jag inte att någon contrada någonsin har förlorat på ett sådant nesligt sätt. Vi låg först under hela loppet, men i den allra sista kurvan red Pantera förbi oss och tog hem segern.« Han suckade åt minnet. »Det finns inget värre sätt att förlora på. Det var en chock för oss. Sedan var vi tvungna att försvara vår heder i augustiloppet, och då blev vår *fatino* – vår jockey – straffad. Vi straffades allihop. Vi förlorade rätten att delta nästa år, och året efter det också. Vi blev uteslutna. Kalla det politik om du vill, men vi i familjen kände att det var mer än så.

Min morfar blev så upprörd att han fick en hjärtinfarkt när han insåg att det kunde ta två år innan Aquila fick delta i palion igen. Han var åttiosju. Tre dagar senare dog han.« Alessandro tystnade och vände bort blicken. »Jag satt hos honom under de tre dagarna. Han var så arg på sig själv för att han slösat bort så mycket tid. Allt han ville var att se på mitt ansikte så mycket som möjligt. Först trodde jag att han var arg på mig för att jag hade bringat otur igen, men sedan sa han

att det inte var mitt fel. Felet var hans, för att han inte tidigare hade förstått hur det låg till.«

Jag var tvungen att fråga. »Hur *vad* låg till?»

»Med min mor. Han förstod att det som hade hänt henne *måste* hända. Min morbror har fem flickor, inga pojkar. Jag är det enda barnbarnet som bär släktens namn. Eftersom min mor var ogift när jag föddes och jag döptes till hennes namn. Förstår du?»

Jag satte mig upp. »Vilken sjuk, chauvinistisk ...«

»Giulietta!« Han drog ner mig mot sin axel igen. »Du kommer aldrig att förstå om du inte lyssnar. Det min morfar visste var att det fanns något ont som nu, efter många generationer, hade vaknat till liv och utvalt mig, på grund av mitt namn.«

Jag kände de små håren på mina armar resa sig rakt upp. »Utvalt dig ... till vad då?»

»Det är nu«, sa Alessandro och fyllde på mitt glas igen, »som vi kommer till Karl den store.«

[VII.II]

*Han måste manas upp ifrån de döda.
Nåväl, vid Rosalinas klara ögon,
Vid hennes purpurmun och höga panna [...]
Träd fram i egen skepnad, Romeo!*

PESTEN OCH RINGEN

Siena A. D. 1340-1370

MARESCOTTI ÄR EN av de äldsta adelssläkterna i Siena. Namnet tros härstamma från Marius Scotus, en skotsk general i Karl den stores armé. De flesta Marescottis slog sig ner i Bologna, men örnen bredde ut sina vingar vitt och brett, och den gren av släkten som fanns i Siena var särskilt omtalad för sitt mod och ledarskap i kristider.

Men som vi vet varar ingenting för evigt och släkten Marescottis berömmelse är inget undantag. Nu för tiden finns det knappt någon i Siena som minns dess ärorika förflutna, men så har också historien alltid gett mer utrymme åt dem som lever för att krossa och förstöra än åt dem som gör allt för att skydda och bevara.

Romeo föddes medan släkten ännu åtnjöt ett mycket gott rykte. Hans far, comandante Marescotti, var allmänt beundrad för sin måttfullhet och värdighet, och hans insättningar på det kontot var så talrika att inte ens hans son – vars girighet och lättja överträffade det mesta – lyckades förslösa hans besparingar.

Men till och med comandantens tillgångar var nära att urholkas när Romeo i början av 1340 träffade en kvinna vid namn Rosalina. Hon var gift med en slaktare, men alla visste att de inte var lyckliga tillsammans. I Shakespeares version är Rosalina en ung skönhet som plågar

Romeo med sitt kyskhetslöfte, men sanningen är den rakt motsatta. Rosalina var tio år äldre och blev hans älskarinna. I månader försökte Romeo övertala henne att de skulle rymma tillsammans, men hon var för klok för att lita på honom.

Strax efter jul 1340 – inte långt efter att Romeo och Giulietta hade dött här på Rocca di Tentennano – födde Rosalina en son, och var och en kunde se att slaktaren inte var fadern. Det blev stor skandal och Rosalina var rädd att hennes man skulle få reda på sanningen och döda babyn. Därför tog hon med sig den nyfödde till comandante Mare-scotti och frågade om han kunde uppfostra pojken i sitt eget hus.

Men comandanten sa nej. Han trodde inte på hennes historia, utan visade henne på porten. Innan Rosalina gick sa hon till honom: »En dag kommer du att ångra vad du har gjort mot mig och detta barn. En dag kommer Gud att straffa dig för den rättvisa du förnekar mig!«

Comandanten glömde bort hela saken ända tills 1348, då digerdöden drog genom Siena. Över en tredjedel av befolkningen dog på några månader och dödligheten var högst innanför stadsmurarna. Lik staplades på gatorna, söner övergav fäder och hustrur övergav män. Alla var så rädda att de glömde bort vad det innebar att vara människa och inte ett djur.

På en vecka förlorade comandante Mare-scotti sin mor, sin fru och alla sina fem barn; han själv var den ende överlevande. Han tvättade och klädde dem och lade dem alla på en kärra, och så tog han dem till katedralen för att leta reda på en präst som kunde förrätta begravningen. Men det fanns inga präster. De präster som fortfarande levde var upptagna med att ta hand om patienterna på sjukhuset intill katedralen, Santa Maria della Scala. Även där hade de för många lik för att kunna begrava dem alla, och lösningen blev att de byggde en ihålig vägg inne i sjukhuset. I detta hålrum staplades liken, varpå man murade igen öppningen.

När comandanten kom till Sienas katedral höll några misericordiabröder på att gräva en stor massgrav på piazzan utanför, och han mutade dem så att de skulle låta hans familj vila i denna vigda jord. Han talade om att det var hans mor och hans fru, och han gav dem namnen och åldrarna på alla sina barn och förklarade att de var klädda i sina allra bästa söndagskläder. Men det brydde sig inte männen om.

De tog emot hans guld och tömde kärran i gropen, och comandanten såg hela sin älskade familj – sin framtid – dråsa ner i graven helt utan böner, utan välsignelser och utan *speranza*, hopp.

När han gick därifrån genom staden visste han inte vart han gick. Han såg ingenting av det som fanns runt omkring. Han tyckte sig ha nått världens ände och började skrika åt Gud och fråga varför han hade lämnats kvar att bevittna all denna olycka och tvingats begrava sina egna barn. Han föll rentav på knä och fyllde sina kupade händer med smutsvatten ur rännstenen. Det stank av död och förruttnelse och han hällde det över sig och drack i hopp om att äntligen bli sjuk och dö som alla andra.

När han låg där i gyttjan hörde han plötsligt en pojkröst som sa: »Det där har jag redan provat. Det fungerar inte.«

Comandanten tittade upp på pojken och trodde att det var ett spöke han såg. »Romeo!« utbrast han. »Romeo? Är det du?«

Men det var inte Romeo, utan en pojke på kanske åtta år, mycket smutsig och klädd i trasor. »Jag heter Romanino«, sa pojken. »Jag kan dra den där kärran åt dig.«

»Varför vill du dra min kärra?« undrade comandanten.

»För att jag är hungrig«, sa Romanino.

»Här«, sa comandanten och tog fram återstoden av sina pengar.

»Gå och köp dig lite mat.«

Men pojken sköt undan hans hand och sa: »Jag är ingen tiggare.«

Så comandanten lät pojken släpa kärran hela vägen tillbaka till Palazzo Marescotti. Då och då hjälpte han honom genom att ge kärran en liten knuff, och när de kom fram till grinden tittade pojken upp på örnornamenten på muren och sa: »Här föddes min far.«

Du kan föreställa dig vilken chock comandanten fick när han hörde detta. Han frågade pojken: »Hur vet du det?«

»Mor brukade berätta historier för mig«, svarade pojken. »Hon sa att min far var mycket modig. Han var en mäktig riddare med så här stora armar. Men han var tvungen ge sig av till det heliga landet och strida med kejsaren och kom aldrig hem igen. Hon brukade säga att han kanske skulle komma tillbaka och leta efter mig en dag. Och om han gjorde det var det en sak jag skulle säga till honom så att han förstod vem jag var.«

»Vad var det för en sak?»

Pojken flinade, och just då, i det leendet, såg comandanten sanningen innan han ens hörde orden: »Att jag är en liten örn, en *aquilino*.«

Samma kväll satt comandante Marescotti vid tjänarnas tomma bord i köket och åt för första gången på flera dagar. Mitt emot honom satt Romanino. Han gnagde på ett kycklingben och hade inte tid att ställa några frågor.

»När dog din mor Rosalina?» frågade comandanten.

»Det var länge sedan«, svarade pojken. »Innan allt detta började. Han slog henne, förstår du. Och en dag reste hon sig inte. Han skrek åt henne och drog henne i håret, men hon rörde sig inte. Hon rörde sig inte alls. Då började han gråta. Jag gick fram till henne och pratade med henne, men hon öppnade inte ögonen. Hon var kall. Jag lade handen mot hennes ansikte och det var då jag förstod att han hade slagit henne för hårt, och det sa jag till honom, och han sparkade mig och sedan försökte han ta fast mig, men jag sprang ... ut genom dörren. Och jag bara fortsatte springa. Fastän han skrek efter mig fortsatte jag springa och springa ända tills jag kom till min moster, och hon släppte in mig och lät mig stanna där. Jag arbetade, förstår du. Jag gjorde mitt. Jag tog hand om babyn när den kom, och hjälpte henne att se till att vi fick mat på bordet. Och de tyckte om mig, jag tror att de faktiskt tyckte om att jag var där och tog hand om babyn, ända tills ... ända tills alla började dö. Bagaren dog, och slaktaren, och bonden som vi köpte frukt av, och vi hade inte tillräckligt att äta. Men hon fortsatte att ge mig lika mycket som de andra, fastän de fortfarande var hungriga, så ... jag rymde.«

Pojken tittade på honom med kloka gröna ögon och comandanten tänkte i sitt stilla sinne på hur egendomligt det var att denne pojke, en spinkig liten åttaåring, var mer rakryggad än någon vuxen man han någonsin träffat på. »Hur har du klarat dig?» måste han fråga.

»Jag vet inte«, sa Romanino med en axelryckning, »men mor brukade alltid säga att jag var annorlunda. Starkare. Att jag inte skulle bli sjuk och dum som de andra. Hon sa att jag hade ett annat slags huvud på mina axlar. Och att det var därför de inte gillade mig. För att de visste att jag var bättre än de. Det var så jag klarade mig. Genom att tänka på vad hon sagt. Om mig. Och dem. Hon sa att jag skulle klara mig. Och det gjorde jag.«

»Vet du vem jag är?« frågade comandanten till slut.

Pojken tittade på honom. »Du är en stor man.«

»Det vet jag inte.«

»Jo då, det är du visst«, envisades Romanino. »Du är en stor man. Du har ett stort kök. Och en kyckling. Och du lät mig dra din kärra hela vägen. Och nu delar du din kyckling med mig.«

»Det gör mig inte till en stor man.«

»När jag hittade dig drack du smutsvatten«, påpekade pojken. »Nu dricker du vin. Det gör dig i alla fall till den störste man jag någonsin träffat.«

Nästa morgon tog comandante Marescotti med sig Romanino till pojken's moster och morbror. När de tillsammans kryssade sig fram mellan lik och sopor längs de branta backarna ner mot Fontebranda tittade solen fram för första gången på flera dagar. Eller så hade den kanske lyst varje dag, men comandanten hade tillbringat all sin tid i sitt mörka hem och försökt ge vatten åt munnar som aldrig mer skulle dricka.

»Vad heter din morbror?« frågade comandanten när han insåg att han glömt bort den allra viktigaste frågan.

»Benincasa«, svarade pojken. »Han gör färger. Jag tycker bäst om den blå, men den är dyr.« Han sneglade upp på comandanten. »Min far bar alltid vackra färger, förstår du. Mest gult, med en svart cape som såg ut som vingar när han red fort. Det kan man göra när man är rik.«

»Kanske det«, sa comandanten.

Romanino stannade framför en hög järngrind och kikade olustigt in på gården. »Här är det. Det där är monna Lappa, min moster. Eller ... hon är egentligen inte min moster, men hon ville ändå att jag skulle kalla henne det.«

Comandante Marescotti blev förvånad över hur stort huset var; han hade föreställt sig någonting mycket enklare. Inne på gården stod tre barn och hjälpte sin mor att hänga tvätt medan en liten flicka kröp omkring på marken och plockade upp sädeskorn som slängts ut åt gässen.

»Romanino!« Kvinnan kom genast rusande när hon fick se pojken

utanför grinden, och så fort regeln hade lyfts av och grinden öppnats drog hon in honom och omfamnade och kysste honom medan tårarna rann. »Vi trodde att du var död, din dumma pojke!«

I den allmänna uppståndelsen var det ingen som lade märke till den lilla flickan, och comandanten – som just hade varit på väg att obemärkt smyga sin väg från den lyckliga scenen – var den ende som såg att hon kröp rakt mot den öppna grinden, och han böjde sig ner och lyfte valhant upp henne i famnen.

Det var en ovanligt söt liten flicka, tyckte comandante Marescotti, och mycket mer charmerande än man kunde vänta sig av en så liten. Trots sin bristande erfarenhet av personer av denna ringa storlek ville han inte gärna lämna ifrån sig barnet till monna Lappa, och han blev stående och tittade på det lilla ansiktet medan han kände något vakna till liv i sitt bröst, likt en vårblomma som tvingar sig upp genom den frusna jorden.

Fascinationen var ömsesidig och snart började babyn förtjust slita och dra i comandantens ansikte.

»Caterina!« skrek hennes mor och var snabbt framme och befriade den distingerade gästen från den hårdhänta flickan. »Jag ber om ursäkt, messere!«

»Det behövs inte«, sa comandanten. »Gud har hållit sin hand över er och er familj, monna Lappa. Det verkår som om ert hus är välsignat.«

Kvinnan tittade länge på honom. Sedan böjde hon på huvudet. »Tack, messere.«

Comandanten vände sig om för att gå, men hejdade sig. Han vände sig om igen och tittade på Romanino. Pojken stod rak i ryggen som ett ungträd inför en storm, men samtidigt hade modet flytt hans blick.

»Monna Lappa«, sa comandante Marescotti. »Jag vill ... Jag skulle vilja ... Jag undrar om ni kan tänka er att överlämna den här pojken i min vård?«

Kvinnan såg misstroget på honom.

»Ni förstår«, skyndade sig comandanten att tillägga, »jag tror att han är min sonson.«

Orden kom som en överraskning för alla, till och med för comandanten själv. Monna Lappa såg närmast förskräckt ut medan Roma-

nino formligen strålade av lycka, och pojakens glädje var så stor att comandanten närapå brast ut i ett ofrivilligt skratt.

»Är ni comandante Marescotti?« utropade kvinnan med kinderna blossande av upphetsning. »Då var det alltså sant! Åh, den stackars flickan! Jag trodde väl aldrig ...« För omtumlad för att veta vad hon skulle göra grep monna Lappa tag i Romaninos axel och föste fram honom mot comandanten. »Gå! Gå, din dumma pojke! Och ... glöm inte att tacka Herren!«

Det behövde hon inte säga två gånger, och innan comandanten ens hann uppfatta att Romanino var på väg mot honom kände han pojakens armar om midjan och en snorig näsa som borrar sig in den broderade sammeten.

»Så ja«, sa han och klappade det smutsiga huvudet, »nu måste vi skaffa dig ett par skor. Och en del andra saker. Sluta upp med att gråta nu.«

»Jag vet«, snyftade pojken och torkade tårarna, »riddare gråter inte.«

»Det gör de visst«, sa comandanten och tog pojken i handen, »men bara när de är rena och klädda och har skor på fötterna. Tror du att du kan vänta så länge?«

»Jag ska göra mitt bästa.«

När de tillsammans gick gatan fram, hand i hand, greps comandante Marescotti plötsligt av våldsamma skamkänslor. Hur kunde det vara möjligt att han, en man som var sjuk av sorg efter att ha förlorat allt utom sitt eget hjärtas slag, kunde finna så stor tröst i en liten, klibbig hand som låg tryggt inkilad i hans egen?

Många år senare kom en dag en munk resande till Palazzo Marescotti och bad att få tala med familjens överhuvud. Munken förklarade att han kom från ett kloster i Viterbo och att hans abbot hade bett honom att återlämna en stor skatt till dess rätta ägare.

Romanino, som nu var en vuxen man på trettio år, bjöd in munken och skickade sina döttrar att se efter om deras farfarsfar, den gamle comandanten, orkade komma ner och träffa gästen. Medan de väntade på comandanten såg Romanino till att munken fick något att äta och dricka, och hans nyfikenhet var så stor att han frågade främlingen om vilken typ av skatt det gällde.

»Jag vet mycket litet om dess ursprung«, svarade munken mellan tuggorna, »men jag vet att jag inte får ta den med mig tillbaka.«

»Varför inte det?« undrade Romanino.

»För att den har mäktiga och förödande krafter«, sa munken och tog en bit bröd till. »Alla som öppnar asken blir sjuka.«

Romanino ryggade där han satt. »Jag tyckte att du sa att det var en skatt? Nu säger du att den är ond!«

»Förlåt mig, messere«, protesterade munken, »men jag sa aldrig att den var ond. Jag sa bara att den har mäktiga krafter. Den kan beskydda, men också förstöra. Därför måste den återlämnas i de händer som kan styra dess krafter. Den måste återlämnas till sin rätta ägare. Det är allt jag vet.«

»Och den ägaren är comandante Marescotti?«

Munken nickade igen, men med mindre övertygelse den här gången. »Vi tror det.«

»För om det inte är så«, påpekade Romanino, »har du burit med dig en demon in i mitt hus.«

Munken såg tafatt ut. »Messere«, sa han enträget, »ni måste tro mig när jag säger att jag aldrig har haft för avsikt att skada er eller er familj. Jag gör bara som jag har blivit tillsagd. Den här asken ...« Han stack ner handen i sadelväskan och tog upp en liten och mycket enkel träask som han försiktigt lade ifrån sig på bordet. »Den här asken fick vi av prästerna i San Lorenzo, vår katedral, och jag tror att den kanske – men jag är inte säker – innehåller en relik från ett helgon som nyligen sändes till Viterbo av dess ädla beskyddare i Siena.«

»Jag har inte hört talas om något sådant helgon!« utbrast Romanino och glodde misstänksamt på asken. »Vem var denna beskyddare?«

Munken knäppte vördsamt sina händer. »Den fromma och ärbara monna Mina av släkten Salimbeni, messere.«

»Jaså.« Romanino blev tyst en stund. Visst kände han till damen i fråga – vem hade inte hört talas om den unga brudens galenskap och den påstådda förbannelsen på källarväggen? – men vilket helgon skulle ge sig i lag med familjen Salimbeni? »Får jag fråga varför du i så fall inte återlämnar den så kallade skatten till henne?«

»Åh!« Munken blev alldeles förskräckt. »Nej! Skatten tycker inte

om Salimbenis! En av mina stackars bröder, som var född Salimbeni, dog i sömnen efter att ha vidrört asken ...»

»Förbannade munk!« röt Romanino och flög upp. »Ta genast med dig din fördömda ask och lämna mitt hus!«

»Men så var han också hundra två år gammal!« tillade munken skyndsamt. »Och andra människor som har rört vid den har mirakulöst tillfrisknat från långvariga sjukdomar!«

I samma ögonblick kom comandante Marescotti värdigt intågande i matsalen med en käpp till stöd för sin stolta hållning. I stället för att jaga ut munken ur huset med en kvast – som han just haft för avsikt att göra – lade Romanino band på sig och hjälpte sin farfar att slå sig ner vid bordsänden innan han förklarade omständigheterna kring det ovanliga besöket.

»Viterbo?« Comandanten rynkade pannan. »Hur kan de känna till mitt namn där?«

Munken stod och trampade och visste varken om han skulle sitta eller stå eller om det var han eller Romanino som skulle svara på frågan. »Här«, sa han till slut och placerade asken framför den gamle mannen. »Jag har blivit ombedd att återlämna den här till dess rätta ägare.«

»Var försiktig, farfar!« ropade Romanino när comandanten sträckte sig efter asken. »Vi vet inte vilka demoner den innehåller!«

»Nej, min son«, svarade comandanten, »men det ska vi ta reda på nu.«

Det blev en stunds ödesmättad tystnad medan comandanten sakta lyfte locket och kikade ner i asken. När Romanino såg att farfadern inte genast föll ner på golvet i krampryckningar vågade han sig också fram.

I asken låg en ring.

»Jag skulle nog inte ...« började munken, men comandante Marescotti hade redan plockat upp ringen och stirrade gapande på den.

»Vem hade du fått den av, sa du?« frågade comandanten. Hans händer darrade.

»Min abbot«, svarade munken som förskräckt tagit några steg bakåt. »Han sa att männen som hittade den hade uttalat namnet Marescotti innan de dog av en fasansfull feber, tre dagar efter att de tagit emot helgonets kista.«

Romanino tittade på sin farfar och önskade att han kunde lägga ifrån sig ringen. Men comandanten befann sig i en annan värld, och utan rädsla rörde han vid den ingraverade örnen på ringen och mumlade för sig själv det gamla släktmottot, »trogen genom alla tider«, som med pyttesmå bokstäver stod på ringens insida. »Kom hit, min son«, sa han slutligen och sträckte ut handen mot Romanino. »Det här var din fars ring. Nu är den din.«

Romanino visste inte vad han skulle göra. Å ena sidan ville han lyda sin farfar, men å andra sidan var han rädd för ringen, och han var inte så säker på att han var dess rättmätige ägare, även om den hade tillhört hans far. När comandante Marescotti såg honom tveka upptändes han av vrede, en explosiv vrede, och han började skrika att Romanino var en ynkrygg och att han måste ta emot ringen. Men just som Romanino steg fram föll comandanten ihop i stolen och ringen trillade ner på golvet.

När munken såg att den gamle mannen hade fallit offer för ringens onda makt gav han upp ett skrik av fasa och flydde rummet så att Romanino blev ensam kvar. Han kastade sig fram och besvor farfaderns själ att stanna kvar i kroppen för den sista smörjelsen. »Munk!« röt han med comandantens huvud i sina händer. »Kom tillbaka hit och gör ditt jobb, din rätta, annars kommer jag till Viterbo med djävulen i sällskap och äter er allihop levande!«

När munken hörde hotet lommade han in i köket igen, hittade sin sadelväska och tog fram den lilla flaskan med vigd olja som han fått med sig på resan av sin abbot. Så comandanten fick sin smörjelse och låg en stund mycket fridfullt och tittade på Romanino. Hans sista ord innan han dog var: »Håll din stjärna högt, min son.«

Förståeligt nog visste inte Romanino vad han skulle tro om den förbannade ringen. Den var uppenbarligen ond och hade dödat hans farfar, men samtidigt hade den tillhört hans far, Romeo. Till slut bestämde sig Romanino för att behålla den, men förvara asken på ett ställe där bara han kunde hitta den. Så han gick ner i källaren och in i Bottini, där han lade asken i ett mörkt hörn dit aldrig någon brukade gå. Han berättade aldrig om den för sina barn av rädsla för att de av nyfikenhet skulle släppa lös dess demoner än en gång, men han skrev ner hela historien, förseglade brevet och förvarade det

tillsammans med resten av familjens papper.

Vi vet inte om Romanino någonsin fick reda på sanningen om ringen under sin livstid, och i många generationer låg asken gömd i Bottini under huset, orörd och bortglömd. Men trots det fanns det i familjen Marescotti en känsla av att huset rymde något ont, och 1506 beslutade man sig slutligen för att sälja palatset. Asken med ringen blev givetvis kvar.

Många hundra år senare var en annan gammal man vid namn Marescotti ute och gick i sin vingård en sommardag när han plötsligt tittade ner och fick se en liten flicka. Han frågade henne på italienska vem hon var, och hon svarade, också på italienska, att hon hette Giulietta och var nästan tre år. Han blev väldigt förvånad, för vanligtvis var små barn rädda för honom, men den här flickan pratade med honom som om de vore gamla vänner, och när de började gå stack hon sin hand i hans.

Då de kom tillbaka till huset såg han att en vacker ung kvinna satt och drack kaffe med hans fru. Tillsammans med dem satt ytterligare en liten flicka och proppade munnen full med kakor. Hans fru förklarade att den unga kvinnan var Diane Tolomei, änkan efter gamle professor Tolomei, och att hon hade kommit för att ställa några frågor om släkten Marescotti.

Gamle Marescotti var mycket vänlig mot Diane Tolomei och besvarade alla hennes frågor. Hon undrade om det var sant att han i rakt nedstigande led, genom pojken Romanino, härstammade från Romeo Marescotti, och han sa ja. Sedan ville hon veta om han var medveten om att Romeo Marescotti var samme Romeo som i Shakespeares *Romeo och Julia*, och han sa ja, det visste han också. Sedan frågade hon om han visste att hon härstammade direkt från Julia, och han svarade ja, det var vad han hade trott, eftersom hon var en Tolomei och dessutom hade gett en av sina döttrar namnet Giulietta. Men när hon frågade om han kunde gissa varför hon hade kommit svarade han nej, inte alls.

Då frågade Diane Tolomei om hans familj fortfarande hade Romeos ring i sin ägo. Gamle Marescotti sa att han inte förstod vad hon pratade om. Hon undrade också om han någonsin hade sett en liten träask

som skulle innehålla en olycksbringande skatt eller om han någonsin hade hört sina föräldrar eller farföräldrar nämna en sådan ask. Han sa nej, han hade aldrig hört någon tala om något sådant. Hon såg lite besviken ut, och när han frågade vad det hela egentligen handlade om sa hon att det kanske var bäst så här och att hon kanske inte borde dra upp allt det gamla igen.

Du kan nog tänka dig vad gamle Marescotti svarade på det. Han sa åt Diane att hon redan hade ställt så många frågor, och han hade svarat på varenda en, så nu var det hennes tur att besvara några av hans. Vad var det för ring hon pratade om, och varför hade hon trott att han skulle veta något om den?

Det första Diane Tolomei berättade var historien om Romanino och munken från Viterbo. Hon förklarade att hennes man hade forskat om detta hela sitt liv och att det var han som hade hittat släkten Marescottis bevarade papper i stadsarkivet och funnit Romaninos anteckningar om asken. Det var bra, sa hon, att Romanino hade varit klok nog att aldrig ta på sig ringen, för han var inte dess rätte ägare, och det var möjligt att den kunde ha tillfogat honom stor skada.

Innan hon hann fortsätta med sina förklaringar kom den gamle mannens dotterson Alessandro – eller Romeo, som de kallade honom – fram till bordet för att sno åt sig en kaka. När Diane fick höra att han var Romeo blev hon mycket upprymd och sa: »Det är en stor ära att få träffa dig, unge man. Jag har med mig en mycket speciell person som jag vill presentera för dig.« Och så drog hon upp den ena lilla flickan i knät och sa, som om hon visade upp ett underverk för världen: »Det här är Giulietta.«

Romeo stoppade kakan i fickan. »Jag tror inte det«, sa han. »Hon har blöja på sig.«

»Nej!« protesterade Diane Tolomei och drog ner den lilla flickans klänning. »Det där är bara underbyxor. Hon är en stor flicka. Eller hur, Jules?«

Nu började Romeo dra sig undan i hopp om att kunna smita iväg, men hans morfar hejdade honom och sa åt honom att ta med sig de båda flickorna och leka med dem medan de vuxna drack kaffe. Så det gjorde han.

Under tiden berättade Diane Tolomei för gamle Marescotti och

hans fru om Romeos ring. Hon förklarade att det var en signetring som han hade gett till Giulietta Tolomei i en hemlig bröllopsceremoni som förrättats av deras gode vän broder Lorenzo. Därför, påstod hon, tillhörde egentligen ringen Giulietta, hennes dotter, och hon menade dessutom att ringen måste återfinnas för att den förbannelse som vilade över släkten Tolomei äntligen skulle kunna brytas.

Gamle Marescotti blev fascinerad av Diane Tolomeis historia, framför allt för att hon bevisligen inte var italienska men ändå hyste ett så brinnande intresse för gamla tider. Det förvånade honom att denna moderna kvinna från Amerika tycktes tro att det vilade en förbannelse över hennes familj – och inte vilken förbannelse som helst, utan en som hade sitt ursprung så långt tillbaka som på medeltiden – och att hon rentav trodde att det var den som låg bakom hennes makes död. Men då var det väl kanske naturligt att hon ville försöka stoppa den, så att hennes små flickor skulle få växa upp utan att ha den hängande över sig. Av någon anledning verkade hon tro att just hennes döttrar var särskilt utsatta, kanske på grund av att båda deras föräldrar hade tillhört släkten Tolomei.

Den gamle mannen var förstas ledsen över att inte kunna hjälpa den stackars unga änkan, men Diane avbröt honom så fort han började ursäkta sig. »Efter det ni har berättat för mig, signore«, sa hon, »så tror jag att asken med ringen fortfarande ligger gömd i Bottini under Palazzo Marescotti och att ingen har rört den sedan Romanino lade den där för över sex hundra år sedan.«

Gamle Marescotti kunde inte låta bli att skratta och slå sig för knäna. »Det kan jag aldrig tro!« sa han. »Jag kan inte tänka mig att den skulle ligga kvar. Och om den gör det så beror det antagligen på att den är så väl gömd att ingen kan hitta den. Inte jag heller.«

För att få honom att leta efter ringen sa Diane att om han hittade den och gav den till henne, skulle hon i gengäld ge honom något som familjen Marescotti borde vara lika angelägen om att få tillbaka och som hade funnits i familjen Tolomeis ägo alldeles för länge. Hon frågade om han hade någon aning om vad det kunde vara för en skatt, men det hade han inte.

Då tog Diane Tolomei upp ett fotografi ur handväskan och lade det framför honom på bordet. Och gamle Marescotti korsade sig när han

såg att det föreställde en gammal cencio som låg utbredd på ett bord, och inte vilken cencio som helst, utan en som han hade hört sin egen farfar beskriva många gånger; en cencio som han aldrig hade trott att han skulle få se eller röra vid, för den kunde helt enkelt inte existera längre.

»Hur länge«, sa han med skälvande stämma, »har er familj haft den här utan att tala om det för oss?«

»Lika länge«, svarade Diane Tolomei, »som er familj har haft ringen utan att tala om det för oss, signore. Och nu tror jag att ni håller med om det är hög tid att vi återlämnar dessa skatter till deras rättmätiga ägare och sätter stopp för de onda krafter som har orsakat oss båda så många sorger och bedrävelser.«

Gamle Marescotti blev förstås förnärmad när hon påstod att han var så olycksdrabbad och började genast högljutt räkna upp allt gott som omgav honom på alla sidor.

»Kan ni verkligen säga«, sa Diane Tolomei och lutade sig fram över bordet och rörde vid hans händer, »att det inte finns dagar då ni känner närvaron av en mäktig kraft som tittar på er med otåliga ögon, en forntida bundsförvant som väntar på att ni ska göra det enda rätta?«

Hennes ord gjorde starkt intryck på värdparet och de satt tysta en stund alla tre, tills de plötsligt fick höra ett förfärligt oväsen från laden och såg Romeo komma springande med den ena av sina gäster, och hon skrek och sparkade medan han försökte bära henne. Det var Giulietta, hon hade skadat sig på en högaffel och Romeos mormor fick sy ihop såret på köksbordet.

Romeos morföräldrar var inte direkt arga på honom för det som hänt. Det var mycket värre än så. De blev helt enkelt förfärade över att se att dottersonen tycktes orsaka smärta och förödelse vart han än gick. Och efter att just ha lyssnat till Diane Tolomeis berättelse började de oroligt undra om det kanske ändå var så att han förde otur med sig – att det fanns någon gammal demon som hade sin boning i hans kropp och att han precis som sin förfader Romeo skulle få ett kort och våldsamt liv.

Gamle Marescotti var så ledsen över det som hänt den lilla flickan att han lovade Diane att göra allt som stod i hans makt för att hitta ringen. Hon tackade honom och sa att hon, oavsett om han lycka-

des eller inte, snart skulle återvända med cencion, så att åtminstone Romeo kunde få det som var hans. Av någon anledning var det väldigt viktigt för henne att Romeo fortfarande var kvar när hon kom tillbaka, för hon ville göra ett försök med någonting som involverade honom. Hon sa inte vad det var och ingen vågade fråga.

De kom överens om att Diane Tolomei skulle komma tillbaka två veckor senare, vilket gav gamle Marescotti en chans att hinna leta efter ringen, och de skildes som vänner. Innan Diane körde därifrån gav hon honom ett sista råd. Hon sa att om han hittade ringen måste han vara mycket försiktig och öppna asken så lite som möjligt. Under inga omständigheter fick han röra vid själva ringen. Den hade som sagt en tendens att göra folk illa.

Redan följande dag körde gamle Marescotti in till staden, fast besluten att leta reda på ringen. I flera dagar gick han omkring i Bottini under Palazzo Marescotti på jakt efter Romaninos hemliga gömställe. När han till slut hittade ringen – efter att ha lånat en metalldetektor – förstod han varför ingen hade råkat på den förut. Asken hade nämligen tryckts långt in i en smal glipa i väggen och dolts av en hög sandstensgrus.

När han drog ut asken tänkte han på det Diane Tolomei sagt om att inte öppna den mer än nödvändigt, men efter sex århundraden under damm och grus hade träet blivit så torrt och ömtåligt att till och med hans försiktiga beröring blev för mycket. Träet upplöstes som en näve sågspån och strax stod han där med ringen i handen.

Han bestämde sig för att inte ge efter för sin irrationella rädsla, så i stället för att lägga ringen i en annan ask stoppade han ner den i fickan och körde tillbaka till sin villa på landet. Efter den bilturen, då han haft ringen i fickan, föddes det aldrig mer några pojkar i hans familj som kunde få namnet Romeo Marescotti. Till hans stora frustration fick alla bara flickor. Det skulle aldrig bli någon mer pojke i släkten än Romeo, hans dotterson, och han tvivlade stort på att den rastlöse pojken någonsin skulle gifta sig och få egna söner.

Allt detta visste naturligtvis gamle Marescotti inte något om just då; han var bara glad över att ha hittat ringen åt Diane Tolomei och ivrig att äntligen få den gamla cencion från 1340 och visa upp den för alla i contradan. Han hade redan bestämt sig för att donera den till

Örnmuseet och föreställde sig att den skulle föra god tur med sig inför nästa palio.

Men så skulle det inte bli. Samma dag som Diane Tolomei skulle komma på besök igen hade han samlat hela släkten till en stor fest, och hans fru hade lagat mat i flera dagar. Han hade lagt ringen i en ny ask och hon hade knutit ett rött band om den. De hade till och med tagit med sig Romeo in till staden – trots att det var strax före palion – för att ta honom till en riktig frisör i stället för att bara ansa honom hemma med hjälp av pastakastrullen och kökssaxen. Nu behövde de bara vänta.

Och som de väntade. Och väntade. Men Diane Tolomei kom aldrig. I vanliga fall skulle gamle Marescotti ha blivit rasande, men den här gången blev han rädd. Han kunde inte förklara det. Det kändes som om han hade feber och han kunde inte äta. Samma kväll fick han höra den fruktansvärda nyheten. Hans kusin ringde och berättade att det hade inträffat en bilolycka och att professor Tolomeis änka och två små döttrar hade omkommit. Du kan tänka dig hur han kände det. Han och hans fru grät över Diane Tolomei och de små flickorna, och redan nästa dag satte han sig och skrev ett brev till sin dotter i Rom och bad henne att förlåta honom och komma hem. Men hon svarade aldrig, och hon kom aldrig hem.

[VIII.I]

*Ack, jag har köpt ett kärleksgoods, men ej
Det tillträtt än, och själv jag är försåld,
Men ägarn än ej kommen*

NÄR ALESSANDRO TILL sist avslutade sin berättelse låg vi sida vid sida på täcket av backtimjan och höll varandra i handen.

»Jag minns fortfarande den dagen«, tillade han, »när vi fick höra talas om bilolyckan. Jag var bara tretton, men jag förstod hur fruktansvärt det var. Och jag tänkte på den lilla flickan – dig – som tydligen var Giulietta. Jag hade förstås alltid vetat att jag var Romeo, men jag hade inte tänkt särskilt mycket på Giulietta förut. Nu började jag göra det, och jag insåg att det var väldigt konstigt att vara Romeo när det inte fanns någon Giulietta i världen. Konstigt och ensamt.«

»Äh, kom igen!« Jag stödde mig på ena armbågen och petade på hans allvarliga ansikte med en nickande viol. »Jag är säker på att du inte har behövt lida brist på kvinnligt sällskap.«

Han flinade och borstade bort violen. »Jag trodde att du var död! Vad skulle jag göra?«

Jag suckade och skakade på huvudet. »Så mycket var alltså inskriptionen på Romeos ring värd. 'Trogen genom alla tider'.«

»Sakta i backarna!« Alessandro rullade över mig på rygg och tittade ner på mig med en rynka mellan ögonbrynen. »Romeo gav ringen till Giulietta, har du glömt det?«

»Klokt av honom.«

»Okej ...« Han såg mig i ögonen och det märktes att han inte gillade den vändning samtalet tagit. »Säg mig då, Giulietta från Amerika ... har *du* varit trogen genom alla tider?«

Han sa det i en ganska skämtsam ton, men det var inget skämt för

mig. I stället för att svara mötte jag beslutsamt hans blick och frågade rakt på sak: »Varför bröt du dig in i mitt hotellrum?»

Trots att han redan var beredd på det värsta kunde jag inte ha gett honom en större chock. Med ett stön rullade han ner på rygg och gömde ansiktet i händerna utan att ens försöka låtsas som om jag hade fel. »*Porca vacca!*«

»Jag antar«, sa jag och låg kvar och kisade upp mot himlen, »att du har en väldigt bra förklaring. Annars skulle jag inte vara här.«

Han stönade igen. »Det har jag också. Men jag kan inte säga vad det är.«

»Vad sa du?» Jag satte mig tvärt upp. »Du vände upp och ner på mitt rum, men du tänker inte tala om varför?»

»Va? Nej!« Nu satte sig Alessandro också upp. »Det var inte jag! Det såg redan ut så där när jag kom! Jag trodde att du hade gjort det själv!« När han såg min reaktion slog han uppgivet ut med händerna. »Det är faktiskt sant. Den där kvällen när vi grälade och du sprang iväg från restaurangen gick jag till ditt hotell för att ... jag vet inte varför. Men när jag kom dit såg jag dig klättra ner från balkongen och smita iväg ...«

»Inte en chans!« utbrast jag. »Varför i hela världen skulle jag göra det?»

»Okej, då var det väl inte du, då«, sa Alessandro och skruvade på sig. »Men det var en kvinna. Som såg ut som du. Och det var hon som vände upp och ner på ditt rum. När jag kom in stod balkongdörren redan öppen och hela rummet var en enda röra. Jag hoppas att du tror mig.«

Jag slet mitt hår. »Hur ska jag kunna tro dig när du inte ens kan tala om varför du gjorde det?»

»Förlåt.« Han plockade bort en timjankvist ur mitt hår. »Jag önskar att jag kunde göra det. Men det är inte min sak. Förhoppningsvis får du din förklaring snart.«

»Från vem då? Eller är det också hemligt?»

»Dessvärre.« Han vågade sig på ett leende. »Men jag hoppas att du tror mig när jag säger att jag hade de bästa avsikter.«

Jag skakade på huvudet, arg på mig själv för att jag gav mig så lätt. »Jag måste vara galen.«

Hans leende blev ännu bredare. »Ska jag tolka det som ett ja?»

Jag reste mig upp och borstade av kjolen med häftiga rörelser, fortfarande lite arg. »Jag vet inte varför jag låter dig komma undan med det här ...«

»Kom hit ...« Han tog min hand och drog ner mig på marken igen. »Du känner mig. Du vet att jag aldrig skulle kunna göra dig illa.«

»Fel«, sa jag och vände bort ansiktet. »Du är Romeo. Du är den som kan göra mig riktigt, riktigt illa.«

Men när han drog in mig i sin famn spjärnade jag inte emot. Det var som om en mur inom mig rasade – den hade varit på väg att rasa hela eftermiddagen – och gjorde mig mjuk och foglig och knappt förmögen att tänka en enda tanke som sträckte sig bortom nuet.

»Tror du verkligen på förbannelser?» viskade jag där jag låg innesluten i hans famn.

»Jag tror på välsignelser«, svarade han mot min tinning. »För varje förbannelse finns det en välsignelse, det är vad jag tror.«

»Vet du var cencion är?»

Hans grepp om mig hårdnade. »Jag önskar att jag gjorde det. Jag vill ha den tillbaka lika mycket som du vill.«

Jag tittade upp och försökte se på honom om han ljög. »Varför det?»

»Därför«, svarade han och mötte min misstänksamma blick med ett stadigt lugn, »att var den än är, så är den meningslös utan dig.«

När vi äntligen strosade tillbaka till bilen gick våra långa skuggor framför oss på stigen och det fanns en antydning till kväll i luften. Just som jag började undra om vi inte skulle komma för sent till Eva Marias fest ringde Alessandros telefon, och han överlät åt mig att lägga in glaset och tomflaskan i bagageutrymmet medan han själv promenerade iväg några steg och försökte förklara det mystiska dröjsmålet för sin gudmor.

Jag letade efter en bra plats att lägga glaset på och fick längst in i ena hörnet syn på en vinlåda av trä med påskriften *Castello Salimbeni*. När jag lyfte på locket såg jag att det inte låg några flaskor i lådan, bara hyvelspån, och jag gissade att det var i den Alessandro hade förvarat glaset och prosecco på ditvägen. Bara för att kontrol-

lera att jag säkert kunde lägga glasen i lådan stoppade jag ner handen i hyvelspånen och rotade runt. Då stötte jag emot någonting hårt och när jag drog upp det såg jag att det var en gammal ask, inte större än en cigarrlåda.

Då jag stod där med asken i handen förflyttades jag plötsligt tillbaka till Bottini, där jag och Janice dagen innan hade sett Alessandro ta ut en liknande ask ur ett kassaskåp i bergväggen. Jag kunde inte motstå frestelsen att dra av locket, och jag gjorde det med inkräktarens darrhända iver; det slog mig inte ens att jag redan visste vad som låg i den. Först när jag drog med fingrarna över den – signetringen i guld som vilade på blå sammet – kom sanningen neddimpande och pulvriserade alla mina romantiska drömmar för en sekund eller två.

På grund av den skakande upptäckten att vi i själva verket körde omkring med ett föremål som direkt eller indirekt hade tagit livet av en hel drös människor, hade jag knappt hunnit stoppa tillbaka allting i vinlådan innan Alessandro stod bredvid mig med den avstängda telefonen i handen.

»Vad letar du efter?« frågade han och tittade misstänksamt på mig.

»Min hudkräm«, sa jag oberört och drog upp blixtlåset på min bag.
»Solen här är ... mördande.«

Under vår fortsatta färd hade jag vissa problem med att hålla mig lugn. Det var inte bara det att han hade brutit sig in på mitt rum och ljugit för mig om sitt namn. Inte ens nu, efter allt som hänt mellan oss – kyssarna, bekännelserna, avslöjandet av familjehemligheterna – talade han sanning. Visst hade han gett mig en del av sanningen och jag hade valt att tro honom, men så dum var jag inte att jag trodde att han hade berättat allt som fanns att veta. Det hade han ju till och med erkänt själv, när han vägrat förklara varför han hade tagit sig in på mitt hotellrum. Några viktiga kort hade han visserligen lagt upp på bordet, men större delen av handen höll han fortfarande tätt tryckt mot sitt bröst.

Och det gjorde väl jag också.

»Hur är det?« frågade han efter en stund. »Du är väldigt tyst.«

»Det är bra!« Jag torkade bort en svettdroppe från näsan och märkte att mina händer darrade. »Jag är bara varm.«

Han lade handen på mitt knä och klämde till. »Det kommer att kän-

nas mycket bättre när vi väl kommer fram. Eva Maria har en pool.»

»Naturligtvis har hon det.« Jag tog ett djupt andetag och släppte sakta ut luften. Jag hade en underlig domnad känsla i handen, just på det ställe där den gamla ringen hade vidrört min hud, och jag gnugade diskret fingrarna mot kläderna. Det var verkligen inte min stil att tro på skrock, men nu var jag faktiskt rädd. Rädslorna studsade runt i min mage som popcorn i en gryta. Jag slöt ögonen och intalade mig att det här inte var rätta tillfället att få en panikattack, att trycket över bröstet bara kom sig av att min hjärna försökte sätta krokben för min lycka, som den alltid gjorde. Men den här gången skulle jag inte tillåta det.

»Det du behöver är nog ...« Alessandro drog ner på farten och svängde in på en grusväg. »*Cazzo!*«

En jättelik järngrind spärrade vår väg. Att döma av Alessandros reaktion var det inte så här Eva Maria brukade välkomna sin gudson, och det krävdes en diplomatisk replikväxling via en interntelefon innan den magiska grottan öppnade sig och vi kunde köra in på den långa uppfarten som kantades av spiralklippta cypresser. Så fort vi var inne svängde de höga grindarna ljudlöst igen bakom oss, och låset knäppte till med ett litet klick som knappt hördes genom det mjuka krasandet från gruset och fågelsången i den sena eftermiddagen.

Eva Maria Salimbeni levde snudd på i en dröm. Hennes ståtliga hus – eller snarare slott – låg på en höjd inte långt från byn Castiglione, och åkrar och vingårdar bredde ut sig runt egendomen likt kjolen på en jungfru som sitter på en äng. Det var ett sådant ställe som man bara träffar på i stora, tunga soffbordsböcker och aldrig i verkligheten, och när vi närmade oss huset gratulerade jag i tysthet mig själv för att jag struntat i alla varningar och bestämt mig för att åka hit.

Ända sedan Janice hade berättat att kusin Peppo misstänkte att Eva Maria var en gangsterdrottning hade jag pendlat fram och tillbaka mellan nervositet och skepsis, men nu när jag äntligen var här, i fullt dagsljus, tycktes hela tanken orimlig. Om Eva Maria verkligen höll på med någon ljusskygg verksamhet skulle hon väl aldrig ställa till med fest i sitt eget hem och bjuda in en främling som mig.

Till och med hotet från den olycksbringande signetringen tycktes

avta när Castello Salimbeni tornade upp sig framför oss, och när vi bromsade in vid den stora fontänen framför huset dränktes all min återstående oro i det turkosblå vattnet som föll i kaskader från tre ymnighetshorn i händerna på nakna nymfer som satt grensle över varsin marmorgrip.

En skåpbil från en cateringfirma stod parkerad framför en sido-entré och två män i skinnförkläden höll på att lasta ur lådor medan Eva Maria stod bredvid och övervakade proceduren med armarna i kors. Så fort hon fick syn på vår bil rusade hon fram och viftade ivrigt åt oss att parkera och att göra det snabbt. »*Benvenuti!*« kvittrade hon och sprang mot oss med öppna armar. »Jag är så glad att ni båda är här!«

Som alltid blev jag helt ställd av Eva Marias översvallande sätt. Den enda tanke som for genom mitt huvud var: *Om jag kan ha de där byxorna när jag är i hennes ålder kommer jag att vara överlycklig.*

Hon kysste mig energiskt som om hon intill denna stund hade fruktat för min säkerhet, och sedan vände hon sig mot Alessandro. De kysstes, och med ett tillspetsat leende höll hon kvar greppet om hans biceps. »Du har visst varit en stygg pojke! Jag väntade er för flera timmar sedan!«

»Jag tänkte att jag skulle visa Giulietta Rocca di Tentennano«, svarade han utan att se det minsta skuldmedveten ut.

»Åh nej!« utbrast Eva Maria och såg ut som om hon ville ge honom en örfil. »Inte det hemska stället! Stackars Giulietta!« Hon vände sig mot mig med en blick full av medkänsla. »Jag är ledsen att du tvingades se den fula byggnaden. Vad tyckte du om den?«

Jag sneglade på Alessandro innan jag svarade. »Jag tyckte faktiskt att den var ganska ... idyllisk.«

Av någon oförklarlig anledning blev Eva Maria så lycklig över mitt svar att hon kysste mig på pannan innan hon marscherade före oss in i huset. »Den här vägen!« Hon viftade in oss genom en bakdörr, in i köket och runt ett gigantiskt bord fullastat med mat. »Jag hoppas att du inte tar illa upp att vi går den här vägen, kära du ... Marcello! *Dio Santo!*« Hon gestikulerade vilt åt en man ur cateringpersonalen och sa någonting som fick honom att lyfta upp lådan han just hade burit in och mycket försiktigt sätta ner den på ett annat ställe. »Jag måste

hålla ett öga på de här människorna, de är hopplösa! Gud välsigne dem! Och ... åh! Sandro!«

»Pronto!«

»Vad håller du på med?« Eva Maria sjasade otåligt ut honom. »Gå och hämta väskorna! Giulietta behöver ju sina saker!«

»Men ...« Alessandro var inte glad åt att lämna mig ensam med sin gudmor och hans hjälplösa uppsyn fick mig nästan att brista i skratt.

»Vi klarar oss själva!« fortsatte Eva Maria. »Det är dags för lite tjejsnack! Gå! Hämta väskorna!«

Trots villervallan och Eva Marias energiska framfart hann jag ta intryck av kökets dramatiska proportioner. Jag hade aldrig sett så stora grytor och kastruller förut och inte heller hade jag sett en sådan eldstad, som verkade uppta en lika stor yta som mitt studentrum. Det var den typ av rustikt, lantligt kök som de flesta påstår sig drömma om, men när det kommer till kritan har man antagligen inte en aning om hur man ska använda det.

Från köket kom vi ut i en storslagen hall som av allt att döma var den officiella entrén till Castello Salimbeni. Det var ett kvadratisk, monumentalt rum med minst femton meter högt i tak, och en trappa upp löpte en pelargång hela vägen runt. Det var faktiskt inte helt olik Kongressbiblioteket i Washington, dit tant Rose hade tagit med mig och Janice en gång – i utbildningssyfte och för att slippa laga mat – när Umberto var iväg på sin årliga semester.

»Det är här vi ska ha festen i kväll!« sa Eva Maria och stannade till för att försäkra sig om att jag var vederbörligen imponerad.

»Det är ... enastående«, var allt jag kom mig för att säga, och mina ord försvann upp mot det höga taket.

Gästrummen låg på övervåningen och nåddes från pelargången. Min värdinna hade haft vänligheten att inhysa mig i ett rum med balkong, varifrån man hade utsikt över en pool, en fruktträdgård och, på andra sidan trädgårdsmuren, Val d'Orcia som badade i guld. Det var som julafton i paradiset.

»Inga äppelträd?« skämtade jag och lutade mig fram över balkongräcket och beundrade det gamla vildvinet som klättrade längs väggen. »Eller ormar?«

»Under alla mina år här har jag aldrig sett en orm«, sa Eva Maria

utan att förstå skämtet. »Och jag promenerar i trädgården varje kväll. Men om jag såg en skulle jag krossa den med en sten, så här.« Hon visade mig.

»Japp, där var han rökt«, sa jag.

»Men om du är rädd har du Sandro precis här inne«, fortsatte hon med en nick mot glasdörren intill min. »Era rum delar balkong.« Hon gav mig en konspiratorisk armbågsknuff i sidan. »Jag tänkte att jag skulle göra det enkelt för er.«

Något paff följde jag efter henne tillbaka in i mitt rum. Det dominerades av en kolossal himmelssäng bäddad med vita sängkläder. När Eva Maria såg min hänförda min hissade hon ögonbrynen upp och ner precis som Janice skulle ha gjort. »Fin säng, va? Homerisk!«

Jag kände att kinderna började hetta. »Jag hoppas att du inte har fått för dig någonting om mig och ... din gudson.«

Hon tittade på mig med något som inte kunde tolkas som annat än besvikelse. »Jaså?«

»Nej. Jag är inte sådan.« När jag såg att hon inte var imponerad av min kyskhets tillägenhet sagde jag: »Jag har bara känt honom i en vecka. Eller så.«

Då log Eva Maria och klappade mig på kinden.

»Du är en snäll flicka. Det gillar jag. Kom nu, så ska jag visa dig badrummet ...«

När Eva Maria äntligen lämnade mig i fred – efter att ha upplyst mig om att det fanns en bikini i min storlek i byrålådan och en kimono i garderoben – dråsade jag ner på sängen. Hennes överdådiga gästfrihet fick mig på ett sätt att känna mig så underbart avslappnad. Om jag ville kunde jag säkert stanna här för alltid och – ständigt försedd med kläder för varje tillfälle – framleva resten av mina dagar i dessa bildsköna omgivningar som var som hämtade ur en toskansk vägg-almanacka. Men samtidigt var det lite lätt obehagligt. Det kändes som om det fanns något otroligt viktigt som jag ännu inte hade förstått om Eva Maria – inte det där med maffian, utan något helt annat – och det hjälpte inte att de ledtrådar jag behövde studsade omkring högt ovanför mitt huvud likt heliumballonger som fastnat uppe i taket. Inte heller underlättade det min tankeverksamhet att jag hade druckit en halv flaska prosecco på fastande mage och att även jag studsade omkring i sjunde himlen efter min eftermiddag med Alessandro.

Just när jag höll på att slumra till hörde jag ett ordentligt plask utifrån, strax följt av en röst som ropade mitt namn. Jag släpade mig mödosamt upp ur sängen och stapplade ut på balkongen där jag fick se Alessandro vinka till mig från poolen med en ovanligt uppsluppen min.

»Vad gör du där uppe?« ropade han. »Vattnet är perfekt!«

»Varför ska du jämt vara så fixerad vid vatten?« ropade jag tillbaka.

Han såg förbryllad ut, men det gjorde honom bara ännu mer tilldragande. »Vad är det för fel på vatten?«

Alessandro brast ut i skratt när jag kom ner till poolen i Eva Marias kimono. »Jag trodde att du var varm«, sa han där han satt på kanten med fötterna i vattnet och njöt av solens sista strålar.

»Det var jag också«, sa jag. Jag blev stående och pillade generat på kimonons skärp. »Men nu känns det bättre. Och om jag ska vara ärlig är jag inte särskilt bra på att simma.«

»Du behöver inte simma«, påpekade han. »Poolen är inte så djup. Och dessutom har du ju mig här som kan skydda dig«, sa han med en blinkning.

Jag letade förtvivlat efter något annat än honom att fästa blicken på. Han hade på sig ett par minimala badbyxor, men det var det enda minimala hos honom. I det sena eftermiddagsljuset såg han ut att vara gjord av brons. Hela hans kropp glödde och tycktes skulpterad av någon som var mycket väl förtrogen med människokroppens idealiska proportioner.

»Kom igen!« sa han och gled ner i vattnet igen som om det var hans rätta element. »Du kommer att älska det, jag lovar.«

»Jag skämtar inte«, sa jag och stod kvar. »Vatten och jag är ingen bra kombination.«

Med en misstrogen min simmade Alessandro fram till mig och stödde armarna mot poolkanten. »Vad menas med det? Är du vattenlös?«

»Jag har en förmåga att drunkna«, svarade jag kanske onödigt skarpt, »och gripas av panik. I omvänd ordning.« När han fortfarande inte såg ut att tro mig suckade jag och tillade: »När jag var tio knuffade

min syster ner mig från en kaj för att imponera på sina kompisar. Jag slog huvudet i en förtöjningslina och var nära att drunkna. Än idag kan jag inte vara på djupt vatten utan att få panik. Så nu vet du det. Giulietta är en mes.»

»Den här systemen du har ...« Alessandro skakade på huvudet.

»Äsch, hon är rätt okej, egentligen. Det var faktiskt jag som försökte knuffa ner henne först.«

Han skrattade. »Så du fick vad du förtjänade. Kom nu. Du är alldeles för långt borta.« Han klappade på den grå skifferplattan. »Sätt dig här.«

Då lät jag äntligen kimonon falla, och endast iklädd Eva Marias sparsamt tilltagna bikini gick jag fram och satte mig bredvid honom med fötterna i vattnet. »Aj, vad stenen är varm!«

»Hoppa i då!« bad han. »Lägg armarna om min hals, så håller jag i dig.«

Jag skakade på huvudet. »Nej. Tyvärr.«

»Jo, kom nu. Så här kan vi ju inte leva, du där uppe och jag här nere.« Han tog tag om midjan på mig. »Hur ska jag kunna lära våra barn att simma om de ser att du är rädd för vatten?«

»Åh, du är helt otrolig!« suckade jag och lade händerna på hans axlar. »Om jag drunknar ska jag stämma dig!«

»Ja visst, stäm mig bara«, sa han och lyfte ner mig i vattnet. »Ta inte ansvar för någonting, vad du än gör.«

Det var förmodligen tur att jag blev så sur av hans kommentar att jag inte hann tänka så mycket på vattnet. Innan jag visste ordet av nådde det mig upp till bröstet där jag satt med benen slingrade runt hans nakna midja. Och det kändes bra.

»Där ser du!« Han log triumferande. »Inte så illa som du trodde.«

Jag sneglade ner mot vattnet och såg min förvrängda spegelbild. »Våga inte släppa mig nu!«

Han tog ett ordentligt tag om Eva Marias bikinitrosor. »Jag tänker aldrig släppa dig. Nu får du stanna med mig i den här poolen för evigt.«

I takt med att min rädsla för vattnet sakta avtog började jag njuta av känslan av hans kropp mot min, och att döma av hans blick – bland annat – var upplevelsen ömsesidig. »Visst är hans ansikte hyggligare

än annat folks'«, sa jag, »men se, hans ben de övergå då allt vad karlar ha i den vägen; och hans hand, hans fot, hans kroppsställning sedan! De äro visst icke mycket att tala om, men nog äro de över all jämförelse. Han är väl inte något underdjur i fina manér; men from är han som ett lamm, det vill jag svära på.»

Alessandro tycktes inte kunna sluta beundra det skraddartekniska mästerverk som var min bikinibehå. »Där hade ju Shakespeare rätt om Romeo för en gångs skull.»

»Låt mig gissa ... du är inte något underdjur i fina manér?»

Han drog mig ännu närmare intill sig. »Men from som ett lamm.» Jag lade en hand på hans bröst. »Snarare en varg i fårakläder.»

»Vargar«, svarade han och sänkte min kropp tills bara några centimeter skilde våra ansikten åt, »är mycket fromma djur.»

När han kysste mig brydde jag mig inte om ifall någon kunde se oss. Det var just denna kyss jag hade längtat efter ända sedan Rocca di Tentennano och jag besvarade den ivrigt. Först när jag kände honom prova elasticiteten i Eva Marias bikini flämtade jag till och sa: »Vad hände med Columbus och att utforska kusterna?»

»Columbus träffade aldrig dig«, svarade Alessandro, tryckte upp mig mot bassängkanten och tystade mig med ännu en kyss. Han skulle ha sagt mer än så, och jag skulle säkert ha svarat jakande, om vi inte hade blivit avbrutna av en röst från en av balkongerna. »Sandro!« ropade Eva Maria och vinkade för att få hans uppmärksamhet. »Jag behöver dig här inne, nu!«

Trots att hon genast försvann igen fick Eva Marias plötsliga uppenbarelse oss båda att rycka till av förskräckelse, och utan att tänka släppte jag Alessandro och var nära att sjunka. Lyckligtvis släppte inte han mig.

»Tack!« flämtade jag och klamrade mig fast vid honom. »Du har visst inte onda händer ändå.»

»Jag sa ju det.« Han strök undan några hårslingor som låg klistrade mot mitt ansikte som våt spaghetti. »För varje förbannelse finns det en välsignelse.»

Jag såg honom i ögonen och överraskades av hans plötsliga allvar. »Jag tror«, sa jag och lade handen mot hans kind, »att förbannelser ändå bara fungerar om man tror på dem.»

När jag till slut kom tillbaka till mitt gästrum satte jag mig rakt ner på golvet och brast i skratt. Att hängla i en pool var precis en sådan sak som Janice skulle göra, och jag önskade att jag kunde berätta det för henne med en gång. Fast ... hon skulle inte bli glad över att höra att jag misslyckats så kapitalt med att hålla Alessandro på avstånd och inte brydde mig det minsta om hennes varningar. På ett sätt var det rörande att se henne så svartsjuk på honom – om det nu var det saken gällde. Hon hade aldrig sagt det rent ut, men jag förstod att hon hade blivit väldigt besviken när jag inte ville köra till Montepulciano med henne för att leta efter mammas hus.

Först nu, när ett sting av skuldkänslor väckte mig ur mina drömerier, lade jag märke till en kryddig doft – rökelse? – som jag inte var säker på hade funnits i rummet förut. Jag gick ut på balkongen i min våta kimono för att få lite frisk luft. Då såg jag solen försvinna bakom bergen i fjärran i kaskader av guld och blod, och överallt runt omkring mig antog himlen allt mörkare nyanser av blått. När dagsljuset försvann blev luften en aning fuktig och bar med sig löftet om nattens alla dofter, passioner och spöken.

När jag gick in igen och tände lampan såg jag att det låg en klänning på sängen, tillsammans med en handskriven lapp som lydde: »Ha på dig den här på festen.« Jag höll misstroget upp den framför mig. Eva Maria nöjde sig inte med att än en gång diktera min klädsel; nu ville hon dessutom göra mig till allmänt åtlöje. Det var en hellång skapelse i mörkröd sammet med en sedesam, vinkelrät urringning och utsvängda ärmar. Janice skulle ha kallat den för det allra senaste för de odöda och slängt den ifrån sig med ett hånskratt. Jag var frestad att göra detsamma.

Men när jag tog fram min egen klänning och jämförde den med den andra slog det mig att det just den här kvällen kanske skulle vara en tabbe i rekordformat att kila ner till de andra i mitt lilla svarta fodral. Trots Eva Marias alla djupa urringningar och vågade kommentarer var det fullt möjligt att hennes gäster i kväll var ett gäng pryda tanter som skulle döma ut mig på grund av mina tunna axelband.

Så när jag lydigt hade klätt mig i Eva Marias medeltida utstyrsel och snurrat upp håret mitt på huvudet i något som skulle likna en festlig frisyra stod jag en stund innanför dörren och lyssnade på gästerna som

började samlas där nere. Det hördes skratt och musik, och mellan smällarna från champagnekorkarna hörde jag värdinnan hälsa inte bara på vänner och släktingar, utan också på präster och adelsdamer. Jag visste inte om jag skulle våga mig ner på egen hand, så jag tassade på tå genom korridoren och knackade diskret på Alessandros dörr. Men han var inte där. Och just som jag lade handen på dörrhandtaget kände jag en klo på min axel.

»Giulietta!« Eva Maria hade ett sätt att smygga sig på mig som var riktigt otäckt. »Är du klar?«

Jag flämtade till och svängde runt, förlägen över att ha blivit ertappad på tröskeln till hennes gudsons rum. »Jag letade efter Alessandro!« for det ur mig. Hon stod precis bakom mig och tycktes på något sätt längre än vanligt. Frisyren kröntes av en guldtiara och hon var ovanligt dramatiskt sminkad till och med för att vara hon.

»Han var tvungen att uträtta ett ärende«, sa hon avfärdande. »Han kommer tillbaka. Kom nu.«

När jag följde med henne tillbaka genom pelargången var det svårt att låta bli att stirra på hennes klänning. Om jag hade lekt med tanken att min egen utstyrsel fick mig att se ut som hjältinnan i en pjäs insåg jag nu att jag i bästa fall hade en biroll. I sin guldfärgade taftkreation lyste Eva Maria klarare än någon sol och när vi kom svassande nedför den breda trappan tillsammans – hon med ett fast grepp strax ovanför min armbåge – var hon det självklara blickfånget för gästerna nedanför.

Minst hundra personer hade samlats i den stora hallen. Stumma av beundran blickade de upp på sin värdinna när hon nedsteg till dem i all sin glans och nådigt eskorterade mig in i deras krets med gester som fick henne att likna en blomsterfe som spred ut rosenblad inför skogens kungligheter. Det var tydligt att Eva Maria hade planerat detta skådespel långt i förväg, för hela rummet lystes upp enbart av långa, levande ljus i takkronor och kandelabrar, och de fladdrande lågorna gav hennes klänning liv som om även den stod i lågor. Det enda som hördes var musik. Inte den klassiska musik som man hade kunnat förvänta sig, utan levande musik framförd på medeltida instrument av en liten grupp musiker i andra änden av rummet.

Då jag såg ut över den tysta församlingen var jag tacksam över att

jag valt den röda sammetsklänningen framför min egen. Att kalla Eva Marias gäster för ett gäng pryda tanter skulle ha varit en monumental underdrift. Det vore mer passande att säga att de hörde hemma i en annan värld. Vid en första anblick fanns det inte en människa under sjuttio i rummet, men när jag tittade närmare efter rörde det sig snarare om åttio. En välvillig person kunde ha sagt att de allihop var rara gamla tanter och farbröder som inte gick på fest oftare än kanske vart tjugonde år, och att ingen av dem hade öppnat en modetidning sedan andra världskriget ... men jag hade levt alldeles för länge med Janice för att kunna vara så generös. Om min syster hade varit med och sett det jag såg skulle hon ha slickat sina huggtänder med en suggestiv grimas. Det enda positiva var att om de verkligen var vampyrer såg de så skröpliga ut att jag antagligen kunde springa ifrån dem.

När vi kom nedför det sista trappsteget flockades de omkring mig, pratade snabbt på italienska och petade på mig med blodfattiga fingrar för att kontrollera om jag var äkta. De såg så förbluffade ut att det verkade som om det i deras ögon var jag och inte de som hade uppstigit ur graven.

Eva Maria såg hur trängd och förlägen jag var och började strax sjasa undan dem, och till sist stod vi där med de enda två kvinnor som faktiskt hade någonting att säga mig.

»Det här är monna Teresa«, förklarade Eva Maria, »och monna Chiara. Monna Teresa är en ättling till Giannozza Tolomei – precis som du – och monna Chiara är en ättling till monna Mina av släkten Salimbeni. De tycker att det är fantastiskt att du är här, för de har i många år trott att du var död. Båda två vet mycket om det förgångna och särskilt om den kvinna vars namn du har ärvt, Giulietta Tolomei.«

Jag tittade på de två gamla kvinnorna. Det framstod som helt naturligt att de skulle veta allt om mina förfäder och det som hänt 1340, för de såg ut att ha kommit raka vägen från medeltiden med häst och vagn för att delta i festen. Båda verkade hållas uppe enbart av sina korsetter och de spetskrås de hade om halsen. Den ena log hela tiden blygt i skydd av en svart solfjäder medan den andra såg lite mer avvaktande på mig, och den senare hade en håruppsättning av en typ som jag bara

hade sett på gamla målningar, med en påfågelfjäder som stack rakt ut. Intill deras antikverade uppenbarelser såg Eva Maria fantastiskt ungdomlig ut och jag var glad över att hon stannade kvar och översatte allt de sa, där hon stod precis intill mig och närapå hoppade jämfota av upphetsning.

»Monna Teresa«, började hon med en nick mot kvinnan med solfjädern, »vill veta om du har en tvillingsyster som heter Giannozza. I hundratals år har det varit en tradition i familjen att ge tvillingflickor namnen *Giulietta* och *Giannozza*.«

»Det har jag faktiskt. Jag önskar att hon kunde varit med här i kväll. Hon skulle ha älskat det«, sa jag och svalde ett leende när jag tittade ut över alla de bisarra människorna i stearinljusens sken.

Den gamla kvinnan sprack upp i ett rynkigt leende när hon fick höra att vi var två, och hon fick mig att lova att ta med min syster nästa gång jag kom på besök.

»Men om namnen är en familjetradition«, sa jag, »måste det ju finnas hundratals, ja, tusentals fler än jag som heter *Giulietta Tolomei*!«

»Nej, nej, nej!« utbrast Eva Maria. »Tänk på att det är en tradition på den kvinnliga sidan av släkten och att kvinnor får sina mäns efternamn när de gifter sig. Vad monna Teresa vet har det under alla dessa år aldrig funnits några andra som hetat *Giulietta* och *Giannozza Tolomei*. Men din mor var envis«, fortsatte Eva Maria och skakade på huvudet i motvillig beundran. »Hon ville absolut ha det namnet, så hon gifte sig med professor Tolomei. Och vad fick hon sedan, om inte tvillingflickor!« Hon tittade på monna Teresa för att få det bekräftat. »Vad vi vet är du den enda i världen som heter *Giulietta Tolomei*. Det gör dig mycket speciell.«

De tittade förvåntansfullt på mig allihop och jag gjorde mitt bästa för att se tacksam och intresserad ut. Självklart var det fantastiskt att få veta mer om min familj och träffa avlägsna släktingar, men stunden kunde ha varit bättre vald. Det finns kvällar då man trivs utmärkt med att stå och prata med äldre damer med spetskrås, och så finns det kvällar då man hellre skulle göra något helt annat. Just den här kvällen längtade jag uppriktigt sagt efter att få vara ensam med Alessandro – var i hela friden var han någonstans? – och trots att jag villigt hade tillbringat många nattliga timmar uppslukad av 1340 års tragiska

händelser var det inte släktens historia jag var mest intresserad av att utforska denna afton.

Men nu var det monna Chiaras tur att koppla ett grepp om min arm och tala med mig om det förflutna. Hennes röst var lika spröd och tunn som silkespapper, och jag lutade mig så långt fram jag kunde utan att krocka med påfågelfjädern för att kunna höra henne.

»Monna Chiara bjuder dig att komma och besöka henne«, tolkade Eva Maria, »så att du kan få se hennes arkiv med släktdokument. Monna Mina, som hon härstammar från, var den första kvinna som försökte ta reda på historien om Giulietta, Romeo och broder Lorenzo. Det var hon som hittade de flesta av dessa gamla papper. Hon hittade protokollet från rättegången mot broder Lorenzo – med hans bekännelse – i ett dolt arkiv i den gamla tortyrkammaren i Palazzo Salimbeni, och dessutom hittade hon Giuliettas brev till Giannozza undanstoppade på olika platser. Några låg under golvet i ett rum i Palazzo Tolomei, andra var gömda i Palazzo Salimbeni och ett, det allra sista, hittade hon på Rocca di Tentennano.«

»Jag skulle hemskt gärna vilja se de breven«, sa jag uppriktigt. »Jag har sett några fragment, men ...«

»När monna Mina hittade dem«, avbröt mig Eva Maria, påskyndad av monna Chiara, vars ögon lyste i stearinljusens sken men ändå såg egendomligt fjärran ut, »reste hon lång väg för att träffa Giuliettas syster Giannozza och äntligen ge henne breven. Detta hände kring 1372, och vid det laget hade Giannozza fått barnbarn och levde lycklig med sin andre man, Mariotto. Men du kan tänka dig vilken chock det måste ha varit för henne att få läsa vad hennes syster hade skrivit så många år tidigare, innan hon tog sitt eget liv. De båda kvinnorna, Mina och Giannozza, talade om allt som hänt och svor på att göra allt som stod i deras makt för att föra historien vidare till framtida generationer.«

Eva Maria tystnade en stund, log och lade försiktigt armen om de båda gamla kvinnorna och kramade dem vänskapligt, och båda två fnissade flickaktigt åt gesten.

»Så det är därför«, sa hon och tittade menande på mig, »som vi har samlats här i kväll: för att minnas vad som hände och se till att det aldrig händer igen. Monna Mina var den första att göra detta, då,

för över sex hundra år sedan. På årsdagen av sin bröllopsnatt gick hon varje år så länge hon levde ner i Palazzo Salimbenis källare och tände ljus för broder Lorenzo i det där fasansfulla rummet. Och när hennes döttrar blev gamla nog tog hon med sig dem också, för att de skulle lära sig att respektera historien och upprätthålla traditionen när hon själv inte längre kunde göra det. Under många generationer hölls denna tradition vid liv av kvinnorna i de båda familjerna. Men nu för tiden känns allt det där väldigt avlägset för de flesta människor. Och jag kan försäkra dig«, sa hon med en blinkning och visade upp en glimt av sitt gamla vanliga jag, »att stora moderna banker inte vill ha några nattliga processioner med ljus och gamla tanter i blå nattlinnen som vandrar runt i deras valv. Fråga Sandro. Så nu för tiden har vi våra möten här på Castello Salimbeni och vi tänder våra ljus här uppe och inte i källaren. Vi är civiliserade människor, förstår du, och inte så unga längre. Därför, *carissima*, är vi så glada att du är med oss i kväll, på Minas bröllopsdag, och vi välkomnar dig i vår krets.«

Det var vid buffén jag först insåg att något var fel. Just när jag försökte få loss ett ben från en stekt anka som tronade mitt på ett stort silverfat kom en våg av varm dåsighet inrullande mot mitt medvetandes stränder och fick mig att stappla till. Det var ingen dramatisk upplevelse, men uppläggningskedan föll ur min hand, som om alla muskler plötsligt blev alldeles slappa.

Efter några djupa andetag kunde jag titta upp och fokusera blicken på omgivningen. Eva Marias spektakulära buffé stod uppdukad på terrassen utanför den stora hallen, rakt under den uppstigande månen, och här ute stod långa facklor som trotsade mörkret med koncentrisk halvskivlar av eld. Bakom mig strålade huset med dussintals upplysta fönster och spotlights på fasaden; det var en fyrbåk som envist höll natten på avstånd, en sista, raffinerad bastion för släkten Salimbenis stolthet, och om jag inte tog miste upphörde världens lagar att gälla vid grinden.

Jag tog upp skeden igen och försökte skaka av mig den plötsliga yrseln. Jag hade bara druckit ett enda glas vin som Eva Maria personligen hade serverat mig med en önskan att få veta vad jag tyckte om hennes nya sangiovese. Dessutom hade jag hållt ut hälften av det i en

blomkruka eftersom jag inte ville förolämpa henne genom att lämna kvar något i glaset. Med det sagt vore det ändå underligt om jag inte kände mig lite instabil efter allt som hade hänt under dagen.

Först då fick jag syn på Alessandro. Han hade kommit gående från den mörka trädgården och stod nu mellan facklorna och tittade rakt på mig, och trots att jag blev lättad och glad över att äntligen se honom igen visste jag genast att någonting var fel. Det var inte så att han verkade arg, utan snarare bekymrad, kanske rentav beklagande, som om han hade kommit för att knacka på min dörr och berätta att det hade inträffat en hemsk olycka.

Fylld av onda aningar ställde jag ifrån mig tallriken och gick fram till honom. »Minuterna för mig nu äro dagar!«, sa jag och försökte mig på ett leende. »Ack, så att räkna, blir jag mycket gammal, förrän jag ser min Romeo igen!« Jag stannade precis framför honom och försökte läsa hans tankar. Men nu var hans ansikte plötsligt helt tomt på känslor, precis som det varit allra första gången jag träffade honom.

»Shakespeare, Shakespeare«, sa han irriterat, »varför ska han alltid komma emellan oss?«

Jag sträckte fram handen mot honom. »Men han är vår vän.«

»Är han?« Alessandro tog min hand och kysste den, och sedan vände han på den och kysste mig på handleden, hela tiden med blicken fäst i min. »Är han verkligen det? Vad tycker då vår vän att vi ska göra nu?« När han såg svaret i mina ögon nickade han sakta. »Och efter det?«

Det tog en stund innan jag fattade vad han menade. Efter kärleken kom separationen och efter separationen döden ... allt enligt min vän, den gode Shakespeare. Men innan jag hann påminna Alessandro om att vi höll på att skriva vårt eget lyckliga slut – för det gjorde vi väl? – kom Eva Maria flaxande mot oss som en stilig guldsvan i sin klänning som gnistrade i fackelskenet.

»Sandro! Giulietta! *Grazie a Dio!*« Hon vinkade åt oss båda att följa med. »Kom! Kom fort!«

Det var inget annat att göra än att lyda, så vi följde efter den guldglänsande Eva Maria in i huset utan att bry oss om att fråga varför det var så förfärligt bråttom. Eller också visste Alessandro redan vart vi var på väg och varför, för att döma av hans sammanbitna min var vi

än en gång i händerna på den store skalden, eller ödet, eller vad det nu var för makt som styrde våra liv denna kväll.

När vi kom in i den stora hallen styrde Eva Maria oss rakt genom hopen, ut genom en sidodörr, genom en korridor och in i en mindre och enklare matsal som var påtagligt mörk och tyst med tanke på att det pågick en fest precis runt hörnet. På tröskeln stannade hon till för ett ögonblick och gjorde en grimas åt oss med uppspärrade ögon, som för att se till att vi höll oss precis bakom henne och inte sa ett ljud.

Vid en första anblick verkade rummet tomt, men Eva Marias dramatiska min fick mig att titta efter en gång till. Och nu såg jag dem. Två kandelabrar med tända ljus stod vid var sin ände av det långa bordet och i de tolv höga stolarna satt män i svartvita prästskrudar. I dunklet vid sidan av stod en yngre man i munkkåpa med ett rökelsekar diskret svängande i handen.

Pulsen gick upp när jag fick se männen och jag kom genast att tänka på Janices varningar dagen innan. Sprickfärdig av sensationsrubriker efter sin pratstund med kusin Peppo hade hon påstått att Eva Maria var en gangsterdrottning med ett särskilt intresse för det ockulta, och här ute på slottet brukade tydligen ett hemligt sällskap samlas och utföra vidriga blodsritualer för att frambesvärja andar.

Trots min dåsighet skulle jag ha vänt i dörren om inte Alessandro hade lagt en bestämd arm runt min midja.

»De här männen«, viskade Eva Maria med lätt darr på stämman, »är medlemmar i Lorenzos brödraskap. De har kommit ända från Viterbo för att träffa dig.«

»Mig?« Jag tittade på de tolv bistra männen. »Men varför?«

»Sch!« Ytterst ceremoniöst eskorterade hon mig fram till bordets huvudände för att presentera mig för en åldrad munk som satt hop-sjunken i den tronliknande stolen. »Han talar inte engelska, så jag ska översätta.« Hon knixade för munken, vars blick var fixerad på mig, eller rättare sagt på krucifixet som hängde runt min hals. »Giulietta, det här är ett mycket speciellt tillfälle. Får jag presentera dig för broder Lorenzo.«

[VIII.II]

*O, ljuva, ljuva natt! Jag fruktar endast,
Att allt är blott en dröm, en dröm i natten,
För ljuvt berusande att verklig vara*

»GIULIETTA TOLOMEI!« den gamle munken reste sig ur stolen för att ta mitt huvud i sina händer och se mig djupt i ögonen. Först därefter rörde han vid krucifixet runt min hals, inte misstänksamt, utan med vördnad. När han hade sett nog böjde han sig fram för att kyssa min panna med läppar lika torra som trä.

»Broder Lorenzo«, förklarade Eva Maria, »leder Lorenzos brödraskap. Ledaren tar alltid namnet Lorenzo till minne av din medeltida namnes vän. Det är en stor ära att dessa män har velat komma hit i kväll och ge dig något som tillhör dig. I hundratals år har Lorenzo-bröderna sett fram emot detta ögonblick!«

När Eva Maria tystnade visade broder Lorenzo med en gest att de andra munkarna skulle resa sig upp och de gjorde så, utan ett ord. En av dem lutade sig fram för att ta den lilla asken som låg mitt på matsalsbordet, varpå den högtidligt fördes vidare från hand till hand tills den slutligen nådde broder Lorenzo.

Så fort jag såg att det var samma ask som jag hittat i Alessandros bil tidigare på dagen tog jag ett steg bakåt, men när Eva Maria märkte det grävde hon in fingrarna i min skuldra för att få mig att stå kvar. Och när broder Lorenzo gav sig in på en lång utläggning på italienska översatte hon andlöst varje ord han sa. »Detta är en skatt som har vaktats av jungfru Maria i många sekler, och det är endast du som får bära den. I många år låg den begravnen under ett golv tillsammans med den ursprunglige broder Lorenzo, men när hans kropp flyttades från Palazzo Salimbeni i Siena för att begravas i vigd jord i Viterbo hittade

munkarna ringen bland hans kvarlevor. De tror att han måste ha hållit den gömd någonstans på sin kropp för att den inte skulle hamna i orätta händer. Sedan var den försvunnen i många, många år, men nu är den äntligen här och kan bli välsignad på nytt.»

Nu öppnade broder Lorenzo äntligen asken och visade upp Romeos signetring som vilade på blå sammet. Alla böjde sig fram för att titta, även jag.

»*Dio!*« viskade Eva Maria när hon beundrade underverket. »Detta är Giuliettas vigselring. Det är ett mirakel att broder Lorenzo lyckades rädda den.«

Jag kastade en blick på Alessandro och väntade mig att han skulle se åtminstone lite skuldmedveten ut för att han kört omkring med den förbannade tingesten i bagaget hela dagen och bara berättat en del av historien för mig. Men han såg fullkomligt lugn ut. Antingen kände han ingen skuld alls, eller också var han skrämmande bra på att dölja det. Under tiden läste broder Lorenzo en omständlig välsignelse över ringen innan han med darrande fingrar plockade upp den ur asken och gav den, inte till mig utan till Alessandro. »Romeo Marescotti ... *per favore.*«

Alessandro tvekade innan han tog emot ringen och när jag tittade upp såg jag honom utväxla en blick med Eva Maria, en mörk och bister blick som tycktes befästa att de båda nått en symbolisk slutpunkt av något slag. Jag kände mitt hjärta snörpas ihop som av en bödels grepp precis innan han hugger.

Just då – vilket kanske inte var så konstigt – drabbades jag av en andra våg av dåsighet som fick det att svartna för ögonen. Rummet började snurra omkring inig och jag vacklade till. Jag grep tag i Alessandros arm för att inte falla, blinkade några gånger och gjorde allt för att ta mig samman, men till min stora häpnad tycktes varken han eller Eva Maria ta någon notis om hur jag mådde.

»På medeltiden«, sa Alessandro som nu översatte det broder Lorenzo sa till honom, »var det mycket enkelt. Brudgummen sa: 'Jag ger dig denna ring', och så var det klart. Det var hela bröllopet.« Han tog min hand och lät ringen glida på mitt finger. »Inga diamanter. Bara örnen.«

Det var tur för dem att jag var för groggy för att säga vad jag tyckte om att få en ond ring från en död mans kista på mitt finger, utan att ens

bli tillfrågad. Men som det nu var stod jag under inverkan av någon främmande substans – inte vin, utan något annat – och all förmåga till rationellt tänkande hade begravts under ett jordskred av lullig fatalism. Så jag bara stod där, foglig som en ko, medan broder Lorenzo sände upp en bön till högre makter och därefter bad att få ytterligare ett föremål som låg på bordet.

Det var Romeos dolk.

»Den här dolken är besudlad«, förklarade Alessandro lågmält, »men broder Lorenzo ska ta hand om den och se till att den inte orsakar mer skada ...«

Trots mitt tillstånd lyckades jag tänka: *Så snällt av honom! Och så snällt av dig att fråga innan du gav gubben en släktklenod som mina föräldrar ville att jag skulle ha!* Men jag sa det inte.

»Sch!« Eva Maria tyckte uppenbarligen inte att det spelade någon roll om jag förstod vad som pågick eller inte. »Era högerhänder!«

Både Alessandro och jag tittade förbryllat på henne när hon lade sin högra hand över dolken som broder Lorenzo höll fram. »Kom!« sa hon till mig. »Lägg din hand ovanpå min.«

Och det gjorde jag. Jag lade min hand över hennes som om jag var ett barn som lekte en lek, och när jag hade gjort det lade Alessandro sin högra hand över min. För att sluta cirkeln lade broder Lorenzo sin lediga hand ovanpå Alessandros medan han mumlade en bön som lät som en åkallan av underjordiska makter.

»Aldrig mer«, viskade Alessandro utan att bry sig om Eva Marias ilska blick, »ska denna dolk skada en Salimbeni, en Tolomei eller en Marescotti. Våldets cirkel är sluten. Aldrig mer ska vi kunna skada varandra med något som helst vapen. Nu är freden äntligen kommen och denna dolk måste återvända till sitt ursprung och åter smältas ner i jordens ådror.«

När broder Lorenzo var klar med bönen lade han mycket försiktigt ner dolken i en avlång metallåda med lås. Sedan gav han lådan till en av sina bröder och tittade för första gången upp på oss och log, som om vi befann oss på en fullkomligt normal social tillställning och inte nyss hade deltagit i en medeltida bröllopsceremoni och en exorcistisk ritual.

»Och nu«, sa Eva Maria som var minst lika exalterad som han, »till

det allra sista. Ett brev ...» Hon väntade tills broder Lorenzo hade fått fram en liten, gulnad pergamentrulle ur en ficka på kåpan. Om det verkligen var ett brev måste det vara mycket gammalt och aldrig ha öppnats, för det var fortfarande förseglat med ett rött sigill. »Det här«, förklarade Eva Maria, »är ett brev som Giannozza skickade till sin syster Giulietta 1340, när hon bodde i Palazzo Tolomei. Men broder Lorenzo lyckades aldrig ge det till Giulietta, på grund av allt som hände på palion. Lorenzobroderarna hittade det först nyligen i arkivet på det kloster dit broder Lorenzo tog med Romeo efter att ha räddat hans liv. Nu tillhör det dig.«

»Jaha, tack då«, sa jag och såg broder Lorenzo stoppa ner brevet i fickan igen.

»Och nu ...« Eva Maria knäppte med fingrarna i luften. I nästa stund dök en kypare upp ur tomma intet, bärande på en bricka med vinbägare som såg ut att vara mycket gamla. »Prego ...« Eva Maria gav den största bägaren till broder Lorenzo innan hon serverade oss andra och höjde sin egen bägare i en högtidlig skål. »Du, Giulietta, förresten ... Broder Lorenzo säger att när ni har ... när allt detta är över, måste du komma till Viterbo och ge tillbaka krucifixet till dess rätte ägare. I gengäld ska han ge dig Giannozzas brev.«

»Vilket krucifix?« frågade jag, väl medveten om att jag sluddrade.

»Det där.« Hon pekade på krucifixet som jag hade om halsen. »Det tillhörde broder Lorenzo. Han vill ha det tillbaka.«

Trots att vinet smakade damm och putsmedel drack jag girigt. Det finns inget som gör en så törstig som att träffa ett gäng dystra munkar i broderade kåpor. För att inte tala om mina återkommande yrselanfall och Romeos ring, som nu satt som berget på mitt finger. Men nu hade jag åtminstone äntligen fått något som faktiskt tillhörde mig. När det gällde dolken, som nu låg inlåst i en metallåda i väntan på att bli nedsmält, var det antagligen dags för mig att erkänna att den egentligen aldrig hade varit min.

»Och nu«, sa Eva Maria och ställde ifrån sig bägaren, »är det dags för vår procession.«

När jag som liten satt hopkurad på bänken i köket och tittade på medan Umberto arbetade hände det att han berättade historier för mig

om religiösa processioner i medeltidens Italien. Han talade om präster som bar helgonreliker längs gatorna och om facklor, palmblad och heliga statyer på pålar. Ibland avslutade han sin berättelse med orden »och det pågår än i dag«, men det hade jag alltid tolkat på samma sätt som sagornas »och så levde de lyckliga i alla sina dagar« – som önsketänkande och ingenting annat.

Jag hade sannerligen aldrig trott att jag själv en dag skulle delta i en sådan procession, särskilt inte en som tycktes ha iscensatts delvis till min ära och som innebar att tolv allvarsamma munkar tågade runt hela huset – inklusive mitt sovrum – med en liten glaslåda innehållande en relik, följda av merparten av Eva Marias gäster, bärande på långa ljus.

Medan vi sakta rörde oss genom pelargången på övervåningen, anförda av rökelsedoften och broder Lorenzos latinska mässande, såg jag mig om efter Alessandro, men jag kunde inte se honom någonstans. När Eva Maria såg mig flacka med blicken tog hon mig i armen och viskade: »Jag vet att du är trött. Att du inte går och lägger dig? Processionen kommer att pågå länge. Vi får prata i morgon, du och jag, när allt det här är över.«

Jag försökte inte ens protestera. Sanningen var att jag inget hellre ville än att få krypa ner i min homeriska säng och kura ihop mig till en liten boll, även om det skulle innebära att jag missade resten av Eva Marias märkliga fest. Så när vi än en gång passerade min dörr avlägsnade jag mig diskret från gruppen och slank in.

Sängen var fortfarande fuktig efter att broder Lorenzo stänkt viggvatten på den, men det brydde jag mig inte om. Utan att ens ta av mig skorna kastade jag mig framstupa på överkastet och var säker på att jag skulle somna på fläcken. Jag kände fortfarande smaken av Eva Marias bittra sangiovese i munnen, men jag orkade helt enkelt inte gå och borsta tänderna.

Under tiden jag låg där och inväntade sömnen började yrseln så småningom att avta tills jag plötsligt kände mig helt klar i huvudet igen. Rummet slutade snurra omkring mig och jag lyckades fokusera på ringen på mitt finger, som fortfarande inte gick att få av och som tycktes avge en helt egen energi. Först hade den känslan fyllt mig med rädsla, men nu, när det stod klart att jag fortfarande var vid liv

och inte hade drabbats av dess destruktiva krafter, gav rädslan efter för en pirrande förväntan. Inför vad visste jag inte riktigt, men jag insåg plötsligt att jag inte skulle kunna slappna av förrän jag hade pratat med Alessandro. Förhoppningsvis skulle han kunna ge mig en lugnande tolkning av kvällens händelser, och om inte, så skulle det absolut räcka med att han tog mig i sin famn och lät mig gömma mig där en stund.

Så jag tog av mig skorna och smög ut på vår gemensamma balkong i hopp om att få en glimt av honom i hans rum. Han kunde väl inte ha gått och lagt sig än, tänkte jag, och trots allt som hänt i kväll skulle han nog vara mer än villig att ta vid där vi hade blivit avbrutna i eftermiddags.

I själva verket stod han fullt påklädd ute på balkongen och stirrade uppgivet ut i natten med händerna på räcket.

Trots att han hörde min balkongdörr öppnas och visste att jag var där vände han sig inte om. Han bara suckade djupt och sa: »Du måste tro att vi är galna.«

»Kände du till allt det här?« frågade jag. »Att de skulle komma hit i kväll ... broder Lorenzo och de andra munkarna?«

Då vände sig äntligen Alessandro om och såg på mig med ögon som var mörkare än den stjärnbeströdda himlen bakom honom. »Om jag hade vetat skulle jag inte ha tagit med dig hit.« Han tystnade och sa sedan helt kort: »Jag är ledsen.«

»Var inte det«, sa jag i ett försök att lätta upp hans humör. »Jag har haft jättekul. Vem skulle inte haft det? De här människorna, broder Lorenzo, monna Chiara ... ute på spökjakt ... det är som en dröm alltihop.«

Alessandro skakade på huvudet, men bara en gång. »Inget jag skulle drömma om.«

»Och titta!« Jag höll upp handen. »Jag fick tillbaka min ring.«

Han log fortfarande inte. »Men det var inte den du letade efter. Du kom till Siena för att hitta en skatt. Eller hur?«

»Ett slut på broder Lorenzos förbannelse är kanske det mest värdefulla jag någonsin kan få«, svarade jag. »Guld och ädelstenar är väl inte mycket värda när man ligger i graven, tänker jag.«

»Är det vad du vill göra?« Han studerade mitt ansikte och tycktes

undra vad det var jag försökte säga. »Häva förbannelsen?»

»Är det inte det vi håller på med här i kväll?» sa jag och tog ett steg närmare. »Stryker ett streck över de illdåd som begåtts för länge sedan? Skriver oss ett eget, lyckligt slut? Rätta mig om jag har fel, men vi har nyss gift oss ... eller något åt det hållet.»

»Åh, Gud!« Han drog båda händernas fingrar genom håret. »Jag är verkligen ledsen för det där!«

När jag såg hur generad han var kunde jag inte låta bli att fnissa. »Med tanke på att det här är vår bröllopsnatt borde du skämmas för att du inte redan har kommit inrusande och slitit av mig kläderna enligt gammal god medeltida sed! Jag tror faktiskt att jag ska gå ner till broder Lorenzo och klaga med en gång ...« Jag gjorde en ansats att gå, men han grep tag om min handled och höll fast.

»Du ska ingenstans«, sa han och var äntligen med på noterna. »Kom hit, kvinna ...« Och så drog han in mig i sin famn och kysste mig tills jag slutade skratta.

Först när jag började knäppa upp hans skjorta hejdade han mig och frågade: »Tror du på evigheten?»

Jag mötte hans blick och blev överraskad av hans allvar. Jag höll upp örnringen mellan oss och sa: »Evigheten började för länge sedan.»

»Om du vill kan jag köra dig tillbaka till Siena och ... lämna dig ifred. Nu med en gång.»

»Och sedan då?»

Han begravde ansiktet i mitt hår. »Inga fler spökJakter.»

»Om du släpper mig nu«, viskade jag och tryckte mig mot honom, »kan det dröja sex hundra år innan du hittar mig igen. Är du beredd att ta den risken?»

Jag vaknade redan innan dagen hade grytt och fann att jag låg ensam, intrasslad i lakanen. Från trädgården utanför kom ett gällt och ihärdigt lockrop från en fågel, vilket måste ha trängt sig in i mina drömmar och väckt mig. Armbandsklockans visare stod på tre och våra ljus hade för länge sedan brunnit ut. Det enda som lyste var nu fullmånens nakna sken som föll in genom balkongdörren.

Kanske var jag naiv, men det gjorde mig bestört att se att Alessandro hade lämnat min säng vår första natt tillsammans. Så som han

hade hållit om mig innan vi somnade hade jag trott att han aldrig skulle släppa mig igen.

Men nu låg jag där ensam och undrade varför, samtidigt som jag var kruttorr i halsen och kände mig bakfull efter vad det nu var jag hade fått i mig tidigare. Och min förvirring blev inte mindre när jag såg att Alessandros kläder liksom mina egna låg kvar på golvet bredvid sängen. Jag tände en lampa, tittade efter på nattduksbordet och upptäckte att han till och med hade lämnat kvar läderremmen med kulan som jag själv hade tagit av honom några timmar tidigare.

Jag virade in mig i ett av lakanen från sängen och hajade till när jag såg vilken röra vi hade gjort av Eva Marias fina gamla sänglinne. Och det var inte allt. Intrasslat bland de vita lakanen låg ett knyte av ömtåligt, blått siden, som jag inte hade lagt märke till förrän nu. Märkligt nog tog det en stund innan jag såg vad det var, antagligen för att jag aldrig hade väntat mig att få se det igen. Åtminstone inte i min säng.

Det var cencion från 1340.

Det faktum att jag inte hade upptäckt den förrän nu tydde på att denna ovärderliga konstskatt hade gömts under lakanen av någon som var fast besluten att jag skulle sova på den. Men vem? Och varför?

För tjugo år sedan hade min mor gått till ytterligheter för att bevara cencion och se till att jag fick ärva den. Jag hade i min tur hittat den men tappat bort den lika fort igen, och nu var den här, rakt under mig, likt en skugga som jag inte kunde skaka av mig. Så sent som dagen innan, på Rocca di Tentennano, hade jag frågat Alessandro rakt ut om han visste var cencion var. Hans kryptiska svar hade varit att den var värdelös utan mig, var den än var. Nu satt jag här med den i mina händer och plötsligt föll allting på plats.

Enligt maestro Ambrogios dagbok hade Romeo Marescotti svurit på att han skulle använda cencion som brölloplakan om han vann 1340 års palio. Men den onde Salimbeni hade gjort allt som stod i hans makt för att förhindra att Romeo och Giulietta tillbringade en enda natt tillsammans, och han hade lyckats.

Ända tills nu.

Häpen över att jag lyckades reda ut allt detta klockan tre på morgonen insåg jag att det kanske var därför det hade funnits en doft av rökelse i mitt rum redan när jag kom tillbaka från poolen dagen

innan. Kanske hade broder Lorenzo och munkarna personligen velat försäkra sig om att cencion låg där den skulle, nämligen i den säng som de antog att jag skulle dela med Alessandro.

Sett i en smickrande dager var det hela mycket romantiskt. Lorenzo-bröderna såg det tydligt som sin livsuppgift att hjälpa släkterna Tolomei och Salimbeni att »avtvå« sina gamla synder, så att broder Lorenzos förbannelse äntligen kunde hävas. Därav kvällens ceremoni för att återbörda Romeos ring till Giuliettas finger och befria örndolken från ondska. Med lite god vilja kunde jag rentav förstå varför cencion bäddats ner i min säng, för om maestro Ambrogios version av historien var den rätta och Shakespeares var fel, hade Romeo och Giulietta väntat mycket länge på att fullborda sitt äktenskap. Vem kunde då ha något emot en liten ceremoni?

Men det var inte det saken gällde. Vem det än var som hade lagt cencion i min säng måste denna någon ha varit i maskopi med Bruno Carrera, och därmed – direkt eller indirekt – legat bakom inbrottet på Ugglemuseet, som hade förpassat min stackars kusin Peppo till sjukhuset. Med andra ord var det inte bara ett romantiskt infall som låg bakom det faktum att jag nu satt här med cencion i händerna; det var uppenbarligen något större och mer illavarslande i görningen.

Plötsligt blev jag rädd för att det hade hänt Alessandro något och steg hastigt upp ur sängen. I stället för att ödsla tid på rota fram nya kläder drog jag snabbt på mig den röda sammetsklänningen och gick fram till balkongdörren. Jag gick ut och fyllde mina lungor med den uppfriskande nattluften innan jag kikade in i Alessandros rum.

Han syntes inte till. Men alla hans lampor var tända och det såg ut som om han hade gett sig av i all hast, utan att ens stänga dörren efter sig.

Det tog en sekund eller två innan jag hade samlat mod nog att öppna hans balkongdörr och gå in. Trots att jag nu tyckte mig stå honom närmare än någon annan man jag hade träffat fanns det fortfarande en liten röst i mitt huvud som sa att jag egentligen inte kände honom alls, bortsett från hans kropp och värtaliga mun.

Jag stod en stund mitt på golvet i hans rum och såg mig om. Det var tydligt att det här inte var ett gästrum vilket som helst, utan just *hans* rum, och om saker och ting hade varit annorlunda, hade jag gärna

snokat runt och tittat på fotografierna på väggarna och alla de små burkarna med allt möjligt krimskrams i.

Just när jag tänkte kika in i badrummet hörde jag ett svagt ljud av röster från den halvöppna dörren mot hallen. Men när jag stack ut huvudet genom dörren såg jag inte till någon, varken i pelargången eller i den stora hallen nedanför. Festen måste ha tagit slut för flera timmar sedan, och nu låg hela huset i mörker bortsett från en enstaka lampett som lyste här och var.

Jag gick ut i gången för att lyssna efter rösterna och kom fram till att de måste komma från ett av de andra gästrummen några dörrar bort. Trots att ljudet var otydligt och svagt – och jag själv allt annat än lugn och sansad – var jag säker på att jag hade hört Alessandro. Han pratade med någon. Ljudet av hans röst gjorde mig nervös och varm på samma gång. Jag visste att jag inte skulle kunna somna om förrän jag hade sett vem det var som hade lyckats lura bort honom från min säng.

Dörren till rummet stod på glänt och när jag tassade närmare aktade jag mig noga för att hamna i ljusstrimman som letade sig ut på marmorgolvet. Jag sträckte på halsen för att kika in i rummet och fick syn på två män. Jag kunde till och med uppfatta delar av deras samtal, även om jag inte förstod vad de sa. Alessandro satt på ett skrivbord endast iklädd ett par jeans och verkade betydligt mer spänd än sist jag såg honom. Men så fort den andre mannen vände sig mot honom förstod jag varför.

Det var Umberto.

[VIII.III]

*Du huggormshjärta under blomsteranlet!
När dvaldes drake i så fager kula?*

JANICE HADE ALLTID sagt att man måste få sitt hjärta krossat minst en gång innan man blev vuxen och visste vem man verkligen var. För mig hade hennes stränga tes bara varit ytterligare ett utmärkt skäl till att undvika att bli förälskad. Ända tills nu. När jag stod i pelargången den natten och såg Alessandro och Umberto konspirera mot mig, visste jag äntligen precis vem jag var. Jag var Shakespeares narr.

För trots allt som jag hade fått veta om Umberto den senaste veckan kände jag först bara glädje när jag såg honom. En hopplös, bubblande, löjlig glädje som det tog mig en stund att trycka ner. Efter tant Roses begravning för två veckor sedan hade det känts som om han var den enda person i hela världen som jag älskade, och när jag gav mig iväg på mitt italienska äventyr hade jag haft skuldkänslor för att jag inte tog honom med mig. Nu var allting givetvis helt annorlunda, men det innebar inte – förstod jag nu – att jag hade slutat älska honom.

Det var en chock att se honom, även om jag visste att det inte borde ha varit det. Så fort Janice hade avslöjat nyheten att Umberto i själva verket var Luciano Salimbeni hade jag varit medveten om att han hela tiden hade legat flera steg före mig, trots alla fåniga frågor han ställt när vi pratade i telefon och trots att han låtsats missförstå allt jag berättat om mammas skrin. Och eftersom jag älskade honom och envist hade försvarat honom inför Janice, genom att hävda att hon måste ha missförstått polisen eller att de helt enkelt hade tagit fel på person, var hans svek ännu tyngre att bära.

Hur jag än försökte förklara hans närvaro rädde det inte längre

något tvivel om att Umberto verkligen var Luciano Salimbeni. Det var han som hade bussat Bruno Carrera på mig för att få tag på cencion. Och med tanke på hans meritlista – folk hade haft en tendens att dö när Luciano var i närheten – var det med största sannolikhet han som hade hjälpt Bruno att knyta skosnörena en sista gång.

Det egendomliga var att Umberto såg precis likadan ut som han alltid gjort. Till och med uttrycket i hans ansikte var exakt som jag mindes det: lite arrogant, lite roat och alltid svårtolkat.

Den som hade förändrats var jag.

Nu kunde jag äntligen se att Janice hade haft rätt om honom i alla år; han var en psykopat som bara väntade på att slå till. Och vad gällde Alessandro hade hon sorgligt nog haft rätt om honom också. Hon hade sagt att han inte brydde sig ett skit om mig utan hade iscensatt alltihop bara för att kunna lägga vantarna på skatten. Jag borde ha lyssnat på henne. Men nu var det för sent. Nu stod jag här med lång näsa och kände det som om någon hade tagit en slägga och gått lös på min framtid.

Nu, tänkte jag där jag stod och tittade på dem genom dörrspringan, *vore ett bra tillfälle att gråta*. Men jag kunde inte. Det hade hänt för mycket den här natten och jag hade inga känslor kvar, förutom en klump i halsen som bestod av lika delar tvivel och rädsla.

Under tiden reste sig Alessandro från skrivbordet och sa någonting till Umberto som omfattade de bekanta orden *broder Lorenzo, Giulietta och cencio*. Umberto stack handen i fickan och tog fram en liten grön flaska, sa någonting som jag inte förstod och skakade flaskan häftigt innan han gav den till Alessandro.

Det enda jag såg där jag stod och höll andan var att den var av grönt glas och var försluten med en kork. Vad var det? Gift? Sömnmedel? Och till vem? Mig? Ville Umberto att Alessandro skulle döda mig? Aldrig hade jag varit i så stort behov av att kunna italienska som nu.

Vad flaskan än innehöll kom den som en total överraskning för Alessandro, och när han vände och vred på den blev hans blick rent demonisk. Han gav tillbaka den till Umberto med en ilsken kommentar, och för en kort sekund vågade jag tro att Alessandro vägrade ha något att göra med Umbertos ondskefulla planer, vad de än bestod i.

Umberto svarade bara med en axelryckning och ställde försiktigt

ifrån sig flaskan på ett bord. Sedan sträckte han ut handen och tycktes vilja ha någonting i gengäld. Alessandro rynkade pannan och räckte honom en bok.

Jag kände genast igen den. Det var min mors exemplar av *Romeo och Julia* som hade försvunnit ur skrinet dagen innan, medan Janice och jag var ute på grottvandring i Bottini ... eller kanske senare, när vi berättade spökhistorier för varandra i maestro Lippis ateljé. Inte undra på att Alessandro hade ringt hotellet gång på gång; han ville förstås försäkra sig om att jag inte var där innan han bröt sig in och tog den.

Utan ett ord till tack började Umberto med självbelåten iver bläddra igenom boken medan Alessandro stack händerna i fickorna och gick fram till fönstret och tittade ut.

Jag fick svälja hårt för att inte hjärtat skulle hoppa ur bröstet på mig medan jag betraktade den man vars sista ord till mig, för bara några timmar sedan, hade varit att han kände sig pånyttfödd och renad från alla sina synder. Och nu hade han redan svikit mig, och det tillsammans med den ende andre man jag någonsin hade litat på.

Just som jag bestämde mig för att jag sett nog smällde Umberto igen boken och slängde den ifrån sig på bordet med en snäsig kommentar som jag inte behövde kunna italienska för att förstå. Liksom Janice och jag hade Umberto dragit den frustrerande slutsatsen att boken i sig inte innehöll några ledtrådar till var Romeos och Giuliettas grav kunde finnas, och att det måste finnas ytterligare en viktig pusselbit som han saknade.

Utan förvarning gick han mot dörren och jag hann nätt och jämnt springa och gömma mig i mörkret innan Umberto kom ut och otåligt vinkade åt Alessandro att följa med. Jag stod intryckt i en nisch i väggen och såg dem båda tyst försvinna bort i gången och nedför trappan till den stora hallen.

Då kände jag till slut tårarna komma, men jag bestämde mig för att jag var mer arg än ledsen och att jag inte skulle släppa fram dem. Okej. Då var det väl som Janice hade trott, att Alessandro bara var ute efter pengarna. Men kunde han åtminstone inte haft vett att hålla fingrarna i styr och inte göra alltihop ännu värre? När det gällde Umberto fanns det inte ord nog i tant Roses stora ordbok för att beskriva min ilska

över att han var här i natt och utsatte mig för detta. Det måste ha varit han som manipulerat Alessandro och sagt åt honom att hålla ett öga – och två händer, och en mun, och så vidare – på mig hela tiden.

Min kropp verkställde den enda logiska planen innan min hjärna ens hade godkänt den. Jag rusade in i rummet som de nyss lämnat, tog boken och flaskan – den senare enbart på pin kiv. Sedan sprang jag in i Alessandros rum och virade in bytet i en skjorta som låg på hans säng.

Jag såg mig om i rummet efter fler föremål som kunde vara användbara i min nya offerroll, och då slog det mig att det som skulle vara allra smartast att stjäla var nycklarna till hans Alfa Romeo. Men när jag slet ut lådan i nattduksbordet hittade jag bara en handfull utländska mynt, ett radband och en fickkniv. Utan att ens bry mig om att stänga lådan genomsökte jag rummet och funderade på var jag skulle lägga nycklarna om jag var Alessandro. »Romeo, Romeo«, mumlade jag och lyfte på det ena efter det andra, »var månde dina nycklar vara?«

När jag slutligen kom på att titta under huvudkudden hittade jag inte bara bilnycklarna utan dessutom en pistol. Utan att tänka efter tog jag båda och blev förvånad över hur tungt vapnet var. Om jag inte hade varit så uppriven skulle jag ha skrattat åt mig själv. Just en fin pacifist – borta var alla mina rosenröda drömmar om en värld i perfekt balans och utan vapen. Just nu var Alessandros pistol precis vad jag behövde för att hålla balansen.

Väl inne i mitt eget rum slängde jag snabbt ner alltihop i min bag. Just när jag skulle dra igen blixtlåset föll min blick på ringen på mitt finger. Visserligen var den min och av rent guld, men den symboliserade min andliga – och nu även kroppsliga – symbios med den man som två gånger hade brutit sig in på mitt hotellrum och stulit halva min skattkarta för att ge den till den falske jävel som med stor sannolikhet hade mördat mina föräldrar. Så jag drog och drog tills jag äntligen fick av ringen och lade den sedan på en av kuddarna i sängen, som en sista melodramatisk avskedsgest till Alessandro.

I förbifarten tog jag cencion som låg på sängen och vek försiktigt ihop den innan jag lade ner den i bagen bland resten av mina saker. Inte för att jag hade någon som helst användning för den eller ens trodde att jag skulle kunna sälja den, särskilt inte i det skick den var nu. Jag ville helt enkelt inte att *de* skulle få den.

Varefter jag tog mitt byte och slank ut på balkongen utan att invänta publikens applåder.

Det gamla vildvinet som växte på väggen orkade nätt och jämnt bära min vikt när jag påbörjade min nedstigning från balkongen. Med siket inställt på en lumrig buske släppte jag först ner väskan. När jag såg att den hade landat tryggt tog jag itu med min egen mödosamma klättring.

Med darrande händer och armar närmade jag mig sakta marken och passerade på vägen tätt intill ett fönster som trots den sena timmen var upplyst. Jag sträckte på halsen för att kontrollera att det inte fanns någon i rummet som kanske skulle undra över de skrapande ljuden. Då fick jag till min förvåning se broder Lorenzo och tre av hans bröder sitta mycket stilla och med knäppta händer i fyra karmstolar runt en öppen spis som var fylld med friska blommor. Två av munkarna hade helt klart nickat till, men broder Lorenzo själv såg ut som om ingen och ingenting kunde få honom att sluta ögonen innan natten nått sin ände.

Medan jag hängde där, flämtande och desperat, hörde jag plötsligt upprörda röster från mitt rum ovanför, och ljudet av någon som med arga steg kom ut på min balkong. Jag höll andan och hängde så stilla jag någonsin kunde tills jag var säker på att personen i fråga hade gått in igen. Men den utdragna belastningen blev för mycket för vildvinet. Just när jag vågade röra på mig igen släppte rankan från väggen och jag störtade huvudstupa ner i rabatten.

Lyckligtvis föll jag inte mer än kanske tre meter. Mindre lyckat var det faktum att jag landade i en rosenrabatt. Men jag var för ursinnig för att känna någon verklig smärta när jag drog mig loss från de taggiga stjälkarna och hämtade min väska. Rivsåren på armar och ben var ingenting i jämförelse med de kval jag led efter mitt förkrossande nederlag medan jag haltade bort från den natt som samtidigt varit både den bästa och den värsta i hela mitt liv.

Jag trevade mig fram genom den mörka, daggvåta trädgården tills jag slutligen från ett snårigt buskage hittade ut till den svagt upplysta, runda gårdsplanen. Där blev jag stående med väskan tryckt mot bröstet och insåg att det skulle bli helt omöjligt att få ut Alfa Romeon.

Den stod nämligen inklämd bakom flera svarta limousiner som måste tillhöra Lorenzobröderna. Hur ogärna jag än ville såg det ut som om jag skulle bli tvungen att gå hela vägen tillbaka till Siena.

Medan jag stod där och förbannade min otur hörde jag plötsligt vilda hundskall bakom mig. Jag öppnade bagen och fick snabbt fram pistolen – för säkerhets skull – och började springa nedför grusvägen medan jag skickade upp andfådda böner till den eventuella skyddsängel som tjänstgjorde i området i natt. Om jag hade tur skulle jag hinna ut på landsvägen innan de kom ifatt mig, och kanske få lift med en förbipasserande bil. Och om föraren tolkade min romantiska klädsel som en invit skulle pistolen säkert få honom på andra tankar.

Den höga grinden vid infarten till Castello Salimbeni var naturligtvis stängd och jag slösade ingen tid på att börja trycka på knapparna till interntelefonen. I stället stack jag armen genom gallret och lade försiktigt ner pistolen i gruset på andra sidan innan jag kastade bagen över grinden. Först när den landade med en duns på andra sidan slog det mig att den lilla flaskan som låg i väskan kunde ha gått sönder i fallet. Men det var en struntsak i sammanhanget; jag befann mig mellan ett antal skällande hundar och en hög järngrind och kunde skatta mig lycklig om flaskan var det enda som gick i bitar denna natt.

Sedan började jag klättra uppför grinden. Innan jag ens hade hunnit halvvägs hörde jag springande fotsteg i gruset bakom mig och försökte förtvivlat öka takten. Men järnet var kallt och halt, och innan jag hann dra mig upp och utom räckhåll kände jag en fast hand om min ena vrist. »Giulietta! Vänta!« Det var Alessandro.

Jag blängde ner på honom, nästan förblindad av rädsla och raseri. »Släpp mig!« skrek jag och försökte av alla krafter sparka bort hans hand. »Din jävel! Jag hoppas att du får brinna i helvetet! Du och din förbannade gudmor!«

»Kom ner!« Alessandro hade inte lust att diskutera med mig. »Innan du gör dig illa!«

Jag lyckades äntligen få loss foten och dra mig upp utom räckhåll. »Fan ta dig! Jag bryter heller nacken än jag fortsätter spela med i ditt sjuka spel!«

»Kom ner, nu genast!« Han började klättra efter mig och grep tag i min klänningsfäll den här gången. »Låt mig förklara! Snälla du!«

Jag stönade frustrerat. Det enda jag ville var att komma därifrån, och vad kunde det rimligtvis finnas kvar att säga? Men eftersom han envist höll fast i klänningstyget fanns det inget jag kunde göra utom att hänga kvar, ångande av desperation, medan mina händer sakta började tappa greppet.

»Giulietta. Hör på. Jag kan förklara allting ...«

Jag antar att vi var så fokuserade på varandra att ingen av oss lade märke till den tredje person som dök upp ur mörkret på andra sidan grinden förrän hon öppnade munnen. »Okej, Romeo, bort med tassarna från min syster!«

»Janice!« Jag blev så förvånad över att se henne att jag nästan tappade taget.

»Fortsätt klättra!« Janice böjde sig ner och plockade upp pistolen som låg i gruset. »Och du, gubbe lilla, upp med händerna!«

Hon riktade pistolen mot Alessandro genom gallret och han släppte mig genast. Janice hade alltid varit rätt respektingivande oavsett accessoar, och när hon nu hade en pistol i handen rådde det ingen tvekan om vem det var som bestämde.

»Akta!« Alessandro hoppade ner från grinden och backade några steg. »Den är laddad ...«

»Självklart är den laddad!« fräste Janice. »Får jag se händerna nu, snygging!«

»... och den går av väldigt lätt.«

»Jaså, minsann? Nåja, det gör jag också! Men vet du vad? Det är ditt problem! Det är du som står i skottlinjen!«

Under tiden hade jag mödosamt lyckats klättra över grinden. Nu släppte jag taget och dunsade i marken på Janices sida med ett tjut av smärta.

»Herregud, Jules! Gick det bra? Här, ta den här ...« Janice räckte mig pistolen. »Jag ska hämta motorcykeln ... Nej, din idiot! Rikta den mot *honom*!«

Det var bara några sekunder vi stod där, men det kändes som om tiden hade stannat. Alessandro tittade dystert på mig genom grinden medan jag siktade på honom så gott jag kunde genom tårarna.

»Ge mig boken«, var allt han sa. »Det är den de vill ha. De kommer inte att låta dig vara förrän de har fått den. Tro mig. Du får inte ...«

»Kom igen!« skrek Janice som kom farande på sin motorcykel och bromsade in bredvid mig så att gruset yrde. »Ta väskan och hoppa upp!« När hon såg mig tveka rusade hon otåligt motorn. »Sätt lite fart nu, fröken Julia, festen är slut!«

I nästa ögonblick susade vi bort i mörkret på Janices Ducati Monster. När jag vände mig om för att titta på Alessandro en sista gång stod han helt stilla, lutad mot grinden. Han såg ut som en man som just hade missat sitt livs flyg på grund av ett fånigt litet misstag.

[IX.I]

*På henne ligger döden lik en vårfrost
Uppå den skönsta ros, som ängen bar*

VI KÖRDE I en evighet längs mörka landsvägar, uppför backar och nedför backar, genom dalar och sovande byar. Janice hade inte talat om vart vi var på väg, och jag brydde mig inte. Det räckte att veta att vi var på väg och att jag inte skulle behöva fatta några beslut än på ett tag.

När vi slutligen svängde in på en gropig grusväg i utkanten av en by var jag så trött att jag hade lust att slänga mig i närmsta rabatt och sova i en månad. Med motorcykelns strålkastare som enda ljuskälla letade vi oss fram genom en snårskog av buskar och högt ogräs innan vi till sist stannade framför ett mörklagt hus.

Janice stängde av motorn, tog av sig hjälmen, skakade ut håret och tittade på mig över axeln. »Det här är mammas hus. Fast nu är det förstås vårt.« Hon drog upp en liten ficklampa ur fickan. »Det finns ingen el, så jag tog med mig den här.« Sedan gick hon före mig fram till en dörr på gaveln. Hon låste upp med nyckel och höll upp dörren åt mig. »Välkommen hem.«

En trång liten hall tog oss direkt till ett rum som måste vara köket. Trots mörkret var det påtagligt smutsigt och dammigt, och det luktade unket, som av en tvättkorg full med våta kläder som blivit liggande. »Jag tycker att vi sover här nere i natt«, fortsatte Janice och tände några stearinljus. »Det finns inget vatten, och allt är rätt skitigt, men det är ännu värre där uppe. Och dörren på framsidan går inte att få upp.«

»Hur i hela friden hittade du det här stället?« sa jag, som för ett ögonblick glömt hur trött och frusen jag var.

»Det var inte lätt.« Janice drog ner blixtlåset på ytterligare en ficka

och fick fram en hopvikt karta. »När du och den där snubben hade stuckit igår gick jag och köpte den här. Men försök att hitta en adress i det här landet ...« När jag inte tog emot kartan för att titta efter själv riktade hon ficklampan rakt i ansiktet på mig och skakade på huvudet. »Kolla på dig, du ser hemsk ut. Och vet du vad? Jag visste att det här skulle hända! Och det sa jag till dig också! Men du lyssnade inte! Det är alltid samma sak ...«

»Ursäkta mig!« Jag var inte det minsta upplagd för att bli utsatt för hennes skadeglädje, och jag blängde surt på henne. »Vad exakt var det du visste, kära kristallkula? Att en hemlig sekt skulle ... droga mig och ...?«

I stället för att skrika något dräpande tillbaka, vilket säkert var det hon helst av allt ville, knackade Janice mig bara på näsan med kartan och sa i allvarlig ton: »Jag visste att den italienska hingsten bara skulle ge dig problem. Och det sa jag också. Jules, sa jag, den där killen ...«

Jag sköt undan kartan och gömde ansiktet i händerna. »Sluta! Jag vill inte prata om det. Inte just nu.« När hon fortsatte att lysa på mig med ficklampan sköt jag undan den också. »Lägg av nu! Jag har en sprängande huvudvärk!«

»Oj då«, sa Janice med den sarkastiska röst jag så väl kände igen. »Katastrof nära i Toscana i natt ... Amerikansk oskuld räddad av syster ... men drabbad av allvarlig huvudvärk.«

»Fortsätt du bara«, muttrade jag. »Skratta åt mig. Det har jag förtjänat.«

Jag förväntade mig att hon skulle fortsätta och blev förbryllad när hon inte gjorde det. När jag till slut tog bort händerna från ansiktet fick jag se henne stirra häpet på mig. Sedan föll hakan ner på henne och ögonen blev fullkomligt runda. »Nej! Du hade sex med honom, eller hur?«

När hon inte fick något annat till svar än tårar suckade hon djupt och lade armarna om mig. »Ja, du sa ju att du hellre blev påsatt av honom än av mig.« Hon kysste mig på håret. »Jag hoppas att det var värt det.«

I timmar låg vi på en bädd av malätna rockar och kuddar på köksgolvet och dissekerade mina eskapader på Castello Salimbeni. Vi var ändå

alldeles för uppskruvade för att kunna sova. Även om Janices kommentarer var pepprade med de vanliga reflexmässiga spydigheterna kom vi slutligen fram till att vi var överens om det mesta, utom frågan om huruvida jag borde ha – som Janice uttryckte det – hoppat i säng med örnkillen.

»Du får tycka vad du vill«, sa jag och vände ryggen mot henne i ett försök att avsluta diskussionen, »men jag skulle ha gjort det ändå, även om jag hade vetat allt det jag vet nu.«

Janices enda svar var ett surt: »Halleluja! Jag är glad att du fick ut *någonting* för våra pengar.«

När vi hade legat så en stund, envist tigande och med ryggen mot varandra, suckade hon plötsligt och muttrade: »Jag saknar tant Rose.«

Det var helt olikt henne att komma med sådana kommentarer, och först var jag inte säker på vad hon menade. Jag var på vippen att säga något snorkigt om att hon saknade tant Rose för att tant Rose skulle ha hållit med henne om att jag var en idiot som tackat ja till Eva Marias inbjudan. Men i stället hörde jag mig själv säga: »Jag också.«

Och det var allt. Några minuter senare började hon andas långsammare och jag förstod att hon hade somnat. Självt önskade jag mer än någonsin att också jag kunde slumra in och flyga iväg i ett hasselnötskal, långt bort från mitt tunga hjärta.

Nästa morgon – eller, rättare sagt, långt efter lunchdags – delade vi en flaska vatten och en müslibar ute i solen. Vi satt på den söndervittrade yttertrappan och nöp varandra då och då för att förvissa oss om att vi inte drömde. Det hade inte varit lätt att hitta huset, berättade Janice, och hade det inte varit för några vänliga bybor som visat henne åt rätt håll skulle hon kanske aldrig ha upptäckt det enkla törnrosaslott som dölde sig under all denna ohämmade växtlighet som en gång hade varit en uppfart och en trädgård.

»Det var ett jävla jobb bara att få upp grinden«, berättade hon. »Den hade rostat fast. För att inte tala om dörren. Jag kan inte fatta att ett hus kan stå helt tomt i tjugo år utan att någon flyttar in eller tar över tomten.«

»Detta är Italien«, sa jag med en axelryckning. »Tjugo år är väl

inget. Alder betyder ingenting här. Hur skulle det kunna göra det, när man är omgiven av odödliga själar? Vi ska vara glada över att de låter oss hållas här ett tag.»

Janice fnös. »Odödlighet måste vara botten. Det är väl därför de gillar att roa sig med sådana saftiga små dödliga flickor som dig«, sa hon med ett flin och slickade sig lystet om överläppen.

När hon såg att jag fortfarande inte kunde skratta blev hennes leende mer medkännande, på gränsen till äkta. »Du kom ju undan! Tänk vad som kunde ha hänt om de hade fått tag på dig. De skulle ha ... jag vet inte ...« Till och med Janice hade svårt att föreställa sig de fasor jag skulle ha utsatts för. »Var bara glad att gamla syrran hittade dig i tid.»

När jag såg hennes hoppfulla min slog jag armarna om henne och gav henne en kram. »Det är jag! Tro mig. Jag förstår bara inte ... Varför kom du dit? Det är en bra bit att köra till Castello Salimbeni härifrån. Varför lät du mig inte bara ...«

Janice tittade på mig med höjda ögonbryn. »Skojar du med mig? De jävlarna stal vår bok! Vi måste ju hämnas! Om du inte hade kommit utrusande som om det brann i häcken på dig skulle jag ha brutit mig in och genomsökt hela jävla slottet.»

»Men det slipper du nu!« Jag reste mig upp och gick in i köket för att hämta min bag. »Voilà!« Jag släppte ner bagen vid Janices fötter. »Kom inte och säg att jag inte gjorde mitt för laget.»

»Du kan inte mena allvar!« Hon öppnade ivrigt väskan och började rota igenom innehålllet. Men efter bara några sekunder ryckte hon till och gjorde en äcklad grimas. »Blä! Vad i helvete är det här?«

Vi stirrade båda på hennes händer. De var insmetade i blod eller någonting som i högsta grad liknade blod. »Herregud, Jules!« flämtade Janice. »Har du mördat någon? Fy satan! Vad är det här?« Hon förde mycket tveksamt händerna till näsan och luktade på dem. »Nog är det blod, alltid. Säg inte att det är ditt, för i så fall tänker jag åka tillbaka på stört och göra modern konst av den där typen!«

Av någon anledning kunde jag inte låta bli att skratta när jag såg hennes stridslystna min, kanske för att jag fortfarande var så ovan vid att hon försvarade mig.

»Så ska det se ut!« utbrast hon och glömde sin ilska så fort hon

äntligen fick se mig le. »Du skrämde mig rejält ett tag. Gör inte om det.«

Tillsammans tog vi min bag och vände upp och ner på den. Ut föll mina kläder samt pocketboken, som lyckligtvis inte hade tagit alltför mycket skada. Men den mystiska gröna flaskan hade gått i tusen bitar, förmodligen när jag kastade väskan över grinden under min flykt.

»Vad är det här?« Janice plockade upp en glasskärva och vände och vred på den.

»Det är flaskan som jag berättade om«, sa jag. »Den som Umberto gav till Alessandro, och som verkade göra honom skitförbannad.«

»Hm.« Janice torkade av händerna på gräset. »Nu vet vi åtminstone vad den innehöll. Blod. Undrar just varför. Kanske du hade rätt i att de var vampyrer allihop. Detta kanske var något slags mellanmål ...«

Vi satt tysta och funderade en stund. Sedan tog jag upp cencion och tittade beklagande på den. »Så synd. Hur får man bort blod från gammalt siden?«

Janice nöp tag i ena hörnet och vi höll upp cencion mellan oss och granskade skadan. I ärlighetens namn kom inte allt blodet från flaskan, men det var jag klok nog att behålla för mig själv.

»Heliga Guds moder!« utbrast Janice plötsligt. »Det är det som är själva poängen: Man får inte bort det. Det var precis så här de ville att cencion skulle se ut. Förstår du inte?«

Hon stirrade ivrigt på mig, men jag måste ha sett helt oförstående ut. »Det är precis som förr i tiden«, förklarade hon, »när kvinnorna inspekterade sängkläderna morgonen efter bröllopsnatten! Och jag slår vad om«, fortsatte hon och plockade upp några bitar av den trasiga flaskan, inklusive korken, »att det här är – eller *var* – det vi i branschen kallar en oskuldslösning. Inte bara blod, utan blod blandat med en del andra substanser. Det är en hel vetenskap.«

När Janice såg min reaktion brast hon i skratt. »Jo då, det pågår fortfarande. Tror du mig inte? Trodde du att det bara var på medeltiden man undersökte lakanen? Fel! Man får inte glömma att vissa kulturer fortfarande lever kvar i medeltiden. Tänk dig till exempel att du ska hem till Långtbortistan för att bli bortgift med en getherde till kusin, men – hoppsan – du har redan roat dig med Tom, Harry och Dick ... vad ska du göra? Risken är att getherden och hans släk-

tingar inte blir glada över att någon annan redan har hunnit före till godsakerna. Lösning: Du kan operera dig på en privatklinik. Få allt återställt och gå igenom hela skiten en gång till, bara för att behaga publiken. *Eller* så kan du helt enkelt ta med dig en liten flaska sådant här till festen. Mycket billigare.»

»Det«, protesterade jag, »var det mest vansinniga ...«

»Vet du vad jag tror?« fortsatte Janice med glittrande ögon. »Jag tror att de lurade skiten ur dig. Jag tror att de drogade dig – eller åtminstone försökte – och hoppades att du skulle vara helt borta efter att du svängt dina lurviga med broder Lorenzo och hans gäng. Sedan kunde de gå och fiska upp cencion och kleta in den med den här sörjan så att det såg ut som om gamle Romeo hade kört in kärleksbussen i körsbärsstan.«

Jag ryckte till, men Janice var för uppslukad av sitt snuskiga resonemang för att ta någon notis om hur ofantligt besvärad jag var både av samtalsämnet och hennes ordval. »Det ironiska var förstås att de kunde ha besparat sig besväret«, fortsatte hon. »För ni två rusade iväg och fyllde cannellonin i alla fall. Precis som Romeo och Julia. Pang på, bara! Från balsalen till balkongen till sängen på femtio sidor. Försökte ni slå deras rekord, eller?«

Hon tittade entusiastiskt på mig som om hon väntade sig en klapp på huvudet och en kaka för att hon varit så duktig.

»Är det över huvud taget möjligt«, stönade jag, »för en människa att vara mer krass än du?«

Janice flinade som om det var det finaste beröm hon kunde få. »Förmodligen inte. Om det är poesi du vill ha föreslår jag att du kryper tillbaka till fågelmannen.«

Jag lutade mig mot dörrkarmen och slöt ögonen. Trots Janices ofattbart vulgära sätt att prata om Alessandro drabbades jag varje gång hon nämnde hans namn av små minnesbilder från föregående natt – en del smärtsamma och andra inte – och de fick mig att drömma mig bort från verkligheten. Men om jag bad henne sluta skulle hon helt säkert göra raka motsatsen.

»Det jag inte förstår«, sa jag, fast besluten att gå vidare och försöka reda ut de stora sammanhangen, »är varför de hade den där flaskan till att börja med. Jag menar, om de nu ville häva förbannelsen över Tolo-

meis och Salimbenis skulle de väl inte vara det minsta intresserade av att *fejka* Romeos och Giuliettas bröllopsnatt? Trodde de verkligen att de kunde lura jungfru Maria?»

Janice snörpte på läpparna. »Du har rätt. Det är något som inte stämmer.«

»Såvitt jag förstår«, fortsatte jag, »var den ende som blev lurad – förutom jag – broder Lorenzo. Eller, jag menar, han *skulle* ha blivit lurad om de hade använt det som fanns i flaskan.«

»Men varför i helvete skulle de vilja lura broder Lorenzo?» Janice slog ut med händerna. »Han är bara ett gammalt fornminne. Såvida inte ...« Hon tittade på mig med uppspärrade ögon. »Såvida inte broder Lorenzo har tillgång till något som inte de har. Något viktigt. Något som de vill ha. Som till exempel ...?»

Jag flög upp. »Romeos och Giuliettas grav?»

Vi stirrade på varandra. »Jag tror«, sa Janice och nickade sakta, »att det är just så det hänger ihop. När vi pratade om det hos maestro Lippi häromkvällen trodde jag att du var galen. Men du kanske har rätt. Kanske ingår faktiskt den riktiga graven och statyn i hela den där grejen med synderna som ska avtvås. Kan det vara så ... att när de har sett till att Romeo och Giulietta *äntligen* har fått ihop det måste Tolomeis och Salimbenis gå till graven och knäböja för statyn?»

»Men i förbannelsen stod det att de skulle falla på knä för *jungfrun*.«

»Än sen?» invände Janice med en axelryckning. »Då måste statyn finnas i närheten av en staty av jungfru Maria – problemet är bara att de inte vet exakt var. Det är det bara broder Lorenzo som vet. Och därför behöver de honom.«

Vi satt tysta en stund och gick igenom ekvationen i huvudet.

»Vet du vad«, sa jag till slut medan jag fingrade på cencion, »jag tror inte att han visste.«

»Vem?»

Jag sneglade på henne och kände att det hettade i kinderna. »Du vet ... *han*.«

»Men kom igen, Jules!« stönade Janice. »Sluta försvara den jäveln. Du såg honom med Umberto, och ...« Hon försökte göra rösten mju-

kare, men det var en ny konst för henne och hon lyckades inget vidare. »Och han jagade dig faktiskt ända fram till grinden och sa åt dig att ge honom boken. Självklart visste han.«

»Men om du har rätt«, sa jag, som kände ett absurt behov av att försvara Alessandro, »då skulle han ha hållit sig till planen och inte ... du vet.«

»Idkat intimt umgänge?« föreslog Janice prudentligt.

»Precis«, sa jag och nickade. »Dessutom skulle han inte ha blivit så förvånad när Umberto gav honom flaskan. Faktum är att han redan skulle ha *haft* flaskan.«

»Lilla gumman!« Janice tittade på mig över kanten på ett par inbillade glasögon. »Han bröt sig in på ditt hotellrum, han ljög för dig och han stal mammas bok och gav den till Umberto. Killen är ett svin. Och jag bryr mig inte om ifall han har all utrustning i världen och vet hur man använder den, han är ändå en bluff. Och när det gäller din supervänliga lilla gangsterdrottning ...«

»På tal om att ljuga och bryta sig in på hotellrum«, sa jag och spände ögonen i henne, »varför sa du att han hade vänt upp och ner på mitt rum när det i själva verket var du?«

Janice drog efter andan. »*Va?*«

»Tänker du förneka det?« fortsatte jag. »Att du bröt dig in på mitt rum och sedan påstod att det var Alessandro?«

»Lägg av!« skrek hon. »Han bröt sig faktiskt också in! Jag är din syster! Jag har rätt att få veta vad som pågår ...« Hon hejdade sig med en fåraktig min. »Hur fick du reda på det?«

»Han såg dig. Han trodde att det var jag som klättrade ner från min egen balkong.«

»Trodde han att ...?« Janice bara gapade. »*Nu* blir jag förolämpad! Det var det fräckaste!«

»Janice!« skrek jag, frustrerad över att hon hela tiden föll in i vårt gamla vanliga käbblande och drog mig med sig. »Du ljög för mig. Varför? Efter allt som hänt skulle jag självklart förstå om du hade brutit dig in på mitt rum. Du trodde ju att jag höll på att snuva dig på en förmögenhet.«

»Menar du det?« Janice tittade på mig med ett gryende hopp i blicken.

Jag ryckte på axlarna. »Ska vi inte ta och testa ärlighet som omväxling?«

Snabba växlingar var min systers specialitet. »Utmärkt«, sa hon med ett listigt litet flin, »ärlighet var ordet. Och nu«, fortsatte hon och vickade på ögonbrynen, »har jag ytterligare några frågor om gårdagskvällen som jag skulle vilja ha svar på.«

Efter att ha provianterat i byns affär ägnade vi resten av eftermiddagen åt att rota runt i huset efter saker som vi kände igen från vår barndom. Men det underlättade inte att allting var täckt av mögel och damm, att alla textilier var söndertuggade och att det låg muslortar i varje tänkbar och otänkbar vrå. På övervåningen hängde spindelväven tjock som duschdraperier, och när vi öppnade fönsterluckorna för att släppa in lite ljus ramlade mer än hälften av dem av.

»Hoppsan!« sa Janice när en lucka dråsade ner på yttertrappan, en halvmeter från Ducatin. »Det verkar vara läge att dejta en snickare.«

»Vad sägs om en rörmokare?« föreslog jag, som stod och rensade bort spidelnät ur håret. »Eller en elektriker?«

»Elektrikern får du ta«, svarade hon snabbt. »Du behöver ändå få en del kontakter fixade.«

Höjdpunkten var när vi hittade det vingliga schackbordet inklämt i ett hörn bakom en sunkig gammal soffa.

»Vad var det jag sa?« utbrast Janice glädjestrålände och vickade försiktigt på bordet. »Det har stått här hela tiden.«

När solen gick ner hade vi hunnit röja så mycket att vi bestämde oss för att flytta vårt läger till ett före detta arbetsrum på övervåningen. Vi satt mitt emot varandra vid ett gammalt skrivbord och åt en middag bestående av bröd, ost och rödvin i stearinljusens sken medan vi försökte komma fram till vad vi skulle göra härnäst. Ingen av oss hade någon lust att återvända till Siena än, men samtidigt visste vi båda att vår nuvarande situation var ohållbar. För att kunna återställa huset i någotsånär beboeligt skick skulle vi behöva lägga ner mycket tid och pengar både på byråkrater och hantverkare, och även om vi lyckades med det återstod frågan vad vi skulle leva på. Vi skulle vara som flyktingar med skulder som bara växte och växte. Och vi skulle alltid undra när vårt förflutna skulle hinna ikapp oss.

»Som jag ser det«, sa Janice och hällde upp mer vin, »kan vi antingen stanna här, vilket vi inte kan, eller åka tillbaka till USA, vilket skulle vara patetiskt – eller också går vi på skattjakt och ser vad som händer.«

»Jag tror att du glömmer bort att boken i sig är värdelös«, påpekade jag. »Vi måste ha mammas skissbok för att lista ut den hemliga koden.«

»Och det var just därför«, sa Janice och sträckte sig efter sin handväska, »som jag tog med den. Ta-daa!« Hon lade skissboken framför mig på bordet. »Fler frågor?«

Jag skrattade högt. »Vet du vad, jag tror att jag älskar dig.«

Janice fick anstränga sig allt hon kunde för att inte le. »Ta inte i så du spricker.«

När vi nu hade båda böckerna sida vid sida tog det oss inte lång stund att knäcka koden, vilken i själva verket inte var någon kod, utan bara en intrikat dold lista med nummer som stod för sidor, rader och ord. Medan Janice högt läste upp siffrorna som stod klottrade i skissbokens marginaler bläddrade jag igenom *Romeo och Julia* och läste upp de brottstycken som tillsammans bildade det meddelande som vår mor hade lämnat åt oss. Det gick så här:

MIN HJÄRTANSKÄR

DENNA KÄRLEKSBOK

VARS GYLLNE VISDOM GYLLNE KNÄPPEN FÄST

TALAR OM

DE SKÖNSTA

STENARNA

SÅ FJÄRRAN SOM NÅGON STRAND AV FJÄRMSTA VÅGOR SKÖLJD

JAG VÅGADE EN FÄRD FÖR SÅDAN SKATT

FÖLJ

ROMEOS

FROMME BIKTFAR

I FÖRTID

ETT OFFER

RANNSAKEN DÅ OCH FORSKEN UT

MED

VERKTYG

PASSANDE ATT BRYTA UPP DE DÖDES GRAVAR

SÅ MÅSTE DET NÖDVÄNDIGT SKE I LÖNNDOM
JULIA VILAR DÄR
DEN ARMA FÅNGEN
SEDAN HUNDRATAL AV ÅR
UNDER
DROTTNING
MARIA
DÄR
STJÄRNOR SMÅ
HIMLENS ANLET
SÅ FÖRSKÖNA
GÅ TILL
SANKTA
MARIA
STEGE
UTI ETT SYSTERSKAP AV FROMMA NUNNOR
I ETT HUS DÄR PESTEN RASAR, STÄNGDE IN OSS
FRÖKEN
HELGON
GÅS
SOM PLÄGA GÖRA SJUKBESÖK
KAMMARE
SÄNG
ETT HELGONSKRIN
ÄR
TRÖSKELN
TILL DETTA GAMLA GRIFTEVALV
O, LÅT OSS GÅ
HÄMTA STRAX ETT BRÄCKJÄRN
BORT MED
KORSET
NU RÖR PÅ FOTEN, FLICKOR!

När vi hade nått slutet av det långa meddelandet lutade vi oss tillbaka och tittade förbryllade på varandra, inte fullt så entusiastiska som vi varit när vi började.

»Okej, jag har två frågor«, sa Janice. »För det första: Varför i helvete har vi inte gjort det här förut? Och för det andra: Vad gick mamma på egentligen?« Hon blängde på mig och sträckte sig efter sitt vinglas. »Jag fattar att hon gömde sin hemliga kod i 'denna kärleksbok' och att den på något sätt är en skattkarta som ska leda oss till Julias grav och 'de skönsta stenarna', men ... var är det meningen att vi ska gräva någonstans? Vad menas med det där om pesten och bräckjärnet?«

Jag bläddrade fram och tillbaka och läste om några stycken. »Jag har en känsla av att hon pratar om Sienas katedral. 'Drottning Maria' ... Det måste betyda jungfru Maria. Och det där om de små stjärnorna som himlens anlet så försköna, det låter som insidan av kupolen. Den är blå med små guldstjärnor på.« Plötsligt upplivad tittade jag upp på henne. »Tänk om det är där graven finns? Kommer du ihåg att maestro Lippi sa att Salimbeni begravde Romeo och Giulietta på den allra heligaste platsen? Vad kan vara mer heligt än en katedral?«

»Det låter vettigt«, instämde Janice, »men det där med pesten då, och 'ett systerskap av fromma nunnor'? Det låter inte som om det skulle ha något med katedralen att göra.«

»'Sankta Maria, stege' ...« mumlade jag och började bläddra i boken igen, »ett hus där pesten rasar ... stängde in oss ... fröken ... helgon ... gås ... som pläga göra sjukbesök' ... och bla, bla, bla.« Jag lade ifrån mig boken, lutade mig tillbaka i stolen och försökte minnas historien om comandante Marescotti och pesten som Alessandro hade berättat för mig. »Okej, jag vet att det låter vansinnigt, men ...« Jag tvekade och tittade på Janice, vars ögon var runda och fyllda av tilltro till min förmåga att lösa gåtor. »Under digerdöden, som härjade bara några år efter att Romeo och Giulietta hade dött, var staden så full av lik att de inte hann begrava alla. Så i Santa Maria della Scala – jag tror att *scala* betyder stege – som är det stora sjukhuset mitt emot katedralen där 'ett systerskap av fromma nunnor' tog hand om de sjuka när 'pesten rasade' ... ja, där stoppade de helt enkelt in liken i en vägg och murade igen öppningen.«

Janice gjorde en grimas. »Usch.«

»Så det verkar som om vi letar efter en kammare med en säng inne på sjukhuset Santa Maria della Scala ...«

»... som tillhör en fröken till gässens skyddshelgon«, föreslog Janice. »Vem nu det kan vara.«

»Eller«, sa jag, »en fröken som *är* ett helgon, och som är född i gässens contrada, nämligen Santa Caterina ...«

Janice visslade. »Nu börjar det likna något!«

»... som händelsevis hade ett rum på Santa Maria della Scala där hon sov över när hon jobbade sent med att 'göra sjukbesök'. Kommer du inte ihåg det? Det var med i den där berättelsen som maestro Lippi läste för oss. Jag slår vad om en safir och en smaragd att det är där vi kommer att hitta 'tröskeln till detta gamla griftevalv'.«

»Men vänta lite nu!« sa Janice. »Jag hänger inte med. Först var det katedralen och sedan Santa Caterinas rum på sjukhuset, och nu är det plötsligt ett griftevalv. Vilket är det egentligen?«

Jag begrundade frågan en stund och försökte dra mig till minnes vad den teatraliska brittiska turistguiden sagt som jag tjuvlyssnat på i Sienas katedral några dagar tidigare. »Det ska tydligen ha funnits en krypta under katedralen på medeltiden«, sa jag slutligen. »Men den försvann ungefär när pesten härjade och man har aldrig lyckats hitta den igen. Det är förstås svårt för arkeologerna att göra någonting här eftersom alla byggnader är kulturminnesmärkta. Och det finns de som tror att det bara är en legend ...«

»Det gör inte jag!« utbrast Janice som nu var eld och lågor. »Det måste vara där det är. Romeo och Giulietta ligger begravda i kryptan under katedralen. Allt stämmer. Skulle inte du ha lagt graven precis där om du var Salimbeni? Och eftersom hela stället – antar jag – är helgat åt jungfru Maria ... Voilà!«

»Voilà vad då?«

Janice sträckte ut armarna som om hon skulle välsigna mig. »Om du faller på knä i katedralens krypta faller du på knä för jungfrun, precis som det står i förbannelsen! Förstår du inte? Det måste vara där!«

»Men om det är så«, sa jag, »har vi en hel del grävande framför oss. Folk har letat överallt efter den där kryptan.«

»Inte«, sa Janice och sköt mammas bok mot mig över bordet, »om mamma har hittat en hemlig ingång från det där gamla sjukhuset, Santa Maria della Scala. Läs igenom det igen, jag är säker på att jag har rätt.«

Vi gick igenom meddelandet ytterligare en gång, och den här gången var det som om allting föll på plats. Ja, visst handlade det om ett »gammalt griftevalv« under katedralen, och »tröskeln« stod att finna i Santa Caterinas rum på Santa Maria della Scala, precis på andra sidan piazzan från kyrkan sett.

»Herrejisses!« Janice var överväldigad. »Om det är så här lätt, varför gav då inte mamma sig ut på gravplundring själv?«

I samma ögonblick slocknade en av våra ljusstumpar med en liten puff, och trots att vi hade flera ljus kvar tycktes skuggorna i rummet plötsligt tränga sig på från alla håll.

»Hon visste att hon var i fara«, svarade jag med en röst som lät egendomligt ihålig i mörkret, »och det var därför hon gjorde som hon gjorde och gömde koden i boken, boken i skrinet och skrinet på banken.«

»Så nu när vi har löst gåtan«, sa Janice och försökte låta ivrig, »vad är det som hindrar oss från ...«

»Att bryta oss in i ett kulturminnesmärkt hus och slå sönder Santa Caterinas rum med ett bräckjärn?« sa jag med en grimas. »Det vet jag faktiskt inte!«

»Allvarligt talat. Det är vad mamma skulle ha velat. Eller hur?«

»Det är inte så enkelt.« Jag petade på boken och försökte minnas den exakta ordalydelsen. »Mamma säger åt oss att följa 'Romeos fromme biktfar ... i förtid ett offer'. Vem är det? Det är broder Lorenzo. Inte den riktige, så klart, men kanske hans nya ... inkarnation. Och det måste betyda att vi hade rätt: Gubben vet någonting om var kryptan och graven finns – någonting viktigt, som inte ens mamma kunde lista ut.«

»Vad tycker du att vi ska göra, då?« undrade Janice. »Kidnappa broder Lorenzo och förhöra honom under en hundrawattslampa? Du kanske har fattat fel. Jag tycker att vi gör det här en gång till, var och en för sig, och ser om vi kommer fram till samma sak.« Hon började dra ut den ena skrivbordslådan efter den andra. »Kom igen! Det måste väl finnas några pennor här någonstans! ... Vänta! Vad är det här?« Hon stack ner hela huvudet i den nedersta lådan och försökte få ut någonting som hade fastnat i en springa. När hon slutligen fick loss det satte hon sig upp med en triumferande min

och håret hängande över ansiktet. »Kolla här! Ett brev!«

Men det var inget brev. Det var ett kuvert fullt av fotografier.

När vi hade tittat på alla mammas fotografier deklarerade Janice att vi behövde minst en flaska *vino* till om vi skulle klara oss igenom natten utan att bli fullkomligt galna. Medan hon gick ner för att hämta den tittade jag på fotografierna igen. Händerna darrade fortfarande efter chocken när jag lade upp dem intill varandra på skrivbordet i hopp om att jag på något sätt skulle kunna få dem att berätta en annan historia.

Men det fanns bara en möjlig tolkning av mammas italienska äventyr. Hur man än vände och vred på det var slutsatsen densamma: Diane Lloyd hade rest till Italien, börjat arbeta för professor Tolomei, träffat en ung playboy i en gul Ferrari, blivit gravid, gift sig med professor Tolomei, fött tvillingflickor, överlevt en eldsvåda som dödat hennes gamle make och därefter åter börjat umgås med den unge playboyen, som på vartenda foto såg så lycklig ut i tvillingarnas – det vill säga vårt – sällskap, att vi båda var överens om att han måste vara vår riktige far.

Denne playboy var Umberto.

»Det här är helt överkligt!« pep Janice när hon kom tillbaka med flaska och korkskruv. »Alla dessa år som han har låtsats vara butler och aldrig sagt ett ord. Det är för jävla konstigt.«

»Fast han *var* ju alltid vår pappa«, sa jag och plockade upp en av bilderna av honom och oss. »Även om vi inte kallade honom det. Han var alltid ...« Men jag kunde inte fortsätta.

Först nu tittade jag upp och såg att Janice grät, hon också, även om hon ilsket torkade bort tårarna som om hon inte ville ge Umberto det nöjet. »Vilket svin!« sa hon. »I alla dessa år har han tvingat oss att leva i hans lögn. Och så nu plötsligt ...« Hon avbröt sig med en grymtning när vinkorken gick av på mitten.

»Det förklarar åtminstone varför han kände till guldstatyn«, sa jag. »Mamma måste ha berättat alltihop för honom. Och om de verkligen var ... du vet, *tillsammans*, så måste han ha känt till skrinet med alla papper i bankfacket också. Vilket förklarar varför han kunde skriva ett falskt brev till mig från tant Rose och uppmana mig att åka till

Siena och prata med presidente Maconi i Palazzo Tolomei. Han måste ha hört namnet av mamma.«

»Men i alla dessa år!« Janice spillde på bordet när hon snabbt fyllde våra glas, och några droppar hamnade på fotografierna. »Varför gjorde han inte det för länge sedan? Varför förklarade han inte allt det här för tant Rose medan hon levde?«

»Vad tror du?« Jag skyndade mig att torka bort vinet från foton. »Självklart kunde han inte berätta sanningen för henne. Hon skulle ha ringt polisen direkt.« Jag låtsades vara Umberto och sa med mörk röst: »Jo förresten, Rose, mitt riktiga namn är Luciano Salimbeni ... just det, samme man som dödade Diane och är efterlyst av de italienska myndigheterna. Om du någonsin hade brytt dig om att åka till Italien och hälsa på Diane – frid över hennes minne – skulle du ha träffat mig hundratals gånger.«

»Men vilket liv!« insköt Janice. »Kolla bara ...« Hon pekade på några foton av Umberto, där han stod bredvid sin Ferrari på ett ställe med en riktigt tjusig utsikt över en toskansk dal och log in i kameran med beslöjad blick. »Han hade allt. Och sedan ... blir han *uppassare* åt tant Rose.«

»Han var ju på rymmen«, sa jag. »Aless ... någon sa till mig att han var en av de mest eftersökta brottslingarna i hela Italien. Han kunde vara glad att han inte satt i fängelse. Eller var död. Genom att jobba åt tant Rose hade han åtminstone en viss frihet samtidigt som han fick se oss växa upp.«

»Jag kan ändå inte tro det!« utbrast Janice och skakade på huvudet. »Visst, jag ser att mamma är gravid på bröllopskortet, men det är ju inget unikt. Och det måste inte betyda att fadern är någon annan än brudgummen.«

»Janice!« Jag sköt några av bröllopsbilderna mot henne över bordet. »Professor Tolomei var gammal nog att vara hennes farfar. Tänk dig in i mammas situation för en sekund.« När jag såg att hon fortfarande var fast besluten att säga emot mig tog jag tag i hennes arm och drog henne närmare. »Kom igen nu, det är den enda rimliga förklaringen. Se på honom ...« Jag tog upp ett av de många fotografierna av Umberto där han låg på en filt i gräset med Janice och mig kravlande över sig. »Han älskar oss.« Så fort jag hade uttalat orden kände jag en klump i

halsen och var tvungen att svälja för att inte släppa fram tårarna. »Skit också!« kved jag. »Nu klarar jag snart inte mer.«

Vi satt tysta och grubblade en stund. Sedan ställde Janice ifrån sig sitt vinglas och plockade upp ett gruppfoto som var taget framför Castello Salimbeni. »Innebär det«, sa hon till sist, »att din gangsterdrottning är vår ... farmor?« På bilden stod Eva Maria med en stor hatt och två små hundar i koppel, mamma såg effektiv ut i vita slacks och skrivskiva i handen, professor Tolomei rynkade pannan och sa någonting till fotografen och en ung Umberto stod lite vid sidan av, lutad mot sin Ferrari med armarna i kors. »Vad det än betyder«, fortsatte hon innan jag hann svara, »hoppas jag innerligt att jag aldrig träffar honom igen.«

Vi borde antagligen ha förstått vad som väntade, men det gjorde vi inte. Vi hade varit så upptagna med att nysta upp den härva som våra liv hade blivit att vi hade glömt att hålla utkik efter spöken, och inte ens en gång hunnit luta oss tillbaka och använda vårt sunda förnuft.

Inte förrän vi hörde en röst i dörröppningen till arbetsrummet insåg vi hur idiotiskt det hade varit att söka skydd i mammas hus.

»Vilken trevlig liten familjemiddag«, sa Umberto och klev in i rummet följd av två män som jag aldrig hade sett förr. »Förlåt att jag är sen.«

»Umberto!« utropade jag och flög upp ur stolen. »Vad i hela världen ...«

»Julie! Nej!« Janice grep tag i min arm och drog ner mig igen. Hennes ansikte var förvridet av skräck.

Då såg jag det också. Umbertos händer var bakbundna och en av männen höll en pistol mot hans huvud.

»Min vän Cocco här«, sa Umberto, som lyckades hålla sig lugn trots att han hade en pistolpipa intryckt i nacken, »skulle vilja veta om ni båda kommer att vara till någon nytta för honom eller ej.«

[IX.II]

*I fädrens griftvalv slumrar hennes kropp,
Och hennes ande lever nu bland änglar*

NÄR JAG LÄMNADE Siena med Alessandro dagen innan hade jag inte trott att jag skulle återvända så snart, så smutsig och med bakbundna händer. Och jag hade sannerligen inte väntat mig att komma i sällskap av min syster, min far och tre bovar som såg ut som om de just sluppit ut från en dödszell, inte genom att överklaga utan med hjälp av dynamit.

Det var uppenbart att Umberto var lika utlämnad åt dessa män som vi var, även om han visste vad de hette. De knuffade in oss alla tre i skåpet på en liten blomsterbil som säkert var stulen, och vi ramlade in på det hårda metallgolvet. Våra armar var bakbundna och det enda som dämpade fallet var en tunn matta av halvruutna blomsterrester.

»För helvete!« protesterade Janice. »Vi är dina döttrar, eller hur? Säg åt dem att de inte kan göra så här mot oss. Ärligt talat ... Jules, säg något.«

Men jag kunde inte komma på någonting att säga. Det kändes som om hela världen var upp och ner, eller så var det kanske bara jag som hade vält över ända. Jag hade ännu inte hunnit smälta Umbertos förvandling från hjälte till skurk, och nu var jag dessutom tvungen att acceptera att han var min far, vilket nästan tog mig varvet runt och tillbaka till ruta ett: Jag älskade honom, fast det borde jag verkligen inte.

Just som våra kidnappare drog igen dörrarna fick jag syn på ytterligare ett offer som de tydligen hade plockat upp på vägen ut till oss. Det var en man som halvlåg i ett hörn med munkavel och ögonbindel, och hade det inte varit för kläderna skulle jag aldrig ha känt

igen honom. Nu fick jag äntligen luft. »Broder Lorenzo!« skrek jag. »Herregud! De har kidnappat *broder Lorenzo!*«

I samma ögonblick satte sig skåpbilen i rörelse och vi gled hit och dit över det räfflade golvet en stund, medan föraren tog oss nedför mammas igenvuxna uppfart.

Så fort underlaget blev lite jämnare hördes en djup, olycklig suck från Janice. »Okej«, sa hon med hög röst rakt ut i mörkret, »du vinner. Juvelerna är dina ... eller *deras*, snarare. Vi vill ändå inte ha dem. Och vi ska hjälpa dig. Vi gör vad som helst. Vad de vill. Du är vår pappa, inte sant? Vi måste hålla ihop! Det finns ingen anledning att ... döda oss. Eller hur?«

Hennes fråga möttes av tystnad.

»Jag hoppas de förstår att de aldrig kommer att hitta den där statyn utan vår hjälp«, fortsatte Janice, och hennes röst darrade av rädsla.

Umberto svarade fortfarande inte. Det behövde han inte heller. Trots att vi redan hade berättat för banditerna om den förmodade lönndörren i Santa Maria della Scala trodde de uppenbarligen att de fortfarande behövde oss för att hitta stenarna, annars skulle de knappast ha tagit oss med sig.

»Broder Lorenzo, då?« sa jag.

Nu öppnade Umberto äntligen munnen. »Vad är det med honom?«

»Kom igen«, sa Janice och lyckades uppbåda en gnutta av sin vanliga självsäkerhet. »Tror du verkligen att den stackars gubben kommer att vara till någon hjälp?«

»Han kan ju alltid sjunga.«

När Umberto hörde oss båda dra efter andan åt hans likgiltighet gav han ifrån sig ett ljud som kunde ha varit ett skratt, men som förmodligen var något helt annat. »Vad i helvete hade ni väntat er?« muttrade han. »Att de bara skulle ... ge upp? Ni ska vara glada att vi försökte på det schyssta sättet först ...«

»Det *schyssta* sättet?« skrek Janice, men jag lyckades knuffa till henne med knät och få tyst på henne.

»Dessvärre tog inte vår lilla Julie sin roll på allvar«, fortsatte Umberto.

»Det kanske hade hjälpt om jag hade vetat att jag *hade* en roll!«

påpekade jag. Det kändes som om jag hade en snara kring halsen, så svårt var det att få fram orden. »Varför sa du ingenting? Varför måste det bli så här? Vi kunde ha gått på skattjakt tillsammans, för åratals sedan. Det kunde ha varit ... kul.«

»Jaså du!« Umberto vred på sig i mörkret och tycktes vara lika illa till mods som vi var. »Tror ni att det var det här jag ville? Återvända hit, riskera allt, spela charader med gamla munkar och bli påpucklad av de här typerna, bara för att jag ville leta efter ett par stenar som antagligen försvann för flera hundra år sedan? Jag tror inte att ni fattar ...« Han suckade. »Naturligtvis gör ni inte det. Varför tror ni att jag lät tant Rose ta er med till USA? Va? Jo, det ska jag tala om. För att *de* skulle ha använt er emot mig ... för att få mig att jobba åt dem igen. Det fanns bara en lösning: vi var tvungna att försvinna.«

»Pratar du om ... maffian?« undrade Janice.

Umberto skrattade hånfullt. »Maffian! De här människorna får maffian att framstå som rena frälsningsarmén. De rekryterade mig när jag behövde pengar och har de väl fått en på kroken kommer man inte loss. Om man slingrar sig går kroken bara ännu djupare in.«

Jag hörde Janice ta sats för en sur kommentar, men på något sätt lyckades jag träffa henne med armbågen och än en gång få tyst på henne. Att provocera Umberto och sätta igång ett gräl var inte det rätta sättet att förbereda sig på det som väntade, så mycket förstod jag.

»Låt mig gissa«, sa jag så lugnt jag kunde. »I samma stund som de inte behöver oss längre är det ... slut?«

Umberto tvekade. »Cocco är skyldig mig en tjänst. Jag skonade hans liv en gång. Jag hoppas att han tänker återgälda tjänsten.«

»Alltså kommer han att låta dig vara«, sa Janice. »Men vi då?«

En lång tystnad följde. Åtminstone kändes den lång. Först nu hörde jag förutom motorbullret en röst som läste böner. »Och broder Lorenzo?« tillade jag snabbt.

»Vi får väl hoppas att Cocco känner sig generös idag«, svarade Umberto till slut.

»Jag fattar inte«, muttrade Janice. »Vilka är de här killarna egentligen, och varför låter du dem göra så här mot oss?«

»Det«, sa Umberto trött, »är inte precis någon godnattsaga.«

»Och jag ligger inte precis nedbäddad heller«, påpekade Janice. »Så

varför tar du inte och berättar för oss vad i helvete det var som gick fel i det förtrollade landet, käre far?»

När Umberto väl hade börjat prata kunde han inte sluta. Det var som om han hade gått och väntat på att få berätta i alla dessa år. Men när han nu äntligen gjorde det tycktes det ändå inte ge honom någon lättnad, för hans röst fick en allt bittrare ton ju längre han kom i sin historia.

Umbertos far, som gått under namnet greve Salimbeni, hade alltid beklagat sig över att hans fru Eva Maria bara hade fött honom ett enda barn, och han hade varit fast besluten att se till att pojken aldrig blev bortskämd utan fick en sträng uppfostran. Umberto sattes i militärskola mot sin vilja. Det slutade med att han rymde till Neapel för att skaffa arbete och kanske börja på universitetet och studera musik, men pengarna hade snabbt tagit slut. Då började han ta jobb som andra människor var rädda för att göra, och han hade varit bra på det. På något vis föll det sig naturligt för honom att bryta mot lagen och det dröjde inte länge förrän han hade tio skraddarsydda kostymer, en Ferrari och en patricierlägenhet utan möbler. Det var paradiset.

När han slutligen återvände till Castello Salimbeni för att hälsa på sina föräldrar låtsades han att han hade blivit börsmäklare och lyckades övertala sin far att förlåta honom för att han hoppat av militärskolan. Några dagar senare höll hans föräldrar en stor fest. Bland gästerna återfanns professor Tolomei och hans unga amerikanska assistent Diane.

Från dansgolvet hade Umberto fått med sig Diane ut på en biltur i fullmånens sken, vilket blev början på en lång och underbar sommar. Snart träffades de varje helg och körde runt i Toscana och när han slutligen bjöd henne hem till sig i Neapel tackade hon ja. Där, över en flaska vin på stadens bästa restaurang, vågade han berätta sanningen om hur han försörjde sig.

Diane blev förfärad. Hon vägrade lyssna på hans förklaringar och ursäkter, och så fort hon hade återvänt till Siena skickade hon tillbaka allt han hade gett henne – smycken, kläder, brev – och sa att hon aldrig ville höra av honom igen.

Efter det träffade han henne inte på över ett år, men när han väl gjorde det fick han en chock. Diane kom gående över Campo i Siena

med en tvillingvagn. Någon berättade att hon numera var gift med professor Tolomei. Umberto förstod genast att det var han som var tvillingarnas far och när han gick fram till Diane blev hon blek och erkände direkt att det var så, men att hon inte ville att hennes döttrar skulle växa upp med en brottsling till far.

Då gjorde Umberto någonting fruktansvärt. Han kom ihåg att Diane hade berättat för honom om professor Tolomeis forskning och en staty med ädelstensögon. Upptänd av svartsjuka berättade Umberto hela historien för några personer hemma i Neapel. Det dröjde inte länge förrän hans boss fick höra talas om saken och krävde att han skulle kolla upp professor Tolomei och ta reda på mer, så det gjorde han, tillsammans med två andra män. De väntade tills Diane och tvillingarna hade lämnat huset innan de knackade på dörren. Professorn var mycket artig och bjöd dem att stiga in, men blev snart mer fientligt inställd när han förstod varför de hade kommit.

När professorn inte ville prata började Umbertos båda medhjälpare att sätta press på den gamle mannen. Det hela slutade med att han fick en hjärtinfarkt och dog. Umberto blev naturligtvis förfärad och försökte förgäves återuppliva professorn. Sedan sa han åt de andra att han skulle komma efter dem till Neapel. Så fort de hade åkt tänkte han eld på huset i hopp om att allt professors forskningsmaterial, liksom hans kropp, skulle brinna upp och att han därmed skulle ha satt punkt för historien om guldstatyn.

Efter denna tragiska händelse bestämde sig Umberto för att bryta med sitt kriminella förflutna, flytta tillbaka till Toscana och leva på pengarna han hade tjänat ihop. Några månader efter branden sökte han upp Diane och talade om att han numera var en hederlig man. Först ville hon inte tro honom, utan anklagade honom för att ha haft något att göra med den mystiska eldsvådan i vilken hennes man hade omkommit. Men Umberto var fast besluten att vinna hennes hjärta igen, och till slut gav hon med sig, även om hon aldrig blev helt övertygad om hans oskuld.

De levde tillsammans i två år, nästan som en familj, och Umberto tog rentav med sig Diane hem till Castello Salimbeni på besök. Han berättade förstås aldrig sanningen om tvillingarna för sina föräldrar och hans far var rasande på honom för att han aldrig gifte sig och

skaffade barn. För vem skulle ärva Castello Salimbeni om Umberto inte fick några barn?

Det kunde ha varit en lycklig tid, om inte Diane hade blivit mer och mer besatt av det hon kallade förbannelsen över deras båda släkter. Redan när de träffades första gången hade hon pratat om detta, men då hade han inte tagit det på allvar. Nu tvingades han acceptera att denna vackra kvinna, modern till hans barn, hade en mycket nervös och tvångsmässig personlighet, och att den press som föräldraskapet innebar hade gjort det hela ännu värre. I stället för barnböcker läste hon Shakespeares *Romeo och Julia* för de små flickorna, om och om igen, ända tills Umberto kom och försiktigt tog boken ur hennes händer. Men var han än gömde den hittade hon den alltid igen.

Och när tvillingarna sov satt hon ensam i timmar och försökte åter skapa professor Tolomeis forskning om släktklenoderna och platsen för Romeos och Giuliettas grav. Hon var inte intresserad av ädelstenarna; allt hon ville var att rädda sina döttrar. Eftersom de hade en Tolomei till mor och en Salimbeni till far var hon övertygad om att de var dubbelt utsatta för broder Lorenzos förbannelse.

Umberto insåg inte ens hur nära Diane hade kommit svaret på gåtan när några av hans gamla kompisar från Neapel en dag kom och knackade på dörren och började ställa frågor. Eftersom han visste vad de var kapabla till sa han åt Diane att ta med sig tvillingarna ut bakvägen och gömma sig, medan han försökte förklara för männen att varken hon eller han visste någonting.

Men när Diane hörde dem misshandla honom kom hon tillbaka med en pistol och sa åt dem att lämna hennes familj i fred. När de inte ville lyssna försökte hon skjuta dem, men hon var inte van vid vapen och missade. I stället sköt de henne till döds. Sedan sa männen till Umberto att detta bara var början. Om inte han gav dem de fyra ädelstenarna skulle de komma tillbaka efter hans döttrar.

När Umberto kommit så långt i sin berättelse utbrast Janice och jag med en mun: »Så det var inte du som dödade mamma?»

»Självklart inte!« fräste Umberto. »Hur kunde ni tro det?»

»Kanske«, sa Janice med gråten i halsen, »för att du har ljugit om allt annat fram tills nu.«

Umberto suckade djupt och vred och vände på sig igen utan att

hitta någon bekväm ställning. Trött och frustrerad fortsatte han sin historia. När mannen hade dödat Diane och lämnat huset visste han i sin förtvivlan inte vad han skulle göra. Det sista han ville var att ringa polisen eller prästen och riskera att någon byråkrat skulle komma och ta flickorna ifrån honom. Så han tog Dianes kropp och körde den till en övergiven plats där han kunde knuffa ut bilen för ett stup så att det såg ut som om hon hade dött i en bilolycka. För att folk skulle tro att flickorna också hade dött lade han in några av deras saker i bilen. Sedan tog han flickorna och lämnade dem hos deras gudföräldrar, Peppo och Pia Tolomei, och körde därifrån innan de hann ställa några frågor.

»Vänta!« utropade Janice. »Skottskadan, då? Polisen måste väl ha förstått att hon var död innan bilen kraschade?«

Umberto tvekade, men sa sedan motvilligt: »Jag satte eld på bilen. Jag trodde inte att de skulle gräva så djupt i det. Varför skulle de göra det? De får sin lön varje månad ändå. Men så var det någon övernitisk journalist som började ställa frågor, och innan jag visste ordet av hade de bestämt sig för att det var jag som låg bakom alltihop – professorn, branden, er mor ... och till och med er två, för Guds skull.«

Samma kväll, fortsatte Umberto, hade han ringt tant Rose i USA och låtsats tillhöra Sienapolisen. Han berättade för henne att hennes systerdotter hade dött och att de små flickorna bodde hos släktingar. Han sa att de inte var säkra i Italien och att det vore bäst om hon kunde komma och hämta dem med en gång. Efter telefonsamtalet körde han till Neapel och avlade visit hos de män som hade dödat Diane samt hos de flesta andra som kände till skatten. Han försökte inte ens dölja sin identitet. Han ville att det skulle uppfattas som en varning. Den ende han inte dödade var Cocco. Han kunde inte förmå sig att döda en pojke på nitton år.

Därefter försvann han och höll sig borta i flera månader medan polisen letade efter honom överallt. Till sist åkte han till USA för att leta reda på flickorna och se om de hade det bra. Han hade inte några särskilda planer, så när han hade listat ut var de bodde höll han sig bara i närheten och väntade på att någonting skulle hända. Några dagar senare fick han se en kvinna gå omkring i trädgården och beskära rosor. Han gissade att det var tant Rose och gick fram och frågade om

hon behövde hjälp med trädgårdsarbetet. Det var så det började. Ett halvår senare flyttade Umberto in efter att ha gått med att jobba heltid i utbyte mot mat och husrum och knappt något mer.

»Jag kan inte tro det!« utbrast jag. »Undrade hon aldrig hur det kom sig att du ... bara råkade vara i närheten?«

»Hon var ensam«, muttrade Umberto skamset. »För ung för att vara änka men för gammal för att vara mor. Hon var beredd att tro på vad som helst.«

»Och Eva Maria då? Visste hon var du var?«

»Jag höll kontakten med henne men talade aldrig om var jag var på telefon. Och jag berättade aldrig för henne om er två.«

Umberto förklarade att han hade varit rädd att Eva Maria skulle insistera på att vi alla tre flyttade hem till Italien om hon hade fått veta att hon hade två barnbarn. Och han visste mycket väl att *han* aldrig kunde återvända. Folk skulle känna igen honom och polisen skulle säkert snabbt komma honom på spåren, även om han reste under falskt namn och falskt pass. Och även om hon inte skulle insistera på det kände han sin mor tillräckligt väl för att oroa sig över att hon skulle komma på något annat sätt att få träffa flickorna och därmed äventyra deras säkerhet. Om inte det lyckades skulle hon helt säkert ägna resten av sitt liv åt att längta efter de barnbarn hon aldrig hade träffat och anklaga Umberto för att det gått som det gått, tills hon slutligen dog av sorg. Så av alla dessa utmärkta skäl hade han aldrig berättat för henne om sina döttrar.

Med tiden började Umberto tro att hans kriminella förflutna i Neapel var glömt och begravet. Men den illusionen fick ett abrupt slut när han en dag fick se en limousin komma körande och stanna utanför tant Roses dörr. Det satt fyra män i bilen och bland dem kände han genast igen Cocco. Han fick aldrig reda på hur de hade lyckats hitta honom efter alla dessa år, men misstänkte att de hade mutat folk inom underrättelsetjänsten att avlyssna Eva Marias telefon.

Männen sa till Umberto att han fortfarande stod i skuld till dem och att han måste betala, för annars skulle de spåra upp hans döttrar och utsätta dem för onämnbare ting. Umberto sa att han inte hade några pengar, men då skrattade de bara och påminde honom om statyn med de fyra ädelstenarna som han hade lovat dem för länge sedan. När han

försökte förklara att det var omöjligt och att han inte kunde återvända till Italien ryckte de bara på axlarna och sa att det var ju synd, för då var de tvungna att leta upp hans döttrar. Så i slutänden gick Umberto med på att försöka hitta ädelstenarna, och de gav honom tre veckor för att göra det.

Innan de gav sig av ville de försäkra sig om att han förstod att de menade allvar, så de drog in honom i hallen och började misshandla honom. Medan de höll på med det slog de omkull den venetianska vasen som stod på bordet under ljuskronan. Den for i golvet och gick i tusen bitar. Ljudet väckte tant Rose som hade legat och sovit på övervåningen, och när hon kom ut ur sovrummet och fick se vad som pågick började hon skrika där hon stod högst upp i trappan. En av männen drog fram en pistol och tänkte skjuta henne, men Umberto lyckades hindra honom. Dessvärre var tant Rose så uppskrämd att hon tappade balansen och föll nedför halva trappan. När männen gav sig av och Umberto äntligen kunde ta sig fram till henne var hon redan död.

»Stackars tant Rose!« utbrast jag. »Du sa att hon hade dött helt stilla, i sömnen.«

»Jag ljög«, sa Umberto med tjock röst. »Sanningen är att hon dog på grund av mig. Hade du velat höra det?«

»Jag hade velat höra sanningen«, svarade jag. »Om du hade talat om sanningen för årtal sedan ...« Jag hade svårt att få fram orden och drog djupt efter andan innan jag fortsatte: »... så skulle vi kanske ha sluppit allt det här.«

»Kanske. Men det är för sent nu. Jag ville inte att ni skulle veta – jag ville att ni skulle vara lyckliga ... och leva som vanligt folk.«

På kvällen efter att tant Rose dött, fortsatte Umberto, hade han ringt Eva Maria i Italien och berättat alltihop. Även att hon hade två sondöttrar. Sedan frågade han om det fanns någon chans att hon kunde hjälpa honom att betala skurkarna, men hon sa att hon inte kunde få loss så mycket pengar på tre veckor. Först ville hon blanda in polisen och sin gudson Alessandro, men Umberto visste bättre. Det fanns bara en utväg ur knipan och det var att göra som dräggen sa och hitta de förbannade stenarna.

Till slut hade Eva Maria gått med på att hjälpa honom och lovat att hon skulle försöka lura Lorenzobröderna i Viterbo att hjälpa till.

Hennes enda villkor var att hon när alltihop var över äntligen skulle få lära känna sina sondöttrar, och att de aldrig skulle få veta något om sin fars brott. Det gick Umberto med på. Han hade aldrig velat att flickorna skulle få veta något om hans mörka förflutna, och därför ville han inte ens tala om för dem vem han egentligen var. Om de fick reda på att han var deras far skulle de säkert snart luska ut resten också, tänkte han.

»Men det är ju löjligt!« protesterade jag. »Om du hade talat om sanningen för oss skulle vi ha förstått.«

»Skulle ni?« sa Umberto. »Jag är inte så säker på det.«

»Det är något vi aldrig får veta nu, eller hur?« insköt Janice.

Utan att bry sig om hennes kommentar berättade Umberto att Eva Maria hade rest till Viterbo dagen därpå för att tala med broder Lorenzo. Under detta samtal hade hon fått reda på vad som krävdes för att munkarna skulle hjälpa henne att hitta Romeos och Giuliettas grav. Broder Lorenzo hade sagt att hon måste genomföra en ceremoni för att »avtvå« de synder släkterna Salimbeni och Tolomei gjort sig skyldiga till. Sedan lovade han att han skulle ta med sig henne och de andra botgörarna till graven så att de kunde falla på knä inför jungfru Maria och motta hennes välsignelse.

Det enda problemet var att broder Lorenzo inte var helt säker på hur man hittade dit. Han visste att det fanns en hemlig ingång någonstans i Siena, och från den visste han hur man skulle gå, men han visste inte exakt var denna ingång låg. Han berättade för Eva Maria att han en gång hade fått besök av en ung kvinna vid namn Diane Tolomei som hade sagt att hon hade listat ut var ingången fanns, men hon ville inte avslöja platsen eftersom hon var rädd att fel personer skulle hitta statyn och förstöra den.

Hon hade också talat om för honom att hon hittat cencion från 1340 och att hon tänkte utföra ett experiment. Hon ville att hennes lilla dotter Giulietta skulle lägga sig ner på den tillsammans med en pojke som hette Romeo, och hon hoppades innerligt att detta på något sätt skulle kunna utplåna de synder som begåtts i det förgångna. Broder Lorenzo var inte så säker på att det verkligen skulle fungera, men han var beredd att göra ett försök. De kom överens om att Diane skulle återvända några veckor senare så att de kunde gå och

leta efter graven tillsammans. Sorgligt nog kom hon aldrig.

När Eva Maria berättade allt detta för Umberto började han hoppas på att deras plan faktiskt skulle fungera. För han visste att Diane hade förvarat en låda med viktiga dokument på banken i Palazzo Tolomei, och han var säker på att det måste finnas en ledtråd till gravens hemliga ingång bland dessa papper.

»Tro mig«, sa Umberto, som kanske anade vad jag tänkte, »det sista jag ville var att blanda in dig i allt det här. Men eftersom det bara var två veckor kvar ...«

»Så gillrade du en fälla åt mig«, sa jag och kände en helt ny sorts vrede blossa upp inom mig, »och lät mig tro att det var tant Roses verk.«

»Jag då?« inflikade Janice. »Han lät mig tro att jag hade ärvt en förmögenhet!«

»Ja, stackars dig!« fräste Umberto. »Du kan vara glad att du fortfarande lever!«

»Jag antar att jag inte passade in i din listiga lilla plan«, fortsatte Janice med sin allra gnälligaste röst. »Julie har alltid var den smartaste av oss.«

»Äh, lägg av nu!« skrek jag. »Det är *jag* som är Giulietta, och det var *jag* som var i fara ...«

»Nu räcker det!« röt Umberto. »Tro mig, jag ville inget hellre än att hålla er båda utanför det här. Men det fanns ingen annan lösning. Så jag bad en gammal kompis att hålla ett öga på Julie så att hon inte råkade ut för något ...«

»Menar du Bruno?« flämtade jag. »Jag trodde att han försökte döda mig!«

»Han var där för att skydda dig«, invände Umberto. »Tyvärr fick han för sig att han skulle passa på att tjäna en hacka under tiden.« Han suckade. »Bruno var ett misstag.«

»Så du ... tystade honom?« undrade jag.

»Det behövdes inte. Bruno visste för mycket om för många personer. Sådana som han klarar sig inte länge i buren.« Umberto verkade inte vilja uppehålla sig vid det ämnet utan sa i stället att allt på det hela taget hade gått enligt planerna så snart Eva Maria hade blivit övertygad om att jag verkligen var hennes barnbarn och inte bara en

skådespelerska som fått betalt för att lura henne att hjälpa till. Hon hade varit så misstänksam att hon rentav hade haft Alessandro att bryta sig in på mitt hotellrum för att skaffa ett dna-prov. Men när hon väl hade fått bevis satte hon genast igång att planera för festen.

Eva Maria mindes allt som broder Lorenzo berättat för henne och bad därför Alessandro att ta med Romeos dolk och Giuliettas ring till Castello Salimbeni, men hon sa inte varför. Hon förstod att han skulle förstöra allting genom att koppla in karabinjärerna om han fick nys om vad som pågick. Eva Maria skulle egentligen ha föredragit att hålla sin gudson utanför alltihop, men eftersom han nu var Romeo Marescotti hade han en roll som han – utan att veta om det – måste spela inför broder Lorenzo.

Så här i efterhand erkände Umberto att det hade varit bättre om Eva Maria hade invigt mig i planerna, eller åtminstone en del av dem. Men det var bara för att saker och ting hade gått fel. Om jag hade gjort det jag skulle – druckit hennes vin, gått och lagt mig och somnat – skulle allting ha gått riktigt smidigt.

»Stopp ett tag!« sa jag. »Menar du att hon drogade mig?«

Umberto tvekade. »Bara lite. För din egen säkerhet.«

»Helt otroligt! Hon är ju min farmor!«

»Hon var inte glad åt det, om det är någon tröst. Men jag sa åt henne att det var det enda sättet att undvika att blanda in dig. Dig och Alessandro. Tyvärr verkar det inte som om han drack det heller.«

»Men vänta lite nu!« invände jag. »Han stal mammas bok från mitt hotellrum och gav den till dig igår natt! Det såg jag med mina egna ögon!«

»Du har fel!« Det märktes att Umberto var irriterad på mig för att jag sa emot, och kanske lite chockad över att jag hade bevittnat hans hemliga möte med Alessandro. »Han var bara en kurir. Någon i Siena gav honom boken igår morse och bad honom att vidarebefordra den till Eva Maria. Han visste inte att den var stulen, i så fall skulle han ...«

»Vänta!« sa Janice. »Det här är för korkat. Varför i helvete stal inte den där tjuven hela lådan? Varför bara pocketboken?«

Umberto tvekade men sa sedan med låg röst: »Därför att er mor hade talat om för mig att koden fanns i boken. Hon sa att om hon

råkade ut för någonting ...» Han kunde inte fortsätta.

Vi satt tysta en stund allihop, ända tills Janice suckade och sa: »Jag tror att du är skyldig Julie en ursäkt ...»

»Janice!« avbröt jag. »Håll klaffen.«

»Men med tanke på det du råkade ut för ...»

»Det var mitt eget fel!« skrek jag. »Det var jag som ...» Men jag visste inte hur jag skulle fortsätta.

Umberto grymtade till. »Ni är för fan helt otroliga! Har jag inte lärt er någonting? Du har känt honom i en vecka – och så ligger du där! Vilken syn!«

»Spionerade du på oss?« Jag blev så generad att jag inte visste vart jag skulle ta vägen. »Det var det ...»

»Jag var tvungen att hämta cencion!« påpekade Umberto. »Allt skulle ha varit så enkelt, om det inte hade varit för att ni båda ...»

»När vi ändå är inne på det ämnet«, insköt Janice, »hur mycket visste Alessandro egentligen om allt detta?«

Umberto fnös. »Han visste det han behövde veta! Att Julie var Eva Marias barnbarn, men att Eva Maria själv ville berätta det. Det är allt. Som jag sa kunde vi inte riskera att blanda in polisen. Så Eva Maria berättade inte för honom om ceremonin med ringen och dolken förrän precis innan den skulle ske, och tro mig när jag säger att han inte var glad över att ha blivit förd bakom ljuset. Men han gick ändå med på det, eftersom hon sa att det var väldigt viktigt för henne, och för dig, att genomföra en ceremoni som påstods kunna häva förbannelsen.« Umberto gjorde en paus innan han med mjukare röst sa: »Det var synd att det skulle sluta så här.«

»Vem har sagt att det här är slutet?« sa Janice snabbt.

Umberto sa ingenting, men jag är säker på att vi båda förstod vad han tänkte: *Nog är det här slutet, alltid.*

I den sammanbitna tystnaden kände jag mörkret tränga sig allt närmare inpå och sippra in i min kropp genom alla otaliga små sår och fylla mig till brädden med förtvivlan. Den rädsla jag känt förut, när Bruno Carrera jagade mig och när Janice och jag blev instängda nere i Bottini, var ingenting i jämförelse med det jag kände nu. Jag plågades av ånger samtidigt som jag visste att det var alldeles för sent att försöka ställa något till rätta.

»Av ren nyfikenhet, bara«, muttrade Janice, vars tankar tydligen gick i helt andra banor, om än kanske precis lika tröstlösa. »Älskade du henne någonsin? Mamma, menar jag?«

När Umberto inte svarade med en gång tillade hon tveksamt: »Och ... älskade hon dig?«

Umberto suckade. »Hon älskade att hata mig. Det var det bästa hon visste. Hon sa att vi måste bråka, för det låg i våra gener. Hon brukade kalla mig ...« Han kämpade för att göra rösten stadig. »Nino.«

När skåpbilen äntligen stannade hade jag nästan glömt vart vi var på väg och varför. Men så fort dörrarna drogs upp och jag fick se silhuetterna av Cocco och hans kumpaner mot bakgrund av Sienas månbelysta katedral kom allt tillbaka till mig som en spark i magen.

Männen grep tag om våra vrister och drog ut oss ur bilen som om vi vore säckar innan de klev in för att hämta broder Lorenzo. Allt hände så fort att jag knappt hann känna hur ont det gjorde att släpas ut över det räfflade metallgolvet, och både Janice och jag hade svårt att stå på benen igen efter att ha legat så länge i mörkret.

»Kolla!« viskade Janice med en gnutta hopp i rösten. »Musikanter!«

Hon hade rätt. Ytterligare tre bilar stod parkerade ett stenkast från skåpbilen. Runt dem stod ett halvt dussin män och rökte och skratade iklädda smoking och med cello- och fiollådor i händerna. Jag drog en hastig suck av lättnad, men så fort Cocco lyfte handen i en hälsning och började gå mot dem förstod jag att de här männen inte hade kommit för att spela. De var en del av hans gäng från Neapel.

När männen fick syn på Janice och mig var de inte sena att uttrycka sin uppskattning. Utan att bry sig det minsta om vilket väsen de förde började de vissla och ropa och på alla sätt försöka locka till sig våra blickar. Umberto gjorde inte minsta ansats att tysta dem; det rädde inget tvivel om att han – och vi – skulle vara glada över att över huvud taget vara vid liv. Först när männen fick syn på broder Lorenzo förbyttes deras uppsluppenhet i något som liknade osäkerhet, och de böjde sig alla ner och tog upp sina instrumentväskor som skolpojkar tar sina ryggsäckar när läraren dyker upp.

För alla andra som befann sig på piazzan denna natt – och de var

ganska många, mestadels turister och tonåringar – måste vi ha sett ut som ett helt vanligt gäng lokalinvånare som kom tillbaka från något frande med anledning av palion. Cocos män slutade aldrig att prata och skratta, och Janice och jag gick lydigt mitt bland dem draperade i var sin stor contradaflagga som effektivt dölde repen och stiletterna som hölls tryckta mot våra revben.

När vi närmade oss huvudingången till Santa Maria della Scala fick jag plötsligt syn på maestro Lippi som kom gående med ett staffli under armen, helt säkert försjunken i världsfrånvända grubblerier. Jag vågade inte ropa, utan stirrade i stället på honom så intensivt jag bara kunde i hopp om att nå fram till honom på något slags andligt plan. Men när konstnären äntligen kastade en blick åt vårt håll for hans ögon bara hastigt över oss utan några tecken på igenkänning, och jag lät besviket hoppet fara.

I samma stund slog klockorna i katedralen tolv. Så långt hade det varit en varm natt, vindstilla och tryckande, och någonstans på avstånd hördes åskan mullra. När vi var framme vid den vördnadsbjudande porten till det gamla sjukhuset kom de första vindilarna svepande in över piazzan och vände på allt skräp som låg i deras väg, likt osynliga demoner som letade efter något eller någon.

Cocco fick genast fram en mobiltelefon och ringde ett samtal. Några sekunder senare slocknade de två små lamporna på var sida om dörren och det kändes som om hela byggnaden hävde upp en djup suck. Utan vidare dröjsmål tog han upp en stor gjutjärnsnyckel ur fickan, stack in den i nyckelhålet under det massiva dörrhandtaget och låste upp porten med en ekande smäll.

Först nu, när vi stod på tröskeln, slog det mig att Santa Maria della Scala var ett av de ställen i Siena som jag verkligen inte kände för att utforska mitt i natten, oavsett om jag hade en kniv mot revbenen eller inte. Trots att byggnaden enligt Umberto hade gjorts om till museum redan för många år sedan bar den ändå på en historia av sjukdom och död. Även om man inte ville tro på spöken fanns det mycket annat att oroa sig för, till exempel alla slumrande pestmikrober. Men det spelade egentligen ingen roll hur jag kände det; jag hade för länge sedan förlorat kontrollen över mitt öde.

När Cocco öppnade dörren förväntade jag mig nästan ett myller

av undflyende skuggor och en lukt av förruttnelse, men det enda som mötte oss på andra sidan var kyla och mörker. Ändå tvekade både Janice och jag där vi stod på tröskeln, och inte förrän mannen ryckte i oss snubblade vi motvilligt vidare, in i det okända.

Då alla var inne och dörren ordentligt stängd bakom oss tändes en svärm av små ljus när mannen tog på sig pannlampor och öppnade sina instrumentlådor. De visade sig rymma ficklampor, vapen och verktyg, och så fort allting hade samlats ihop sparkades lådorna åt sidan.

»*Andiamo!*« sa Cocco och viftade med en kpist för att få oss att klättra över säkerhetsgrinden som nådde oss till höften. Med händerna bakbundna hade Janice och jag vissa svårigheter att ta oss över, och till slut grep mannen helt sonika tag i våra armar och drog över oss på andra sidan utan att bry sig om att vi skrek av smärta när smalbenen skrapades mot metallstängerna.

Då vågade Umberto för första gången protestera och sa något till Cocco som bara kunde betyda: *ta det lite lugnt med flickorna, hör du*, men allt han fick för det var en armbåge i bröstet som fick honom att vika sig dubbel i en hostattack. Och när jag hejdade mig för att fråga hur det var med honom tog två av Coccas män otåligt tag i mina axlar och knuffade mig framåt utan att med en min röja några känslor.

Den ende som de behandlade med någon sorts respekt var broder Lorenzo, som fick ta den tid han behövde för att klättra över grinden med den gnutta värdighet han eventuellt hade i behåll.

»Varför har han fortfarande ögonen förbundna?« viskade jag till Janice så fort mannen hade släppt taget om mig.

»För att de tänker låta honom leva«, löd hennes olyckliga svar.

»Tysta!« väste Umberto med en grimas. »Ju mindre uppmärksamhet ni drar till er, desto bättre.«

Med tanke på omständigheterna var det mycket begärt. Varken Janice eller jag hade duschat eller ens tvättat händerna sedan dagen innan, och jag hade fortfarande på mig den långa röda klänningen från Eva Marias fest, även om den numera var en sorglig syn. Tidigare samma dag hade Janice föreslagit att jag skulle skippa kostymfilmslooken och i stället leta reda på något i mammas garderob. Fast när jag gjorde det höll vi båda på att kvävas av stanken av malkulor. Så här

gick jag nu och försökte smälta in, barfota och smutsig men lika fullt i balklänning.

Under tystnad följde vi pannlampornas ljuskäglor som studsade mot väggarna i långa mörka korridorer och nedför flera olika trappor, anförda av Cocco och en av hans lakejer, en lång, gulblek kille vars avtärda ansikte och kutande axlar fick mig att tänka på en kalkongam. Med jämna mellanrum stannade de och konsulterade ett stort pappersark som jag antog var en karta över byggnaden. Och varje gång de gjorde det var det någon som slet tag i håret eller armen på mig för att få även mig att stanna.

Vi hade hela tiden fem män framför oss och fem bakom, och om jag försökte utbyta en blick med Janice eller Umberto tryckte killen bakom in en pistol mellan mina skulderblad så hårt att jag skrek av smärta. Janice fick exakt samma behandling där hon gick bredvid mig, och även om jag inte kunde titta på henne visste jag att hon var precis lika rädd och rasande som jag, och lika hjälplös.

Trots männens smokingar och geléglänsande hår stod det en skarp, nästan härsken doft kring dem, vilket tydde på att också de kände sig stressade. Eller också var det själva huset som luktade. Ju längre ner i underjorden vi kom, desto värre blev det. För ögat såg allting mycket rent ut, nästan sterilt, men medan vi fortsatte allt längre in i en labyrinth av smala gångar under källaren kunde jag inte skaka av mig känslan att det fanns någonting på andra sidan av de torra, täta väggarna – någonting ruttet som sakta höll på att äta sig igenom murbruket.

När männen äntligen stannade hade jag för länge sedan tappat orienteringen. Det kändes som om vi måste vara minst femton meter under mark, men jag var inte säker på att vi befann oss rakt under Santa Maria della Scala längre. Darrande av köld lyfte jag en stelfrusen fot i taget och tryckte den hastigt mot motsatta vaden i ett försök att få igång blodcirkulationen.

»Jules!« sa Janice plötsligt och avbröt mina gymnastikövningar.
»Kom igen!«

Jag väntade mig nästan att någon skulle drämma till oss båda över huvudet för att få tyst på oss, men i stället knuffade männen fram oss så att vi stod öga mot öga med Cocco och kalkongamen.

»E ora, ragazze?« sa Cocco och bländade oss med sin pannlampa.

»Vad sa han?» väste Janice och vände bort huvudet för att undkomma ljuset.

»Någonting med flickvän«, svarade jag med låg röst. Jag var inte alls glad åt att ha känt igen ordet.

»Han sa: 'Och nu då, flickor?'«, insköt Umberto. »Det här är Santa Caterinas rum – vad gör vi nu?»

Först då såg vi att kalkongamen riktade sin ficklampa in genom en gallergrind i väggen, och innanför den syntes en liten cell med en smal säng och ett altare. På sängen låg en staty av en kvinna – Santa Caterina, förmodligen – och väggen bakom sängen var blåmålad och översållad av gyllene stjärnor.

»Åh«, sa Janice som verkade lika överväldigad som jag av upptäckten att vi faktiskt hade kommit fram till den kammare som det talades om i mammas gåta. »Hämta strax ett bräckjärn.'«

»Och sedan då?» frågade Umberto som var ivrig att visa Cocco hur användbara vi var.

Janice och jag såg på varandra, plågsamt medvetna om att mammas instruktioner hade slutat just där, med ett hurtigt »nu rör på foten, flickor!«

»Vänta ett tag ...« Plötsligt mindes jag ytterligare ett fragment. »Just det, ja ... 'bort med korset' ...«

»Korset?» Umberto såg förbryllad ut. »*La croce* ...«

Vi sträckte på oss allihop för att titta in i kammaren igen, och just som Cocco föste undan oss för att själv kunna se nickade Janice ivrigt som om hon försökte peka med näsan. »Där! Titta! Under altaret!«

Och sannerligen, under altaret syntes ett stort marmorblock med ett svart kors på, och det liknade mer än något annat dörren till en grav. Utan att ödsla en sekund tog Cocco ett steg bakåt och riktade kpisten mot hänglåset på gallergrinden. Innan någon hann ta betäckning tryckte han av en öronbedövande salva som blåste ner hela grinden på golvet.

»*Herrejesus!*« skrek Janice och grimaserade av smärta. »Jag tror att mina trumhinnor sprack. Den här snubben är ju helt jävla galen!«

Utan ett ord svängde Cocco runt, tog stryptag på henne och klämdes åt så hårt att hon var nära att kvävas. Allt gick så fort att jag knappt

hann se vad som hände förrän han plötsligt släppte henne och hon sjönk ner på knä, kippande efter luft.

»Janice!« skrek jag och föll på knä intill henne. »Hur gick det?«

Det tog en stund innan hon kunde svara. Och när hon väl gjorde det darrade hon på rösten. »Anteckna det ...« muttrade hon samtidigt som hon försökte blinka bort tårarna. »Den lille charmören förstår engelska.«

Strax därefter gav sig mannen på korset under altaret med kofötter och bormaskiner, och när marmorplattan slutligen lossnade och föll i stengolvet med en tung duns som rev upp ett moln av damm var det ingen som blev förvånad över att få se öppningen till en tunnel.

När Janice och jag hade kravlat oss upp ur en avloppstrumma på Campo tre dagar tidigare hade vi lovat varandra att aldrig slå oss på grottforskning i Bottini igen. Men nu låg vi ändå här och ålade oss fram genom en passage som inte var mycket rymligare än ett maskhål, i nästan fullkomligt mörker och utan minsta glimt av blå himmel i andra änden.

Innan Cocco knuffade in oss i hålet hade han skurit av repen runt våra händer, inte av vänlighet utan för att det var enda sättet att få oss med. Lyckligtvis trodde han fortfarande att han behövde oss för att hitta Romeos och Giuliettas grav. Han visste inte att korset under altaret i Santa Caterinas rum hade varit den sista ledtråden i mammas anvisningar.

Jag kröp sakta fram bakom Janice utan att se något annat än hennes jeans och det fladdrande skenet av männens pannlampor mot tunnelns skrovliga väggar, och jag önskade att jag också hade haft byxor på mig. Gång på gång fastnade den långa klänningen i något och det tunna sammetstyget erbjöd inte mina såriga knän mycket skydd mot den ojämna sandstenen. Det enda positiva var att jag var så stelfrusen att jag knappt kände någon smärta.

När vi till sist hade krupit genom hela tunneln blev jag lika lättad som mannen över att se att den inte slutade i ett klippblock eller en grushög som tvingade oss att backa tillbaka hela vägen. I stället kom vi ut i en grotta som var ungefär sex meter i diameter och såpass hög att vi alla kunde stå raklånga i den.

»*E ora?*« sa Cocco så fort Janice och jag kom inom hörhåll, och den här gången behövde inte Umberto översätta. *Och nu då?* var det han ville veta.

»Åh nej!« viskade Janice, men bara så att jag hörde det. »Det är en återvändsgränd!«

Bakom oss var resten av männen på väg ut ur tunneln. Bland dem fanns broder Lorenzo, som kalkongamen och en kille med hästsvans försiktigt lirkade ut som om han vore en prins och de barnmorskor i kunglig tjänst. Någon hade varit god nog att ta av honom ögonbindeln innan de föste ner honom i hålet och broder Lorenzo steg nu ivrigt fram med ögon runda av förvåning, som om han helt hade glömt bort de våldsamma omständigheter som fört honom hit.

»Vad ska vi göra?« viskade Janice och försökte fånga Umbertos blick. Men han höll på att borsta bort damm från byxorna och uppfattade inte vår plötsliga oro. »Hur säger man *återvändsgränd* på italienska?«

Till vår stora lycka hade Janice fel. När jag såg mig närmare omkring upptäckte jag att det faktiskt fanns två utgångar från grottan förutom det maskhål vi just hade tagit oss in genom. Den ena satt i taket, men den bestod av ett långt och mörkt schakt som högst upp slutade i något som kunde ha varit en betongplatta och som vi omöjligt hade kunnat nå ens om vi haft en stege. Det såg mest ut som ett gammalt sopnedkast, och detta intryck förstärktes av det faktum att den andra öppningen befann sig i golvet precis under schaktet. Eller, jag trodde åtminstone att det fanns en öppning under den rostiga metallplattan som låg på grottans golv, under ett ordentligt lager grus och damm. Om man stod högst där uppe och släppte ner någonting skulle det i teorin – om båda hålen var öppna – störta rakt igenom grottan.

När jag såg att Cocco fortfarande stod och väntade på att Janice och jag skulle visa vägen gjorde jag det enda vettiga, vilket var att peka på metallplattan på golvet. »Rannsaken då och forsken ut«, sa jag och försökte få det att låta lagom mystiskt, »skåden under edra fötter. För Julia vilar där.«

»Ja!« nickade Janice och drog nervöst i min arm. »Julia vilar där.«

Cocco kastade en ilsken blick på Umberto för att se vad han tyckte innan han beordrade sina män att ge sig på metallplattan med ko-

fötter, och detta gjorde de med sådan iver att broder Lorenzo drog sig undan i ett hörn och började tumma på sitt radband.

»Stackars gubbe«, sa Janice och bet sig i läppen, »han är helt väck. Jag hoppas bara ...« Hon sa det inte, men jag visste vad hon tänkte, för jag hade länge tänkt samma sak. Det var bara en tidsfråga innan Cocco insåg att den gamle munken bara var en börda. Och då skulle vi inte kunna göra något för att rädda honom.

Visserligen var vi inte längre bakbundna, men vi visste båda två att situationen var precis lika hopplös som förut. Så fort den siste mannen hade kommit ut ur tunneln hade killen med hästsvansen ställt sig framför öppningen för att se till att ingen var dum nog att försöka fly. Därmed fanns det bara en enda väg ut ur grottan för Janice och mig – med eller utan Umberto och broder Lorenzo – och det var ner i sopnedkastet med de andra.

Efter att de till slut hade fått bort metalloket såg vi att det faktiskt fanns en öppning under det, stor nog för en människa att ta sig igenom. Cocco gick fram och lyste ner i hålet med sin ficklampa, och efter en sekunds tvekan gjorde de andra männen detsamma, sinsemellan mumlande utan någon större entusiasm. Lukten som steg ur mörkret där nere var verkligen vidrig och Janice och jag var inte de enda som höll för näsan till en början, men efter en stund var den inte längre outhärdlig. Vi började tydligen bli ganska vana vid stanken av förruttnelse.

Vad det än var Cocco såg där nere fick det honom att rycka på axlarna och säga: »*Un bel niente.*«

»Han säger att där inte finns någonting«, förklarade Umberto med bekymrad min.

»Vad hade han väntat sig?« sa Janice hånfullt. »En neonskylt med texten: *Hitåt, gravplundrare?*«

Hennes kommentar fick mig att huka mig, och när jag såg henne blänga ilsket på Cocco var jag säker på att han skulle hoppa rakt över hålet i golvet och försöka strypa henne igen.

Men det gjorde han inte. I stället tittade han på henne med något otäckt beräknande i blicken, och då förstod jag plötsligt att min listiga syster hade en plan för honom, att hon redan från början hade försökt komma underfund med vad hon skulle agna med för att få honom på

kroken. Varför? För att han var vår enda väg ut härifrån.

»*Dai, dai!*« var allt han sa samtidigt som han med gester visade att männen skulle hoppa ner i hålet. Att döma av deras tveksamma miner innan de hoppade och de dämpade tjut som hördes nedifrån den andra grottan när de landade var fallet tillräckligt stort för att vara en utmaning, om än inte så stort att någon brydde sig om att ta fram ett rep.

När det blev vår tur steg Janice genast fram, antagligen för att visa Cocco att vi inte var rädda. Och när han sträckte ut en hand för att hjälpa henne – kanske för första gången i sin karriär – spottade hon i hans handflata innan hon försvann ner i hålet. Men allt han gjorde var häpnadsväckande nog att blotta tänderna i ett leende och säga någonting till Umberto som jag var glad att jag inte förstod.

Då jag såg att Janice redan vinkade åt mig från den nedre grottan, och att fallet inte var mer än två, tre meter, sänkte jag mig också ner i hålet mot den skog av armar som väntade. Men när de tog emot mig och satte ner mig på golvet var det en av männen som tydligen tyckte att han nu hade gjort sig förtjänt av att få kladda på mig, och jag försökte förgäves befria mig från hans händer.

Skrattande grep han tag om båda mina handleder och försökte få med de andra på skämtet, men just som jag var på väg att få panik kom Janice rusande till min undsättning. Hon tog sig förbi alla händer och armar och ställde sig mellan dem och mig.

»Så ni vill ha lite kul?« frågade hon dem med ansiktet förvridet i en äcklad grimas. »Är det det ni vill? Va? Varsågod, sätt igång!« Och så slet hon sönder sin blus med ett sådant raseri att männen knappt visste vart de skulle ta vägen. De stirrade som lamslagna på hennes behå och började backa undan, alla utom killen som hade satt igång det hela. Fortfarande med ett självbelåtet flin i ansiktet sträckte han ut handen för att röra vid hennes bröst, men hejdades av en öronbedövande skottsalsa som fick oss alla att hoppa högt av förskräckelse.

I nästa sekund rasade gruset ner över oss i en krasande dusch. Vi kastade oss alla ner på golvet, och när mitt ansikte träffade marken och munnen och näsborrarna fylldes av jord var jag för ett kväljande ögonblick tillbaka i Rom med halsen full av tårgas och trodde att jag skulle dö. I flera minuter hostade jag så våldsamt att jag nästan kräktes, och jag var inte den enda. Runt omkring mig låg männen nere för

räkning och det gjorde Janice också. Vår enda tröst var att grottans golv inte alls var särskilt hårt, utan egendomligt mjukt och fjädrande. Hade det varit av sten skulle jag kanske ha slagit mig medvetlös.

När jag till slut tittade upp såg jag genom ett moln av damm att Cocco stod med kpisten i handen och väntade för att se om det var fler som ville roa sig. Men det var det inte. Det verkade som om hans varningsskott hade sänt en vibration genom grottan som fått en del av taket att rasa ner, och männen var för upptagna av att borsta bort grus från håret och kläderna för att protestera mot hans styrkedemonstration.

Cocco tycktes ha uppnått det han ville. Han pekade med två fingrar på Janice och sa i en ton som inte kunde undgå någon: »*La stronza è mia!*« Även om jag inte visste vad en *stronza* var, var jag rätt säker på budskapet: Ingen skulle våldföra sig på min syster, utom han.

Jag kom upp på fötter och kände att jag hade tappat kontrollen över nerverna och darrade i hela kroppen. Och när Janice kom fram och lade armarna om halsen på mig kände jag att också hon skakade.

»Du är galen«, sa jag och kramade henne hårt. »De här killarna är inte så lättlurade som du är van vid. Det finns ingen manual för hur man handskas med ondska.«

Janice fnös. »Alla män har en manual. Ge mig bara lite tid. Vår lille Cocco kommer att flyga oss ut härifrån i första klass.«

»Jag är inte så säker på det«, mumlade jag samtidigt som jag såg männen lyfta ner en mycket nervös broder Lorenzo från den övre grottan. »Jag tror inte att våra liv är särskilt mycket värda för de här människorna.«

Janice lösgjorde sig från omfamningen och sa: »Att du inte lägger dig ner och dör med en gång, då? Det blir mycket enklare så, eller hur?«

»Jag försöker bara vara rationell ...« började jag, men hon avbröt mig.

»Du har aldrig gjort något rationellt i hela ditt liv!« Hon drog igen sin sönderrivna blus med en hård knut. »Varför börja nu?«

När hon klampade iväg var jag mycket nära att bara sätta mig ner och ge upp. Blotta tanken att allt det här var mitt fel, och att vi kunde ha sluppit denna mardrömslika skattjakt om bara jag hade litat på

Alessandro och låtit bli att rymma från Castello Salimbeni, var out-
härdlig. Om bara jag hade stannat där jag var och varken hört, sett
eller framför allt *gjort* någonting skulle jag kanske fortfarande ha varit
kvar där nu och än en gång legat och sovit i min himmelssäng med
hans armar om mig.

Men mitt öde hade varit ett annat. Så nu befann jag mig i stället
långt nere i underjorden, obeskrivligt smutsig och ett hjälplöst vittne
till hur en mordisk galning med kpist skrek åt min far och syster att
tala om hur vi skulle ta oss vidare från denna grotta utan öppningar.

Väl medveten om att jag inte bara kunde stå där när de var i så de-
sperat behov av min hjälp plockade jag upp en ficklampa som någon
hade slängt ifrån sig på golvet. Då lade jag märke till någonting som
stack upp ur jorden precis framför mig. I ficklampans svaga sken lik-
nade det ett stort, sprucket snäckskal, men det kunde det naturligtvis
inte vara. Havet låg nästan åtta mil bort. Jag gick ner på knä för att
titta närmare på det. Pulsen gick upp när jag insåg att det var en del
av ett kranium.

Efter att den första chocken hade lagt sig blev jag faktiskt förvånad
över att upptäckten inte gjorde mig mer illa till mods. Men sedan
tänkte jag att det knappast var oväntat att stöta på mänskliga kvar-
levor här, med tanke på mammas anvisningar – det var ju faktiskt
en grav vi letade efter. Så jag började gräva i det porösa golvet med
händerna för att se om resten av skelettet fanns kvar, och det tog inte
lång stund innan jag hade konstaterat att det gjorde det. Men det var
inte ensamt.

Precis under ytan – som kändes som en blandning av jord och aska
– var grottans botten fylld av tätt packade, slumpvis sammanflätade
människoben.

[IX.III]

*En grav? Nej, ett palats, du slagne yngling!
Ty Julia vilar där, och hennes skönhet
Gör valvet till en festsal, full av ljus*

MIN MAKABRA UPPTÄCKT fick alla att rygga undan i avsmak, och Janice var nära att kräkas när hon såg vad jag hade hittat.

»Åh, Gud!« utbrast hon. »Det är en massgrav!« Hon stapplade baklänges med ärmen tätt tryckt mot munnen och näsan. »Av alla vidriga ställen ... Vi står mitt i en pesthärd! Full av mikrober. Vi kommer att dö allihop!«

Hennes panik smittade av sig på männen och Cocco fick skrika allt vad han orkade för att få dem att lugna ner sig. Den ende som inte verkade alltför uppriven var broder Lorenzo, som bara böjde ner huvudet i bön, förmodligen för de avlidnas själar, som måste kunna räknas i hundratal, om inte tusental, beroende på hur djup grottan egentligen var.

Men Cocco var inte på humör för böner. Han knuffade undan munken med kolven på sitt vapen, pekade rakt på mig och gormade någonting.

»Han vill veta vart vi ska nu«, förklarade Umberto med en röst som var en lugn motvikt till Coccos hysteri. »Han säger att du sa att Giulietta låg begravnen i den här grottan.«

»Det sa jag aldrig«, protesterade jag, fullt medveten om att det var precis vad jag hade sagt. »Mamma säger ... gå in genom dörren, och Julia vilar där.«

»Var dörren?« ville Cocco veta och blängde demonstrativt åt alla håll. »Jag inte se någon dörr!«

»Du vet«, ljög jag, »dörren som finns här. Någonstans.«

Cocco himlade med ögonen och grymtade något surt innan han klampade därifrån.

»Han tror dig inte«, sa Umberto sammanbitet. »Han tror att du har lurat honom. Nu tänker han prata med broder Lorenzo.«

Janice och jag åsåg med växande oro hur männen omringade munken och började bombardera honom med frågor. Förlamad av rädsla försökte han lyssna på dem alla på en gång, men efter en stund satte han helt enkelt händerna för öronen och blundade.

»*Stupido!*« fräste Cocco och sträckte sig efter den gamle mannen.

»Nej!« skrek Janice och rusade fram och tog tag i Coccos armbåge för att hindra honom från att göra broder Lorenzo illa. »Låt mig försöka! Snälla du!«

För ett par isande sekunder såg det ut som om min syster hade överskattat sin makt över skurken. Cocco stirrade på hennes händer på sin armbåge som om han knappt kunde fatta att hon hade fräckheten att försöka stoppa honom.

Janice verkade själv inse sitt misstag, för hon skyndade sig att släppa Coccos arm för att falla ner på knä och undergivet omfamna hans ben, och efter ytterligare några skrämmande sekunder slog han ut med händerna, flinade och sa något till sina kamrater som lät som: *Kvinnor! Vad ska man göra?*

Så tack vare Janice fick vi en chans att prata med broder Lorenzo utan att bli avbrutna medan Cocco och hans män rökte upp ett paket cigaretter och började sparka fotboll med ett kranium.

Vi placerade oss så att broder Lorenzo inte skulle se deras obscena lek och frågade honom – via Umberto – om han hade någon aning om hur vi skulle ta oss vidare för att hitta Romeos och Giuliettas grav. Men så fort munken hade förstått frågan skakade han bestämt på huvudet och gav ett kort svar.

»Han säger«, tolkade Umberto, »att han inte vill visa dessa onda män var graven finns. Han vet att de kommer att vanhelga den. Och han säger att han inte är rädd för att dö.«

»Gud hjälpe oss!« muttrade Janice lågt. Sedan lade hon en hand på broder Lorenzos arm och sa: »Vi förstår. Men de kommer att döda oss också. Och sedan kommer de att ta sig upp härifrån och kidnappa fler människor och döda dem också. Präster, kvinnor, oskyldiga män-

niskor. Det kommer inte att ta slut förrän någon visar dem graven.«

Broder Lorenzo begrundade Umbertos översättning en stund. Sedan pekade han på mig och ställde en fråga som lät märkvärdigt anklagande.

»Han undrar om din man vet var du är«, sa Umberto och såg nästan road ut trots omständigheterna. »Han tycker att det är väldigt dumt av dig att vara här bland alla dessa lumpna män när du borde vara hemma och göra din plikt.«

Jag snarare kände än såg hur Janice himlade med ögonen och var beredd att ge upp alltihop. Men det fanns något innerligt och äkta hos broder Lorenzo som talade till mig på ett sätt som min syster aldrig skulle kunna förstå.

»Jag vet«, sa jag och mötte munkens blick. »Men den allra viktigaste av mina plikter är att häva förbannelsen. Det vet du. Och jag kan inte göra det utan din hjälp.«

När broder Lorenzo hade hört Umbertos översättning av mitt svar fick han en liten rynka mellan ögonbrynen och rörde vid min hals.

»Han undrar var krucifixet är«, säger Umberto. »Krucifixet skyddar dig mot demonerna.«

»Jag ... jag vet inte var det är«, stammade jag och mindes hur Alessandro mest för att retas hade dragit det över huvudet på mig och lagt det på nattduksbordet där jag också hade lagt hans kula. Och sedan hade jag helt glömt bort det.

Broder Lorenzo var uppenbarligen inte nöjd med mitt svar, och inte heller blev han glad när han upptäckte att jag inte längre hade örnringen på mig.

»Han säger att det skulle vara väldigt farligt för dig att närma dig graven utan ringen och krucifixet«, sa Umberto och torkade bort en svettdroppe ur pannan, »och han ber dig att tänka om.«

Jag svalde några gånger och försökte få hjärtat att slå lite lugnare. Utan att ge mig tid att övertyga mig själv om motsatsen sa jag sedan: »Säg åt honom att det inte finns något att tänka på. Jag har inget val. Vi måste hitta graven i natt.« Jag gjorde en nick mot männen bakom oss. »Det är de som är de riktiga demonerna. Bara jungfru Maria kan skydda oss mot dem. Men jag vet att de kommer att få sitt straff till slut.«

Då äntligen nickade broder Lorenzo. Men i stället för att svara slöt han ögonen, började nynna en liten melodi och gungade fram och tillbaka som om han försökte minnas texten till en sång. Jag sneglade på Janice och såg henne göra en grimas åt Umberto, men just som hon öppnade munnen för att kommentera min framgång – eller bristen på sådan – slutade munken nynna, öppnade ögonen och reciterade något som lät som en kort dikt.

»'Svarta döden vaktar jungfruns dörr'«, översatte Umberto. »Så står det i boken.«

»Vilken bok?« frågade Janice.

»'Se på dem nu'«, fortsatte Umberto utan att bry sig om henne, »'de gudlösa män och kvinnor som ligger slagna framför hennes dörr, som för alltid är stängd.' Broder Lorenzo säger att den här grottan måste vara det gamla förrummet till kryptan. Frågan är ...« Umberto tystnade när munken plötsligt gick mot den närmsta väggen, mumlande för sig själv.

Vi visste inte riktigt vad vi skulle göra, men lommade efter broder Lorenzo medan han sakta gick runt grottan med ena handen mot väggen. Nu när vi visste vad vi gick på kände jag en liten rysning för varje steg jag tog, och cigarettroken var nästan välkommen eftersom den trängde undan den andra lukten, som jag nu visste var stanken av död.

Först när vi hade gått hela varvet runt – hela tiden utsatta för fräcka gliringar från Coccas män, som iakttog oss med roat förakt – tog broder Lorenzo till orda igen.

»Sienas katedral har en öst-västlig sträckning«, förklarade Umberto, »med ingången mot väster. Det är det vanliga för katedraler. Därför skulle man tro att det var samma sak med kryptan. Fast i boken står det ...«

»Vilken bok?« frågade Janice igen.

»Men för tusan«, fräste jag. »Någon bok som munkar läser i Viterbo, okej?«

»I boken står det«, fortsatte Umberto och gav oss båda en mördande blick, »att 'jungfruns svarta sida är en spegelbild av hennes vita sida', vilket skulle kunna betyda att kryptan – som alltså är den svarta sidan, den som ligger under mark – i stället ligger i väst-östlig riktning

med ingången mot öster, och i så fall skulle dörren som leder in till den från *det här* rummet ligga åt väster. Eller hur?»

Janice och jag utbytte en blick, och hon såg exakt lika förvirrad ut som jag kände mig. »Vi har ingen aning om hur han kom fram till det«, sa jag till Umberto, »men just nu är vi beredda att tro på vad som helst.«

När Cocco fick höra nyheten knäppte han iväg sin cigarettfimp och drog upp ärmen för att ställa in kompassen på sin armbandsklocka. Och så fort han hade fastställt vilket håll som var västerut började han skrika ut instruktioner åt männen.

Några minuter senare var alla fullt upptagna med att bryta upp golvet i västra änden av grottan. De slet upp skelettdelar med sina bara händer och slängde dem åt sidan som om de vore döda trädgrenar. Det var en underlig syn att se dessa män i sina smokingar och glänsande skor krypa omkring med pannlampor utan att bry sig det minsta om att de andades in dammet från sönderfallande människoben.

Nästan spyfärdig vände jag mig mot Janice som såg ut att vara fullständigt hypnotiserad av utgrävningen. När hon såg min blick rös hon och sa: »'O, fly från detta näste för död, förgängelse och konstlad sömn; en högre makt, än vi förmå att motstå, har korsat våra planer.'«

Jag lade armen om henne och försökte skydda oss båda från den fasansfulla synen. »Och jag som trodde att du aldrig skulle lära dig de där förbannade replikerna.«

»Det handlade inte om replikerna«, sa hon. »Det var rollen. Jag var aldrig Julia.« Hon drog mig ännu närmare. »Jag skulle aldrig kunna dö för kärleken.«

Jag försökte läsa hennes ansikte i det fladdrande ljuset. »Hur vet du det?»

Hon svarade inte, men det spelade ingen roll. För i samma stund ropade en av männen från gropen de hade grävt och vi gick fram för att se vad som hänt.

»De har hittat toppen av någonting«, sa Umberto och pekade. »Det ser ut som om broder Lorenzo hade rätt.«

Vi sträckte på halsarna för att se vad han pekade på, men i det sporadiska ljuset från pannlamporna var det nästan omöjligt att urskilja

något annat än männen som flängde runt i gropen som vilda skalbaggar.

Först senare, när de alla klättrade upp för att hämta sina eldrivna verktyg vågade jag rikta min ficklampa ner i kratern för att se vad de hade hittat. »Titta!« utbrast jag och grep tag i Janices arm. »Det är en igenmurad dörr!«

I själva verket såg vi inte mer än den spetsiga överdelen av en vit struktur i grottväggen – knappt en meter hög – men det rådde ingen tvekan om att den en gång hade varit en dörrkarm, eller åtminstone ovandelen av en sådan, och högst upp syntes till och med en ros med fem kronblad som var utskuren i stenen. Själva dörröppningen hade murats igen med bruna tegelstenar och utsirade marmorstycken i en salig blandning. Den som hade stått för arbetet – förmodligen någon gång under det fasansfulla året 1348 – hade uppenbarligen haft för bråttom för att vara nogräknad när det gällde byggnadsmaterialet och mönstret.

När männen kom tillbaka med verktygen och började borra i teglet tog Janice och jag skydd bakom Umberto och broder Lorenzo. Snart vibrerade hela grottan i en orgie av förstörelselusta, tuffen haglade från taket och vi blev än en gång täckta av grus och damm.

Inte mindre än fyra lager tegel skilde massgraven från det som låg innanför den, och så fort männen såg att de hade borrar sig igenom det sista lagret backade de ett par steg och började sparka på det som återstod. Det tog dem inte lång stund att åstadkomma en stor, ojämn öppning, och innan ens dammet hade lagt sig knuffade Cocco undan dem allihop för att bli den förste som riktade sin ficklampa in genom hålet.

I tystnaden som följde på tumultet hörde vi klart och tydligt hans förundrade vissling som gav upphov till ett kusligt, ihåligt eko.

»*La cripta!*« viskade broder Lorenzo och korsade sig.

»Då var det dags«, mumlade Janice. »Jag hoppas att ni har tagit vitlök med er.«

Det tog Cocos män ungefär en halvtimme att förbereda vår nedstigning i kryptan. De grävde sig ännu djupare ner bland de sammanflätade benen, borrarde i tegelväggen ju längre ner de kom och tycktes vara

inställda på att ta oss ända ner i nivå med golvet. Men till slut tröttnade de på det dammiga jobbet och började slänga in ben och grus genom hålet i ett försök att åstadkomma en hög som kunde fungera som ramp på andra sidan. Till en början landade tegelstenarna med ekande dunsar på vad som av ljudet att döma var ett stengolv, men i takt med att högen växte blev ljudet mer dämpat.

När Cocco slutligen skickade in oss genom öppningen nedsteg Janice och jag i kryptan hand i hand med broder Lorenzo. Med försiktiga steg klev vi nedför den sluttande högen av tegel och ben och kände oss ungefär som överlevande efter ett flyganfall som stapplar nedför en sönderbombad trappa och undrar om det är världens undergång eller födelse de bevittnar.

Luften var mycket svalare i kryptan än den varit i grottan, och definitivt renare. När jag såg mig om i ljuset av ett dussintal irrande sökarljus väntade jag mig nästan att få se ett långt, smalt rum med rader av dystra sarkofager och allvarsamma latinska inskriptioner på väggarna, men till min stora förvåning var det ett vackert, rentav majestätiskt rum med välvt tak som bars upp av höga pelare. Här och var stod ett antal stenbord som ursprungligen kanske hade fungerat som altare, men som nu var berövade alla heliga föremål. Bortsett från dem fanns det inte mycket kvar i kryptan förutom skuggor och tystnad.

»Herregud!« viskade Janice och lyste på väggarna med min ficklampa. »Vilka fresker! Vi är de första människorna som ser dem sedan ...«

»Digerdöden«, sa jag. »Och det här är förmodligen inte bra för dem ... att plötsligt utsättas för så mycket luft och ljus.«

Hon fnittrade till, men det lät mer som en snyftning. »Det borde väl ändå vara det minsta av våra bekymmer just nu.«

Vi fortsatte längs väggen medan vi tittade på freskerna och passerade då en dörröppning bakom en gjutjärnsgrind med förgyllda filigransarbeten. När vi lyste in genom gallret med ficklampan fick vi se ett litet sidokapell med gravar som fick mig att tänka på bykyrkogården med släkten Tolomeis gravkammare som jag hade besökt med kusin Peppo en gång i ett annat liv.

Det var inte bara Janice och jag som var intresserade av sidokapellen. Runt omkring oss kontrollerade Coccas män systematiskt var-

enda dörr på jakt efter Romeos och Juliettas grav.

»Tänk om den inte är här?« viskade Janice och sneglade nervöst på Cocco, som blev allt mer frustrerad ju längre den resultatlösa jakten fortskred. »Eller tänk om de faktiskt begravde henne här men sedan flyttade statyn någon annanstans? ... Jules?«

Men jag hörde bara på med ett halvt öra. Efter att flera gånger ha trampat på något som liknade bitar av rappning hade jag riktat ficklampan uppåt och upptäckt att stället var betydligt mer fallfärdigt än jag först hade trott. På vissa ställen hade stycken av det välvda taket rasat ner och ett par av de bärande pelarna lutade illavarslande under den moderna världens tyngd.

»Jösses«, sa jag när jag plötsligt insåg att Cocco och hans kumpaner inte längre var våra enda fiender. »Det här stället kan rasa ihop när som helst.«

Jag kastade en blick över axeln på den ojämna öppningen till för-rummet med massgraven och tänkte att vi, även om vi osedda skulle lyckas smita ut dit igen, aldrig skulle kunna ta oss upp genom hålet i taket utan hjälp. Om jag tog i av alla krafter skulle jag kanske orka lyfta upp Janice, men hur skulle jag själv sedan komma upp? Och broder Lorenzo? I teorin kunde Umberto lyfta upp oss alla tre, en i taget, men hur skulle det då bli med honom? Skulle vi bara lämna honom här?

Mina spekulationer avbröts när Cocco kallade oss båda till sig med en gäll vissling och beordrade Umberto att fråga oss om vi hade några fler ledtrådar till var den förbannade statyn kunde vara.

»Nog finns den här, alltid!« utbrast Janice. »Frågan är var de har gömt den.«

När hon såg att Cocco inte hängde med gjorde hon ett försök att skratta. »Trodde du verkligen«, fortsatte hon, men nu började hon darra på rösten, »att de skulle ställa någonting så värdefullt mitt där alla kunde se det?«

»Vad sa broder Lorenzo?« frågade jag Umberto, mest för att flytta fokus från Janice som såg ut som om hon skulle börja gråta när som helst. »Han måste ha någon idé.«

Allas våra blickar riktades mot munken, som vandrade omkring för sig själv och stirrade på guldstjärnorna i taket.

»'Och han lät en drake vakta deras ögon', citerade Umberto. »Det var allt. Men det finns ingen drake här. Inte en enda staty någonstans.«

»En konstig sak«, sa jag och tittade från den ena änden av kryptan till den andra, »är att där borta till vänster ligger fem sidokapell regelbundet utplacerade, men på den här sidan har vi bara fyra. Titta. Det i mitten saknas. Där finns bara en vägg.«

Innan Umberto ens hade hunnit översätta allt jag sagt drog Cocco med oss allihop för att titta närmare på det ställe där den femte dörren borde ha suttit.

»Inte bara en vägg«, noterade Janice och pekade på en färgrik fresk. »Utan ett landskap med en stor, röd, flygande ... orm.«

»Rätt lik en drake, om ni frågar mig«, sa jag och tog ett steg bakåt. »Vet ni vad jag tror? Jag tror att graven ligger bakom den här väggen. Titta ...« Jag pekade på en lång spricka i fresken som avslöjade konturen av en dörröppning under rappningen. »Det här måste ha varit ett kapell, likadant som de andra, men jag slår vad om att Salimbeni tröttnade på att ha vakter stående här dygnet runt. Så han murade helt enkelt igen dörren. Så måste det vara.«

Cocco behövde inte fler bevis på att det verkligen var här graven låg och strax därpå hade mannen fått fram sina verktyg igen. Det olidliga dånet av metall mot sten genljöd i kryptan när de borrhade sig igenom drakfresken för att ta sig in i lönnrummet som kanske låg där innanför. Den här gången var det inte bara damm och grus som rasade ner på oss där vi stod och betraktade förstörelsen med fingrarna i öronen, utan stora stycken av det välvda taket, inklusive flera guldstjärnor som trillade ner omkring oss med ödesmättade klirranden som om det var universums kugghjul som lossnade.

Då borrharna äntligen tystnade var hålet i väggen precis tillräckligt stort för en person att ta sig igenom, och det visade sig verkligen leda till ett lönnrum. En efter en försvann mannen in genom den provisoriska dörröppningen och i slutänden kunde varken Janice eller jag motstå frestelsen att följa efter, även om ingen hade sagt åt oss att göra det.

När vi hade klämt oss in genom öppningen kom vi ut i ett litet,

svagt upplyst sidokapell och höll på att gå rakt in i de andra, som alla stod stilla. Jag sträckte på mig för att försöka se vad de tittade på, men uppfattade bara en glimt av någonting glänsande, innan en av männen äntligen kom på att rikta sin ficklampa rakt mot det massiva föremål som tycktes sväva i luften framför oss.

»Herrejävlar!« hörde jag någon säga och för en gångs skull var till och med Janice mållös.

Där var den, statyn av Romeo och Giulietta, och den var större och mycket mer storslagen än jag någonsin hade kunnat föreställa mig. Faktum var att dess proportioner gjorde att den nästan såg hotfull ut. Det var som om dess skapare hade velat att var och en som såg den spontant skulle falla på knä och be om förlåtelse. Och det var nästan så att jag gjorde det.

Statyn tronade på en stor marmorsarkofag och trots att den var täckt av sex hundra års damm utstrålade den ett gyllene ljus som ingen tidsrymd någonsin hade kunnat utplåna. Och i det svaga ljuset i kappellet lyste de fyra ädelstenarna – två blå safirer och två gröna smaragder – med en nästan övernaturlig glans.

För någon som inte kände till historien bakom statyn talade den inte om sorg, utan om kärlek. Romeo stod på knä på sarkofagen och lyfte upp Giulietta i sin famn, och de såg på varandra med en intensitet som letade sig in i den mörka skreva där mitt hjärta hade gömt sig och påminde om mina egna nyss upplevda sorger. Teckningarna i mammas skissbok hade uppenbarligen bara grundat sig på gissningar, för inte ens hennes allra mest kärleksfulla porträtt av dessa två personer, Romeo och Giulietta, hade varit i närheten av att göra dem rättvisa.

Där jag stod och försökte svälja bitterheten var det mycket svårt för mig att acceptera att syftet med min resa till Siena hade varit att hitta den här statyn och de fyra ädelstenarna. Nu när jag hade dem precis inom räckhåll hade jag inte längre den minsta lust att äga dem. Och även om de hade varit mina hade jag gladeligen skänkt bort dem tusen gånger om för att få vara tillbaka i den riktiga världen, långt borta från sådana som Cocco, eller bara för att få återse Alessandro en sista gång.

»Tror du att de lade dem båda två i samma kista?« viskade Janice och avbröt mina tankar. »Kom.« Hon armbågade sig fram mellan männen

med mig i släptåg, och när vi stod precis intill statyn tog hon min fick-lampa och lyste på en inskription i stenen. »Titta! Kommer du ihåg det här från berättelsen? Tror du att det är den?»

Vi lutade oss båda fram för att se bättre, men förstod inte de italienska orden.

»Hur var det nu?» funderade Janice och rynkade pannan. »Visst, ja! 'Här vilar den trofasta Giulietta ... i den barmhärtige Gudens kärlek' ...« Hon tystnade när hon inte kunde minnas resten.

»Att väckas av Romeo, sin sanne make«, fortsatte jag lågmält, trollbunden av Romeos gyllene ansikte som blickade rakt ner på mig, »när nådens timma är inne.»

Om berättelsen som maestro Lippi hade översatt åt oss var sann – och det började sannerligen se ut så – hade gamle maestro Ambrogio personligen övervakat skapandet av denna staty år 1341. Och som Romeos och Giuliettas vän borde han väl ha varit nog med att den skulle bli perfekt, varför detta måste vara en rättvisande bild av hur de hade sett ut.

Men Cocco och hans män hade inte kommit hela vägen från Neapel för att förlora sig i drömmier. Två av dem klättrade redan omkring på sarkofagen och försökte komma fram till vilka verktyg som krävdes för att sticka ut ögonen på statyn. Slutligen bestämde de sig för en viss typ av borr, och när de hade fått verktygen i sina händer vände de sig mot var sin figur – den ene mot Giulietta och den andre mot Romeo – för att sätta igång.

Då broder Lorenzo, som dittills hade hållit sig helt lugn, såg vad de tänkte göra, rusade han fram och bönföll dem att inte förstöra statyn. Det handlade inte bara om att ett konstverk skulle gå till spillo; munken var uppenbarligen övertygad om att stölden av ögonen skulle utlösa en obeskrivlig ondska som skulle förgöra oss allihop. Men Cocco hade inte längre något behov av broder Lorenzos vidskepligheter, så han knuffade bryskt munken åt sidan och beordrade männen att sätta fart.

Man hade kunnat tycka att oväsendet när männen rev väggen var illa nog, men i jämförelse var ljudet av metallborrharna fullkomligt infernaliskt. Med händerna tryckta mot öronen backade Janice och jag undan från helvetet, väl medvetna om att vi snabbt närmade oss det bittra slutet på vårt äventyr.

När vi tagit oss igenom hålet i väggen och kommit ut i den större kryptan med en synbart betryckt broder Lorenzo i släptåg såg vi genast att världen bokstavligen höll på att rasa samman. Stora sprickor öppnade sig längs de rappade väggarna och vidare upp i det välvda taket i ett spindelnätsliknande mönster som inte behövde mer än den allra minsta vibration för att färdas vidare åt alla håll.

»Jag föreslår att vi sticker härifrån«, sa Janice och såg sig oroligt omkring. »I den andra grottan har vi åtminstone bara döingar att tas med.«

»Sedan då?« frågade jag. »Ska vi sitta under hålet i taket och vänta på att dessa ... gentlemän kommer och hjälper oss ut?«

»Nej«, svarade hon och gned sin arm efter att ha träffats av en nedfallande stjärna, »men en av oss kan hjälpa den andra att ta sig ut, och så kan den personen krypa upp genom tunneln och hämta hjälp.«

Jag stirrade på henne när jag insåg att hon hade rätt och att jag var en idiot som inte hade tänkt på den lösningen. »Okej«, sa jag tveksamt, »men vem av oss ska gå?«

Janice log snett. »Gör det du. Du är den som har något att förlora ...« Sedan tillade hon i en mer självsäker ton: »Dessutom är det bara jag som kan handskas med lille Cocco.«

En stund stod vi bara och tittade på varandra. Sedan fick jag syn på broder Lorenzo i ögonvrån. Han stod på knä framför ett av de tomma stenborden och bad till en Gud som inte längre fanns.

»Jag kan inte«, viskade jag. »Jag kan inte lämna dig här.«

»Det måste du«, sa Janice bestämt. »Om inte du gör det så gör jag det.«

»Bra«, sa jag. »Gör det då. Snälla.«

»Åh, Jules!« Hon slog armarna om mig. »Varför måste du alltid spela hjälte?«

Vi kunde ha besparat oss denna känslomässigt uppslitande tvist om martyrskapet, för nu hade metallborrharna tystnat och männen trängde sig en efter en ut från sidokapellet. De skrattade och skämtade om sin bedrift och kastade de fyra valnötsstora ädelstenarna mellan sig. Den siste som kom ut var Umberto och jag såg på honom att han hade exakt samma tanke som vi: var detta slutet på vårt samröre med Cocco och hans gäng från Neapel, eller ville de ha ut mer av oss?

Som om de hade läst våra tankar hejdade sig nu männen mitt i glädjeyran för att ta sig en ordentlig titt på Janice och mig där vi stod tätt tryckta mot varandra. Särskilt Cocco tycktes gilla vad han såg, och flinet i hans ansikte sa mig att han visste precis hur vi skulle kunna sätta ytterligare guldkant på hans äventyr. Men efter att ha klätt av Janice med blicken och kommit fram till att hon inte var annorlunda än alla andra rädda små tjejer han träffat på blev hans beräknande ögon kalla, och han sa någonting till sina män som fick Umberto att rusa fram och ställa sig mellan dem och oss med utsträckta armar.

»No!« bad han. »*Ti prego!*«

»*Vaffanculo!*« fräste Cocco och riktade kpisten mot honom.

Sedan fortsatte de att utbyta vad som lät som en rad böner och obsceniteter innan Umberto slutligen övergick till engelska.

»Min vän«, sa han och såg ut att vara nära att falla på knä, »jag vet att du är en generös man. Och du är också far. Skona dem. Jag lovar att du inte kommer att ångra dig.«

Cocco svarade inte genast. Hans kisande blick tydde på att han inte uppskattade att bli påmind om sin mänskliga sida.

»Snälla du«, fortsatte Umberto, »flickorna kommer aldrig att säga något till någon. Det svär jag på.«

Då grimaserade Cocco och sa: »Flickor pratar alltid. Prat, prat, prat.«

Bakom min rygg kramade Janice min hand så hårt att det gjorde ont. Hon visste likaväl som jag att det inte fanns något vettigt skäl till att Cocco skulle låta oss lämna platsen levande. Nu hade han fått sina ädelstenar, och det var allt han ville ha. Något han absolut *inte* behövde var ögonvittnen. Trots det hade jag svårt att fatta att detta verkligen var slutet. Skulle han verkligen döda oss, efter allt vi gjort för att hjälpa honom att hitta statyn? I stället för rädsla kände jag raseri – raseri över att Cocco var det kalla monster han var, och att den ende som klev fram till vårt försvar var vår far.

Till och med broder Lorenzo stod kvar där han stod och fingrade på sitt radband med slutna ögon som om inget av det som pågick hade något med honom att göra. Men hur skulle han veta vad som pågick? Han förstod varken engelska eller ondska.

»Min vän«, sa Umberto igen, och han gjorde sitt bästa för att tala

lugnt och sansat, kanske i hopp om att det skulle smitta av sig på Cocco. »Jag skonade ditt liv en gång. Eller hur? Betyder det ingenting?«

Cocco låtsades fundera över detta en stund. Sedan gjorde han en föraktfull grimas och svarade: »Okej. Du skonade mitt liv en gång. Så jag ska skona ett liv för dig.« Han nickade mot Janice och mig. »Vem du gillar bäst? Stronzan eller angelon?«

»Åh, Jules!« kved Janice och kramade mig så hårt att jag inte kunde andas. »Jag älskar dig! Oavsett vad som händer så älskar jag dig!«

»Tvinga mig inte att välja«, sa Umberto med en röst som knappt gick att känna igen. »Cocco. Jag kände din mor. Hon är en god kvinna. Hon skulle inte tycka om det här.«

»Min mor ska spotta på din grav!« sa Cocco med ett hånflin. »Sista chansen: stronzan eller angelon? Välj nu, annars jag dödar båda två.«

När Umberto inte svarade gick Cocco tätt inpå honom. »Du«, sa han sakta och tryckte kpisten mot Umbertos bröst, »är en mycket dum man.«

Janice och jag var så panikslagna att ingen av oss sprang fram för att försöka hindra Cocco att trycka av, och i nästa sekund hördes en öronbedövande skotts salva som fick hela grottan att skaka.

Övertygade om att han blivit skjuten sprang vi skrikande fram mot Umberto i tron att han genast skulle falla död ner. Men till vår stora häpnad såg vi att han stod kvar, stel av chock. Den som låg på golvet i en onaturlig ställning var Cocco. Någonting – en blixtnär från himlen? – hade gått rakt genom hans skalle och slitit loss bakhuvudet på vägen.

»Herregud!« gnydde Janice, vit som ett lakan. »Vad var *det*?«

»Ner på golvet!« skrek Umberto och drog panikslaget i oss. »Lägg armarna över huvudet!«

Överallt runt omkring oss tog Coccos män skydd mot skotten som började hagla, och de som försökte besvara elden blev omedelbart träffade med en skrämmande pricksäkerhet. Jag låg platt på mage och vände en aning på huvudet för att se vem det var som sköt, och för första gången i mitt liv gladdes jag åt åsynen av framrusande poliser i stridsmundering. De vällde in genom hålet i väggen, fattade posto bakom pelarna och skrek åt de återstående banditerna att – gissade jag – släppa vapnen och ge upp.

Jag blev så lättad när jag såg polisen och insåg att mardrömmen var över att jag ville skratta och gråta på samma gång. Om de hade kommit en enda minut senare skulle allt ha varit annorlunda. Eller så hade de kanske redan varit där en stund och iakttagit oss i väntan på ett tillfälle att göra slut på Cocco utan rättegång. Hur det än hade gått till var jag – där jag låg på stengolvet, yr i huvudet efter allt det fasansfulla vi varit med om – redo att tro att de var sända av jungfru Maria för att straffa de män som gjort våld på hennes helgedom.

När de få överlevande gangstrarna insåg att spelet var förlorat kom de ut från sina gömställen bakom pelarna med händerna i luften. När en av dem var dum nog att böja sig ner för att plocka upp någonting från golvet – förmodligen en ädelsten – blev han genast skjuten. Det tog några sekunder innan jag insåg att den skjutne var den som tafsat på mig och Janice i grottan, men också att den som skjutit honom var Alessandro.

Så fort jag kände igen honom fylldes jag av en intensiv, svindlande glädje. Men innan jag hann visa Janice min upptäckt hördes ett hotfullt dån ovanför våra huvuden, ett mullrande som steg i ett rasande crescendo när en av pelarna som höll uppe det välvda taket föll ner över de överlevande banditerna och täckte dem med flera ton sten.

Det skälvande ekot av den nedrasade pelaren spred sig genom hela det vidsträckta nät av Bottinigrottor som omslöt oss på alla sidor. Kaoset i kryptan hade tydligen satt igång en underjordisk vibration i stil med en jordbävning, och jag såg Umberto rusa upp på fötter och vinka åt mig och Janice att göra detsamma.

»Kom!« ropade han med en nervös blick på pelarna runt omkring. »Vi har nog inte mycket tid på oss.«

Vi sprang över golvet och undkom med nöd och näppe en dusch med småsten som rasade ner från det spruckna taket, och när en nedfallande stjärna träffade mig rakt i tinningen var jag nära att svimma. När jag stannade och försökte återfå balansen såg jag Alessandro komma emot mig över rasmassorna med stora kliv utan att bry sig om de varnande ropen från de andra poliserna. Han sa ingenting, men det behövde han inte heller. Hans ögon sa allt jag någonsin kunde hoppas på att få höra.

Jag skulle ha gått raka vägen in i hans famn om jag inte just då hade hört ett svagt rop bakom mig.

»Broder Lorenzo!« flämtade jag när jag plötsligt insåg att vi helt hade glömt bort munken. Jag svängde runt och fick syn på hans hopkrupna gestalt någonstans mitt i förödelsen, och innan Alessandro hann hindra mig sprang jag tillbaka för att nå fram till den gamle mannen innan någon projektil från taket hann före.

Alessandro skulle säkert ha stoppat mig om inte ytterligare en pelare hade rasat ner mellan oss i ett moln av damm, omedelbart följd av en skur av sten. Och den här gången revs golvet upp av stöten, och det visade sig att det varken fanns träbjälkar eller betong under stenlagret; allt som fanns var ett stort, svart tomrum.

Jag blev stående där jag stod, lamslagen av skräck. Bakom mig hörde jag Alessandro ropa åt mig att komma tillbaka, men innan jag ens hann vända mig om började den del av golvet som jag stod på att lös-göra sig från den omgivande strukturen. I nästa stund var golvet borta och jag föll rakt ner i tomma intet, för bedövad för att kunna skrika och med en känsla av att själva det kitt som höll världen samman hade gått upp i rök och allt som fanns kvar i detta nya kaos var smulor och skärvor, jag och tyngdkraften.

Hur långt föll jag? Jag skulle vilja säga att jag föll genom tiden, genom liv, död och gångna århundraden, men i vanliga mått mätt var fallet inte mer än sex meter. Det är åtminstone vad de säger. De säger också att det lyckligtvis varken var stenar eller demoner som fångade mig när jag kom nedfarande i underjorden. Det var den urgamla flod som uppväcker människor ur deras drömmar och som det är få förunnat att finna.

Hennes namn är Diana.

Så fort jag hade fallit över kanten och ner i hålet i golvet säger de att Alessandro hoppade i efter mig, utan att ens ta av sig utrustningen först. När han störtade ner i det kalla vattnet drogs han ner av den tunga västen, stövlarna och vapnet, och det tog en stund innan han lyckades ta sig upp till ytan och hämta luft. Kämpande mot den starka strömmen lyckades han få upp en ficklampa och hittade till slut min livlösa kropp som fastnat på en utskjutande klippa.

Alessandro skrek åt de andra poliserna att skynda sig att fira ner ett rep, varpå de drog upp oss båda i kryptan igen. Döv för allt och alla

lade han ner mig på golvet mitt i rasmassorna, tvingade ut vattnet ur mina lungor och började försöka återuppliva mig.

Janice, som stod bredvid och tittade på, förstod inte till fullo hur allvarlig situationen var förrän hon tittade upp och såg de andra männen utbyta bistra blickar. De visste alla det Alessandro ännu inte ville acceptera: att jag var död. Först då kände hon tårarna komma och när de väl hade börjat rinna gick det inte att hejda dem.

Till sist gav Alessandro upp sina livräddningsförsök och höll mig bara i sin famn som om han aldrig tänkte släppa mig igen. Han strök mig över kinden och sa saker till mig som han borde ha sagt medan jag levde, och han brydde sig inte om vem som hörde honom. I det ögonblicket liknade vi verkligen statyn av Romeo och Giulietta, säger Janice, förutom att mina ögon var stängda och Alessandros ansikte var förvridet av sorg.

När min syster såg att även han hade förlorat allt hopp slet hon sig lös från poliserna som höll henne och sprang bort till broder Lorenzo och grep tag om hans axlar.

»Varför ber du inte?» skrek hon och ruskade den gamle mannen. »Be till jungfru Maria och säg åt henne ...« När Janice kom på att han inte förstod vad hon sa, släppte hon honom, vände sig upp mot det halvt nedrasade taket och skrek för full hals: »Gör henne levande! Jag vet att du kan! Låt henne leva!«

När det inte kom något svar sjönk min syster ner på knä och grät hysteriskt. Och det fanns inte en man i kryptan som vågade röra vid henne.

Just då kände Alessandro något. Det var inte mer än en darrning, och kanske kom den från honom själv och inte från mig, men den gav honom ändå hopp. Han tog mitt huvud i sina händer och började prata med mig igen, stilla först, men sedan allt mer otåligt.

»Se på mig!« bad han. »Se på mig, Giulietta!«

När jag äntligen hörde honom säger de att jag varken hostade eller drog efter andan eller jämrade mig. Jag öppnade bara mina ögon och tittade på honom. Och när jag började förstå vad som hände runt omkring mig log jag och viskade: »Shakespeare kommer inte att gilla det.«

Allt detta fick jag berättat för mig senare; själv minns jag nästan

ingenting. Jag minns inte ens att broder Lorenzo föll på knä och kysste mig på pannan, eller att Janice dansade runt mig som en galen dervisch och kysste alla de skrattande poliserna i tur och ordning. Allt jag minns är ögonen hos den man som hade vägrat att förlora mig igen, och som hade slitit mig ur skaldens klor så att vi äntligen kunde skriva vårt eget lyckliga slut.

[X]

... och allt vad nu vi lida,
Skall då oss ämne ge till ljuva samtal

MAESTRO LIPPI KUNDE inte förstå varför jag inte ville sitta still. Här var vi nu till slut, han bakom ett staffli och jag som mitt allra vackraste jag, omgiven av ängsblommor och badande i sensommarsolens gyllene ljus. Allt han behövde var tio minuter till, så skulle porträttet vara klart.

»Snälla du!« sa han och viftade med paletten. »Sitt still!«

»Men maestro«, protesterade jag, »jag *måste* verkligen gå.«

»Bah!« Han försvann än en gång in bakom duken. »Sådana där tillställningar börjar aldrig i tid.«

Bakom mig hade klockorna i klostret uppe på kullen för länge sedan slutat ringa, och när jag vände mig om fick jag se en figur i fladdrande klänning komma springande mot oss nedför grässluttningen.

»För helvete, Jules!« flämtade Janice som var för andfådd för att låta så indignerad som hon tydligen var. »Någon kommer att få en härdsmälta om inte du pallrar dig upp dit *på momangen*!«

»Jag vet, men ...« Jag sneglade på maestro Lippi och kände att jag knappast kunde avbryta hans arbete. Det var ju ändå honom vi hade att tacka för våra liv, Janice och jag.

Det gick inte att komma ifrån att våra provningar i katedralens krypta kunde ha slutat helt annorlunda om inte maestron i ett sällsynt ögonblick av sinnesnärvaro hade känt igen oss två när vi kom gående över Piazza del Duomo den där natten, omgiven av musikanter och invirade i contradaflaggor. Han hade sett oss innan vi såg honom, men så fort han lade märke till att de flaggor vi bar tillhörde enhörningens contrada, som är den stora rivalen till vår egen cont-

rada, ugglan, hade han insett att någonting var fruktansvärt fel.

Han hade rusat tillbaka till sin ateljé och ringt polisen med en gång. Det visade sig att Alessandro redan var på polisstationen och förhörde två råskinn från Neapel som hade försökt döda honom och fått sina armar brutna på kuppen.

Så om det inte hade varit för maestro Lippi skulle polisen kanske aldrig ha följt efter oss ner i kryptan, Alessandro aldrig räddat mig ur floden Diana och jag inte varit där jag var idag, i broder Lorenzos kloster i Viterbo som mitt allra vackraste jag.

»Jag är ledsen, maestro«, sa jag och reste mig, »men vi får avsluta det här en annan gång.«

När jag sprang uppför sluttningen med min syster kunde jag inte låta bli att skratta. Hon hade på sig en av Eva Marias skräddarsydda klänningar och den passade henne naturligtvis precis.

»Vad är det som är så roligt?« fräste hon, fortfarande irriterad över att jag sölat så.

»Du«, fnissade jag. »Jag kan inte fatta att jag aldrig har sett hur lik Eva Maria du är. Och du *låter* som hon också.«

»Tack ska du ha!« sa hon. »Jag antar att det är bättre än att låta som Umberto.« Men så fort hon hade sagt det bet hon sig i läppen. »Förlåt.«

»Be inte om ursäkt. Jag är säker på att han är med oss i tanken.«

Sanningen var att vi inte hade en aning om vart Umberto hade tagit vägen. Ingen av oss hade sett honom sedan skottdramat i kryptan. Med största sannolikhet hade han försvunnit ner i underjorden när golvet brast, men å andra sidan var det ingen som hade sett det ske. Alla hade varit för upptagna av att leta efter mig.

Inte heller de fyra ädelstenarna återfanns någonsin. Själv misstänkte jag att Moder Jord hade återtagit sina skatter och gömt Romeos och Giuliettas ögon i sitt inre på samma sätt som hon krävt örndolken tillbaka.

Janice var däremot övertygad om att Umberto hade lagt vantarna på juvelerna och flytt genom Bottinis grottor för att leva livets glada dagar i Buenos Aires flotta tangosalonger ... eller vart nu gentlemannagangstrar tar vägen efter pensionen. Och efter några chokladmartinis vid poolkanten på Castello Salimbeni hade Eva Maria varit böjd att

hålla med henne. Hon hade rättat till solglasögonen under den stora sladdriga solhatten och sagt åt oss att Umberto alltid hade haft en vana att försvinna och ibland hålla sig borta i flera år innan han plötsligt ringde henne från något helt oväntat ställe. Och om hennes son ändå hade ramlat ner i floden Diana genom hålet i golvet var hon fullkomligt övertygad om att han hade hållit huvudet ovanför vattenytan och följt strömmen tills den spottade ut honom i en sjö någonstans. Hur skulle det kunna vara annorlunda?

För att komma till helgedomen måste vi springa förbi en olivlund och en örtagård med bikupor. Broder Lorenzo hade samma morgon visat oss runt på klosterområdet och vi hade så småningom hamnat i en undanskymd rosenträdgård som dominerades av en öppen rotunda i marmor.

Mitt i det lilla templet stod en bronsstaty av en munk i naturlig storlek med armarna utsträckta i en välkomnande gest. Broder Lorenzo hade förklarat att det var så här bröderna föreställde sig att den ursprungliga broder Lorenzo hade sett ut och att hans kvarlevor låg begravda under golvet. Det var avsett som en plats för stillhet och kontemplation, men eftersom vi var de vi var skulle han göra ett undantag.

När jag nu närmade mig rotundan med Janice i hämlarna stannade jag ett ögonblick för att hämta andan. Där stod de och väntade på oss allihop: Eva Maria, Malèna, kusin Peppo med gipsat ben och ett par dussin andra vars namn jag nyss börjat lära mig. Och bredvid broder Lorenzo stod Alessandro, stiligare än någonsin och nervöst tittande på klockan.

När han fick se oss komma gående skakade han på huvudet och gav mig ett leende som på samma gång var förebrående och lättat. Och så fort jag kom inom räckhåll drog han mig tätt intill sig, kysste mig på kinden och viskade i mitt öra: »Jag börjar tro att jag måste kedja fast dig i fängelsehålan ändå.»

»Så medeltida av dig«, svarade jag och lösgjorde mig ur hans famn med spelad förlägenhet, eftersom vi hade publik.

»Det är du som lockar fram den sidan hos mig.«

»Scusi?« Broder Lorenzo tittade på oss med höjda ögonbryn, tyd-

ligen angelägen om att få sätta igång, och jag vände lydigt uppmärksamheten mot munken och sköt upp mitt svar till senare.

Vi gifte oss inte för att vi kände att vi borde. Bröllopsceremonin i Lorenzoklostrets trädgård var inte bara till för oss; det var också ett sätt att visa alla andra att vi menade allvar när vi sa att vi hörde ihop – vilket Alessandro och jag hade vetat länge. Dessutom hade Eva Maria krävt att få tillfälle att fira sina förlorade sondöttrars återkomst, och Janice skulle ha blivit förtvivlad om inte hon hade tilldelats en glamorös roll i det hela. Därför hade de två tillbringat en hel kväll i Eva Marias garderob på jakt efter den perfekta brudtärneklänningen medan Alessandro fortsatte att ge mig simlektioner i poolen.

Men även om vårt bröllop denna dag mest kändes som en bekräftelse på de löften vi redan hade utväxlat kände jag mig ändå rörd av broder Lorenzos allvar och åsynen av Alessandro vid min sida, intensivt lyssnande till munkens tal.

Då jag stod där med min hand i hans förstod jag plötsligt varför jag i hela mitt liv hade förföljts av en rädsla för att dö ung. När jag hade försökt föreställa mig min framtid efter den ålder som min mor varit i när hon dog hade jag inte kunnat se något annat än mörker. Först nu förstod jag varför. Mörkret hade inte stått för död, utan blindhet. Hur skulle jag ha kunnat veta att jag skulle vakna – som ur en dröm – till ett liv jag aldrig hade vetat fanns?

Ceremonin fortsatte på italienska under mycket högtidliga former tills Vincenzo, Malènas man, räckte broder Lorenzo ringarna. När broder Lorenzo kände igen signetringen med örnen gjorde han en uppgiven grimas och sa någonting som fick alla att skratta.

»Vad sa han?» viskade jag.

Alessandro tog tillfället i akt att kyssa mig på halsen och viskade till svar: »Han sa: *Heliga Guds moder, hur många gånger ska jag behöva göra det här?*«

Vi åt middag på klostrets innergård, under en pergola som var övervuxen med vinrankor. När skymningen övergick i mörker gick Lorenzobröderna in och hämtade oljelampor och bivaxljus i handblåsta glas, och snart hade det guldgula skenet från borden trängt undan stjärnhimlens kalla glimrande.

Det kändes så bra att sitta där bredvid Alessandro, omgiven av människor som annars aldrig skulle ha träffats. Efter en viss inledande misstänksamhet från båda håll trivdes nu Eva Maria, Pia och kusin Peppo utmärkt i varandras sällskap och hade äntligen börjat reda upp alla gamla missförstånd släkterna emellan. Och vilket tillfälle hade kunnat vara bättre än detta? De var ju trots allt våra gudföräldrar.

Majoriteten av gästerna tillhörde emellertid varken familjen Salimbeni eller Tolomei, utan bestod av Alessandros vänner från Siena och medlemmar av familjen Marescotti. Jag hade redan varit hembjuden på middag hos hans moster och morbror flera gånger – för att inte nämna alla hans kusiner som bodde på samma gata – men detta var första gången jag träffade hans föräldrar och bröder från Rom.

Alessandro hade varnat mig för att hans far, överste Santini, inte hade mycket till övers för metafysiska ting, och att hans mor hade besparat sin man de mer svårsmälta delarna av släktens Marescottis historia. Själv var jag bara glad över att ingen av dem verkade intresserad av att i detalj få höra hur vi hade lärt känna varandra, och jag hade lättat kramat Alessandros hand under bordet när hans mor lutade sig fram och med en retsam liten blinkning viskade till mig: »När ni kommer och hälsar på måste du berätta för mig vad som egentligen hände, *no?*«

»Har du varit i Rom någon gång, Giulietta?« frågade överste Santini med sin dånande röst som för ett ögonblick utsläckte alla andra samtal kring bordet.

»Öh ... nej«, sa jag och grävde ner naglarna i Alessandros lår. »Men jag vill väldigt gärna resa dit.«

»Det är så märkligt ...« Översten fick en liten rynka mellan ögonbrynen. »Jag har en känsla av att ha sett dig förut.«

»Det var precis vad jag också kände när vi träffades första gången«, sa Alessandro och lade armen om mig. Och så kysste han mig rakt på munnen och slutade inte förrän alla började skratta och banka på bordet, och därefter övergick samtalet tack och lov till att handla om palion.

Två dagar efter dramat i kryptan hade Aquila äntligen vunnit loppet efter nästan tjugo år av besvikelser. Trots att läkaren rekommenderat att jag skulle ta det lugnt ett tag hade vi befunnit oss mitt i vimlet,

Alessandro och jag, och firat återfödelsen av våra livsöden. Efteråt hade vi tillsammans med Malèna och Vincenzo och alla andra *aquilini* samlats till segermässa i Sienas katedral för att hylla jungfru Maria och den cencio som hon i sin stora nåd förärat Contrada dell'Aquila trots att Alessandro var i stan.

När jag stod där i kyrkan och sjöng med i en psalm som jag inte kunde tänkte jag på kryptan som låg någonstans under våra fötter och på guldstatyn som ingen kände till utom vi. Kanske skulle kryptan en dag kunna ta emot besökare, och kanske skulle maestro Lippi restaurera statyn och ge den nya ögon, men fram till dess fick den vara vår hemlighet. Och kanske vore det bäst om den förblev det. Jungfrun hade låtit oss finna helgedomen, men alla som gått in i den med ont i sinnet hade dött. Vilket inte borde göra den särskilt lämplig för turistgrupper.

Vad den gamla cencion anbelangade hade den återlämnats till jungfru Maria precis som Romeo Marescotti hade lovat. Vi hade tagit den till en konservator i Florens för att få den rengjord, och nu hängde den bakom glas i det lilla kapellet på Örmuseet och såg förvånansvärt fräsch ut med tanke på vad den nyss gått igenom. Alla i contradan var förstas överlyckliga över att vi hade lyckats spåra upp detta viktiga historiska föremål, och ingen verkade tycka att det var det minsta egendomligt att jag alltid blev rosig om kinderna när den kom på tal.

Vid desserten, en grandios bröllopstårta som Eva Maria personligen designat, lutade sig Janice fram och lade en gulnad pergamentrulle framför mig på bordet. Jag kände genast igen den; det var brevet från Giannozza till Giulietta som broder Lorenzo hade visat mig på Castello Salimbeni. Det enda som var annorlunda med det var att sigillet nu var brutet.

»Här får du en liten present«, sa Janice och gav mig ett hopvikt papper. »Det är den engelska versionen. Jag fick brevet från broder Lorenzo och Eva Maria hjälpte mig med översättningen.«

Jag såg på henne att hon gärna ville att jag skulle läsa det med en gång, så det gjorde jag. Så här stod det:

Min älskade syster,

Jag kan inte med ord beskriva hur glad jag blev över att få ditt brev efter den långa tystnad som varit. Och inte heller kan jag beskriva hur bedrövad jag blev när jag läste det. Mor och far döda, och Mino och Jacopo och lille Benni – jag vet inte hur jag ska kunna uttrycka min sorg. Det har tagit mig många dagar att samla mig för att skriva detta svar.

Om broder Lorenzo vore här skulle han säga att allt är en del av Herrens stora plan och att jag inte ska gråta över älskade själar som nu är i trygghet i paradiset. Men han är inte här, och det är inte du heller. Jag är alldeles ensam i detta barbariska land.

Vad jag önskar att jag kunde komma och besöka dig, min kära, eller att du kunde komma hit, så att vi fick trösta varandra i dessa mörka tider. Men jag är som alltid en fånge i min makes hem, och trots att han oftast ligger till sängs och blir svagare för varje dag fruktar jag att han kommer att leva för evigt. Emellanåt vågar jag mig ut om natten för att ligga i gräset och titta på stjärnorna, men i morgon kommer nyfikna främlingar från Rom att fylla huset – några handelsmän som är avlägsna släktingar till min man – och min frihet kommer än en gång att kringskäras med fönsterbrädan som yttersta gräns. Men jag tänker inte trötta dig med mina sorger. De är försumbara i jämförelse med dina.

Det smärtar mig att höra att vår farbror håller dig inspärrad och att du förtärs av tankar om hämnd på den där onde mannen, S———. Min käraste syster, jag vet att det är närmast omöjligt, men jag ber dig att frigöra dig från sådana nedbrytande tankar. Sätt din tilltro till att himlen i sinom tid kommer att straffa den mannen. Själv har jag tillbringat många timmar i kapellet och tackat Gud för din frälsning från stråtrövarna. Din beskrivning av den unge mannen Romeo gör mig förvissad om att han är den trogne riddare som du så tålmodigt har väntat på.

Nu gläder jag mig än en gång åt att det var jag som ingick detta eländiga äktenskap och inte du. Skriv oftare till mig, min kära, och undanhåll mig inga detaljer, på det att jag, genom dig, får uppleva den kärlek jag själv förnekats.

Jag ber att detta brev ska finna dig leende och vid god hälsa, befriad från de demoner som har jagat dig. Om Gud vill ska vi snart träffas igen, och då ska vi ligga sida vid sida bland tusenskönorna och skratta bort våra gamla sorger som om de aldrig någonsin funnits. I den ljusa framtid som väntar ska du viga vid din Romeo, och jag ska äntligen befrias från mina band. Be med mig, kära syster, be att den tiden ska komma.

Din för evigt, G

När jag slutade läsa grät både Janice och jag. Fullt medveten om att alla andra runt bordet var helt frågande inför vårt känsloutbrott slog jag armarna om henne och tackade henne för den perfekta gåvan. Det var tveksamt om någon av de andra gästerna skulle ha förstått varför brevet gjorde så starkt intryck på oss. Även om det fanns de som kände till den sorgliga historien om 1300-talets Giulietta och Giannozza kunde de knappast förstå vad det betydde för min syster och mig.

Det var nästan midnatt när jag äntligen kunde tassa tillbaka in i trädgården, dragande på en ganska motsträvig Alessandro. Vid det laget hade alla andra gått och lagt sig, och det var dags för mig att göra något som jag hade gått och tänkt på ett tag. När jag öppnade den gnisslande grinden till Lorenzos helgedom tittade jag på min ovillige följeslagare och lade ett finger mot läpparna. »Vi borde inte vara här nu.«

»Det håller jag med om«, sa Alessandro och försökte dra in mig i sin famn. »Jag kan tala om för dig var vi borde vara just nu ...«

»Sch!« Jag lade handen över hans mun. »Jag måste verkligen göra det här.«

»Kan det inte vänta till i morgon?«

Jag tog bort handen och gav honom en hastig kyss. »Jag hade inte planerat att kliva ur sängen i morgon.«

Då lät sig Alessandro äntligen dras med in i rosenträdgården och fram till marmorrotundan med bronsstatyn av broder Lorenzo. I den uppgående månens sken såg statyn nästan ut som en riktig människa som stod med armarna utsträckta och väntade på oss. Chansen att statyn var det minsta porträttlik var naturligtvis liten, men det spelade ingen roll. Det viktiga var att omtänksamma människor hade

uppmärksammat hur denne man offrat sig själv, och gjort det möjligt för oss att besöka och tacka honom.

Jag tog av mig krucifixet som jag burit ända sedan jag fick tillbaka det av Alessandro och sträckte mig på tå för att hänga det runt halsen på statyn, där det hörde hemma. »Monna Mina behöll det som ett tecken på deras samhörighet«, sa jag mest för mig själv. »Jag behöver det inte för att minnas vad han gjorde för Romeo och Giulietta.« Jag tystnade. »Vem vet, kanske fanns det aldrig någon förbannelse. Kanske var det bara vi – allihop – som trodde att vi förtjänade en.«

Alessandro sa ingenting. Han rörde bara vid min kind på samma sätt som han gjort den där dagen vid Fontebranda, och den här gången visste jag precis vad han menade. Oavsett om det hade vilat en förbannelse över oss eller inte, och oavsett om vi nu hade sonat vår skuld eller inte, var han min välsignelse och jag hans, och det var allt vi behövde veta för att kunna desarmera varje projektil som ödet – eller Shakespeare – någonsin skulle drista sig att slunga åt vårt håll.

FÖRFATTARENS ANMÄRKNING

Julia är en fiktiv berättelse, men med rikliga inslag av historiska fakta. Den första versionen av *Romeo och Julia* utspelades verkligen i Siena, och när man börjar fördjupa sig i stadens historia anar man varför berättelsen fick sin upprinnelse just där.

Kanske mer än någon annan stad i Toscana plågades Siena under hela medeltiden av våldsamma släktfejder, och Tolomei och Salimbeni var välkända fiender på ett sätt som i mångt och mycket liknar den blodiga rivaliteten mellan Capulet och Montague i Shakespeares pjäs.

Med detta sagt har jag ändå tagit mig vissa friheter när jag porträtterat messer Salimbeni som en ondskefull hustrumisshandlare, och jag är inte säker på att dr Antonio Tasso på Monte dei Paschi di Siena – som var vänlig nog att visa min mor runt i Palazzo Salimbeni och berätta för henne om husets fantastiska historia – skulle uppskatta mitt påhitt att placera en tortyrkammare i källaren på hans ärevördiga institution.

Inte heller kommer mina vänner Gian Paolo Ricchi, Dario Colombo, Alex Baldi, Patrizio Pugliese och Cristian Cipo Riccardi att bli glada över att jag har gjort den tidiga palion till en sådan våldsam historia, men eftersom vi vet så lite om den medeltida versionen av tävlingen hoppas jag att de har overseende.

Jag hoppas också att Katarina av Siena (Santa Caterina) förlåter mig för att jag har blandat in henne i legenden om monna Mina och förbannelsen på väggen, liksom i historien om comandante Marescotti och pojken Romanino, där hon finns med som baby i familjen Benincasa. Båda scenarierna är produkter av min fantasi, men jag har försökt att vara trogen den anda i vilken Katarina av Siena levde under

sina första år, hennes fantastiska personlighet och de mirakel som tillskrivits henne.

Arkeologen Antonella Rossi Pugliese har haft vänligheten att ta mig med på en rundtur i Sienas äldsta delar, och det var hon som inspirerade mig att utforska de mysterier som döljer sig under markytan i staden, såsom grottsystemet Bottini, den försvunna kryptan under katedralen och kvarlevorna efter digerdödens offer från år 1348. På hennes inrådan besökte min mor det gamla sjukhuset Santa Maria della Scala, där hon upptäckte både Katarinas kammare och ingången till en medeltida massgrav.

De mindre makabra momenten i min mors forskning om Sienas historia möjliggjordes framför allt av Biblioteca Comunale degli Intronati, Archivio dello Stato och Libreria Ancilli – vilket för övrigt är den bokhandel dit Julie går för att få kartotekskortet från sin mors skrin dechiffrerat – men vi är också tacksamma för de värdefulla upplysningar vi fått av professor Paolo Nardi, dominikanerordens padre Alfred White och jesuitordens John W. Pech, liksom det litterära arvet efter framlidne Johannes Jørgensen, en dansk poet och journalist vars biografi över Katarina av Siena ger en fascinerande bild av Siena under 1300-talet. Vidare har Museo della Contrada della Civetta och Sienapolisen varit till ofantligt stor hjälp, den senare framför allt genom att inte gripa min mor trots hennes många ljusskygga undersökningar av bankers säkerhetssystem och liknande.

Medan jag är inne på misstänkta aktiviteter skyndar jag mig att be direttore Rosi på Hotel Chiusarelli om ursäkt för att jag iscensatt ett inbrott på hans vackra hotell. Såvitt jag vet har hotellet aldrig haft några problem med säkerheten, och inte heller skulle direktören eller hans personal någonsin lägga sig i sina gästers förehavanden eller flytta personliga tillhörigheter från deras rum.

Jag måste också understryka att konstnären maestro Lippi, som är en verklig person, inte är fullt så excentrisk som jag har utmålat honom. Inte heller har han en ostädad lokal i Sienas centrum, utan en fantastisk ateljé i ett gammalt Tolomeislott på landet. Jag hoppas att maestron kan förlåta mig dessa konstnärliga friheter.

Två vänner från Siena har varit alldeles särskilt hjälpsamma och generösa i att dela med sig av sin lokalkännedom: advokaten Alessio Pi-

scini har varit en ousinlig källa till allt som rör Contrada dell'Aquila och palions traditioner, och författaren Simone Berni har tålmodigt utstått en strid ström frågor om italienska uttryck och Siena ur ett logistiskt perspektiv. Jag är skyldig dem båda att påpeka att om det har smugit sig in några faktafel i boken är skulden enbart min och inte deras.

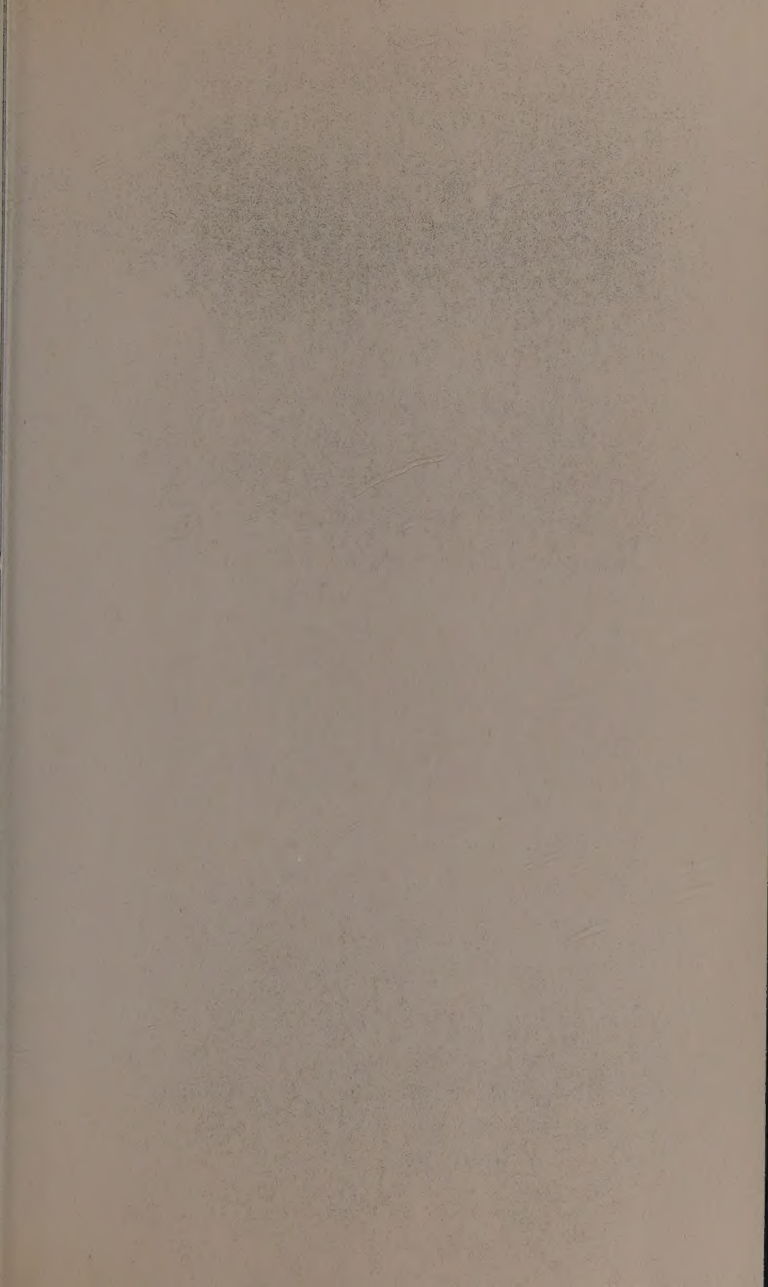
Jag skulle också alldeles särskilt vilja tacka följande personer utanför Siena: min vän och medfrihetskämpe från Institute for Humane Studies, Elisabeth McCaffrey, och mina läsecirkelsysstrar Jo Austin, Maureen Fontaine, Dara Jane Loomis, Mia Pascale, Tamie Salter, Monica Stinson och Alma Valevicius som gav sina synpunkter på en tidig version av boken.

Två personer har bistått mig med outhärlig hjälp i mina ansträngningar att förvandla berättelsen till bok: min agent Dan Lazar, vars entusiasm, uthållighet och snille gjorde det hela möjligt, och min redaktör Susanna Porter, vars skarpa blick och professionella handlag hjälpte mig att putsa och slimma boken utan att alldeles trassla till det för mig. Det har varit en ära och ett privilegium att få arbeta med dem båda.

Naturligtvis är jag djupt tacksam för all den fantastiska hjälp och uppmuntran jag fått av alla underbara människor på Writers House och Random House. Maja Nikolic, Stephen Barr, Jillian Quint, Kim Hovey, Vincent La Scala, Lisa Barnes, Theresa Zoro och Libby McGuire har varit mig särskilt behjälpliga. Tack även till Iris Tupholme på HarperCollins Canada för hennes konstruktiva råd om arbetet.

Slutligen är jag så mycket mer än tack skyldig min man, Jonathan Fortier, utan vars kärlek, stöd och humor jag aldrig skulle ha kunnat skriva den här boken, och utan vilken jag ännu skulle sova utan att ens veta om det.

Jag har tillägnat *Julia* min fantastiska mor, Birgit Malling Eriksen, vars generositet och hängivenhet är utan gräns, och som har ägnat nästan lika mycket tid åt att göra research inför boken som jag har lagt på att skriva den. Jag hoppas att den är allt hon önskade att den skulle bli.

När Julie Jacobs ärver en nyckel till ett bankfack i Italien kommer hon en fascinerande familjehemlighet på spåren. Kan det vara så att hon är släkt med Julia i världens mest kända kärlekstragedi?

Så snart hon är i Siena påbörjar Julie sitt farofyllda äventyr. Hon finner ledtrådar som berättar att hennes döda mamma var släkt med en kvinna som hette Giulietta. Och mycket tyder på att Giulietta var den unga kvinna vars kärlekshistoria med Romeo skakade det medeltida Siena i sina grundvalar. I mötet med ättlingar till de rivaliserande familjerna i Shakespeares odödliga verk inser hon att den förbannelse som uttalas i dramat nu vilar över henne själv. Romeo är den ende som kan rädda henne – men var är han?

”Levande färgstarka personer. Ett flyhänt och gediget verk i *Da Vinci-kodens* fotspår.” **Expressen Söndag**

”Som ren underhållningsroman är *Julia* utmärkt.” **Helsingborgs Dagblad**

”Lysande bra hantverk” **Politiken**

Anne Fortier föddes i Danmark 1971. Hon är fil.dr. i idéhistoria vid Aarhus Universitet och debuterade som romanförfattare 2005. Hon bor numera i USA och skrev *Julia* på engelska under tiden som hon arbetade vid Institute for Human Studies i Washington.

Omslag: Studio E
Foto: ArcAngel & Shutterstock

www.bonnierpocket.se

ISBN 978-91-7429-260-2

9 789174 292602

PRISGRUPP

POCKET STANDARD